

J. P. DELANEY

SOȚIA , PERFECTĂ

LITERA

buzz
BOOKS

J. P. DELANEY

SOȚIA , PERFECTĂ

LITERA

BUZZ
BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepti să le citești

J . P . D E L A N E Y

SOTIA , PERFECTĂ

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

LITERA
București

The Perfect Wife

JP Delaney

Copyright © 2019 Shippen Productions Ltd.

Traducere publicată prin înțelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House, o divizie a
Penguin Random House LLC

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Soția perfectă

J.P. Delaney

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mona Apa-Slujenco

Corector: Ionel Palade

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, J.P.

Soția perfectă / J.P. Delaney;

trad. din lb. engleză și note: Manuela Bulat. –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7074-8

ISBN EPUB 978-606-33-7160-8

I. Bulat, Manuela (trad.; note)

821.111

„Revoltat de vițiile pe care natura le-a dat în mare număr minții femeiești, Pygmalion trăia necăsătorit și, multă vreme, a fost lipsit de o tovarășă de cămin.“

Ovidiu, *Metamorfoze*¹

„Ce este iubirea, dacă nu alt nume pentru încurajare și susținere?“

B.F. Skinner, *Walden Two*

Ai din nou acel vis, cel în care tu și Tim sunteți în Jaipur, la festivalul Diwali. Oriunde te uiți, în fiecare prag și la fiecare fereastră, sunt felinare și lumânări, artificii și luminițe. Curțile au devenit heleșteie de flăcări, iar porțile sunt încadrate de decorațiuni elaborate, din pastă de orez colorată. Tobe și chimvale bubuie și zornăie. Copleșită de vacarm și confuzie, te lași purtată de mulțime printr-o piață, iar tarabagiii te asaltează din toate părțile, cu platourile lor încărcate cu dulciuri. Cedând unui impuls, te oprești la o tarabă unde o femeie realizează modele de tatuaje hinduse, frumoase, iar mirosul de santal al pensulelor ei se contopește cu izul înțepător al corditei artificiiilor și cu aroma de caju prăjit. În timp ce te pictează rapid și cu iscusință, un grup de tineri trec dansând pe lângă voi, cu fețele vopsite în albastru și busturile musculoase dezgolite, apoi se întorc, dansând doar pentru tine, cu expresii extrem de serioase pe chipuri. Apoi, cu o ultimă atingere a pensulei, artista îți face un *bindi* pe frunte, chiar între ochi, și îți spune că punctul roșu înseamnă că ești măritată, că ești o femeie care știe totul despre lume. „Dar nu sunt“, protestezi tu aproape retrăgându-te, temându-te să nu rănești vreo sensibilitate locală, dar îl auzi pe Tim râzând, vezi cutiuța pe care o scoate din buzunar și, înainte ca el să se lase într-un genunchi, chiar acolo, în mijlocul vacarmului și haosului, știi că asta-i momentul, că o va face cu adevărat, iar inima începe să-ți bată nebunește.

– Abbie Cullen, rostește el, de când ai intrat în viața mea, am știut că trebuie să fim împreună.

Apoi te trezești.

Te doare fiecare părticică a corpului. Ochii, cel mai rău, luminile strălucitoare sfredelindu-ți craniul, iar durerea din creier conectându-se cu rigiditatea gâtului și coborând pe șira spinării.

Aparatele bipăie și huruie. Suntem la spital? Ai avut un accident? Încerci să-ți miști brațele. Sunt înțepenite – abia poți să-ți îndoi coatele. Cuprinsă de durere, ridici mâna și îți atingi fața.

Gâtul îți este înfășurat în bandaje. Probabil că ai fost implicată într-un soi de accident, dar nu-ți aduci aminte. Amețită cum ești, îți spui că se mai

întâmplă. Uneori, după accidente, oamenii nu-și amintesc impactul și nici măcar că se aflau într-o mașină. Important e că trăiești.

A fost și Tim în mașină? El conducea? Dar Danny?

La gândul că Danny sau Tim ar fi putut să moară îți vine să icnești, însă nu poți. Totuși, o schimbare a sunetelor scoase de aparatul de monitorizare a alertat o asistentă. Zărești talia unei femei în uniformă albastră de spital trecând prin fața ochilor tăi. Femeia reglează ceva la aparat, însă durerea e prea puternică pentru a putea ridica privirea ca să vezi ce face.

– S-a trezit, murmură ea.

– Slavă Domnului! se aude vocea lui Tim.

Așadar, trăiește. Și e chiar aici, lângă patul tău. Simți cum te cuprinde un val de ușurare.

Apoi chipul lui apare aplecat spre tine, privindu-te. E îmbrăcat ca întotdeauna, cu blugi negri, un tricou gri și o șapcă de baseball albă. Dar e tras la față, iar ridurile îi sunt mai adânci ca niciodată.

– Abbie, rostește el. *Abbie!*

Ochii îi strălucesc de lacrimi, ceea ce te îngrijorează. Tim nu plânge niciodată.

– Unde sunt? întrebi, cu glas răgușit.

– Ești în siguranță.

– Am avut un accident? Danny e bine?

– E bine, da. O să-ți explic mai târziu.

– Am fost operată?

– Îți spun mai târziu. Îți promit! Când vei fi mai în putere.

– Sunt în putere acum.

E adevărat. Durerea s-a mai domolit deja, iar amețeala și ceața mentală încep să bată și ele în retragere.

– E incredibil! zice el, dar nu ție, ci asistentei. Uimitor! Ea e.

– Am visat, spui tu. Cum m-ai cerut în căsătorie. Mi s-a părut atât de real.

„Probabil că a fost efectul anesteziei“, îți dai tu seama. „Intensifică trăirile. Ca versul acela dintr-o melodie. Cum era?“ Preț de câteva clipe, nu reușești să-ți amintești cuvintele, dar apoi, cu un efort aproape dureros, declicul se produce și îți aduci aminte.

„Am plâns că vreau să visez iarăși.“

Ochii lui Tim se umplu din nou de lacrimi.

– Nu fi trist, îi zici tu. Trăiesc. Asta-i tot ce contează, nu-i așa? Am supraviețuit toți trei.

– Nu sunt trist, spune el, zâmbind printre lacrimi. Sunt fericit. Oamenii plâng și când sunt fericiți.

Desigur, știi asta. Dar, chiar și în ciuda durerii și a medicației, îți dai seama că acelea nu sunt lacrimi de genul „totul va fi bine“. Ai rămas fără picioare? Încerci să le miști și le simți reacționând sub pătură, deși încet și cu greu. Slavă Domnului!

Tim pare să ia o decizie.

– Trebuie să-ți explic ceva, iubito, rostește el luându-ți mâna într-a lui. Ceva foarte dificil, dar trebuie să afli imediat. Acela nu a fost un vis. A fost un *upload*.

Primul tău gând e că ai halucinații, că momentul acesta – și nu visul despre momentul în care te-a cerut în căsătorie – nu e real. Cum ar putea fi? Ce îți spune acum – o înșiruire de aspecte tehnice despre fișiere mentale și rețele neuronale – nu are efectiv nici un sens.

– Nu înțeleg. Vrei să zici că s-a întâmplat ceva cu creierul meu?

Tim clatină din cap.

– Îți spun că tu ești *artificială*. Inteligentă, conștientă... dar făcută de mâna omului.

– Dar mă simt bine, insiști tu, stupefiată. Uite, poți să-ți zic trei lucruri aleatorii despre mine. Mâncarea mea favorită e salata Niçoise. Anul trecut, am fost supărată timp de câteva săptămâni fiindcă haina mea preferată din cașmir a fost roasă de molii. Mă duc să înot aproape în fiecare zi...

Te oprești. Vocea ta, în loc să reflecte panica tot mai mare, este inexpresivă, monotonă și dogită. Un glas ca al lui Stephen Hawking.

– Haina aia a fost roasă de molii cu șase ani în urmă, spune Tim. Totuși, am păstrat-o. Ți-am păstrat toate lucrurile.

Te uiți fix la el, încercând să pricepi.

– Cred că nu reușesc să-ți explic foarte bine.

Scoate o hârtie din buzunar.

– Uite, am scris asta pentru investitorii noștri. Poate că te va ajuta să înțelegi.

FAQ

Î: Ce e un cobot?

R: *Cobot* este prescurtarea de la *companion robot*. Studiile făcute pe prototipuri sugerează că prezența unui cobot poate ușura suferința pierderii cuiva drag, oferind alinare, companie și sprijin emoțional persoanei îndoliate.

Î: Prin ce diferă coboții de alte forme de inteligență artificială?

R: Coboții au fost proiectați special pentru a fi empatici.

Î: Fiecare cobot va fi unic?

R: Fiecare cobot va fi personalizat pentru a reproduce cât mai bine aspectul fizic al persoanei decedate. Vor fi folosite informațiile de pe rețelele de socializare, texte și documente pentru a crea un „fișier neuronal“ care să reflecte trăsăturile de caracter unice ale persoanei respective.

Mai sunt multe, foarte multe lucruri, dar nu te poți concentra. Lași hârtia să-ți cadă din mână. Numai Tim și-ar putea imagina că o listă cu întrebări și răspunsuri ți-ar fi de ajutor într-o astfel de situație.

– Cu asta te ocupi tu, îți amintești brusc. Proiectezi inteligență artificială. Dar e ceva ce faci pentru serviciile de relații cu clienți... chatboturi²...

– Corect, mă întrerupe el. *Lucram* în domeniul respectiv. Însă asta se întâmpla acum cinci ani... amintirile tale sunt de acum cinci ani. După ce te-am pierdut, mi-am dat seama că alinarea suferinței provocate de pierderea unei persoane dragi reprezintă o nevoie cu mult mai mare. Atât mi-a luat până când te-am adus în acest stadiu.

Ai nevoie de câteva clipe pentru a asimila cuvintele lui. „Pierderea unei persoane dragi.“ Abia acum înțelegi ce încearcă să-ți spună.

– Vrei să zici că am murit, spui, ridicând ochii și țintuindu-l cu privirea. Vrei să spui că eu, cea reală, am murit... când? Cu cinci ani în urmă? Și că, în felul acesta, m-ai readus cumva la viață.

Nu-ți răspunde.

Trăiești atâtea sentimente amestecate. Neîncredere, evident. Dar și groază la gândul suferinței lui, la situația prin care trebuie să fi trecut. Tu măcar ai fost cruțată de așa ceva.

„Coboții au fost proiectați special pentru a fi empatici...“

Și Danny? Ai pierdut cinci ani din viața lui.

Gândindu-te la Danny, simți că te cuprinde o tristețe familiară. O tristețe pe care o alungi cu fermitate. Și chiar și asta – deopotrivă tristețea, dar și alungarea ei – pare ceva atât de normal, atât de *banal*, încât nu poate fi nimic altceva decât un sentiment personal, individual.

Sau...?

– Mă pot mișca? întrebi, încercând să te ridici în capul oaselor.

– Da. Dar la început ai să te simți cam înțepenită. Ai grijă...

Tocmai ai încercat să pui picioarele pe podea. O iau în direcții diferite, slăbite ca ale unui bebeluș. El te-a prins chiar în ultima clipă.

– Întâi un picior, apoi celălalt, adaugă el. Mută-ți pe rând greutatea de pe unul pe altul. Da, e mai bine așa.

Te ține de cot, ajutându-te să-ți păstrezi echilibrul în timp ce te îndrepti spre oglindă.

„Fiecare cobot va fi personalizat pentru a reproduce cât mai bine aspectul fizic al persoanei decedate...”

Chipul care te privește de deasupra gulerului unei cămăși albastre de spital este *al tău*. O fi el cam buhăit și vânăt, iar sub bărbie se vede o dungă slabă, precum cele lăsate de curelele caschetelor purtate de soldați la paradele militare. Dar ești *tu*, indiscutabil. Nu o creație artificială.

– Nu te cred, spui tu.

Te simți ciudat de calmă, dar stăpânită de convingerea că nimic din ce zice el nu poate fi adevărat, că soțul tău – cel strălucit, adorat, dar incontestabil obsesiv – a luat-o razna de-a binelea. A muncit întotdeauna prea mult, s-a forțat până la limită. Iar în cele din urmă a cedat.

– Știi că e greu de acceptat, rostește el cu blândețe. Dar o să-ți dovedesc. Uite!

Duce mâna spre ceafa ta și și-o trece prin părul tău. Se aude un sunet ca de aspirație, ai o senzație bizară de răcoare, apoi pielea ta, fața ta – *fața* ta – se desprind ca un costum de baie ud, dând la iveală craniul alb de plastic aflat dedesubt.

Constați că nu poți plânge. Indiferent cât de îngrozită ești, nu poți vărsa nici o lacrimă. Tim spune că e un aspect la care mai au de lucru.

În schimb, te holbezi amuțită la tine însăși, la lucrul oribil în care te-ai transformat. Ești un manechin folosit la testele de impact ale mașinilor, un manechin de pus în vitrina unui magazin. Un mănunchi de cabluri îți atârnă spre ceafă, ca o coadă grotescă.

El întinde cauciucul la loc peste craniul tău și redevii tu însăși. Însă imaginea aceluia plastic alb, oribil, ți s-a întipărit în minte.

Admițând că *ai avea* o minte. Și nu o rețea neuronală sau cum a numit-o el.

În timp ce te privești în oglindă, gura ți se cască încet. Simți cum niște motorașe subcutanate încep să huruie în surdină și să-ți întindă pielea, modificându-ți expresia într-un rictus de consternare. Privind cu mai multă atenție, îți dai seama că fața doar seamănă cu a ta, că e ușor neclară, ca o fotografie printată și aplicată pe forma exactă a capului.

– Hai să mergem acasă! spune Tim. O să te simți mai bine acolo.

Acasă? Unde-i acasă? Nu reușești să-ți amintești. Apoi, un alt declic, și îți vine în gând o amintire. Dolores Street, în centrul orașului San Francisco.

– Nu m-am mutat, adaugă el. Am vrut să stau acolo unde ai fost tu. Unde ai fost atât de fericită!

Năucită, încuviințezi din cap. Ai impresia că ar trebui să-i mulțumești. Dar nu poți. Ești captivă într-un coșmar, imobilizată din pricina șocului.

El te apucă de braț și te conduce afară din cameră. Asistentă – admițând că e asistentă, și nu altceva – nu se vede pe nicăieri. În timp ce străbați coridorul cu o lentoare dureroasă, arunci o privire în celelalte saloane, unde se află pacienți în cămăși albastre de spital, la fel ca a ta. O doamnă în vârstă se uită la tine, cu ochi lăptoși. O copilă cu bucle lungi, castanii întoarce capul spre tine, pentru a te privi când treci prin dreptul camerei sale. Mișcarea capului ei – puțin mai amplă decât ar fi trebuit, ca a unei bufnițe – te pune pe gânduri. Iar în salonul alăturat se află nu o persoană, ci un câine, un boxer, care se uită la tine exact la fel...

– Toți sunt ca mine, îți dai tu seama. Toți sunt...

Care era cuvântul?

– *Coboți.*

– Da, sunt coboți. Dar nu sunt ca tine. Tu ești unică, chiar și aici.

Se uită în jur cam pe furiș, își încleștează mâna pe cotul tău și îți cere să iuțești pasul. Simți că mai e ceva ce nu-ți spune, că nu este normal să te grăbească în felul acesta.

– Aici e un spital?

– Nu, e locul meu de muncă. E compania mea.

Cu cealaltă mână, te împinge insistent în noadă, silindu-te să mergi mai repede.

– Haide! Ne așteaptă o mașină.

Dar nu poți să mergi mai repede – te simți ca pe picioaroange, iar genunchii refuză să se îndoiaie. Însă chiar când te gândești la asta – *genunchii tăi* –, mersul devine un pic mai ușor.

– Tim! se aude din spate o voce impacientată. Tim, stai!

Ușurată că ai ocazia să faci un popas, te întorci pentru a vedea despre ce-i vorba. Un tânăr cam de vârsta lui Tim, dar mai corpulent, cu părul lung și neîngrijit, se grăbește să vă ajungă din urmă.

– Nu acum, Mike, rostește Tim pe un ton vag amenințător.

Bărbatul se oprește.

– O iei de-aici? Deja? Crezi că-i o idee bună?

– Se va simți mai bine acasă.

Bărbatul te măsoară neliniștit din priviri. Pe cartela de acces, care îi atârnă de gât, scrie: DR. MIKE AUSTIN.

– Ar trebui să fie consultată măcar de către echipa mea de psihologi.

– Se simte bine, spune Tim, cu un glas ferm.

Deschide o ușă spre un spațiu comun de birouri. Circa patruzeci de oameni stau la niște mese lungi de lucru. Nimeni nu se preface că muncește. Toți se holbează la tine. O asiatică ridică mâinile și aplaudă ezitant. Tim se încruntă la ea, iar femeia coboară numaidecât privirea spre ecran.

Te conduce prin încăpere, spre un mic hol al recepției. Pe peretele din spatele biroului se află o lucrare murală de artă stradală, care încadrează cuvintele: „Idealismul nu e nimic altceva decât realism cu bătaie lungă!“

Imaginea îți pare cunoscută. Vrei să te oprești ca să o privești mai îndeaproape, dar Tim te zorește.

Afară, lumina e și mai strălucitoare. Icnești și îți pui mâna streașină la ochi, în vreme ce el te conduce pe lângă un panou de oțel inoxidabil pe care scrie SCOTT ROBOTICS, cu inițialele S și R arătând ca două simboluri verticale ale infinitului, către un Prius care așteaptă.

– În oraș, îi spune Tim șoferului, în timp ce tu te chinuiești să-ți îndoi picioarele care nu vor să te asculte, pentru a te așeza pe bancheta din spate. Dolores Street!

După ce v-ați suit amândoi, iar automobilul Prius se pune în mișcare, mâna lui îți cuprinde palmele.

– Am așteptat atât de mult această zi, Abbie! Sunt nespus de fericit că ești, în sfârșit, aici. Că suntem din nou împreună.

Îl vezi pe șofer că te privește curios în oglinda retrovizoare. În vreme ce ieșiți din parcare, ridică ochii și se uită la sigla companiei, apoi iarăși la tine, și ceva se schimbă în expresia lui.

Se vede că a înțeles. Și se mai vede ceva. Dezgustul.

UNU

Noi am aflat de planul lui Tim de a angaja o artistă în rezidență atunci când l-am auzit vorbind cu Mike despre asta. Era tipic pentru Tim. Ne îndemna *pe toți* să colaborăm și să fim deschiși unii față de alții, dar această directivă clar nu era valabilă și pentru *el*. Mike era unul dintre puținii oameni de care chiar asculta câteodată, motivul fiind acela că înființaseră împreună compania Scott Robotics, în garajul lui Mike, cu aproape un deceniu în urmă. Și totuși: o fi fost garajul lui Mike, dar numele lui Tim se regăsea în cel al companiei. Ceea ce spunea cam tot ce era de știut despre relația lor.

Așadar, în privința artistei în rezidență, evident că Tim nu a discutat cu Mike despre asta, ci pur și simplu l-a anunțat. Dar, la fel de tipic pentru Tim, anunțul a trebuit să fie prefațat de o tiradă zgomotoasă și pasională despre cât de greșit și prostesc făceam lucrurile în prezent, cu toate că le făceam așa cum ne ceruse să le facem, printr-un alt discurs la fel de pasional, pe care ni-l ținuse ultima dată când ne obligase să schimbăm totul.

– Trebuie să ne trezim dracului, Mike! spunea el, cu accentul lui britanic enervant. Trebuie să fim mai *creativi*. Uită-te la oamenii ăștia – gestul lui ne-a cuprins pe toți cei care lucram în spațiul comun de birouri, de la sediul companiei Scott Robotics – și spune-mi că gândesc dincolo de paradigmă. Trebuie să fie *stimulați*. Trebuie să le stârnim *entuziasmul*. Și n-o să reușim oferindu-le covrigi și cursuri de Pilates.

Cândva, Tim i-a zis unui reporter că a avea o idee despre cum va arăta viitorul și a aștepta apoi să se concretizeze este ca și cum ai fi permanent blocat în trafic. Iar el nu e un tip răbdător. Însă cei mai mulți dintre noi nu au lucrat niciodată cu un om ca el, despre care se poate spune că frizează geniul.

– E motivul pentru care angajăm o artistă, a adăugat el. Numele ei e Abbie Cullen. E deșteaptă, lucrează cu tehnologie. Mie, unul, îmi stârnește *entuziasmul*. Îi vom acorda șase luni.

– Ca să facă ce? a întrebat Mike.

– Ca să facă orice naiba vrea. Asta-i și *ideea*. Ea e artistă. Nu e o altă dronă umană care lucrează la normă.

Dacă unii s-au simțit jigniți de această descriere – printre noi sunt și câțiva milionari, veterani ai câtorva dintre cele mai notabile start-upuri din Silicon Valley –, nimeni n-a arătat-o, cu toate că ne întrebam deja cât avea să mai dureze treaba cu covrigii grațuiți.

Mike a încuviințat din cap.

– Minunat. Hai s-o aducem aici!

Am așteptat cu toții ca Tim să strige: „Atenție, oameni buni“, căci așa își prefăța de obicei anunțurile. Dar nu a fost cazul. Se întorsese deja în biroul lui cu pereți de sticlă.

Desigur, mulți dintre noi tastau deja „Abbie Cullen artistă“ în motorul de căutare preferat. (Când lucrezi efectiv în domeniul tehnologiei, să folosești Google sau Bing e cam ca și cum un producător de bere artizanală ar bea Budweiser.) Așa că am aflat aproape instantaneu câteva lucruri despre ea – că își expusese de curând lucrările la festivalurile SXSW și Burning Man, că era din Sud, că avea douăzeci și patru de ani, era roșcată, înaltă, frapantă și făcea surfing, iar pe website-ul ei spunea, simplu: „Construiesc artefacte din viitor“.

De asemenea, am găsit și ne-am trimis unii altora câteva videoclipuri cu operele ei de artă. *Cele șapte voaluri*² era o lucrare alcătuită din niște ventilatoare dispuse în cerc, cu fața spre interior, pentru a crea un vârtej în care fâșii subțiri de mătase colorată se roteau și se zvârcoleau la nesfârșit. *Pământ, vânt, foc* era un ciclon de flăcări care sălta ca un hopa-mitică deasupra unui arzător de gaz, în timp ce se lupta cu pale de aer ce voiau să-l stingă. Cea mai spectaculoasă dintre toate creațiile era *Pixeli*, un careu cu niște mingiuțe ca de ping-pong, ce pluteau de parcă s-ar fi aflat pe o pernă de aer, dar care interacționau și cu vizitatorii galeriei. Uneori, bilele păreau să licărească precum un banc de pești; alteori, pulsau alene, ca apa clipocind în spatele unei ambarcațiuni, sau alcătuiau forme aproape recognoscibile: un cap, o mână, o inimă. Într-un videoclip, un copil care vizita expoziția bătea din palme, iar mingile cădeau brusc pe podea, înainte să se înalțe din nou, precaute, ca o turmă de viței ridicând boturile spre un drumet. Erau frumoase, ciudate și jucăușe și, cu toate că nu aveau nici un sens sau vreun mesaj pe care să-l poți pricepe cu ușurință, aveau totuși un fel de scop, exprimau ceva, chiar dacă acel ceva nu putea fi transpus în cuvinte.

Ce legătură aveau cu noi? Noi eram ingineri, matematicieni, scriam coduri, cream manechine inteligente pentru magazinele de modă de ultimă generație – shopboți, măreața idee a lui Tim, ideea care atrăsese pentru start-upul nostru finanțări în valoare de aproape optzeci de milioane de dolari în ultimii trei ani. De ce aveam nevoie de o artistă? Nu știam. Dar aflaserăm cu mult timp în urmă că era mai bine să nu punem la îndoială deciziile lui Tim.

Era un vizionar, un copil-minune, motivul principal pentru care fiecare dintre noi lucra la acea companie. Ce era Gates pentru computerele personale, Jobs pentru smartphone-uri sau Musk pentru mașinile electrice, Tim Scott era pentru inteligența artificială, sau avea să fie foarte curând. Îl idolatrizam, ne temeam de el, dar chiar și cei care nu puteau ține pasul și trebuiau concediați îl respectau. Și au fost mulți ca aceștia din urmă. Scott Robotics nu era doar o afacere. Era o misiune, un *blitzkrieg* al inovației pe piață, un război pentru a modela viitorul umanității, iar Tim nu era atât un CEO, cât un comandant pe câmpul de luptă, care ataca din fruntea oștilor, propriul nostru Alexandru cel Mare. Trupul lui înalt și slab, pomeții lui de star rock și chicotitul naiv nu reușeau să-i mascheze hotărârea de fier, o hotărâre pe care o cerea fiecăruia dintre noi. Zilele în care lumea muncea câte douăzeci de ore erau atât de obișnuite, încât abia dacă merita să le remarci. Cercetătorii proaspăt absolvenți de studii postdoctorale la Stanford, cei pe care Tim prefera să-i angajeze, simțeau mai degrabă că li se acorda putere, decât că erau exploatați prin acea etică a muncii de-a dreptul dementă. (Apropo de asta, tehnica lui de intervievare era legendară. Erai condus în biroul lui și așteptai cu răbdare în timp ce el își verifica e-mailurile, până când spunea, fără să ridice privirea: „Dă-i drumul!“ Asta însemna că trebuia să începi să zici de ce voiai să lucrezi în compania lui. Presupunând că răspunsul era unul de trecere, urma etapa cunoscută sub numele de „Satârul lui Tim“. Uneori, era o întrebare de calcul: „Câți metri pătrați de pizza se mănâncă în fiecare an în SUA?“ De multe ori, era una filosofică: „Care e cel mai rău aspect al umanității?“ Sau de ordin practic: „De ce sunt capacele de canal rotunde?“ Dar cel mai adesea era legată de programare. De pildă: „Cum ați programa un politician artificial?“ Și nu voia un răspuns pur teoretic, ci se aștepta să înșiri efectiv linii de cod, una după alta, fără a te folosi de pix și hârtie, ca să nu mai vorbim de un computer. Dacă te descurcai bine, ți se dădea de veste printr-un singur

cuvânt, rostit fără să ridice privirea de la e-mailurile la care încă lucra: „Bun“. Dar dacă spunea cu voce joasă: „E cam jalnic“, asta însemna că ești respins.)

Nerăbdarea lui – și ea legendară – era cumva un alt aspect al charismei sale, dovada că misiunea era critică din punctul de vedere al timpului, că fiecare secundă era prețioasă. Și de urinat urina rapid, după cum a spus un angajat care a stat lângă el la pisoare. (În schimb, angajatul era dintre aceia care se jenează să urineze lângă altcineva.) Discursul lui era încă și mai rapid – concis, precis, bombardându-te cu instrucțiuni sau, uneori, cu invective. La cei din managementul superior, sau la cei care își doreau foarte mult să ajungă în managementul superior, observai adesea că preluau vag accentul său londonez tăios, atât de diferit de inflexiunile apatice, întrebătoare, tipice pentru nordul Californiei. Părea un veritabil câmp de forță care îi atrăgea pe cei din preajmă. Dacă Tim te privea în ochi și spunea: „Am nevoie să te duci la Mumbai în noaptea asta“, te simțeai încântat, pentru că primiseși șansa de a-ți dovedi valoarea. Dacă Tim zicea: „Nu te mai ocupi tu de această sarcină“, erai distrus.

Uneori, semăna cu o sectă. Nu degeaba eram cunoscuți în Silicon Valley ca Scottboți. Misiunea putea fi rafinată, dar nu putea fi contestată. Liderul o fi avut defectele lui, dar nu putea greși. La petrecerile costumate – în mod paradoxal, lui Tim îi plăceau nespus aceste petreceri –, unde majoritatea oamenilor se deghizau în personaje din *Star Wars* sau *The Matrix*, el venea ca Regele-Soare, într-o ținută ce includea pantofi cu baretă, redingotă, perucă supradimensionată și coroană.

Trecutul său era o altă parte a legendei. Copilăria marcată de sărăcie, agresiunile care l-au făcut să se lase de școală la unsprezece ani, devenind un autodidact. Interesul din ce în ce mai mare pentru chatboți, exact în momentul în care oamenii începeau să interacționeze cu site-urile de comerț electronic de pe smartphone-urile lor. Crearea lui Otto, un bot destinat serviciilor de relații cu clienții, care, în loc să fie un robot politicos și frustrant de obtuz, era eficient, inteligent, genul tocilar și *cool* – semănând destul de bine cu Tim însuși, după cum au remarcat mulți comentatori. Otto nu scria întotdeauna corect și nu folosea majuscule. Își presăra răspunsurile cu emoticoane și aluzii spirituale la adresa culturii tocilarilor – citate din *South Park*, fraze celebre din filmele SF. Când aveai de-a face cu Otto, erai convins că tocmai ți s-a făcut legătura cu un geniu adolescent la nivel de

vrăjitor⁴, care îți va rezolva problema doar ca să se distreze. Nimeni nu a fost surprins când Google l-a cumpărat Otto, pentru șaiszeci de milioane de dolari.

Apoi, la vârsta de douăzeci și trei de ani, Tim a plecat de la Google, pentru a înființa Scott Robotics, luându-l și pe Mike cu el. Primul lor succes – creat în garajul menționat anterior – a fost Voyce, un bot de asistență telefonică evaluat în mod constant ca fiind net superior operatorilor umani. Au urmat și alte succese. Tim era obsedat de ideea că interacțiunile cu inteligența artificială trebuiau să fie naturale. Mantrele lui erau: „Într-o zi, tastatura și mouse-ul vor părea la fel de învechite cum sunt acum cartelele perforate și dischetele“ și „Nu schimbi viitorul fără a schimba regulile“. Shopbotii au reprezentat o evoluție îndrăzneată. Nu se mai încercase nimic de genul acesta înainte – o formă de inteligență artificială care interacționa cu oamenii la nivel fizic, personal, și nu prin intermediul unui ecran sau al unui telefon. Din punctul de vedere al afacerilor, a avut sens pe deplin, ba chiar a fost o reușită de proporții. Manechinele din magazinele de lux costau deja zeci de mii de dolari, vânzătorii costau și ei mult, având în vedere că, de multe ori, stăteau și nu făceau nimic, iar să instruiști cumpărătorii personal pentru a-și forma ochiul și a cunoaște bine inventarul unui magazin dura mult. Nu trebuia să stai prea mult pe gânduri ca să-ți dai seama că o îmbinare a celor trei meserii ar fi avut succes. Era un sector pregătit pentru mari transformări, iar Scott Robotics – mica noastră trupă – avea să fie prima companie care să aducă schimbarea.

Și acum, urma să avem o artistă care să ne ajute. Bineînțeles, dacă am fi știut la ce va duce asta – dacă unul dintre experții noștri futurologi ar fi fost capabil să prezică felul în care vor evolua lucrurile –, probabil că nu am fi fost atât de optimiști. Dar, chiar dacă am fi știut, am fi spus ceva? Sincer, ar fi fost puțin probabil. Nu era genul de companie în care să dezbați drumul de urmat.

În drum spre casă, Tim e tăcut. Nu a fost oricum niciodată genul de persoană care să converseze doar de complezență, dar acum e altă situație. Pare aproape epuizat.

Îți amintești că așa fusese după o prezentare importantă în fața unor investitori. După câteva săptămâni petrecute la birou, în care analiza pe toate părțile fiecare detaliu, se prăbușea pur și simplu, fiind atât de secătuit de energie, încât abia mai putea să vorbească.

Cât despre tine, te cuprinde din nou starea de șoc. Aerul dezgustat al șoferului nu înseamnă nimic față de repulsia și sila pe care le simți față de tine.

– Asta e ceea ce ți-ai fi dorit, spune Tim în cele din urmă. Te rog să mă crezi, Abs. Știu că, probabil, ți se pare ciudat acum, dar te vei obișnui. Ai fost mereu cea mai curajoasă persoană din câte cunosc.

Erai curajoasă? Amintirile pâlپâie undeva în depărtare. Te dai cu placa pe un val mare, la Linda Mar. Sudezi o lucrare de artă, iar scânteile roșii țâșnesc în lentilele albastre ale ochelarilor tăi. Dar dincolo de asta nu e nimic. Doar ceață.

Întorci capul, te uiți pe geam și, cutremurându-te, eviți reflexia slabă a propriului chip în suprafața de sticlă. Orașul San Francisco îți pare deopotrivă familiar și nou, precum o țară străină în care te întorci după mulți ani. Un exil de care nici nu-ți amintești. Clădirile sunt în mare parte aceleași. Detaliile sunt cele care s-au schimbat – smartphone-urile din mâinile oamenilor au devenit mai mari, nu mai mici, bicicletele electrice mișună peste tot, automobilele albe Prius au înlocuit toate taxiurile galbene. Mission Street a devenit și mai sistematizată, iar la fiecare intersecție găsești câte o cafenea artizanală.

Apoi șoferul virează și, brusc, nu mai recunoști nimic. Cu o clipă în urmă, totul îți era familiar. Acum, s-a lăsat ceața.

– De ce nu-mi amintesc asta? întrebi panicată.

– Crearea amintirilor necesită o mare putere de procesare. A trebuit să fiu selectiv. Lacunele se vor umple de la sine, în cele din urmă.

O mașină de gunoi trece pe celălalt sens, zdrobind zgomotos un recipient de plastic sub roțile sale. Decizi că asta vei face. Vei aștepta câteva zile, apoi te vei arunca sub roțile unui camion. Cu siguranță, moartea ar fi de preferat acestei false existențe repulsive.

Dar chiar când gândești la asta, te întrebi dacă ești suficient de curajoasă pentru a o face. Și chiar dacă ai fi, oare tehnicienii lui Tim nu te-ar aduna și nu te-ar face la loc pur și simplu, ca pe o construcție din piese de lego?

Și totuși... Îți dai seama că habar nu ai încă ce ți s-a întâmplat.

– Cum am murit? te auzi întrebând.

El se uită la tine, cu o expresie încordată.

– O să vorbim despre asta. Îți promit! Dar nu acum. Pentru moment, s-ar putea să fie prea mult.

Automobilul Prius oprește în fața unor porți electrice. Îți recunoști casa în spatele lor, o frumoasă vilă cu fațada din șindrilă albă. În ciuda prețurilor astronomice din centrul orașului San Francisco, ați fi putut locui într-o casă și mai mare, dacă v-ați fi dorit. Averele lui Tim era uriașă, chiar și după standardele din domeniul tehnologiei. Însă el nu a fost niciodată genul ostentativ. Te întrebi dacă vechiul Volkswagen se mai află în garaj.

– Bun venit acasă! spune el cu blândețe.

Broasca ușii din față îi dă puțin de furcă și are nevoie de câteva momente ca s-o descuie. Dintr-un anumit motiv, și asta – felul în care stă gârbovit și mișcă răbdător cheia în ușă – ți se pare ceva familiar. Te uiți în jur și vezi o cameră mică de supraveghere deasupra ușii. Alte imagini de încărcat.

Înăuntru, peisajul îți pare cunoscut și străin totodată, ca și cum ai vizita o casă în care ai locuit în copilărie.

– O să-ți fac un tur al casei, rostește el pe un ton liniștitor. Ca să umplem golurile.

Mai întâi, bucătăria. Inundată de lumina soarelui, confortabilă, dar cu un aragaz profesional. Un set de tigăi marmorate atârnă deasupra, ca o versiune enormă a unor clopoței de vânt din cupru. Deschizi un dulap la întâmplare. Înăuntru sunt mirodenii – nu râșnite, ci întregi, în borcane aliniat cu precizie și îngrijit etichetate, iar tu îți recunoști scrisul pe ele.

– Îți place să gătești, îți explică Tim.

Serios? Încerci să-ți amintești de ceva ce ai gătit, dar nu reușești. Apoi, cu un alt declic, imaginile îți vin brusc în minte. Toate acele sute și sute de

poze de pe Instagram. Aveai chiar și urmăritori care abia așteptau să reproducă rețetele tale.

Arăți spre un bol aflat pe blat, conținând niște obiecte sferice, într-o culoare atât de aprinsă, încât te dor ochii.

– Ce sunt *alea*?

– Astea?

Ia unul dintre obiecte și ți-l dă.

– Sunt portocale.

Cuvântul nu are nici un înțeles.

– Portocaliul e o culoare.

– Da. O culoare numită după un fruct, explică și te privește cu atenție. La fel ca în cazul vișinei sau al zmeurei.

– Dar alea nu sunt *portocalii*, nu-i așa?

Cercetezi cu luare-aminte fructul, răsucindu-l curioasă în mâini.

– În orice caz, nu e portocalie ca un morcov. Iar în țările calde, portocalele sunt verzi, spui, apoi îți vine altceva în minte. Și părul meu e de aceeași culoare. Dar oamenii spun că e roșu, roșcat. Sau roșcovan. Nu portocaliu.

– Așa este. Și adjectivul „roșcovan“ vine tot de la un fruct.

– Da, de la roșcovă.

Încă un declic. Te oprești, confuză.

– Mi-am amintit toate astea, sau doar am presupus?

– Nici una, nici alta.

Un zâmbet alungă epuizarea din ochii lui Tim.

– E ceva ce se numește Deep Machine Learning. Fără ca tu să fii conștientă de asta, creierul tău tocmai a comparat milioane de exemple din *cloud* și a găsit o regulă pentru culori și fructe. Și ce e cel mai tare e că nici măcar *eu* nu-mi dau seama cum ai făcut-o. Adică, aș putea să conectez un ecran și să văd cum decurg calculele matematice, dar asta nu înseamnă neapărat că aș putea urmări ce se întâmplă. După cum le spun angajaților mei: A-ul din IA nu mai vine de la „artificială“. Vine de la „autonomă“.

Din felul în care vorbește, îți dai seama cât de incredibil de mândru este. „Ești o realizare epocală!“

Pe de o parte, ai vrea să te bucuri de entuziasmul lui. Dar nu poți. Tu nu auzi decât: „Ești o ciudățenie“.

– Cum ai putea să mă iubești așa? întrebi disperată.

Preț de o clipă, pe chipul lui se înfiripă o expresie aspră, aproape mânioasă. Apoi se împlânzește.

– „Iubirea nu-i iubire de-și schimbă focul după celălalt“, citează el. Shakespeare, *Sonetul 116*, îți amintești? L-am citit la nunta noastră. Câte patru versuri fiecare, pe rând. Apoi, pe ultimele două, împreună.

Clatini din cap. Nu-ți amintești asta, nu.

– O să-ți revină.

Te întrebă dacă se referă la amintire sau la sentiment.

– Ce vreau să spun e că acelea nu au fost vorbe goale pentru noi. Abbie, tu ai fost întotdeauna unică. *De neînlocuit*. O soție perfectă. O mamă perfectă. Iubirea vieții mele. Toată lumea spune asta, nu-i așa? Dar pentru mine așa și e. După ce te-am pierdut, o mulțime de oameni mi-au zis să trec peste asta, să-mi găsesc pe altcineva cu care să-mi petrec restul vieții. Însă eu am știut că așa ceva nu era posibil. Prin urmare, am făcut ce am făcut. A fost bine? Nu știu. Dar a trebuit să încerc. Și chiar simplul fapt că vorbesc cu tine acum, de câteva minute, că te văd *aici*, în casa noastră, că te aud, face să merite din plin efortul pe care l-am depus în toți aniiăștia. Te iubesc, Abs. Te voi iubi mereu. Pentru totdeauna, așa cum ne-am promis unul altuia în ziua nunții noastre.

Se oprește și așteaptă.

Știi că ar trebui să spui: „Și eu te iubesc“. Pentru că îl iubești, firește că îl iubești. Însă totul este prea proaspăt, prea șocant. Iar să-i zici lui Tim în clipa asta că îl iubești ar fi ca și cum i-ai spune: „Da, e în regulă. Ai făcut ce trebuia, dragule. Mă bucur că m-ai transformat în bucata asta de plastic ciudată și dezgustătoare. Merită, ca să fiu aici, cu tine. Și eu te iubesc și te ador mai mult decât viața însăși...“

– Mergem mai departe? rostește el după câteva clipe, văzând că tu nu zici nimic.

Te conduce la etaj. Trebuie să te ții de balustradă, în timp ce pășești cu prudență pe fiecare treaptă.

– Toate astea au fost ale tale, spune el când treceți pe lângă o uriașă bibliotecă ce se înalță din podea până la tavan. Îți plăceau atât de mult cărțile, îți amintești? Iar asta-i camera lui Danny.

Dormitorul pe care îl arată, primul de la etaj, nu prea seamănă cu camera unui copil. Nu are draperii, nici covor, nici cărți cu benzi desenate, nici desene, nici jucării de vreun fel. În afară de pat, singurele piese de mobilier sunt un televizor și un raft cu DVD-uri. Pentru oricine altcineva, ar fi putut părea un decor spartan, dar tu știi că, pentru Danny, e relaxant. Sau măcar mai puțin stresant.

– Ce mai face? întrebi tu.

– Progresează. Lent, desigur, dar...

Tim lasă fraza neterminată.

– Mă va recunoaște?

Tim clatină din cap.

– Mă îndoiesc. Îmi pare rău.

Simți un puseu de tristețe. Dar, în fond, și un copil normal și-ar putea uita mama în cinci ani. Darămite un copil ca Danny.

Danny suferă de tulburare dezintegrativă a copilăriei, cunoscută și ca sindromul Heller. Este atât de rară, încât majoritatea pediatrilor n-au văzut niciodată vreun caz. În schimb, îți spun pe un ton superior că, uneori, copiii de până la patru ani dezvoltă o formă gravă de autism, dar nu-ți spun că asta se întâmplă în decurs de câteva săptămâni terifiante. Nu-ți spun că regresează brusc, iar de la a rosti fraze întregi ajung să se limiteze la scâncete și gemete și mici frânturi din dialogurile de la televizor. Că încep să urineze pe covor și să bea apă din vasul de toaletă. Că își smulg din senin părul din cap și că își mușcă brațele până încep să sângereze.

Când un copil moare, toată lumea consideră că este o tragedie. Părinții jelesc, dar există posibilitatea ca, într-o bună zi, durerea să se mai domolească. Însă boala aceasta îți ia copilul și ți-l înlocuiește cu un străin – un zombi care salivează și se mișcă necontrolat ajunge să locuiască în

corpul copilului tău. Într-un fel, e mai rău decât moartea. Deoarece continui să-l iubești pe acest frumos străin, chiar în timp ce jelești pierderea micuței persoane dragi.

– Unde e acum? întrebi tu.

– Merge la o școală specială excelentă, în celălalt capăt al orașului. Sian a fost cadru didactic acolo, până când am angajat-o ca bonă permanentă, iar acum locuiește aici. Ea îl duce în fiecare dimineață, apoi se întorc și lucrează cu el la programul lui de terapie. Nu e aproape, dar este cel mai bun loc din tot statul pentru copiii ca el.

Te gândești că ai pierdut foarte multe. Danny e la școală. O școală despre care nici nu știai că există.

Tim deschide o altă ușă.

– Iar aici e dormitorul principal.

Pășești înăuntru. Este o cameră mare, dominată de un autoportret aflat pe unul dintre pereți. Femeia din tablou are părul roșu, iar codițele împletite, de lungime medie – aproape *dreadlocks* –, sunt prinse neglijent în creștetul capului. În urechea stângă, cea întoarsă spre privitor, are trei cercei mari, tip buton. Poartă o cămașă cu dungi, ale cărei poale sunt pline de pete colorate, ca și cum și-ar fi șters pensula de ea în timp ce lucra. Pare veselă: o persoană optimistă, cu o fire senină. Pe gât, un tatuaj, un model celtic elaborat, dispăre sub gulerul cămășii și iese de sub o mânecă.

Îți cobori privirea spre brațul tău din cauciuc de culoarea pielii.

– Nu putem face tatuaje, explică Tim. Ar compromite materialul din care e făcută pielea, spune și arată spre tablou. În afară de asta, e destul de precis, nu crezi?

Vrea să spună că tu ești o copie destul de reușită a tabloului, și nu invers. Probabil că l-au scanat pentru a te construi.

Femeia din tablou ești chiar tu? Pare cumva prea stăpână pe sine, prea *cool*. Și prea încrezătoare. Privești semnătura, o încrângătură de litere în colțul din stânga, jos. *Abbie Cullen*.

– De obicei, nu lucrezi în ulei, adaugă el. A fost cadoul tău de nuntă pentru mine. Ai lucrat la el luni de zile.

– Uau... Tu ce cadou mi-ai făcut *mie*?

– Casa de pe plajă, spune el, nonșalant. Am aranjat să fie construită ca o surpriză pentru tine. Are un garaj mare, pe care îl foloseai ca atelier principal – aveai nevoie de spațiu pentru proiectele tale.

În timp ce vorbește, deschide altă ușă, aflată vizavi de cea a dormitorului principal.

– Dar lucrezi și aici, când eram în oraș. Aici ai pictat autoportretul.

Parchetul din încăperea îngustă este pătat cu vopsea. Pe o masă de lucru se găsesc borcane pline cu pensule uscate și tuburi cu vopsea acrilică solidificată. Și un stilou de argint, pe un suport. Te apropie și îl iei în mână. Capacul este inscripționat: „ABBIE. MEREU ȘI ÎNTOTDEAUNA. TIM“.

– Cerneala probabil că s-a uscat deja, spune el. O să iau alta. Ar fi bine să fac o listă.

Amețită, tragi de cămașa de spital pe care încă o porți.

– Aș vrea să mă îmbrac.

– Desigur. Hainele tale sunt în dressing.

Îți arată dressingul, în care se intră din dormitorul principal. Rochiile atârdate pe umerase sunt minunate – *boho-chic*, *casual*, dar realizate din materiale frumoase, în culori îndrăznețe și luminoase. Privești etichetele. Stella McCartney, Marc Jacobs, Céline. Te gândești că aveai bun-gust. Și un buget pe măsură, datorită lui Tim.

Alegi o rochie în stil indian, ceva ușor de purtat.

– Te las să te schimbi, spune el cu tact, apoi iese.

Amintindu-ți de acel hidos craniu de plastic, îți iei privirea de la oglindă în timp ce scoți cămașa de spital, dar apoi nu te poți abține să nu te uiți. Te gândești că trupul tău nu a mai fost atât de tonifiat de ani buni, de când l-ai născut pe Danny...

„Dar acesta nu este un corp.“ Membrulele acelea au fost asamblate într-un atelier de inginerie, iar culoarea pielii a fost pulverizată într-o cabină de vopsit. Iar sub talie, totul este pur și simplu neted, un trup la fel de gol și de asexuat precum cel al unei păpuși. Te cutremuri și îți tragi rochia peste cap.

De la parter se aude brusc un zgomot, când ușa de la intrare este dată de perete. Pe scări răsună un tropăit de pași.

– Danny, nu fugi! se aude o voce de femeie.

– Nu ufug! murmură un glas subțire. Ufuuug!

Pașii nu-și încetinesc goana.

„Danny!“ Te întorci și întrezărești părul negru, ochii adânciți în orbite, chipul angelic și expresia de încordare, în timp ce el aleargă pe coridor. Te cuprinde deodată dragostea maternă. Nu-ți vine să crezi cât de mare a

crescut! Dar, desigur, trebuie să aibă aproape zece ani. Ai ratat jumătate din viața lui.

Îl urmezi în camera lui. Deja a scos de sub pat o grămadă de trenulețe de jucărie.

– Pune în șir. În șiiiiir, murmură el febril, în vreme ce le sortează în funcție de mărime și le așază cu precizie lângă tăblia de la picioarele patului.

– Danny? spui tu.

Nu-ți răspunde.

– Danny, *privirea sus!* îi cere cu fermitate vocea feminină din spatele tău.

Danny își ridică privirea și te măsoară cu un aer absent. Ochii lui sunt goi, nu pare să te recunoască nici măcar ca fiind o persoană, darămite mama lui.

– Bravo! Te-ai uitat bine.

Femeia trece pe lângă tine și se lasă pe vine lângă Danny. Are în jur de douăzeci și cinci de ani, e blondă și veselă, iar părul îi este strâns într-o coadă.

– Bate palma, Danny!

– Sian, ea este..., începe Tim.

– Știu ce este! spune Sian, aruncându-ți o privire și mai goală decât cea a lui Danny. Bate palma, Danny! repetă ea.

Fără să-și ridice ochii de la trenulețele lui, Danny flutură mâna în direcția ei. Ea își apropie palma și o atinge pe a lui.

– Te-ai uitat bine, ai bătut bine palma, zice ea pe un ton încurajator, dar acum o să ne întoarcem și o să urcăm scările așa cum trebuie. Apoi o să poți petrece mai mult timp cu Thomas.

Întinde mâna spre el. Văzând că băiatul nu răspunde, rostește pe un ton apăsător:

– Ridică-te și ia-mă de mână, Danny!

Băiatul se ridică fără tragere de inimă și o ia de mână.

– Bravo! Te-ai ridicat bine, punctează ea, conducându-l afară din cameră.

– E o terapeută foarte bună, zice Tim, când ea nu mai poate să-l audă. Atunci când a venit prima oară la noi, Danny nu era interesat decât de mâncare și de trenulețele lui. Acum, comunică de cel puțin zece ori pe zi.

– Asta-i minunat! spui tu, deși acel „știu ce este“ încă te doare. Sunt foarte mândră de voi doi.

Spui asta, dar îți aduci aminte de entuziasmul vostru când ați descoperit terapia ABA⁵, acea metodă de învățare adresată copiilor cu autism, care, conform unor studii, putea chiar să-i vindece sau cel puțin să-i facă să pară la fel ca ceilalți copii. Dacă ai fi știut atunci că, cinci ani mai târziu, Danny avea să întâmpine încă dificultăți în privința contactului vizual, ai fi avut oare energia să mergi mai departe? Îți alungi gândul acela din minte. Bineînțeles că da. Orice fel de rezultate, oricât de greu obținute, sunt mai bune decât nimic.

Danny tropăie din nou pe scări, de data asta mai încet, iar Sian îl urmărește îndeaproape. Când băiatul ajunge în dormitorul lui, ea scoate un trenuleț albastru.

– Ai mers bine, Danny. Uite-l pe Thomas!

– Uite-l pe Thomas! repetă Danny, așezându-se pe podea și punând trenulețul lângă celelalte. Apoi, ca din senin, privirea lui tulbure se ridică spre a ta.

– Mah, spune el. Mah-mah.

Râde.

– Mi-a spus „mama“? întrebi tu uimită.

Tim deja plânge de bucurie. Și tu ai plânge dacă ai putea.

DOI

Au trecut două săptămâni de la anunțul lui Tim până la apariția lui Abbie Cullen. Ne-am gândit că poate are de încheiat o lucrare sau poate că s-a răzgândit în privința colaborării cu noi. Nu aveam mulți vizitatori – cei care ne susțineau erau paranoici în privința securității, iar sediul nostru fusese ales pentru costul scăzut pe metru pătrat, nu pentru potențialul său legat de activitățile sociale. Așadar, dacă spunem că Abbie și-a făcut o intrare spectaculoasă, probabil că asta zice mai puține despre ea și mai multe despre banalitatea și monotonia vieților noastre.

Încă dinainte ca Tim să strige „Atenție, oameni buni“, cei mai mulți dintre noi o zăriseră la recepție, iar dacă n-am fi văzut-o, cu siguranță am fi remarcat modul în care Tim s-a grăbit să o întâmpine. În primul rând, era înaltă, avea aproape un metru optzeci, purta blugi mulați și rupți și cizme cu toc cubanez, înalte până la genunchi, care, împreună cu codițele de un castaniu-roșcat, adunate în creștetul capului, o făceau să pară și mai înaltă. Un tatuaj realizat cu cerneală neagră – un model hawaiian, după cum a spus cineva mai târziu, sau poate maori ori celtic – se întindea de pe gât până pe brațul stâng. Însă lucrul care ne-a frapat cel mai tare a fost cât de tânără părea. Într-o industrie ca a noastră, în care puteai fi veteran la nici treizeci de ani, avea o prospețime, o inocență care o identificau limpede ca nefiind una de-a noastră.

– Oameni buni, ea este Abbie Cullen. Prima noastră artistă în rezidență, a spus Tim conducând-o în biroul comun. Lucrările ei sunt fantastice, căutațile pe internet. Va sta aici șase luni și va lucra la câteva proiecte.

– Ce fel de proiecte? a întrebat cineva.

Abbie a fost cea care a răspuns.

– Nu m-am decis încă. Sper că vor fi inspirate de ceea ce faceți voi.

Avea un vag accent sudist, iar zâmbetul ei a luminat încăperea. Nu știu dacă cineva l-a activat deliberat, dar chiar în acel moment unul dintre shopboți s-a apropiat de ea.

– Bună ziua, ce mai faceți? a rostit el vesel. Haina pe care o port acum v-ar veni de minune.

Evident că, de fapt, nu purta nici o haină, era doar o modalitate de abordare al cărei cod îl introduseserăm în prototip.

– N-ați vrea să vă conduc prin magazin și să vă aleg câteva lucruri pe care să le probați? Purtați măsura 38, nu-i așa?

– Ai nimerit-o, a replicat Abbie râzând, iar dintr-un anumit motiv, cu toate că nu era deosebit de amuzant, am râs toți împreună cu ea.

Ne-am simțit ca și cum copilul nostru ar fi spus ceva nepotrivit, dar drăguț, unei persoane importante care ne vizita.

– Abbie va sta în K-3, a zis el referindu-se la una dintre sălile noastre de conferințe, dar ea l-a oprit.

– Aș prefera un birou aflat aici, ca să fiu în mijlocul lucrurilor. Dacă nu ai nimic împotriva.

– Cum preferi, a spus el ridicând din umeri. Oameni buni, vă rog să cooperați cu ea. Și să învățați de la ea. Analizați modul în care îi funcționează creierul. Studiați-i creativitatea. Nu uitați că se află aici pentru beneficiul vostru, nu pentru al ei.

Ceea ce, după cum ne-am dat seama mai târziu, nu a reprezentat chiar cel mai prietenos mod de a o întâmpina. Dar așa era Tim.

6

Tim a prezis că va dura trei săptămâni. Trei săptămâni până când te vei obișnui cu această nouă realitate.

Ca majoritatea lucrurilor pe care le spune, nu sunt vorbe în vânt, ci se bazează pe date solide. În anii '50, un chirurg plastician pe nume Maxwell Maltz a consemnat cât dura până ca pacienții care suferiseră operații de reconstrucție facială să se acomodeze cu rezultatele intervenției chirurgicale. Și-a publicat descoperirile într-o carte numită *Psihocibernetică*, lucrare devenită una de căpătâi în domeniul lui Tim.

Din acest motiv, Tim intenționează să rămână acasă timp de trei săptămâni, pentru a te ajuta să te acomodezi. Începe cu cele mai simple lucruri, aducându-ți obiecte din curte – o piatră cu o formă stranie, o frunză, o pană – sau citindu-ți articole din ziare. Plăcerea pe care o simte când găsește ceva de care creierul tău nu știe, cum au fost portocalele – ceva ce poate să te învețe –, este molipsitoare.

De parcă ai fi un copil, îți limitează timpul online și verifică site-urile pe care le vizitezi. Crede că dacă primești prea multe informații dintr-odată, ar putea să-ți suprasolicite creierul cel nou. „Plecați, plecați, plecați, a spus pasărea: omenirea nu poate suporta prea multă realitate.“ Știi că ai știut cândva cine a scris asta, dar informația a dispărut. Amintirile tale sunt parțiale, depinzând de informațiile încărcate de Tim înainte de a te trezi. Sau de a te activa, după cum spune uneori.

Apoi, un alt declic se produce, iar informația îți parvine din *cloud*. „T.S. Eliot.“

Din același motiv, încă nu vrea să vorbească despre circumstanțele morții tale. Cel mult face câte o scurtă referire la „accident“, înainte de a evita subiectul. Spune că nici o ființă umană nu a mai fost vreodată în măsură să-și amintească propria anihilare. S-ar putea să fie insuportabil de dureros. Chiar să-ți bulverseze cu totul mintea.

Dar bănuiești că nu evită subiectul numai pentru binele tău. Este limpede că amintirea acelei perioade ar fi dureroasă și pentru el. Iar Tim nu a fost niciodată genul care să zăbovească asupra înfrângerilor din trecut. Acum, că te-a recăpătat, preferă să se comporte ca și când acei ani nu ar fi existat.

Încerci să-ți imaginezi prin ce a trecut, cum trebuie să fi fost ultimii cinci ani. Îți dai seama că, în anumite privințe, ție ți-a fost ușor. Pur și simplu, ai murit. El e cel care a suferit. Îți dai seama de asta după ridurile adânci de pe fața lui, părul rărit, burta micuță, consecința a mâncării nesănătoase, care a luat locul abdomenului de maratonist de odinioară – rămășițe ale durerii și singurătății cumplite care l-au mânat, noapte după noapte, în încercarea obsesivă de a te crea. A făcut deja niște aluzii la momentele în care, din pricina muncii excesive, a certurilor cu investitorii, a plecărilor angajaților, a fost pe punctul de a claca. Se pare că primii coboși au fost niște eșecuri lamentabile, experimente de milioane de dolari care nu au dus nicăieri. Dar el a refuzat să renunțe și, pe la a cincea sau a șasea încercare, lucrurile au început să se închege.

– Dar n-am vrut să te fac pe tine până când tehnologia n-a fost pusă la punct. N-am putut să te aduc înapoi ca variantă beta, verificată doar pe jumătate.

– Și atunci, eu ce sunt? Un prototip?

El clatină din cap.

– Mult mai mult de-atât. Un salt cuantic. O schimbare de paradigmă. Și, mai presus de orice, soția mea.

Câteodată, stă pur și simplu și se uită la tine, sorbindu-te din priviri. Ca și cum mai că nu-i vine să creadă că a făcut cu adevărat asta. Ca și cum ar fi reușit mai mult decât a crezut că ar fi cu putință. Apoi, tu îi zâmbești, iar el pare să iasă din transă.

– Hei, scuze, iubito! Doar că mă bucur nespuse că te-ai întors.

– Și eu mă bucur că m-am întors, îi zici tu.

Și treptat, încetul cu încetul, aproape că ajungi să crezi asta.

Descoperi că el a încercat să reducă la minimum diferențele dintre acest corp și cel vechi. Pieptul se ridică și coboară ca și cum ai respira. Tremuri când e frig, iar dacă e cald, trebuie să scoți un strat de îmbrăcăminte. Clipești, suspini și te încrunți în moduri pe care nu le poți controla întotdeauna. Iar noaptea, te duci într-un dormitor pentru oaspeți, ca să nu-l deranjezi, și dormi. Sau, mai degrabă, intri într-un mod de consum redus, în timpul căruia îți încarci bateriile și te încarci cu și mai multe amintiri. Acestea sunt cele mai plăcute momente. Uneori, visele tale par infinit mai bogate decât lumea reală.

În timpul uneia dintre aceste sesiuni, îți amintești cum a fost a doua zi după ce te-a cerut de soție. Ați mers spre est, până la Taj Mahal, unde el a plătit o avere pentru un tur privat, fără mulțime. Tot drumul, ai fost cuprinsă de o stare amețitoare de euforie, sprijinindu-te de el pe bancheta Mercedesului cu aer condiționat și mai aruncând din când în când câte o privire la enormul diamant roșu de pe deget.

Mai târziu, ghidul v-a povestit că, de fapt, palatul a fost construit ca monument funerar pentru soția favorită a șahului, Mumtaz Mahal.

– Dacă mor înaintea ta, mă aștept la cel puțin un palat, l-ai informat pe Tim, pe un ton de falsă seriozitate.

– Nu te voi lăsa să mori înaintea mea.

Cu toate că este doar un *upload*, percepi convingerea absolută din vocea lui.

În a patra zi sosesc niște vopsele.

– Sper că sunt cele potrivite, spune el desfăcând pachetul. Erai foarte pretențioasă în privința mărcilor folosite.

Așa să fi fost? Nu-ți amintești nici asta.

– Sigur sunt bune.

Dar ce să pictezi? Nu simți nici cea mai mică dorință de a crea ceva. Totuși, se vede limpede că pentru Tim contează, așa că te silești să încerci.

„Portocale“, decizi până la urmă. O natură moartă. Iei bolul la etaj și îl duci în atelier. Patru ore mai târziu, aproape ai terminat. Te duci să-i arăți lui Tim.

– E incredibil! rostește el pe un ton încurajator. Vezi? Ți-ai păstrat tot talentul.

Privești cu îndoială pânza. Ți se pare că ți-ai păstrat tehnica, nu talentul. Pictura este la fel de corectă și de lipsită de personalitate ca o fotografie.

Însă Tim e încântat. Te pune să-l semnezi. *Abbie Cullen-Scott*. Semnătura avântată și sigură pare a ta. Dar este un fals, orice s-ar zice. Un facsimil generat digital. Așa cum ești cu totul.

După aceea, comandă o selecție de aparate pentru gimnastică. Nu ca să arzi calorii – greutatea ta va fi fixată pentru totdeauna la șaptezeci de kilograme –, ci pentru ca mișcărilor tale să devină mai naturale. Există până și o consolă de jocuri. La început, e dificil și, de câteva ori, ai căzut pe podea jucând *Dance Party* la primul nivel. Dar, cu fiecare antrenament, te miști mai puțin ciudat.

Îți împletești părul așa cum este în autoportretul de la etaj. Ba chiar încerci să te machiezi. Abia dacă o făceai înainte, însă acest nou chip necesită ceva mai multă implicare. Te gândești că e un lucru bun că ești artistă – treptat, îți vei da seama cum să-ți mai îmblânzești, cu ajutorul contrastelor și al umbrelor, trăsăturile acestea inexpressive și cauciucate, așa încât, de la un punct încolo, să poată fi considerate aproape umane.

La sugestia lui Tim, încerci să faci yoga. Constați cu surprindere că poți sta în toate pozițiile, chiar și în cele mai avansate – „Regele porumbeilor“, „Păunul“, „Tittibhasana“. El te privește cu mândrie tăcută. Îți dai seama că trupul tău este perfect realizat tehnic, la fel ca o mașină de curse. Tot ce trebuie să faci e să înveți să-l conduci.

Al treilea cadou pe care ți-l oferă este o trambulină de dimensiuni olimpice. În timp ce privești cum cei care au adus-o o assemblează pe pajiște, îți amintești brusc de una dintre primele întâlniri cu el, când te-ai dus la House of Air, o sală de trambuline aflată lângă podul Golden Gate. Atunci ți-ai dat seama că, în afară de faptul că avea o voință de fier, Tim putea fi și amuzant.

După aceea, ați mers pe Bay Trail până la Fort Point, unde ați stat și ați privit oceanul, ținându-vă de mână.

– Ar trebui să mergem din nou la Fort Point, spui tu, simțindu-te nostalgică. Mi-a plăcut tare mult întâlnirea aia.

Tim ezită.

- E o idee bună. Dar nu chiar acum.
- De ce nu?
- S-ar putea să-ți fie greu să ieși în lume chiar acum.

Îl privești surprinsă.

- Vrei să spui că nu pot pleca de-acasă?
- Vei putea, în curând, se grăbește el să spună. Trebuie doar să... să te pregătim, asta-i tot.

După ce livratorii își termină treaba, el își scoate pantofii din picioare și se urcă pe trambulină.

- Ești gata? zice el, întinzând mâinile.

Te urci cu grijă. La început, abia reușești să-ți păstrezi echilibrul, iar el te ține strâns, făcându-te să sari ușurel, pentru a te impulsiona.

– Așa, spune el pe un ton încurajator. Te-ai prins cum se face, zice și apoi începe să imite o numărătoare inversă de la NASA, sincronizându-și săriturile. T minus doisprezece... opt, șapte, șase... Porniți motorul principal. Decolați!

Când spune „Decolați!“, te înghiontește cu putere, pentru ultima oară. Îți simți genunchii îndoindu-se, unu-doi-trei, apoi, brusc, îți amintești totul și ești în aer. El îți dă drumul din strânsoare, iar tu te înalți tot mai sus cu fiecare salt, cu codițele fluturând, dând din picioare, râzând și țipând amândoi în timp ce săriți împreună și schițați forme absurde în aer.

Și pentru prima dată de când te-a adus acasă, simți bucuria aceea care nu diferă de dragoste, fericirea care vine exclusiv din faptul că te simți minunat cu o anumită persoană, persoana în care ai încredere că îți va proteja fericirea cu prețul vieții sale. „Te iubesc“, gândești, cuprinsă de extaz. „Tim, te iubesc!“ Și, cu toate că, în timp ce vă avântați în aer, nu reușești să scoți decât un țipăt sălbatic de exaltare, zâmbetul lui larg îți spune că a înțeles.

Duminica, Danny nu face terapie. Îl găsești șezând pe marginea patului, săltând cu un aer absent. Îți vine o idee.

– Vrei să ne jucăm pe trambulină, Danny?

Băiatul mormăie ceva. Uneori e dificil să interpretezi sunetele pe care le scoate Danny. Tim spune că, probabil, majoritatea sunt „stimuli“ vocali, autostimulări. Nimeni nu știe de ce persoanele cu autism se manifestă astfel, dar există o teorie conform căreia acest comportament le dă un sentiment de control într-o lume copleșitoare. Săltatul pe pat, lucru pe care Danny poate să-l facă ore în șir, este un alt exemplu. Când e stresat, se folosește de stimuli senzoriali mai puternici – de pildă, își mușcă dosul palmelor.

– Danny? repeți tu. Nu vrei să mergem să ne jucăm afară?

După câteva clipe, clatină din cap.

– Nuh!

Încurajată de faptul că ți-a răspuns totuși, întinzi o mână spre el.

– Haide, Danny! O să ne distrăm.

– Hei! răsună vocea lui Sian în spatele tău. Ce faci?

Te întorci brusc. Terapeuta stă în prag și privește dezaprobat.

– Încerc să-l fac pe Danny să se dea pe trambulină, explici tu, deși n-ai nici o îndoială că era absolut evident ce făceai.

– Păi, nu procedezi corect. Trebuie să recurgi la o serie de instrucțiuni clare. Să spui: „Danny, ridică-te“. Apoi: „Danny, ia-mă de mână“. După aceea: „Danny, hai să coborâm scările“. Și așa mai departe. Ori de câte ori se conformează, îi zici „bravo“, după care îi dai următoarea instrucțiune.

– Sunt mama lui. Am vrut să fiu prietenoasă.

Sian îți aruncă o privire ciudată, iar pentru o clipă, ai impresia că te va contrazice cu privire la cuvântul „mamă“. Însă tot ce spune este:

– Poate, dar ce ai făcut l-a nedumerit. L-ai întrebat dacă nu vrea să meargă afară, iar el ți-a răspuns corect că nu vrea. Ar fi trebuit să-l lauzi pentru că a identificat răspunsul și l-a exprimat. În loc să-l lauzi pentru că a răspuns corect, tu ai repetat întrebarea.

Apoi ridică din umeri.

– Când ai zis: „Nu vrei să mergem să...“, ce voiai de fapt să spui era: „Eu aș vrea să mergem să...“ Desigur, a sunat frumos, iar majoritatea copiilor își dau seama rapid la ce ne referim, dar nu este drept față de cei ca Danny, pentru care limbajul e dificil.

Te simți criticată, dar îți dai seama că, în anumite privințe, tu și Danny sunteți în aceeași barcă, pentru că amândoi vă străduiți să înțelegeți o lume în care nu vă prea potriviți.

– Ai putea să mă înveți? Mă refer la modul în care lucrezi cu el. Vreau să învăț să fac lucrurile așa cum trebuie.

Ezită preț de o clipă, apoi rostește pe un ton deloc entuziasmat:

– Sigur, de ce nu?

*

– Danny, atinge-ți nasul.

Numeri până la trei, apoi îi arăți ce să facă, luându-i mâna și ducându-i-o la nas.

– Bravo! spui tu la fel de entuziasmată ca și cum ar fi făcut singur ce i-ai cerut. Uite-l pe Thomas!

Îi dai trenulețul și notezi pe fișă ce s-a întâmplat. Are treizeci de secunde cu Thomas drept recompensă, apoi îi iei trenulețul și îi ceri din nou același lucru. Acum, se conformează mai repede. Notezi și asta.

– Danny, uită-te la mine!

El își îndreaptă ochii spre tine. Privirea lui nu se împletește cu a ta, nu apare acea scânteie care se produce în mod normal atunci când privirile a doi oameni se întâlnesc. Dar este o încercare și asta-i ceea ce contează.

– Bravo! rostești pe un ton încurajator. Uite-l pe Thomas!

– Nu-i rău, zice Sian, nu prea încântată. Începi să te prinzi cum se face.

Programul lui Danny constă în sute de astfel de exerciții – „repetiții“ sau „proceduri“, după cum le numesc terapeuții. Fiecare reprezintă un mic pas pe un drum extrem de lung, presărat, drept răsplată, cu stafide sau scurte perioade de joacă cu trenulețele. După ce își dă seama că primește ceva pentru că face un anumit lucru, data următoare când i se cere să repete acțiunea, se conformează mult mai rapid.

Cel puțin, asta-i teoria. Fișele arată că a repetat unele dintre aceste exerciții de peste o mie de ori. Dar Sian rămâne profund optimistă.

– Bravo, Danny! Ai făcut o treabă bună!

Brusc, îți vine în minte o amintire cu Danny de dinaintea regresului, când vă jucați de-a v-ați ascunselea. Se pitea undeva, apoi, neputând să-și stăpânească entuziasmul, striga: „Unde o fi oare? Să fie sub masă? Nuuu! Să fie sub pat? Nuuu! Să fie la duș? Nuuu!“ Era atât de drăgălaș, încât îi făceai pe plac și-l căutai în toate locurile indicate, rând pe rând. Mai târziu, un psihiatru a speculat că era posibil ca, încă de pe-atunci, Danny să fi fost lipsit de ceva numit „teoria minții“, capacitatea de a se pune în locul altcuiva.

– Am făcut și înainte forma asta de terapie cu Danny? o întrebi pe Sian.

– Da.

– Mă pricepeam?

Sian face o pauză înainte de a răspunde.

– Când voiai.

– Ce vrea să însemne asta?

– Analiza comportamentală aplicată poate fi dificilă pentru părinți. Uneori, ei se implică prea mult din punct de vedere emoțional. Uneori, Abbie spunea: „De ce nu-l lăsăm să fie el însuși?“ Dar aceste proceduri se bazează pe dovezi. Și este nedrept pentru copiii ca Danny să nu fie ajutați să-și atingă potențialul maxim.

Observi că are tendința de a zice „Abbie“, nu „tu“. Dar măcar nu te mai privește ca pe un simplu obiect.

În fiecare zi, te îndrăgostești și, în fiecare zi, inima îți este frântă.

Mama unui copil cu autism știe că sentimentele pe care le are pentru el nu vor fi niciodată reciproce. Copilul ei nu-i va spune niciodată „te iubesc“, nu-i va desena niciodată o ilustrată de Ziua Mamei, nu-i va aduce mândru de la școală un proiect, nu-i va aduce niciodată la ușă o prietenă sau o logodnică sau un nepot. Nu-i va povesti niciodată cum și-a petrecut ziua și nici nu-i va mărturisi cele mai profunde temeri ale sale.

Totuși, va avea nevoie de tine mereu, mai mult decât ar putea avea nevoie un copil normal, tocmai pentru că nu-și poate purta singur băătăliile. Are nevoie de tine ca să nu lași lumea să-l zdrobească. Are nevoie de tine pentru a-i fi traducătoare, protectoare, gardă de corp, avocată. Are nevoie ca tu să te gândești de două ori înainte de a porni aspiratorul sau cuptorul cu microunde, sau uscătorul de păr, sau orice altceva l-ar putea arunca în agonie. Are nevoie ca tu să te lupți cu doctorii, cu chelnerii, cu profesorii,

cu alarmele de incendiu, cu idioții de la marketing care, dintr-o toană, au schimbat culoarea cutiei de cereale preferate de el, fără să-și dea seama că asta îl va face să sufere zile întregi.

Este posibil ca el să nu accepte niciodată să-l îmbrățișezi, darămite să te îmbrățișeze el. În schimb, poți sta în fața lumii cu trupul încordat și brațele întinse, pentru a-l feri de loviturile care, altminteri, l-ar potopi.

Va avea nevoie să-l înveți, încet și dureros, lucrurile elementare ale vieții de zi cu zi – cum să imite, cum să ceară de mâncare, cum să-și aleagă hainele. Cum să facă diferența dintre un zâmbet și o încruntare și ce ar putea însemna toate schimonoselile ciudate ale figurii omenești.

Iar din toate aceste motive, dragostea ta pentru el este ca nici o alta. Arde cu o energie sălbatică, de nedomolit. E dragostea unui războinic care preferă să moară luptând în loc să dea înapoi.

Într-o seară, în timp ce îl pregătești pe Danny de culcare, îți amintești că ai lăsat un vas pe foc, la parter. Când te întorci, descoperi că și-a luat periuța de dinți și, cu mare grijă, a stors pe ea, dintr-un tub, noua ta vopsea acrilică. Și nu s-a limitat numai la peri: ținea pumnul lui micuț încleștat cu putere în jurul tubului, în vreme ce mergea de colo colo. Prin urmare, o linie lungă, sinusoidală de roșu-indian decorează acum covorul alb de pe coridor.

El se uită la tine și zâmbește. Cu această ocazie, constăți că s-a dat și pe dinți cu vopsea. Arată ca un vampiraș vesel.

– Bravo, Danny! spui tu uimită. M-ai imitat bine.

Fiindcă, pe lângă faptul că nu are nici un rost să-l cerți pentru ceva ce nu știe că e greșit, faptul că a încercat să reproducă una dintre acțiunile tale este o performanță în sine.

– Păi, bagă cărbuni, zice Danny visător, repetând una dintre expresiile lui favorite din *Locomotiva Thomas și prietenii săi*.

Nu au trecut nici trei săptămâni când Tim primește un telefon.

– A făcut *ce?* spune el, nevenindu-i a crede.

Apoi:

– Nu, o să mă ocup eu. Nu am încredere că idiotul ăla e în stare să dreagă lucrurile.

Pune telefonul jos.

– Un cretin de la birou. Trebuie să mă duc acolo. Dacă n-ai nimic împotriva. Nu-mi place să te las singură.

Știuseși, ce-i drept, că trei săptămâni erau prea mult. Luna voastră de miere durase doar zece zile și, chiar și atunci, în fiecare dimineață, Tim se furișa în baie ca să răspundă la e-mailuri.

– Mă descurc. Și, în plus, vreau să termin de inventariat cărțile.

Ai devorat tot din biblioteca de la parter, dar rafturile cu cărți de pe peretele de la etaj au rămas neatînse.

– Ei bine, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, zice Tim și scoate ceva din buzunar. Uite! E timpul să primești asta înapoi.

„Asta“ este un vechi smartphone zgâriat și lovit, cu ecranul puțin ciobit la colțuri. Are o husă din papier-mâché făcută din câteva straturi de tapet vechi.

– Tu ai făcut husa, adaugă el. Te pricepeai de minune la asemenea lucruri.

Înainte de a pleca, te sărută pe frunte.

– Te iubesc, Abs! Ne vedem mai târziu.

– Și eu te iubesc, răspunzi tu, ca un ecou.

Imediat ce pleacă, pornești telefonul. Tim nu vrea încă să-ți spună ce ți s-a întâmplat, dar poate găsești în telefon ceva care îți va satisface curiozitatea.

Deschizi mesajele text. Cel mai recent are cinci ani vechime și a fost trimis cuiva pe nume Jacinta G. „Sigur! Poți conta pe mine pentru un Pinot și asasinarea personajului! Abs xx“

Habar n-ai cine e Jacinta. Dar iată că plănuiai o seară a fetelor. Apoi ai murit. Din senin, fără să bănuiești vreo clipă că acela avea să fie ultimul tău mesaj.

Derulezi mai departe. Majoritatea numelor nu-ți zic nimic, sunt învăluite în ceață. Apoi, brusc, unul îți atrage atenția.

Lisa.

Sora ta. Degetul tău planează șovăielnic deasupra tastei de apelare. Apoi te întrebi cât de multe i-a spus Tim. Este posibil ca ea să nu știe nimic despre asta. Despre *tine*. Nu poți să o suni așa, pe nepusă masă. Treci mai departe, deși n-ai vrea.

Vezi numele lui Tim. Ultimul mesaj către el a fost: „Lucrurile merg bine aici. E OK dacă mai stau o zi? xx“

Răspunsul lui a venit după doar câteva minute: „Desigur. Oricât dorești. x“

Derulezi mai departe și te oprești la întâmplare.

„Ne mai întâlnim în seara asta? Rezervare @7 Axx“

Răspunsul lui Tim era prost tastat, probabil că-l scrisese pe sub masa la care se ținea o ședință: „Din păate seara ata m întânesc cu programtori lui Ted. O s duree mult“.

„Nici o problemă. Să iau ceva la pachet? xx“

„Fac eu cupărături. Friptură? Lumâări? Des cu cioco?“

„La des cu cioco nu rezist. xx“

Te gândești că era o căsnicie fericită. În ciuda lui Danny, în ciuda personalității de tip A a lui Tim, voi doi ați făcut lucrurile să meargă.

Derulezi în continuare, oprindu-te ici-colo, până ajungi cu un deceniu în urmă.

„Îți mulțumesc pentru seara frumoasă. Și pentru noaptea și mai frumoasă. Tim x“

„Plăcerea a fost de partea mea, crede-mă! Axx“

Brusc, simți un fior de emoție. Până la urmă, tu și Tim s-ar putea să mai ieșiți seara la întâlniri. Puteți dansa, vă puteți ține de mână, ba chiar vă puteți săruta. Însă legătura fizică specială care se creează atunci când faci dragoste e o cu totul altă chestiune.

Pe neașteptate, cuvântul exact care să descrie ceea ce simți se înfiripă printre gândurile tale.

Sentimentul stârnit de aceste mesaje este *invidie*.

Ești pe cale să lași telefonul din mână, când vezi iconița „Safari“ în bara de meniu. Pui degetul pe ea și motorul de căutare apare, iar chenarul gol te

îndeamnă parcă să-l folosești.

„În sfârșit!“ Tastezi repede: „Abbie Cullen-Scott San Francisco moarte accident? Cum?“

Pentru o clipă agonizantă, informațiile sunt căutate. Apoi...

„Pagină blocată“

Privești întrebătoare. Blocată de cine?

Apoi îți dai seama. Tim trebuie să fi instalat un soi de filtru. Precum cele din aplicațiile de control parental, cu detaliile morții tale trecute pe lista neagră a conținutului interzis.

„A făcut asta pentru că te iubește“, îți spui tu. S-a gândit că tentația va fi prea mare. Asta arată cât de bine te cunoaște. Cât de mult dorește să te ferească de durere.

Te întrebi dacă a primit vreo alertă. Speri că nu. Ar fi bine să-ți păstrezi slăbiciunea pentru tine.

„Dar ar fi fost și mai plăcut dacă soțul meu ar fi avut încredere în mine“, nu te poți abține să nu te gândești. Cu toate că recunoști, întristată, că a avut dreptate să n-o facă.

Te întrebi la ce altceva ți-a mai blocat accesul. Iei telefonul din nou și încerci să accesezi Facebook-ul, apoi Twitter-ul, apoi Instagram-ul. Numai Instagram-ul se încarcă, însă linkurile către anumite conturi par să fie blocate.

Există acolo niște grozăvii de care a decis să te ferească? Ce insinuări nu dorește ca mulțimile neobosite și furibunde ale internetului să-ți șoptească la ureche?

Apoi îți amintești de privirea dezgustată a șoferului care v-a adus acasă. Cum ar fi să ai parte de un asemenea dispreț în mediul online?

Decizi că Tim are dreptate. În clipa de față, prea multă realitate s-ar putea să nu fie un lucru bun.

TREI

Pentru început, Abbie Cullen nu a făcut mare lucru. S-a așezat la un birou liber. Noi i-am arătat unde se află camera de recreere, covrigii grațiuți și tuburile cu cremă de brânză, toaletele și coșurile pentru reciclarea selectivă. Jenny Austin, soția lui Mike, a adus un laptop pe care nu-l folosea nimeni, după care toată lumea s-a îmbulzit s-o ajute pe Abbie să se conecteze la rețeaua noastră. (Tim a refuzat să angajeze un administrator IT, spunând că, dacă nu erai suficient de inteligent ca să faci singur astfel de lucruri, nu mai aveai ce să cauți în firma lui.) Apoi ea a rămas acolo, făcând conversație.

În birou era o masă de biliard, dar zăcea mai mult nefolosită. Nimeni nu voia să fie omul care mânuia tacul exact când Tim Scott trecea pe-acolo. În general, era doar un loc convenabil unde să pui pizzetele livrate seara târziu, iar fetru bleu era pătat ca o saltea veche, de resturile alimentare. Însă când Abbie Cullen a luat un tac, s-a întors spre cea mai apropiată persoană – care s-a întâmplat să fie Rajesh – și a întrebat-o dacă vrea să joace, noi nu numai că am încuviințat, dar ne-am și dus să privim.

Nici măcar nu era tăcută. Chiuia după fiecare lovitură reușită.

Destul de curând, și-a făcut obiceiul de a umbla prin birou și a le cere oamenilor să-i explice ce anume fac. Se lăsa pe vine lângă scaunele noastre, ca să nu ne domine cu înălțimea ei, sau se așeza pe birouri și, legănându-și picioarele lungi, ne punea întrebări. Și părea sincer interesată, ba chiar uimită de ceea ce nouă ni se părea deja obișnuit și banal. Era *dulce*. Felul în care-și punea mâna pe brațul tău, pentru a sublinia ceva, era... ei bine, să spui că *flirta* ar fi greșit. Părea mai degrabă că nu văzuse niciodată vreun motiv pentru care nu ar fi trebuit să fie atât de tactilă și nimeni din viața ei nu văzuse niciodată vreun motiv pentru a-i atrage atenția asupra acestui lucru.

Desigur, nici noi n-am făcut-o. Eram fermecați.

A doua zi, a venit îmbrăcată cu un tricou cu Debbie Harry⁶, pe sub o geacă veche de piele, și cu niște blugi rupți. Unii dintre noi s-au întrebat dacă nu era o ținută prea lejeră pentru birou. Însă ea era o artistă, nu o angajată obișnuită.

Cineva a întrebat-o dacă știe care va fi primul ei proiect, iar ea a clătinat din cap.

– Încă aștept să-mi vină o idee.

Nu „încă mă gândesc la asta“ sau „o să-mi vină o idee“, ci doar că aștepta să apară ceva și să se anunțe. Îi admiram încrederea, dar ne și făceam griji pentru ea. Dacă nu-i venea nici o idee? Când avea să renunțe? Iar dacă renunța, avea să ne părăsească?

Așa că am așteptat împreună cu ea și, treptat, „Ce va face Abbie?“ a devenit un subiect de conversație – poate, chiar principalul subiect – în camera de recreere.

– Azi-dimineață, vorbea cu frezele. Cred că va dori să folosească imprimanta 3D.

– Eu am auzit că se gândește să ne facă niște portrete.

– S-a interesat cum se scriu codurile pentru boți. Pun pariu că va încorpora asta în proiectul ei.

Totuși, abia când a început să-l contrazică pe Tim, ne-a cucerit pe deplin.

La început, a fost ceva ne semnificativ. Tim îi freca ridichea unuia dintre noii noștri programatori. Ne părea rău pentru tip, căci toți am fost cândva în locul lui, dar simțeam și o încântare secretă la gândul că acum venise rândul altcuiva. Numeam aceste momente când Tim se descărca pe noi „săpunelile lui Tim“ sau „Pă-Tim-iri“, după cum noapțile albe le numeam „Timp cu Tim“. Și, ca să fiu sincer, revărsările lui de mânie erau rareori nemeritate, dar întotdeauna extrem de dureroase. În cazul lui Tim, eșecul de a îndeplini o anumită sarcină nu era niciodată pur și simplu o greșeală. Era ceva mult mai rău de-atât, și anume un indiciu că nu aveai aceeași perspectivă perfecționistă asupra lumii cum o avea el, că standardele sau implicarea ta erau cumva compromise pentru totdeauna. Era capabil să treacă de la un caz particular la filosofie într-o nanosecundă.

– Noi nu umblăm cu *cârpeli*, se răsteya el la ghinionistul programator. Noi nu facem versiuni beta. Și, mai ales, nu facem *greșeli*. Dacă un lucru nu e suficient de bun, nu-l repara, *reinventează-l!* Crezi că scopul lui Elon Musk a fost să facă o mașină mai bună? *Greșit!* Scopul lui a fost să construiască ceva care să înlocuiască mașina. În vreme ce tu, prietene, încă lustruiești *aripile*.

La care Abbie a spus:

– Ce-i în neregulă cu o motocicletă?

Nu a fost o remarcă deosebit de inteligentă sau spirituală. Dar faptul că a rostit acele cuvinte – că a fost deranjată că Tim țipa la sărmanul om de față cu toată lumea – a distrus regula nescrisă, al patrulea perete care ne despărțea de el. Și în tăcere, în sinea noastră, am aplaudat-o pentru asta.

El i-a aruncat o privire inexpresivă.

– Nu-i nimic în neregulă cu motocicletele. N-ai decât să inventezi o motocicletă care se conduce singură.

Așa a început.

La etaj, întinzi niște cearșafuri vechi și începi să te ocupi de bibliotecă, golind rând pe rând, metodic, câte un raft de cărți. Cele de sus sunt pline de praf – evident, nimeni nu le-a atins de ani întregi. O ștergi pe fiecare în parte cu o cârpă și le pui deoparte pe cele pe care intenționezi să le citești. Pe cele mai interesante le răsfoiești, căutând bilețele și adnotări. Preț de câteva clipe, nu-ți vine în minte cum se numesc aceste lucruri. Apoi, îți amintești. „Marginalia.“ Desigur. Descoperi că ești o persoană căreia îi plac asemenea cuvinte.

Te întrebi dacă așa a fost întotdeauna sau dacă are vreo legătură cu creierul tău care trece printr-un proces de învățare profundă.

Pe rafturile mari de jos sunt mai ales cărți de bucate. „Abbie-versare fericită!“ a scris Tim la începutul unei cărți cu rețete venețiene. „A fost cea mai frumoasă călătorie.“ În *Cartea de bucate neoficială a lui Harry Potter* găsești o însemnare criptică: „Numărul actual, 37!!!“ În cartea *Feluri de mâncare din India* scrie: „Drei Abigail Cullen, în curând dna Cullen-Scott. De la cel mai fericit inginer din lume“.

Sub una dintre clapete este un program de teatru de la o piesă experimentală, pusă în scenă la sala Cutting Ball. Pe spatele programului, un dialog, cu scrisul tău și al lui Tim.

Dormi?

Nu chiar.

Mă gândesc că ar trebui să mâncăm.

Mmm...

Ceva italianesc?

Stridii!

Plecăm?

Te urmez îndeaproape!

Și o felicitare de Sfântul Valentin, în formă de inimă, pictată manual. „Dragul meu Tim, îți dăruiesc inima mea!“

Un alt cuvânt îți vine în minte, la fel de satisfăcător. „Efemer.“

Când scoți cartea *Rețete provinciale franceze*, de Elizabeth David, cade și se deschide la o pagină cu pete rozalii, de la gătit. O frază a fost subliniată: „Este inutil să încerci să faci *bouillabaisse* în altă parte decât pe țărmurile Mediteranei“. Pe margine, tu, cea de dinainte, ai scris: „Pe PARIU?“ Dedesubt e ceea ce pare a fi o listă de cumpărături.

Pește oceanic

Pește-dulgher

Rândunică-de-mare (roșie?)

Șofran

Și cu un alt pix:

NB: Data viitoare, fierbe roșiile de două ori mai mult decât spune tirana asta.

Pui cartea deoparte zâmbind. Tu nu poți mânca nimic, dar îți place ideea de a găti ceva delicios pentru Tim, ceva ce ai mai gătit și înainte.

Când telefonul bipăie, ai terminat deja jumătate de bibliotecă. Preț de o clipă, te întrebi cine ar putea fi. Apoi îți amintești că Tim este singurul om care știe că folosești din nou telefonul.

„Ești OK? Urăsc că nu sunt cu tine. x“

Îi răspunzi, înduioșată: „E nevoie de tine la birou! Eu sunt bine. Te iubesc. xx“

Aștepți, dar el nu răspunde.

Întinzi mâna și apuci o altă carte de pe unul dintre rafturile de sus, dar te dezzechilibrezi și ești cât pe ce să cazi, iar coperta se desprinde de cotor. O legătură ruptă. Te gândești că trebuie să fi fost o carte favorită dacă a ajuns în starea aceea. Ar putea fi legată la loc, te gândești.

O deschizi cu grijă. Apoi îți dai seama de ceva. Cartea e mai mică decât coperta. De fapt – abia acum vezi –, este o altă carte, una ale cărei coperte au fost rupte. Însă poți citi colontitul în partea de sus a fiecărei pagini. *Depășirea iubirii pasionale*. E un fel de carte de dezvoltare personală.

În timp ce o frunzărești, vezi că unele pasaje au fost adnotate. Iar la sfârșitul unui capitol, un paragraf întreg este subliniat:

„La exterior, patima sau iubirea pasională este aproape identică cu iubirea adevărată. Dar, așa cum puțină sare dă un gust bun cărnii, iar prea multă o

otrăvește, la fel dragostea și patima sunt, de fapt, două fețe ale unei monede.“

Pui cartea deoparte, pentru a-i arăta lui Tim. Poate că el îți va putea explica.

Exact când te întorci la bibliotecă, telefonul se aude din nou. Îl iei nerăbdătoare, gândindu-te că ți-a răspuns Tim. Dar, la numele apelantului, scrie doar PRIETEN.

Uimită, deschizi mesajul. Pe ecran sunt doar cinci cuvinte.

„Acest telefon nu e sigur.“

Privești fix mesajul. Nu există mesaje anterioare deasupra, nimic care să indice cine ar putea fi acest Prieten.

În vreme ce te uiți la el, mesajul dispare încet de pe ecran. Decizi că trebuie să fie un fel de spam de tip Snapchat.

Lași telefonul jos și te ocupi în continuare de cărți. Aproape că ai terminat un raft când remarci un volum de poezii, *Ariel*, de Sylvia Plath. O amintire îți răsare în minte. Ai citit acele poeme în adolescență și te-ai îndrăgostit de ele așa cum numai o adolescentă o poate face.

Scoți cartea. Dar și această copertă se desprinde pur și simplu de cartea dinăuntru. Intrigată, iei volumul de pe raft. Însă, de data aceasta, coperta nu ascunde o carte.

Este o mică tabletă electronică. Un iPad Mini ascuns într-un loc unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să caute.

Spre deosebire de telefon, nu are o husă personalizată, nimic care să indice cui îi aparține. Dar trebuie să fie al tău. Cu siguranță, nimeni altcineva nu ar ascunde ceva printre cărțile *tale*.

De cine l-ai ascuns? De Danny?

Nu. Pe vremea aceea, dacă voiai să ții ceva la distanță de Danny, l-ai fi pus pur și simplu undeva unde un copil de cinci ani n-ar fi ajuns.

Îți dai seama că l-ai ascuns de Tim. Numai de el ai fi putut să-l ascunzi.

Ești genul de femeie care ascunde lucruri de soțul ei? Gândul e tulburător, aproape șocant. Dar, în același timp, nu într-un totu surprinzător. Ți se pare... corect, așa cum îți par uneori un cuvânt sau un lucru.

La urma urmelor, Tim nu e deloc un tip relaxat. Poate că ai vrut să eviți o discuție lungă pe o temă anume. O femeie are dreptul la intimitate chiar și într-o căsnicie.

„Dar să ascunzi un iPad?“, obiectează o voce lăuntrică. „Pare mai mult decât simplă intimitate. Pare un secret.“

Și mai e și treaba cu Prietenul. Nu e ciudat că, exact înainte de a găsi un alt dispozitiv electronic, ai primit un mesaj care spune că telefonul tău nu e sigur?

Pornești iPad-ul. Nu se întâmplă nimic, bateria fiind descărcată de mult. Îl duci la bucătărie și îl conectezi la încărcător. În timp ce te întorci la etaj, sună interfonul, făcându-te să tresari. În spatele sticlei colorate a ușii de la intrare, se află un chip familiar, fragmentat în portocaliu și roșu. Și părul său ciufulit îți pare cunoscut.

Te duci și deschizi. În prag se află colegul lui Tim, cel care a încercat să te împiedice să părăsești biroul. O geantă neagră, pentru laptop, îi atârnă pe umăr. Încerci să-ți amintești numele lui. „Mike Austin“, așa era.

– Abbie, rostește el. Bună!

– Tim nu-i aici. S-a dus la birou.

El încuviințează din cap.

– Știu. De acolo vin.

– Atunci, de ce...?

– Pe tine am venit să te văd, te întrerupe el. Am vrut să vorbim între patru ochi.

Îi faci cafea.

– E ciudat că tu nu poți să bei? întrebă el cu grijă, în timp ce pui ceașca în fața lui.

– Crede-mă, ăsta-i lucrul care mi se pare cel mai puțin ciudat.

– Da, presupun.

Urmează o scurtă perioadă de tăcere, în care el suflă în cafea și te privește peste buza ceștii.

– Ce-ți amintești *despre mine*, Abbie?

– Te-am văzut la birou. Lucrezi cu Tim.

– Așa este. Dar sunt mai mult decât un coleg. Sunt cel mai vechi prieten al lui Tim. Sunt cofondatorul companiei Scott Robotics. Am fost cavaler de onoare la nunta voastră... Nu-ți amintești?

Firește că nu.

– Tim a zis ceva legat de faptul că trebuie să fie selectiv. Că nu e bine să-mi dea prea multe amintiri deodată, zici tu, apoi faci o pauză. Nu vrea să-mi spună nici măcar cum am murit.

Mike încuviințează gânditor din cap.

– Ți-a explicat de ce nu vrea?

– A zis că s-ar putea să fie prea multă informație de gestionat pentru mine.

– Ei bine, are dreptate în privința asta. Să crezi de la zero, în doar cinci ani, o formă de inteligență artificială capabilă să perceapă și să simtă lucruri este o realizare extraordinară. Dar Tim a fost... A fost foarte hotărât în privința asta. Singurul lucru care a contat a fost viteza. Să facă asta cât mai repede posibil. Să te creeze pe tine.

Nu înțelegi ce vrea să zică.

– Și a reușit. Surprinzător, dar iată-mă!

– Da... iată-te. Dar legat de *natura* ta... Ai auzit de o formă de inteligență artificială pe nume Tay?

Clatini din cap.

– Tay a fost un chatbot cu capacitate adaptivă de învățare, pe care Departamentul de Cercetare de la Microsoft l-a lansat pe Twitter cu doi ani

în urmă. Primele sale postări au fost fermecătoare – le spunea tuturor ce mișto era umanitatea, ce fericit era că se află aici, genul ăsta de lucruri. Douăzeci și patru de ore mai târziu, scria că feministe ar trebui să ardă în iad și că Hitler a avut dreptate în privința evreilor. Învățarea adaptivă funcționase *prea* bine.

– Ei bine, voi încerca să n-o iau razna. Și să nu intru pe Twitter.

Ai spus-o ca pe o glumă, dar Mike încuviințează cu seriozitate din cap.

– Uite ce-i, probabil că eu înțeleg mai bine decât oricine modul în care funcționează creierul tău. Dar nici măcar eu n-aș putea jura că noi am făcut totul perfect. Nu am avut întotdeauna timp să verificăm fiecare etapă.

Pune geanta laptopului pe masă.

– De fapt, a fost un gest profund iresponsabil din partea lui Tim să te ia de-acolo înainte să facem câteva teste. Dar te pot verifica aici.

– Asta faci tu, nu-i așa? Îți amintești brusc. Asta-i slujba ta – să vii după el și să rezolvi ce nu a avut răbdare să facă de la început. Când el o ia pe o scurtătură, tu te întorci să vezi despre ce-i vorba. Când el e prea grăbit, tu te ocupi de detalii.

Mike schițează un zâmbet vag.

– Prefer să mă gândesc că avem talente complementare. Tim este ca un arhitect, vede imaginea de ansamblu. Dar un arhitect nu e aproape niciodată la fel de bun precum constructorul lui. Ridică-te, te rog!

Scoate un cablu din geantă. Tu te ridici.

– Ești sigur că Tim n-o să se supere?

– O, dacă aș fi în locul tău, nu i-aș pomeni nimic lui Tim despre asta. Îl știi cum e. Probabil că l-ai supăra inutil.

Mike se apleacă. Auzi un clic când cablul intră în orificiul din șoldul tău.

Nu îți place situația. Ți se pare greșit să faci ceva pe la spatele lui Tim.

Apoi te gândești că nu ai de gând să-i spui nici despre iPad. Cel puțin, nu înainte să afli ce conține.

O serie de bipuri răsună din laptopul lui Mike.

– Ce anume verifici? îl întrebi.

Atent la ecran, el nu-și ridică privirea.

– După cum ți-am zis, Tim s-a cam grăbit. Așa că, în loc să proiecteze o minte artificială de la zero, i s-a părut mai ușor să construiască o replică digitală a unui creier uman. Sau, mai degrabă, a *creierelor* umane, la plural. Majoritatea oamenilor nu știu că partea principală a creierului nostru, cea

care seamănă cu o nucă mare, este, de fapt, o adăugire relativ recentă, care a apărut după ce am învățat să folosim limbajul. Sub ea se află un organ mai vechi și mai mic, numit „creierul limbic“, care datează de pe vremea primelor mamifere. Acolo sunt generate emoțiile – prietenia, dragostea, toate lucrurile care ne fac să fim niște ființe sociale.

– De aici provine empatia mea?

– Așa credem, spune el precaut. Iar sub el există un creier și mai vechi, creierul reptilian. El este cel care controlează impulsurile noastre inconștiente – respirația, menținerea echilibrului, instinctul de supraviețuire. Rămâne, în mare măsură, un mister modul cum interacționează aceste trei structuri. Și, desigur, echilibrul dintre ele se strică uneori. În nici un caz nu putem spune că ar fi un concept excepțional, cel puțin nu pe hârtie – e ca o casă care a fost extinsă de nenumărate ori de-a lungul secolelor, în loc să fie construită ca un tot unitar de la bun început. În general, funcționează bine, dar, când se strică ceva, e extrem de greu de reparat. Teoretic, ești predispusă la toate problemele pe care le pot avea și oamenii – tulburări de personalitate, psihoze, fabulații...

– *Fabulații?*

Se uită la tine.

– Autoamăgire. Să inventezi lucruri fără să-ți dai seama.

Te holbezi la el.

– Vrei să spui că nu mă pot încrede în amintirile mele?

– Nimeni nu se poate încrede pe deplin în amintirile sale. Să înțeleg că n-ai remarcat nici o problemă?

– Nu, rostești tu sec.

– Bine.

Degetele lui Mike se mișcă repede pe tastatură. Clicurile repetate te calcă pe nervi. Ceva îți vine în minte.

– Dacă ești cel mai bun prieten al lui Tim, de ce nu mi-a dat nici o amintire cu tine? De ce nu îmi amintesc deloc de tine?

Mike își ridică privirea de la laptop.

– Probabil, fiindcă știe că nu prea îmi plăci, spune el calm. Mai bine zis, te detest.

– Pe mine, cea de pe vremuri? Sau pe mine, cea de acum? întrebi tu, surprinsă.

– Pe amândouă, spune Mike, nonșalant. Totuși, „detest“ s-ar putea să fie un cuvânt prea dur pentru Abbie cea originală. Adică, era greu să te urască cineva. Erai o tipă idealistă, de douăzeci și ceva de ani, cu un chip proaspăt și fără nici o urmă de cinism în tine. Ba chiar te interesa tehnologia, pentru numele lui Dumnezeu! Nu a fost o surpriză că Tim s-a îndrăgostit de tine. Nu tu ai fost problema. *El* a fost.

Mike îți povestește că Tim te-a curtat intens. Era îndrăgostit până peste urechi.

– Asta este o problemă în industria noastră. La școală, tocilarii nu sunt suficient de populari pentru a se combina. Până și cei care arată bine ajung în grupuri de studii formate exclusiv din băieți. Apoi, după facultate, încearcă să pună bazele unui start-up și nu au timp de viață socială. Asta, până când obțin niște finanțări serioase, după care *bum!* Brusc, sunt bogați, călătoresc prin toată lumea ca să țină conferințe, li se oferă cele mai bune mese în cluburile de noapte, iar revistele *Vanity Fair* și *Time* le iau interviuri. În acest moment, jumătate din ei sunt încă virgini. Așadar, nu e de mirare că își pierd capul după prima femeie frumoasă care le iese în cale și le spune cât de fascinanti sunt.

Te încrunți, nedumerită.

– Tim nu și-a pierdut capul, ci *inima*. Nu-i același lucru.

– Poate, zice Mike, ridicând din umeri. Dar nu că tu ai fi încercat să-l potolești. Nu trebuia decât să menționezi numele unui designer, că Tim și bătea la ușa lui, pentru a-ți cumpăra ultima lui rochie sau geantă. Pe care, cel mai adesea, o duceai înapoi și o schimbai cu ceva ce îți plăcea mai mult. El nu are pic de gust, după cum deseori îți plăcea să-i amintești.

Te gândești la hainele din dressing. La etichetele scumpe ale ținutelor boho-chic.

– Vrei să spui că eram o materialistă?

Mike clatină din cap.

– Tim era foarte conștient că unele femei nu-l doreau decât pentru banii lui – „vânătoare de fondatori“, după cum le numim noi. Se pricepea foarte bine să le identifice. Și, ca să fiu sincer, tu nu erai materialistă. Dar i-ai captat toată atenția. Tocmai îți reveneai după cine știe ce relație toxică și bănuiesc că ți-a făcut plăcere să te simți adorată.

Cana lui de cafea e aproape goală. În timp ce vorbește, o rotește absent, cu vârfurile degetelor apăsate pe buză, ca și cum ar fi un disc pe care îl învârte până la maximum.

– Tim nu a fost în stare să vadă problemele. Pentru mine, erau clare ca bună ziua. Contrariile se atrag, așa zice lumea, dar nenumărate studii au arătat că, de fapt, similitudinile duc la crearea unei relații solide pe termen lung. Similitudinile... și pragmatismul. Când Tim îți acordă întreaga lui atenție, te face să te simți de parcă ai fi cea mai importantă persoană din lume. Dacă adaugi la asta stilul de viață extraordinar – casele, mașinile, defilările pe covorul roșu, strângerile de fonduri –, te simți ca și cum ai fi ajuns într-un basm. Însă asta este doar la suprafață. De fapt, viața lui constă în nopți de muncă, termene-limită pentru obținerea de fonduri, nenumărate e-mailuri și crize legate de scrierea codurilor. Asta este ceea ce-l motivează și îi consumă integral energia. Oamenii ca Tim au nevoie de parteneri tăcuți, care să-i susțină și care să fie mulțumiți să rămână în fundal. Nu le trebuie mari pasiuni, care nu fac altceva decât să-i distragă.

Te gândești că Mike pare aproape trist. Și, cu o sclipire a intuiției, îți dai seama ce s-a întâmplat atunci.

Mike era *gelos*. Pe vremea când lucrau în garaj, îl avea pe Tim doar pentru el. Apoi, puțin câte puțin, pe măsură ce compania se dezvolta, relația lor s-a diluat. Dar măcar continua să se dedice în totalitate copilului lor – și anume firma pe care o creaseră împreună.

Ultimul lucru pe care Mike l-ar fi dorit era ca Tim să se îndrăgostească de cineva din afara cercului magic al companiei lor. Să fie distras de la misiunea lor.

Totuși, nu spui nimic din ce gândești. În schimb, zici pe un ton neutru:

– Și acum? Care-i problema ta cu cine sunt eu acum?

– Cu ce să încep? spune el, cu un zâmbet amar. Nu mă înțelege greșit, nu e nimic personal. Iar pierderea soției este o tragedie pe care nu o doresc nimănui, cu atât mai puțin celui mai bun prieten al meu. După ce ai murit, Tim s-a prăbușit. Iar compania aproape că s-a prăbușit odată cu el. La urma

urmelor, el este compania, din punctul de vedere al celor care ne susțin. Apoi, cam după un an, a anunțat brusc că vrea să începem să lucrăm la o IA cu inteligență emoțională. Am luat-o ca pe un semn că, în sfârșit, trece peste moartea ta, că se gândește din nou la afacere. Așa că am zis: „Sigur, hai să facem asta!“

Te îndoiești că Tim i-a cerut permisiunea lui Mike, dar, din nou, păstrezi gândul acesta pentru tine.

– Și?

– O, s-a implicat cu toate forțele! Hotărârea lui a fost extraordinară, chiar și pentru el. I-a muncit pe angajați ca pe hoții de cai – unii n-au putut suporta, dar Tim a angajat pur și simplu alții, fără să țină seama de costuri. Abia după un an și jumătate, mi-a spus care era cu adevărat planul lui. Nu mi-a venit să cred. Tot ce făcuserăm – fiecare cent pe care îl împrumutaserăm, fiecare credit ipotecar pe care îl semnaserăm, fiecare noapte pierdută –, totul era legat de *tine*. Iar acum, că te are...

– Da?

– În schimbul tuturor milioanele cheltuite, ce am dovedit de fapt? Întrebă Mike încet. Că avem tehnologia necesară pentru a construi o copie foarte aproximativă a unei ființe umane decedate. Da, este o mare realizare, dar... ce dacă? Numai un om care și-a pierdut mințile de durere poate gândi că asta-i o direcție în care ar trebui să meargă societatea noastră. Cum face asta ca lumea să fie mai productivă? Cum o *schimbă*? Nu face nimic altceva decât să fosilizeze trecutul. Oameni mor – desigur, este o tragedie, dar există alți oameni de care să te îndrăgostești, așa că viața merge înainte. Comparativ cu mașinile autonome sau cu nanochirurgia, sau chiar cu dronele care îți livrează alimentele, tu ești o fundătură. O tehnologie extraordinară, da. Dar pentru o aplicație inutilă.

Se oprește pentru o clipă.

– Cel puțin, sunt sigur că asta ar fi spus și Tim dacă nu ar fi fost vorba despre voi doi.

– Mă iubește, rostești tu pe un ton defensiv. Unii oameni clădesc un monument comemorativ. El a creat o formă de inteligență artificială.

– Monumentele comemorative creează o senzație de finalitate. Tu ești exact opusul. Gândește-te puțin! Câtă vreme vei exista, el nu o să treacă niciodată peste moartea adevăratei Abbie și nici nu va cunoaște dragostea unei alte femei. În cel mai bun caz, vei fi mereu doar o umbră palidă a

persoanei pe care a iubit-o cândva. Ți se pare că asta-i o relație sănătoasă? O altă femeie, cineva care nu este Abbie Cullen și care nici nu încearcă să fie, l-ar putea ajuta să se vindece, să-și vadă de viață. Iar acum, i se refuză această șansă. Existența ta îl privează pe Tim tocmai de lucrul pe care a încercat să-l obțină.

Simți un val de furie, nu în ultimul rând și pentru că înțelegi punctul de vedere al lui Mike.

– Dar, dacă el *ar fi trecut* mai departe și ar fi cunoscut pe cineva, tu ai fi fost gelos și pe ea. Ai fi detestat-o pentru că ea ar fi fost în centrul atenției lui, în loc să fiți tu și prețioasa ta companie.

Mike zâmbește vag.

– Crezi că ești prima care îmi spune așa ceva? Îmi cunosc locul în viața lui Mike. M-am împăcat cu asta, acum mult timp. Desigur, eu stau în umbra lui. Dar este un loc foarte bun. Și sunt foarte norocos să am o căsnicie solidă.

– Cu Jenny. Una dintre angajatele voastre.

– Cu Jenny, confirmă el. Cea mai strălucită programatoare cu care am lucrat vreodată. Care înțelege că o relație pe termen lung se bazează pe bunătate și compromis, și, da, uneori pe multă muncă, zice și își închide laptopul. Vestea bună e că funcționezi foarte bine. Dar asta s-ar putea datora norocului, nu neapărat unei programări riguroase.

Din cealaltă parte a camerei se aude un bip. Simțindu-te vinovată, te duci într-acolo, gândindu-te că este iPad-ul, dar îți dai seama că e doar telefonul. Îl iei în mână. Un alt mesaj.

„Te iubesc. Ce mai faci? Nu te plictisești? x“

– Tim? întreabă Mike.

– Da.

Tastezi repede: „Totul e bine! x“

– I-ai zis că sunt aici?

Clatini din cap.

– Cred că ai luat o decizie bună. Vom păstra asta între noi.

Mike începe să strângă cablul computerului.

– Abbie, există ceva ce vei afla curând. Cu Tim, onestitatea nu e întotdeauna cea mai bună politică. Secretul pentru a o scoate la capăt cu el este să fii selectivă.

– Nu încerc să o *scot la capăt* cu el. E soțul meu.

Mike nu răspunde imediat. Apoi zice:

– Știi, noi doi avem ceva în comun. Amândoi vrem ce-i mai bine pentru Tim. Doar nu uita cât de fragil e încă. Ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi o nouă tulburare emoțională. Și o nouă suferință. În clipa asta, l-ar putea distruge.

Te privește fix în ochi. Îți dai seama că nu vorbește despre testele pe care tocmai le-a făcut – de fapt, ești foarte sigură că au fost doar un pretext, o scuză pentru a veni și a purta această conversație.

Mike te avertizează cu privire la ceva. Dar tu nu știi încă despre ce-i vorba. Orice ar fi însă, el vrea ca tu să păstrezi secretul.

După plecarea lui Mike, te duci să vezi ce-i cu iPad-ul. S-a încărcat în proporție de treisprezece la sută. Îl pornești. Apare logoul Apple, apoi un mesaj care spune că sistemul de operare are nevoie de actualizări.

În cele din urmă, apare și o tastatură. „iPad-ul necesită introducerea parolei după repornire.“

Cauți în memorie numere care ar putea avea o oarecare semnificație pentru tine. Încerci ziua de naștere, apoi anul nașterii.

De fiecare dată, ecranul iPad-ului vibrează ușor. „Greșit.“

Te încrunți, frustrată.

Desigur, cel mai simplu ar fi să-i spui lui Tim. El ar putea da iPad-ul oamenilor lui, ca să-l deblocheze. Îl pui pe masă, ca el să îl poată vedea când se întoarce. Apoi te răzgândești.

Dacă *există* secrete în iPad, sunt secretele *tale*. În trecut, n-ai vrut ca Tim să le cunoască. Până nu vei ști care sunt acestea, nu ar fi cel mai bine să joci la sigur și să nu zici nimic, cel puțin deocamdată?

Și mai este și avertismentul lui Mike. Dacă ceea ce se află în iPad îi va pricinui vreo suferință lui Tim, atunci ar fi mai bine ca el să nu știe.

Încerci să nu dai ascultare glasului firav din mintea ta, care îți spune: „Ești îngrijorată că e ceva ce îl va face să-și schimbe părerea despre tine“.

Fiindcă gândul care ți-a trecut prin minte este: „Dacă, înainte de a muri, am avut o relație extraconjugală?“ Firește, nu îți amintești nimic în acest sens. Însă, din câte ai înțeles din explicațiile lui Tim, amintirile tale au fost construite în baza amprentei tale digitale – postări pe rețelele de socializare, SMS-uri, e-mailuri, înregistrări video și așa mai departe. Așadar, e logic că orice ai ascuns lumii lipsește.

Nu crezi că ești genul de femeie care i-ar fi necredincioasă soțului ei. Îl iubești. Dar, dacă nu îți amintești, cum ai putea exclude complet această posibilitate?

Și mai este și cartea aceea. De cine anume erai îndrăgostită nebunește? De Tim? Pare cumva improbabil, după atâția ani de căsnicie. Și dacă ar fi fost vorba de el, de ce ai fi ascuns cartea?

Ce cruntă ironie ar fi dacă, după ce și-a petrecut cinci ani încercând obsesiv să-și recreeze soția perfectă, ar descoperi că, la urma urmelor, ea nu era tocmai perfectă.

Privești gânditoare ușa de la intrare.

La intersecția dintre străzile Mission și Cesar Chavez funcționează un mic service unde se repară tablete electronice – sau mai bine zis funcționa, acum cinci ani. Îți amintești de anunțul din vitrină, scris de mână: „Deblocări smartphone-uri/tablete“.

A venit vremea să ieși din casă.

PATRU

Cine a fost primul care a adăugat-o în lista de prieteni de pe Facebook? Probabil, Bethany sau Jen, pentru că ar fi fost ciudat să fie unul dintre tipi. Dar, pentru că oricum toți eram prieteni unii cu alți, într-o zi ne-a apărut printre recomandările de „persoane pe care s-ar putea să le cunoști“, inițial ca având un prieten comun, apoi doi, apoi douăzeci. Abbie Cullen ne accepta!

Așa că acum știam nu numai cum era la birou, dar și ce făcea în weekenduri, cum arăta familia ei, din pozele de la Ziua Recunoștinței, și ce opinii politice avea. (Nu că ar fi fost greu să-ți dai seama.) Îi „plăcea“ pe ceilalți artiști, pe majoritatea, le promova spectacolele și expozițiile, dar în cronologia ei existau și suficiente detalii pentru a ne satisface curiozitatea și în alte domenii.

Astfel, am aflat că făcuse inițial parte dintr-un colectiv feminin care realiza sculpturi suprarealiste pentru diverse festivaluri rock. Am aflat că părinții ei erau divorțați și că tatăl ei era o mică celebritate în lumea academică de pe Coasta de Est și prezentase câteva documentare TV reușite. Am aflat cum arăta pe o placă de surfing (impresionant), în costum de baie într-o vacanță (fantastic) și ce facultate urmase. (Faptul că fusese la Stanford a fost atât o surpriză, cât și un motiv de încântare, mulți dintre noi fiind absolvenți ai aceleiași universități, cu toate că aveam diplome în domenii precum matematică și sisteme simbolice, nu în artă.) Am aflat că – și asta a stârnit un mic val de entuziasm, sau ar fi făcut-o dacă aceste cercetări n-ar fi fost întreprinse de fiecare în parte, pe ascuns, din proprie inițiativă –, potrivit aplicației Google de recunoaștere a imaginii, tânărul cu numeroase tatuaje care apărea în multe dintre fotografiile ei era Rick Powell, solistul formației Purple Fireflies, care, tot conform Google, era acum într-o relație cu Heidi Joekker, model la Victoria's Secret.

Rămăsese Abbie singură de curând? Ne puneam această întrebare, dar Facebook nu ne-a lămurit. Până la urmă, unul dintre noi avea s-o întrebe. Eram siguri de asta.

Nu ne-am așteptat să fie Megan Meyer. Megan nu făcea parte din echipa noastră. Era *dating coach* în Silicon Valley, iar compania ei, Meyer

Matching, avea ca obiect de activitate cuplarea managerilor de rang înalt. Website-ul nu făcea nici un secret din comisioanele percepute, care, sincer vorbind, erau astronomice – o mie cinci sute de dolari pentru interviul inițial, două mii cinci sute pentru a fi acceptat ca membru la primul nivel, ceea ce garanta cel puțin o întâlnire pe lună, și cinci mii de dolari pentru o ședință de pregătire față în față, în care se putea discuta despre orice: de la sfaturi în privința modei până la cel mai bun mod de a te comporta la o întâlnire. A, iar dacă începeai o relație exclusivă cu una dintre persoanele propuse de Meyer Matching – care erau alese chiar de Megan –, trebuia să plătești un bonus de cincizeci de mii de dolari. În caz de triplu M – Mariaj Meyer Matching –, suma era de două sute cincizeci de mii de dolari, plătiți o dată la cinci ani, pe toată durata căsniciei. Având în vedere costurile, nu era de mirare că aproape toți clienții ei proveneau din clasa C – CEO, CFO, CTO⁷.

Prima dată când am zărit-o pe Megan în biroul lui Tim, cu câțiva ani în urmă, apariția ei ne-a stârnit interesul. Totuși, gândindu-ne mai bine, aproape că ne-a părut rău pentru ea. Simplul fapt că Tim o convocase la biroul lui pentru interviul inițial sugera că ea se înhămasese la mult mai mult decât putea duce orice pețitoare.

La scurt timp după aceea, pe website-ul ei a apărut un profil cu titlul BURLACUL #4.

EȘTI PERECHEA BURLACULUI #4?

Burlacul nostru este un antreprenor realizat, pasional, dinamic și motivat.

Fiind CEO-ul propriului start-up de mare succes, timpul lui liber este foarte limitat. Dar, pe de altă parte, se gândește profund la viitor, iar acum, este pe deplin hotărât să găsească persoana potrivită cu care să împartă acest viitor.

Bărbat cu standarde extrem de ridicate, obișnuit să ia zilnic decizii deosebit de importante, el crede că își va da seama în decurs de câteva minute dacă și-a întâlnit partenera de-o viață.

Femeia perfectă pentru el are între douăzeci și doi și douăzeci și cinci de ani, este minionă, extraordinar de inteligentă și ambițioasă. Are curbe feminine, părul îngrijit și o înfățișare naturală, sănătoasă, fără mult machiaj, tatuaje și unghii vopsite. Cel mai probabil, a urmat studii

de biologie moleculară sau analiză matematică. Este deșteaptă, echilibrată, iubitoare, orientată spre familie, cu instincte materne, altruistă și nefumătoare. O entuziasmează gândul de a pune bazele unui viitor remarcabil alături de un partener de excepție.

Candidatele sunt invitate să trimită [aici](#) un CV și șase fotografii recente.

Asta se întâmplase cu ceva timp în urmă, iar dacă de atunci Tim se întâlnește cu cineva, noi sigur n-am știut nimic. (La petrecerea de vara trecută, a fost întâmplarea aia cu Karen cea Turmentată, iar câteva săptămâni mai târziu, nimeni nu s-a mirat când Karen, trează de-acum, a dispărut discret din peisaj.) Din când în când, Megan străbătea biroul, încălțată cu pantofii ei Manolo Blahnik cu tocuri de șapte centimetri, îi arăta lui Tim niște poze-portret pe iPad-ul ei, apoi pleca din nou, clătănând din cap. Într-una dintre ocazii, a fost auzită oftând zgomotos în timp ce se urca în Jaguarul ei decapotabil, de cea mai nouă generație.

La circa trei săptămâni după venirea lui Abbie, Megan a venit pentru una dintre obișnuitele ei ședințe cu Tim. Însă după aceea, în loc să plece, a urmat-o pe Abbie în camera de recreere. Sol Ayode era acolo, mâncând un covrig, așa că a auzit totul.

– Megan s-a dus la Abbie, cu ochi luminoși și un zâmbet larg, a dat el raportul. Și Megan i-a zis „bună“, iar Abbie i-a răspuns. Apoi Megan s-a prezentat și i-a dat lui Abbie cartea ei de vizită, iar Abbie a spus că îi pare rău, dar ea nu are o carte de vizită să-i dea, pentru că e artistă. Așa că au discutat puțin despre creațiile lui Abbie. Apoi Megan a întrebat-o dacă s-a gândit vreodată să se înscrie la o agenție matrimonială de elită, fiindcă ea, Megan, se întâmplă să aibă câțiva clienți deosebit de buni, cu care crede că Abbie s-ar potrivi de minune. La care Abbie zice...

În acest moment, Sol face o pauză pentru a crește efectul dramatic.

– Abbie zice: „Nu cred că e genul meu să apelez la o agenție matrimonială. Ce va fi va fi, nu?“ La care Megan spune: „Nu, serios, noi îi verificăm personal pe toți clienții și nu ai putea spera la o modalitate mai bună de a fi prezentată celor mai fascinanți și de succes bărbați din Valley“. La care Abbie zice...

Altă pauză.

– „Chiar nu e ceea ce caut eu.“ „O?“ face Megan. „Atunci, ce cauți?“ Iar Abbie spune...

Aici, Sol e clar sfâșiat între dorința de a face încă o pauză dramatică și dorința de a rosti replica următoare cât mai repede cu putință.

– Abbie spune: „Păi, ultima mea relație a fost poliamoroasă“.

Ultima ei relație a fost poliamoroasă. Firește. La ce să ne fi așteptat? Doar era artistă. Era mult mai *cool* decât noi.

După ce a auzit povestea, Ryan – Ryan de la atelier, nu Ryan programatorul – a fost primul care a speculat că este posibil ca Megan Meyer să nu fi avut acea conversație cu Abbie din proprie inițiativă, ci Tim să-i fi cerut asta. Arătase el vreun interes față de Abbie până atunci? Sau – am brodat noi pe baza sugestiei lui Ryan – Megan a remarcat cumva interesul lui Tim și a decis că, dacă era ca ei doi să aibă o relație, cel mai bine ar fi fost să se producă prin intermediul ei și, astfel, să primească un comision?

Iar dacă așa stăteau lucrurile, îi atrăsese oare atenția clientului ei că Abbie abia dacă îndeplinea un singur criteriu de pe lista lui, începând cu înălțimea și terminând cu faptul că, uneori, fuma pe scara de incendiu câte o țigară rulată manual?

În orice caz, nu știm dacă asta s-a întâmplat efectiv sau nu. Dar a alimentat mitologia obsedantă pe care o creaserăm deja în jurul lui Tim Scott. Așa că asta am preferat să credem.

Găsești o haină, apoi, amintindu-ți de disprețul din ochii șoferului de Uber care v-a adus acasă, adaugi o pălărie, o eșarfă și o pereche de ochelari negri.

La ușa din față, eziți. Tim nu ți-a interzis efectiv să ieși, dar sigur te-a avertizat că nu e bine s-o faci prea curând.

„La naiba!“, gândești tu. Nu te poți ascunde în casă pentru totdeauna.

În timp ce întinzi mâna spre clanță, te zărești în oglindă. Arăți ridicol. Îți scoți eșarfa.

După ce ieși pe poartă, o iei la dreapta, îndreptându-te către sud. Văzând că cerul nu se prăbușește, începi să te simți tot mai puțin încordată. Un alergător care ține un câine în lesă trece pe lângă tine. Amândoi te ignoră. Un tânăr hispanic îți aruncă o privire, dar este una apreciativă, nimic mai mult. Un copil aflat într-un cărucior îți zâmbește vag. Mama lui, care vorbește la telefon, nici măcar nu se uită spre tine.

Mission Street pare diferită – mai curată, mai elegantă decât înainte. Nici urmă de tipul cu mințile distruse de droguri, care trăgea după el, de cablu, un prăjitor electric și-i vorbea de parcă ar fi fost un animal de companie. Dar service-ul e încă acolo, lângă restaurantul coreean, iar mica lui vitrină e ticsită cu telefoane și pachete cu cartele SIM. Anunțul scris de mână este și el în continuare acolo, aproape ascuns de altul care spune MODIFICĂRI IPHONE-URI și de o casetă cu afișaj matriceal care informează: REPARAȚII LAPTOPURI.

Înăuntru, un hipster cu moacă de tocilar și o barbă elaborată stă sprijinit de tejphea și, cu o pensetă, scoate atent cioburile ecranului dintr-un telefon.

– Bună ziua, spui tu, puțin neliniștită.

– Imediat, rostește el fără să ridice privirea.

Aștepți să termine. Are o claie de păr negru foarte cârlionțat. Te pomenești trăgând cu ochiul la zulfii lui, fascinată de felul în care se mișcă.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el în cele din urmă, dând telefonul la o parte.

– Am probleme cu ăsta, zici scoțând iPad-ul. Am uitat parola.

Îl ia și se uită la el.

– Sunteți sigură că nu l-ați furat?

– Firește că nu! Este al meu.

Din câte se pare, nu ești capabilă să roșești, ceea ce e un lucru bun.

– Am glumit.

Apasă butonul de pornire și privește ecranul.

– De ce nu o recuperați din backup?

– Am uitat să fac un backup, spui tu, pe un ton jalnic.

– Hm!

Îți dai seama că nu te crede.

– Păi, dacă e într-adevăr al dumneavoastră, există o modalitate de a obține acces la unele dintre aplicații.

Apasă tasta HOME. Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi o voce electronică spune:

– Cu ce te pot ajuta?

– Siri, deschide aplicația dangle-dally, rostește tânărul.

– Se pare că nu ai o aplicație numită dangle-dally. Putem vedea dacă App Store o are, zice Siri, îndatoritoare.

– Desigur, hai să facem asta!

Ca prin minune, pe ecran apare App Store. Tânărul apasă din nou butonul, iar pe ecran se deschide pagina de start.

– Fantastic... Ce anume ați descărcat?

– Nimic. E o aplicație care nu există, pentru a o păcăli pe Siri, explică, apoi se uită din nou la ecran și se încruntă. Dar nu era nici pe departe singura problemă. iPad-ul ăsta a fost curățat. Ceea ce vedeți aici sunt doar aplicațiile standard.

– O! exclami tu dezamăgită. Nu mai puteți încerca nimic altceva?

– Aș putea rula un program de recuperare. Reveniți peste două zile și vom vedea ce am reușit.

Nu-ți place să lași iPad-ul acolo, dar nu prea ai de ales.

– În regulă.

Ezitănd, dai să pleci.

În timp ce vorbeți, un cuplu de vârstă mijlocie a intrat în atelier. Ai fost vag conștientă de șoaptele lor în spatele tău și de vocea femeii, tot mai agitată. Acum, spune brusc:

– Ea e! Scuzați-mă, nu sunteți Abbie Cullen-Scott?

– Ba da... De ce? întrebi surprinsă.
– O, Dumnezeule! Și sunteți teafără?
– Sunt bine, mulțumesc de întrebare.
– Dumnezeule mare! Și nu vă supărați... Adică, nu e treaba mea, dar... ce vi s-a întâmplat?

– La ce vă referiți?
Apoi îți dai seama. Ei cred că ești vechea Abbie, care a revenit cumva din morți.

– Eu... ei bine, nu îmi amintesc de fapt..., începi tu.
– V-ați pierdut memoria! exclamă femeia și se întoarce triumfătoare spre soțul ei. Vezi? Ți-am spus eu! Ți-am spus mereu că n-a făcut-o el!

– Ba parcă ziceai că el a făcut-o.
Soțul ei nu pare mai deloc interesat. Se uită la bărbatul din spatele teighelei.

– Am venit după Galaxy-ul pe care l-am scăpat în cadă.
– N-am zis asta, insistă femeia, apoi se întoarce din nou spre tine. Dacă nu vă supărați că întreb, care a fost cauza?

– Poate că nu-și amintește nici asta, sugerează soțul ei.
– Steve, las-o să răspundă! i-o taie femeia.
– De fapt, soțul dumneavoastră are dreptate, spui tu. Nu-mi amintesc nimic despre asta...

– Dar acum sunteți aici! anunță femeia, de parcă ar fi cumva meritul ei. V-ați întors! Cu soțul dumneavoastră?

– Dragă..., o dojenește soțul, însă femeia nu se lasă.
– Noi am semnat o petiție. Ca să știți. El a avut parte de foarte mult sprijin din partea celor de-aici.

Abia dacă o mai ascuți. Tocmai ți-a trecut prin minte că vestea publică despre așa-zisa ta revenire miraculoasă s-ar putea să nu cadreze cu planurile lui Tim.

– S-a produs o greșeală. Eu nu sunt...
Brusc, micul service de telefoane îți provoacă o puternică senzație de claustrofobie.

– Scuzați-mă! spui disperată, încercând să treci pe lângă ei, pentru a ajunge la ușă.
– Nu e în apele ei! exclamă femeia. Steve, cheamă poliția!

– Cu ce? întreabă el, pe un ton sumbru. Mi-ai scăpat telefonul în cadă, în timp ce jucai Candy Crush.

– Suntem într-un magazin de telefoane, se răstește femeia. Of, o să sun eu!

Scoate un telefon mobil din buzunar.

– Vă rog, rămâneți aici! spune ea în timp ce sună la dispeceratul de urgențe. Totul va fi bine.

– Sunați la *poliție*? întreabă incredul tânărul din spatele teighelei, apoi începe să culeagă telefoanele de pe rafturi și să le pună într-o cutie.

– Ați înțeles greșit, insiști tu. Chiar nu-i nevoie să...

Dar femeia deja vorbește cu un operator, îi dă adresa și spune că e nevoie să trimită o mașină de poliție, pentru că – nu-i așa că-i incredibil? – a găsit-o, a găsit-o pe Abbie Cullen-Scott.

Rămâi încremenită, întrebându-te ce să faci, când îți sună telefonul. E Tim.

– Unde ești? întreabă el, cu o voce îngrijorată.

– La un service de telefoane.

– De ce? S-a întâmplat ceva cu telefonul tău?

Nu e momentul potrivit să-i spui despre iPad.

– Nimic grav, s-a rezolvat. Dar niște oameni m-au văzut și au chemat poliția...

– Să nu vorbești cu polițiștii! mă întrerupe el. Ai auzit, Abbie? Pleacă de acolo! Ia-o spre vest până la prima intersecție, apoi fă dreapta, pe Bartlett...

– De unde știi pe unde trebuie s-o iau? întrebi tu în timp ce te urnești din loc.

– Te văd pe aplicația de localizare a telefonului. M-am îngrijorat că n-ai răspuns pe fix. Grăbește-te!

– Tim, îmi pare nespus de rău! spui tu, nefericită. Mi-ai zis să nu ies.

– Nu-ți face griji pentru asta acum. Ai plecat?

– Da. Merg cât pot de repede.

Te uiți peste umăr. Cuplul te urmărește – femeia, cu telefonul la ureche, iar bărbatul mergând stânjenit în spatele ei. Din depărtare, se aude o sirenă.

– Cred că vine poliția, adaugi tu. Ce să le spun?

Tim oftează.

– Spune-le adevărul. Dar, Abbie, să nu crezi nimic din ce-ți vor zice ei, bine? O să vin să te iau.

– De ce? Ce ar putea să-mi spună? Tim, la ce te referi?

– E complicat...

– Abbie? Abbie Cullen-Scott? zice o polițistă în uniformă, scundă și solidă, ridicol de înfoclită și cu o grămadă de piese de echipament atârând de ea, de parcă ar fi fost o alpinistă, în timp ce îți atinge ușor brațul. Doamnă Cullen-Scott, trebuie să veniți cu noi. O să avem noi grijă de dumneavoastră.

CINCI

Era rândul lui Darren să-și primească săpuneala din partea lui Tim, și avea s-o primească cu vârf și-ndesat.

– Am vrut să fie *impecabil!* a țipat Tim la el. Am vrut să fie *captivant*. Și tu îmi vii cu *gunoiul* ăsta!

– *Va fi* impecabil, a spus Darren nervos. E încă în curs de dezvoltare.

A urmat o pauză, dar numai pentru ca Tim să tragă aer în piept, fiindcă era sincer *surprins*, șocat chiar, de imbecilitatea replicii lui Darren.

– *Știu* că e în curs de dezvoltare! Pentru asta am angajat un dezvoltator de sistem. Doar că de fapt n-am angajat așa ceva, nu? Am angajat un *clown* de mâna a treia, care nu e în stare să facă diferența între dezvoltare și *diaree*.

– Nu cred că ceea ce îmi ceri e posibil..., a început Darren.

A fost rândul nostru să tragem aer în piept la unison, pentru că ne-am dat cu toții seama că Darren comisese o greșeală capitală. Afirmăția pe care tocmai o făcuse – că i se ceruse imposibilul – nu era niciodată bine primită de Tim, indiferent de situație. Nu degeaba avea înrămat pe perete un citat din Muhammad Ali, ceva legat de faptul că „imposibilul“ nu este un fapt, ci doar opinia cuiva. Dar, mai important, Darren spusese ceva ce nu se potrivea cu declarația lui anterioară, cum că avea să rezolve lucrurile. Nu era primul care ceda nervos la săpuneala lui Tim, însă toți știam că urma să fie sfâșiat pentru asta.

Numai Abbie n-a știut. Abbie s-a uitat la Tim și a zis cu o curiozitate sinceră:

– De ce trebuie să fii atât de *agresiv*?

Tim s-a holbat la ea.

– De ce nu încerci să fii și tu o dată *drăguț*? a continuat ea. Nu e ca și când așa l-ai face pe băiatul ăsta, săracul, să fie mai productiv.

Noi ne-am pregătit sufletește pentru explozia care avea să urmeze. Doar că n-a urmat. În schimb, cu o voce atât de calmă, încât părea aproape supranaturală, Tim a spus:

– De fapt, te înșeli.

– Cum așa?

– Citește *Journal of Experimental Psychology*, volumul 47, numărul 6. Autorii au făcut un studiu pentru a analiza efectele diferitelor stări de spirit asupra creativității. Nu numai că oamenii produc mai rapid idei atunci când sunt furioși, dar au tendința de a veni cu idei pe care colegii lor le consideră mai originale.

– Asta-i o prostie! a replicat Abbie, neîncrezătoare.

Tim a clătinat din cap.

– Rezultatele au fost confirmate de alte câteva studii de cercetare. Unul foarte reușit a fost publicat în *Personality and Social Psychology Bulletin*, volumul 34, numărul 12. Subiecții au avut de făcut o scurtă prezentare, care a primit aleatoriu un feedback fie pozitiv, fie negativ. Apoi li s-a cerut să îndeplinească o sarcină creativă, care a fost evaluată de către un grup de artiști experimentați. Cei care primiseră un feedback negativ i-au depășit în mod semnificativ pe ceilalți. Cu cât mai înalte și mai nerezonabile sunt standardele unui lider, cu atât mai bun va fi randamentul angajaților.

Abbie se holba la el. De fapt, toți făceam același lucru.

– Și asta-i motivul pentru care țipi la oameni? a întrebat ea, nevenindu-i a crede. Deoarece crezi că asta îi face să lucreze mai bine?

– Nu, a replicat Tim. Țip la ei pentru că sunt frustrat. Dar am fost curios să știu *de ce*. Așa că am făcut niște cercetări, a zis, apoi a arătat spre ea. Acum, tu ești furioasă. Asta-i un lucru bun. Poate că o să-ți vină o idee cât de cât bună, în loc să joci biliard și să le distragi atenția angajaților mei.

– Tu ești cel care mi-a spus..., a început Abbie furioasă, dar era prea târziu.

Tim se întorsese deja în biroul lui.

Colegul polițistei e la volan, în timp ce ea stă cu tine, în spate. Nici unul dintre ei nu vorbește prea mult, lucru pentru care ești recunoscătoare. Nu reușești să-ți scoți din minte cuvintele lui Tim. Cum adică: „Să nu crezi nimic din ce-ți vor zice ei“?

La secția de poliție, ești întâmpinată de un bărbat cărunt, îmbrăcat în civil. Se uită întrebător la polițistă, care clatină din cap.

– N-am discutat nimic.

– Bine. Abbie, vino cu mine.

– Eu nu sunt...

Te oprești, neștiind cum să descrii situația.

– Nu ești sigură că tu ești Abbie? spune el, în timp ce te conduce către o cameră de interogatorii, apoi îi aruncă peste umăr polițistei: Sandy, cheamă, te rog, medicul. Vreau o examinare completă.

– Nu, eu nu...

„Spune-le adevărul“, ți-a zis Tim. Tragi adânc aer în piept.

– E mai complicat. Eu sunt un robot.

– Crezi că ești un robot, repetă el. Bine. În scurt timp va veni un medic care te va examina. Până atunci, cum să-ți spun?

Îți dai seama că te crede nebună. Crede că ești Abbie și că ai suferit un soi de cădere nervoasă.

– Soțul meu lucrează în domeniul roboticii, încerci tu să explici. El m-a construit.

– Așa este, zice polițistul, încuviințând din cap. Îl cunosc pe Tim. Eu sunt detectivul Ray Tanner. Noi te-am căutat vreme îndelungată, Abbie. Dar acum ești aici, iar asta e tot ce contează.

În ciuda tonului blând pe care încearcă să-l imprime vocii lui, pare iritat. Ca și cum apariția ta ar dovedi că a greșit cu ceva. Ceva important.

– Nu, spui tu, cu glas pierdut. Nu înțelegi. Nu cred că sunt un robot. Chiar sunt un robot.

Privind chipul lui amabil, îngrijorat, îți dai seama că nu există decât o singură modalitate de a-l convinge. Duci mâna la ceafă. Ai atins acea

îmbinare de multe ori, dar niciodată nu ai fost suficient de curajoasă pentru a o deschide, așa cum a făcut-o Tim. Chiar și simplul gând te îngreșează.

– Ce faci? întreabă Tanner neliniștit. Abbie? Iisuse Hristoase!

Ai din nou acea senzație de absorbție, simți iarăși acea răceală, apoi detectivul Tanner dă înapoi din fața ta, răsturnând stupefiat un scaun.

Douăzeci de minute mai târziu, atmosfera este cu totul alta. Medicul te-a examinat sumar și a anunțat că ești foarte departe de domeniul lui de expertiză. La fel a făcut și IT-istul. Iar acum, trei oameni stau la masă în fața ta. Detectivul Tanner, un bărbat în costum gri, care s-a prezentat ca fiind comandantul adjunct al Departamentului de Investigații, și o femeie care este inspector.

– Dar de ce? vrea să știe comandantul adjunct. Care a fost rostul construirii tale?

Ridici din umeri

– Sprijin emoțional.

– Sau pentru a-i păcăli pe oameni că adevărata Abbie s-a întors vie și nevătămată? sugerează Tanner.

Remarca lui este adresată comandantului adjunct, și nu ție, dar tu clatini din cap cu fermitate.

– Firește că nu!

– Dacă oamenii care au găsit-o ar fi postat asta pe Twitter, în loc să ne sune pe noi, cine știe ce poveste ar fi început să circule, zice Tanner, adresându-se tot comandantului adjunct. Tipul își bate joc de noi. Ca să pară că am înțeles complet greșit lucrurile.

– Cum adică *greșit*? întrebi, nedumerită. Ce ați înțeles greșit?

Comandantul adjunct se uită la tine.

– Nu știi nimic despre asta?

– Despre ce?

– Abigail, acum patru ani, Tim Scott a fost judecat pentru uciderea soției lui.

Te holbezi la el, stupefiată. Trec câteva clipe lungi. Nu poți să crezi asta – cu siguranță, Tim nu ți-ar fi ascuns niciodată ceva atât de important. Apoi, un nou declic se produce, și o cascadă de imagini năvălește în mintea ta. Articole din ziare, filmări, postări, bloguri și fotografii făcute de paparazzi. Tim, slăbit și nebărbierit, condus către ușile unui tribunal...

– Ar trebui să chem un avocat? rostești tu, cu glas slab.

Comandantul adjunct se uită la Tanner, care ridică din umeri.

– Din punct de vedere legal, cred că este un computer. Cu siguranță, nu are drepturi.

– Bine atunci, nu vă mai spun nimic altceva, le zici pe un ton sfidător. Până nu vine soțul meu.

Tanner se apleacă spre tine.

– Îl numești soțul tău. Dar nu e, nu? Nu ești căsătorită cu el. Nu poți fi – ești o *mașinarie*. Înainte de a-ți părea rău pentru el, să-ți pară rău pentru *ea*. Pentru Abbie. Iar dacă știi ceva care ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul dispariției sale, chiar și în acest stadiu târziu, spune-ne. De dragul ei.

„Dispariție.“ Cuvântul răsună în capul tău, cu toate ramificațiile lui.

Tăcerea este curmată de o bătaie în ușa încăperii. Tanner oftează, vădit iritat.

– Intră!

O polițistă se apropie și îi șoptește ceva la ureche.

– Tim Scott e aici, spune el nemulțumit. Cu un avocat. Va trebui s-o lăsăm să plece.

Te ridici în picioare, răsuflând ușurată.

– Te conduc, adaugă el.

La ușă, rămâne în urmă, pentru a te lăsa să ieși înaintea lui. Când treci pe lângă el, se apleacă brusc spre tine, blocându-ți calea cu brațul și obligându-te să te oprești. Ți se adresează cu voce joasă, pentru ca numai tu să-l auzi:

– Mi-am petrecut un an întreg încercând să construiesc un caz împotriva lui Tim Scott. Spune-i din partea mea că nu o să renunț doar pentru că și-a făcut o păpușă Barbie.

– Acum înțeleg de ce n-ai vrut să ies. Dar ai fi putut să-mi spui.

În cele din urmă, ați ajuns împreună în casa din Dolores Street și sunteți singuri. Tim face o față supărată.

– Știu. Îmi pare rău, Abbie. Nu că m-aș fi așteptat să stai ascunsă în casă pentru totdeauna. Pur și simplu, n-am știut cum să-ți spun. Ultimele două săptămâni au însemnat foarte mult pentru mine. Au fost aproape ca o a doua lună de miere. Și cred că am fost îngrijorat că ai putea reacționa așa cum a făcut-o toată lumea la vremea respectivă. M-am gândit că, dacă aș putea să restabilesc mai întâi legătura dintre noi... apoi, mi-a fost mai ușor să tot amân.

– Înțeleg, spui tu, cu toate că a înțelege nu este același lucru cu a ierta, nu chiar. Dar, Tim, ce s-a întâmplat? Acum, trebuie să-mi spui. Poliția a vorbit despre *crimă*, dar a zis și ceva despre *dispariția* mea.

Eziți.

– Și ce i-a făcut să creadă că *tu* ai fi putut avea vreo legătură cu asta?

El încuviințează hotărât din cap.

– Ai dreptate. Hai să vorbim!

Îți spune că a fost un accident de surfing. Accentuează cuvântul „accident“.

– A fost o furtună – vânt puternic și ploaie. Tu erai singură în casa de pe plajă, lucrai la un nou proiect. Eu am rămas aici, în oraș, cu Danny. Ideea era să te las un timp singură, ca să-ți redescoperi scânteia.

Chiar și acum, după cinci ani, îți dai seama cât de dificil îi este să vorbească despre asta. Privește în gol, iar ochii lui par orbi. Ațintiți asupra unor amintiri care sunt încă aproape de nesuportat.

– Te duceai deseori noaptea să faci surfing. Chiar și pe vreme rea – valurile mari ți se păreau incitante și erai suficient de pricepută pentru a le face față. Spuneai că surfingul îți limpezește mintea atunci când lucrezi. O mulțime de oameni puteau confirma asta. Doar că apoi cazul a izbucnit în presă... De fapt, am păstrat câteva articole.

Se ridică și se întoarce cu un stick USB, pe care îl conectează la laptopul lui. Când întoarce ecranul spre tine, vezi că a făcut un soi de album digital

cu articole din ziare și postări de pe site-urile de știri și de pe rețelele de socializare. Se lasă pe spătar și privește cu atenție cum treci de la unul la altul, cercetându-ți chipul, pentru a vedea ce impresie îți fac.

Primele articole prezintă sec dispariția ta.

Căutările aeriene nu duc la găsirea victimei furtunii

Astăzi continuă căutarea artistei Abbie Cullen-Scott, din Bay Area, a cărei mașină a fost găsită parcată peste noapte lângă San Gregorio State Beach, în timpul unei furtuni puternice. Mamă a unui copil și având împreună cu soțul ei, Tim Scott, antreprenor în domeniul tehnologiei, o casă de zece milioane de dolari în apropiere, se știe că este pasionată de surfing.

Locuitorii din zonă s-au arătat surprinși că cineva ar fi riscat să se avânte pe valurile uriașe care au fost văzute vineri. Zona este cunoscută pentru formațiunile stâncoase din larg, care, în anumite condiții, creează valuri înspăimântătoare, de până la cincisprezece metri înălțime.

Scotocești printre amintiri, căutând vreuna care să confirme ceva din toate astea, dar nu-ți vine nimic în minte. Nu-ți amintești nimic de pe vremea aceea. Iar asta, cumva, te ferește de oroarea întâmplării. Este ca și cum ai citi despre altcineva. Nu despre ultimele tale clipe.

Treci mai departe. *Chronicle* a fost primul care a făcut legătura cu Danny, iar prin asta, a sugerat o altă posibilitate.

Au fost oprite căutările în cazul tragicei dispariții a lui Abbie

Astăzi au fost oprite căutările în cazul artistei dispărute, Abbie Cullen-Scott. Potrivit prietenilor, mama în vârstă de treizeci de ani „se chinuia” să-și crească fiul autist, Danny. În prezent, Danny se află în casa din Mission Street a cuplului, în grija tatălui său, Tim Scott, în vârstă de patruzeci de ani, fondatorul unei companii din domeniul tehnologiei. Prin intermediul reprezentantului său legal, Scott a cerut să-i fie respectat dreptul la intimitate.

În ziua următoare, Tim a dat o declarație. În mod clar, motivul a fost, cel puțin parțial, acela de a combate insinuările din *Chronicle*.

Abbie este o persoană minunată, o soție frumoasă și o mamă exemplară, o optimistă incurabilă, o persoană care privește spre viitor,

care iubește profund arta și crede în efectul pozitiv pe care aceasta îl are asupra vieților oamenilor. Acum, când căutările s-au restrâns, trebuie să mă confrunt cu posibilitatea devastatoare de a nu o mai vedea niciodată. Dacă așa va fi, îmi voi fi pierdut nu doar soția, ci și sufletul pereche. Rog presa să respecte intimitatea mea și pe a fiului meu în aceste momente dificile.

Declarația a stârnit interes pe site-ul Circle of Mums și pe alte site-uri pentru părinți.

- O femeie din Australia s-a înecat pe ea și pe fiica ei. Sunt o grămadă de chestii despre asta pe internet, dați o căutare!
- Nu ai nici un sprijin. Verișoara mea și soțul ei au un copil cu autism și nu pot să iasă nicăieri.
- Băiatul prietenei mele țipă de fiecare dată când sunt cu mașina și virează la stânga.
- Nu e chiar așa greu dacă ești milionar, după umila mea părere!
- Regret, dar nu există nici o scuză pentru a lăsa un copil fără mamă, indiferent cât de grea ți-e viața.

Totuși, zece zile mai târziu, *Chronicle* a scris că detectivii „investigau posibilitatea ca Abbie să fi fost victima unui act criminal“. Apoi urmează o fotografie făcută de la distanță, în care se vede echipa de criminaliști ieșind din casă, cu lăzi de plastic în mâini. Sub poză scrie: „Detectivii iau computerele și alte echipamente aparținând lui Tim Scott, fondatorul unei companii din domeniul tehnologiei. Anchetatorii au adus câini antrenați pentru a găsi cadavre“.

Te uiți la Tim. Chipul lui e încă impasibil, dar îți imaginezi cum trebuie să fi fost pentru o persoană atât de discretă să planeze asupra sa asemenea suspiciuni.

Iar insinuările au continuat. Următorul articol sublinia similaritățile dintre dispariția ta și moartea altcuiva, petrecută cu patru ani mai devreme:

Poliția are indicii că, în cazul lui Abbie, a fost vorba despre un „imitator“

Detectivii cercetează „asemănările frapante“ dintre dispariția artistei Abigail Cullen-Scott, din San Gregorio Beach, luna trecută, și un caz petrecut cu patru ani în urmă. Și mașina lui Kerry-Ann Brookheimer, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, a fost găsită abandonată lângă plajă,

după o furtună, fapt care a declanșat o amplă căutare aeriană, navală și terestră. Cadavrul nu a fost găsit, lucru atribuit de purtătorul de cuvânt al biroului șerifului faptului că, la momentul respectiv, curenții din zonă erau neobișnuit de puternici.

„Poliția investighează dacă Abbie sau cineva apropiat ei cunoștea circumstanțele dispariției lui Kerry-Ann“, a declarat ieri detectivul Ray Tanner, ofițerul care conduce ancheta în cazul doamnei Cullen-Scott.

Sugestia era clară – era posibil ca cineva să fi încercat să facă așa încât moartea mai recentă să pară un accident, știind că un corp luat de ape în acea zonă putea să nu mai iasă niciodată la suprafață.

În absența unor fapte, părerile de pe rețelele de socializare au început să fie împotriva lui Tim.

- Nu spun că el a omorât-o. Dar poate că a împins-o spre suicid. Nu se știe niciodată ce se petrece în spatele ușilor închise!!!
- E suficient să te uiți la el, ca să-ți dai seama ce fel de om este.
- Cunosc o tipă care a lucrat pentru el cândva. Lumea crede că e un soi de vizionar, dar ea mi-a zis că e cel mai ticălos și mai arogant individ pe care l-a întâlnit vreodată.
- Țărnuț este atât de pustiu noaptea, încât ar fi foarte ușor să arunci un cadavru în apă.

Apoi, din senin, *Chronicle* a venit cu o altă abordare.

„Am cunoscut-o pe Abbie pe un site pentru persoane care își înșală partenerii“, pretinde un director de companie

Un bărbat însurat pretinde că a răspuns unui profil creat de mama dispărută pe Legături Discrete, un forum online pentru persoane căsătorite în căutare de relații extraconjugale. „Folosea un alt nume, dar sunt sigură la sută la sută că ea era. Am vorbit în câteva rânduri și a părut interesată. Însă când i-am cerut o întâlnire, mi-a zis că a ales pe altcineva.“

Se pretindea că articolul fusese scris în urma unei investigații serioase în privința popularității unor asemenea website-uri, dar tot revenea la speculații de budoar.

Femeile care se înscriu pe aceste site-uri ar putea să-și riște siguranța personală, deoarece clienții sunt rareori verificați, iar identitatea lor nu

este întotdeauna reală. Să fi întâlnit Abbie în mediul online pe cineva care are legătură cu dispariția ei? Iar soțul ei știa sau aflase de activitățile ei?

Site-ul, care are baza în România, nu a răspuns ieri la solicitarea noastră de a face un comentariu.

Te uiți la Tim, însă expresia lui este în continuare indescifrabilă. Ușor stânjenită – încă nu i-ai spus de iPad-ul ascuns –, privești din nou ecranul și treci mai departe. Alte postări de pe rețelele de socializare.

- De ce nu l-au pus sub acuzare? E CLAR că el a omorât-o.
- Cu siguranță, orice juriu l-ar condamna pe baza probabilităților.
- Nu sunt de acord. Juriul ar da probabil dreptate unui bărbat pe care soția l-a împins la un asemenea gest cu infidelitățile ei.
- Poliția a făcut atât de multe greșeli, încât probabil că se teme să nu fie expuse în instanță.

Parcă drept răspuns la acele comentarii, titlurile au anunțat apoi:

Tim Scott, acuzat de crimă

Titanul din domeniul tehnologiei, acuzat în ciuda absenței cadavrului soției

Dai clic din nou, dar acesta este sfârșitul documentului.

– Poliția a crezut că a găsit un motiv, spui tu, înțelegând acum. A crezut că, dacă aveam o relație extraconjugală, asta putea fi un motiv pentru care să mă ucizi.

Tim te privește în ochi, neclintit.

– Se pare că așa au crezut, da.

– Tim..., începi tu, dar el te întrerupe.

– A fost o nebunie, desigur. Tu n-ai face niciodată așa ceva, niciodată! Integritatea este foarte importantă pentru tine.

Pare absolut sigur. Dar Tim este sigur de toate părerile lui.

Din nou, te pomenești întrebându-te ce ar putea conține iPad-ul acela.

– Mi-e clar ce s-a întâmplat, adaugă el. Tu erai – ești – o femeie excepțional de frumoasă. Cineva a folosit una dintre fotografiile tale pentru profilul ei, asta-i tot.

– Dar am și niște trăsături mai aparte, obiectezi tu. Nu asta-i ideea când încerci să agăți pe cineva cu un profil fals? Nu trebuie să folosești poza cuiva care seamănă puțin cu tine? Altminteri, când te întâlnești în realitate cu respectivul, este evident că ai mințit.

El ridică din umeri.

– Ar putea spune că și-a schimbat coafura. Sau că a folosit o fotografie veche. Femeile fac asta tot timpul, nu-i așa?

– Bănuiesc, rostești tu, deși te îndoiești.

– Am folosit un software de recunoaștere a imaginii, zice el. Polițiștii au spus că vor face ei asta, dar eu deja nu mai aveam încredere în ei. Așa că am închiriat niște spațiu de server de la Google și am făcut-o eu. Sunt mii de poze de-ale tale pe internet – majoritatea pe site-urile de știri, desigur, din cauza dispariției tale. Dar nu există nici măcar o singură fotografie pe vreun site de întâlniri. Cine a folosit-o probabil că a scos-o. Însă, la vremea aceea, presa devenise deja foarte interesată de subiect, iar autoritățile erau presate să justifice toți banii pe care îi cheltuiseră cu investigația. Așa că, în loc să-și recunoască incompetența, au decis să mă acuze pe mine. După aceea, evident, au fost și mai puțin interesate să caute alte explicații.

– Aș fi putut să...?

Eziți.

– Unul dintre articole sugera că e posibil să mă fi sinucis.

– Din nou, pur și simplu nu cred asta. Chiar dacă ai fi putut să-mi faci asta *mie*, nu l-ai fi abandonat niciodată pe Danny.

Și tu simți același lucru. Din câte îți amintești, deși mamele copiilor cu autism se sinucideau câteodată, aproape întotdeauna își luau copiii bolnavi cu ele, în loc să-i abandoneze într-o lume nesigură. Îți amintești povestea sfâșietoare a unei mame care sărise de pe un pod împreună cu fiul ei autist în vârstă de șase ani. Când au fost găsiți, ea îl ținea încă strâns în brațe, dorința maternă de a-l proteja rămânând nestrămutată chiar și după ce îl luase cu ea în moarte.

Te gândești totuși că Mike ar spune probabil că, pur și simplu, creierul ei emoțional și creierul ei reptilian au vrut două lucruri diferite.

– E drept că erai puțin deprimată, adaugă Tim. Dar lucrurile se îmbunătățiseră, ne decisese în final asupra tratamentului potrivit pentru Danny, îl înscriaserăm la o școală bună... Erai mai optimistă în privința viitorului. Amândoi eram. Te-ai dus să faci surfing, asta-i tot. Ți-ai luat placa cu tine. De ce ai fi făcut asta dacă intenționai să te sinucizi?

– Am luat medicamente pentru depresie, spui tu, când o altă amintire îți răsare în minte. Citalopram și lurasidonă. Doctorul Fenwick mi le-a prescris.

– Așa este, zice Tim, cu glas ezitant. Deși nu întotdeauna voiai să le iei. Nu le luai regulat. Te ajutau să-ți păstrezi echilibrul, dar estompau orice sentimente pozitive ai fi avut, făcând să-ți fie aproape imposibil să desfășori o muncă creativă. După dispariția ta, poliția a găsit o grămadă de pastile în baie. Le scoteai din flacoane în fiecare zi, ca noi să credem că le luai, dar le ascundeai.

Te uiți fix la el.

– Așadar, sufeream de depresie clinică? Dacă mi se prescrieseră medicamente, iar eu nu le luam...

El clatină din cap.

– În zilele acelea, erai entuziasmată, îți venise o idee pentru un nou proiect. Cred că din acest motiv ai încetat să le iei – ai vrut să poți lucra la capacitate maximă.

Te gândești că are sens. Apoi, o informație îți apare brusc în creier. „La femei, efectele secundare ale citalopramului includ scăderea libidoului și pierderea funcției sexuale.“

Dacă aveai o relație, poate că asta, și nu un nou proiect, explica entuziasmul? Și explica și de ce nu mai luai acele medicamente?

– Ce proiect aveam? întrebi tu.

Tim ridică din umeri.

– Nu știu. Niciodată nu vorbeai despre ideile tale până nu le finalizai. Și nu a mai prea contat apoi. Orice a fost, bănuiesc că e și acum în atelierul tău din casa de pe plajă.

Acum înțelegi ultimele mesaje pe care le-ați schimbat.

„Lucrurile merg bine aici. E OK dacă mai stau o zi?“

Și răspunsul lui: „Desigur. Oricât dorești“.

Totuși, imaginea pe care ți-o formezi despre căsnicia voastră este amestecată. O femeie care se preface față de soțul ei că ia antidepresive, deși nu le ia. Un soț care numără pastilele din flacoane. Despărțiți perioade îndelungate, concentrați asupra muncii. Erau acestea modalități obișnuite, sănătoase de a menține o căsnicie, compromisurile unei relații pe termen lung? Sau erau micile fisuri care semnalau începutul deteriorării unui parteneriat?

– Eram fericiți, Abs, spune Tim cu blândețe. Foarte fericiți. Poate că nu am avut o căsnicie întru totul convențională, dar care căsnicie este, dacă o iei la bani mărunți? Nu-i întotdeauna ușor de trăit cu mine – știu asta. Dar n-am vrut niciodată o soție anostă, tipică pentru Silicon Valley, care își petrece timpul la coafor și organizând străngeri de fonduri. Am întâlnit mereu astfel de femei și m-au plictisit de moarte. Tu, pe de altă parte... M-ai captivat chiar de la început. Desigur, noi n-am fost mereu de acord în toate privințele, dar și asta făcea parte din distracție. Ori de câte ori erai prin preajmă, parcă se aprindeau scânteii. Erai... erai atât de *plină de viață*.

Te gândești cu amărăciune că a fost o alegere neinspirată a cuvintelor. Pentru că poți fi orice acum, numai „plină de viață“ nu.

De afară, de pe stradă, se aud zgomote – țipete și un soi de zarvă. Interfonul începe să sune, nu regulat, ci cu izbucniri scurte și stridente.

Tim se duce la fereastră.

– Chiar m-am întrebat cât le va lua vulturilor să ajungă aici, murmură el.

Două dube mari și lucioase au oprit în fața porților, una de la KGO-TV, cealaltă de la KPIX. De pe acoperișurile lor, antene parabolice se ridică pe tije telescopice, îndreptându-se spre cer, ca armele unor ciudate vehicule blindate – trupele de șoc ale unui nou tip de război. Bărbați și femei cu camere video pe umeri mișună în fața porților.

– În curând, se vor strânge cu toții aici. Toate posturile de știri. Apoi, fotografiile și reporterii de radio... Tot cercul blestemat. Exact ca înainte.

Te apropii și pui o mână pe umărul lui.

– Cel puțin, de data asta mă ai pe mine alături.

– Cel puțin, te am pe tine, încuviințează el. Asta face ca lucrurile să fie suportabile.

Pune o palmă peste a ta. Rămâneți așa câteva momente. Apoi întinzi mâna pentru a trage jaluzelele, ca să nu se vadă în casă, dar el te oprește.

– O fac eu. De data asta, nu pe mine mă vor.

Are dreptate. Deja, văzându-te la fereastră, toate obiectivele se îndreaptă spre tine. La poartă, o reporteriță care stă cu spatele la tine și spune ceva către cameră este împinsă la o parte de propriul cameraman, nerăbdător să te filmeze. Bărbatul cade într-un genunchi pentru a obține un cadru mai bun, camera grea îi stă în echilibru pe umăr, privește cu aviditate prin vizor, iar asta îți amintește din nou de un soi de armament greu, de un războinic cu un lansator de rachete, care s-a lăsat în genunchi pentru a ținti mai bine.

Telefonul lui Tim sună. Înainte de a răspunde, se uită la numele apelantului.

– Ce-i? spune el aspru, apoi: Nu, nu le spune nimic.

Persoana de la celălalt capăt vorbește vreme îndelungată. Îți dai seama după expresia lui Tim că începe să se înfurie. Însă când răspunde în cele din urmă, tonul lui este politicos.

– Mulțumesc, Katrina. Cu siguranță, asta-i motivul pentru care te plătesc. Dar răspunsul este în continuare nu.

– Cine era? întrebi tu, după ce închide.

– Femeia care conduce agenția noastră de PR.

– Ce voia?

– Să-mi ofere sfatul ei, zice Tim, schițând o grimasă. A spus că, dacă alege un post de televiziune și aranjează un interviu cu tine în exclusivitate, celelalte n-o să ne mai hărțuiască atât de mult. Se pare că, după ce constată că au ratat știrea de senzație, trec la următoarea victimă.

- Nu sunt sigură că pot da un interviu, spui tu, neliniștită.
  - Nu va trebui s-o faci, zice Tim și ia cheile mașinii. Mai e o ieșire, prin spate. Putem pleca pe-acolo.
  - Și unde să ne ducem?
  - La casa de pe plajă. E o zonă rezidențială închisă – acolo nu vor putea ajunge la noi.
  - Și cu Danny cum rămâne?
  - Sian îl poate aduce după ce îl ia de la școală. O să-i împachetez câteva lucruri.
- Pornește către scară, apoi se oprește.
- De fapt, mă bucur că mergem la casa de pe plajă, deși, firește, îmi doresc să fi fost alte circumstanțe. Ție ți-a plăcut mereu locul acela.
  - Da, răspunzi tu. Abia aștept să revăd casa.
- Și în ciuda tuturor lucrurilor întâmplare, simți un mic frison de nerăbdare. Pentru că, oricât de frustrant ar fi să te trezești alungată astfel din propria casă, te vei duce *acolo*. În locul unde totul a început sau s-a sfârșit, sau amândouă. În locul unde ai murit.

ȘASE

După disputa cu Tim, Abbie s-a așezat la biroul ei de împrumut și a rămas așa, privind în gol, încruntată. Din când în când buzele îi zvâcneau, ca atunci când vorbești în somn. Noi știam ce se petrece, pentru că așa pățeam toți după săpunelile lui Tim – repeta conversația în minte, spunând toate lucrurile pe care își dorea să le fi zis la momentul respectiv.

Deodată, și-a îndreptat spatele și a tastat ceva într-un motor de căutare. Din nou, am știut ce făcea – verifica studiile de cercetare despre furie menționate de Tim, sperând să descopere că el a înțeles greșit, ceea ce ar fi fost extrem de satisfăcător. Și, din nou, am fi putut să-i spunem că își pierdea timpul, nu doar pentru că Tim nu greșea aproape niciodată, ci pentru că și noi căutaserăm acele studii, imediat după ce le menționase. Singura descoperire pe care o putea face era că el minimalizase rezultatele.

După aceea, și-a încrucișat brațele la piept și a afișat o expresie de răzvrătire. Iar în cele din urmă, a suspinat atât de tare, încât s-a auzit până în celălalt capăt al biroului, s-a ridicat și s-a dus afară, să fumeze o țigară.

Când s-a întors, părea gânditoare. S-a dus la imprimantă și a scos niște coli din tavă. S-a așezat la birou și a schițat repede ceva pe prima foaie din teanc.

Cineva a întrebat-o dacă nu vrea un macchiato, pentru că ei dădeau o fugă până la Starbucks. Abbie a clătinat tăcută din cap și și-a văzut de treabă.

După o vreme, s-a lăsat pe spătar și s-a uitat la ce făcuse.

– Măi să fie! a spus ea cu voce tare.

S-a ridicat, și-a trosnit încheieturile degetelor și s-a întins. (Ce ne mai plăcea când se întindea! Era ceva pozitiv, *sănătos* în felul în care o făcea – ne plăcea faptul că niciodată nu încerca să pară insignifiantă sau să se piardă în fundal.) Apoi s-a dus la Jenny.

– Cum aș putea să fac rost de niște piese de robot care nu vă mai trebuie? a întrebat ea, veselă.

Tim o ia pe șoseaua interstatală 280, de-a lungul văii, pe lângă lacul San Andreas, apoi traversează bazinul de acumulare și virează spre dealuri. În câteva minute, lăsați în urmă traficul aglomerat din San Mateo. Pădurea de stejari și conifere se întinde de ambele părți ale drumului, întunecată și tăcută, iar șoseaua șerpuiește printre copaci, înălțându-se tot mai sus.

– Pe vremuri, spuneam că, atunci când mașinile autonome vor străbate mai ușor drumul ăsta, ne vom muta cu totul din oraș, îți povestește el.

Conduce bine, toată atenția lui este concentrată asupra drumului și nu mărește viteza între viraje.

În timp ce traversați creasta unduitoare dincolo de care se află Pacificul, te pomenești gândindu-te la evenimentele de peste zi. Te frământă ceva legat de prezentarea digitală făcută de Tim pe tema dispariției tale, dar nu-ți dai seama exact ce anume.

Din nou, ești curioasă să afli ce conține iPad-ul. „Reveniți peste două zile“, a spus tipul de la service. Ar putea fi problematic, având în vedere că ai plecat din oraș.

Apoi, pe neașteptate, sunteți dincolo de creastă, iar peisajul se deschide în fața voastră. Jos, în depărtare, soarele apune cu licăriri portocalii, aproape cufundat în ocean, amețindu-te.

– Nu mai e mult, spune Tim, coborând parasolarul.

Treceți pe lângă ferme de dovleci și poteci de drumeții, desprinzându-se din șoseaua care coboară în serpentine, dar cel mai adesea vedeți tufe și eucalipti. Este incredibil cum, în mai puțin de patruzeci de minute, cele mai conectate companii din lume – Google, Apple și restul – au rămas în urmă, înghesuite într-un mic și poluat petic urban.

Până ajungeți la Half Moon Bay, deja se întunecă. Cu toate că nu este încă târziu, majoritatea magazinelor sunt închise, iar barurile și restaurantele au un aer jalnic, de parcă abia mai rezistă. Tim nu se oprește, ci merge mai departe spre sud, pe autostrada de coastă.

Câțiva kilometri mai departe, oprește mașina în fața unei porți metalice nemarcate. Scoate telefonul, tastează un cod, iar poarta se deschide. Dincolo de ea, drumul se bifurcă. O cărare coboară spre ceea ce pare a fi un

mic pâlcc de case. Cealaltă, mai nouă și mai bine întreținută, o ia spre stânga, pe faleză. O plăcuță discretă anunță: REȘEDINȚA CULLEN-SCOTT. O barieră automată – stâlpi groși, care arată de parcă ar putea răsturna o mașină dacă s-ar ridica sub ea – se cufundă tăcută în asfalt.

Un minut mai târziu, Tim oprește în fața unei clădiri lungi și joase. Când oprește motorul, iar farurile se sting, parcă drept răspuns, luminile din casă se aprind. În mare parte, reședința este construită din sticlă, cu câțiva pereți din beton periat și lambriuri de cedru roșu, iar aspectul e stratificat și angular. Nu există cu adevărat o curte, doar câteva alei și trepte care încadrează petice de iarbă sălbatică, întinzându-se cât vezi cu ochii în lumina care se revarsă prin ferestrele uriașe.

Jos, dincolo de casă, la poalele stâncii, oceanul este nesfârșit, o prezență zbuciumată, negru-argintiu, ca un cărbune despicat.

– Uau! exclami tu, impresionată. Ce frumos e!

El încuviințează din cap.

– Când am găsit locul ăsta, aici era o fermă veche, dărăpănată. Arhitecții au dărâmat-o și au construit casa asta în timp-record. Am așteptat, și abia înainte cu trei luni de termenul de finalizare, te-am cerut de soție, spune și arată spre faleză. Și acolo ne-am căsătorit. Chiar acolo, cu oceanul în spate și cu casa în față. În ziua aceea, ai văzut-o prima dată... Ar fi trebuit să vezi expresia de pe chipul tău.

Pentru o clipă, poți să-ți imaginezi – tu în rochia de mireasă, privind cu gura căscată ce făcuse pentru tine.

– Mi-ar plăcea să-mi amintesc asta, spui tu, cu jind. Mă refer la nunta noastră.

– Desigur. Putem încărca filmările în seara asta.

Înăuntru, casa este la fel de frumoasă ca pe dinafară. Există chiar mai multe obiecte de artă decât în casa din oraș – artă stradală în culori intense și asemănătoare cu benzile desenate. Oferă interiorului – care, altminteri, ar fi putut foarte ușor să pară grandios, dar neînsuflețit – un aer tineresc, ca și cum ar fi fost locuința unui student la arte.

– Ce viață incredibilă am avut noi! spui tu, minunându-te. Totul ne mergea perfect, nu-i așa?

Tim ia o sculptură micuță – o păpușă din sticlă, cu un bec pe post de cap – și o răsuțește pe jumătate, înainte de a o pune la loc pe suportul său.

– Perfect, repetă el. Pentru că tu ai făcut să fie așa. Ceea ce reprezintă un alt motiv pentru care a trebuit să te aduc înapoi. Și, apropo, să nu crezi că, deoarece noi duceam o viață bună, nu eram implicați în societate. Tu ai folosit mereu averea noastră pentru a încerca să faci bine. Te-au interesat întotdeauna problemele identității de gen, artele, persoanele fără adăpost... Și educația copiilor cu nevoi speciale, cum e Danny.

– Da, spui tu, încuviințând din cap. Singura parte a vieții noastre care nu era perfectă, nu-i așa? Danny.

– A fost un șoc, desigur. Și, da, a trebuit să reevaluăm câteva lucruri. Dar tu ai acceptat situația. Ai zis că lucrurile se întâmplă cu un motiv. Dacă Danny ne-a fost dăruit nouă, asta s-a întâmplat pentru că eram oamenii cei mai capabili să aibă grijă de el. Ceea ce am și făcut, spune Tim, apoi ezită. *Tu ai făcut.* Am fost norocoși că ne-am permis tot ce era mai bun pentru el, dar *tu* ai vorbit cu fiecare doctor de pe Coasta de Vest, *tu* ai studiat toate terapiile existente. Ai fost fantastică. Nu că asta m-a surprins. Dar ceea ce s-a întâmplat și modul cum ai reacționat tu m-au făcut să te iubesc și mai mult.

– Mulțumesc... Dar nu subestima nici ce ai făcut tu. Toți acei ani în care l-ai crescut singur.

– Îl iubesc, zice Tim simplu. La fel cum te iubesc pe tine. Problemele lui nu vor schimba niciodată asta.

– Și eu te iubesc.

Îți dai seama că, de când a început totul, e pentru prima dată când îi spui aceste cuvinte așa cum trebuie.

– Tim, te iubesc!

Te uiți în jur, privești locul unde v-ați căsătorit și îți imaginezi cum v-ați simțit atunci – optimismul a doi tineri care pornesc împreună într-o călătorie, într-o aventură. Aproape că îți poți aminti cât de entuziasmata erai, cât de sigură erai că, orice probleme vor apărea în viață, le veți rezolva împreună.

Iar acum, simți același lucru – că orice este posibil, că aștepti viitorul cu nerăbdare. Jurnaliștii, dezgustul de sine resimțit permanent, limitările fizice – nimic din toate astea nu contează cu adevărat dacă vă aveți unul pe altul.

„Pot face asta“, gândești tu. „Pot trăi viața asta. Atât timp cât Tim mă iubește, putem face lucrurile să meargă.“

ȘAPTE

Abbie s-a rugat de toți și a împrumutat câte ceva de la fiecare. De la Hamilton, a luat corpul unui shopbot de mai veche generație. De la Rajesh, a luat două brațe de shopbot încă și mai vechi. Kathryn i-a dat niște cablaje, iar Darren – dezvoltatorul de sistem, care o adora cam prea evident de când intervenise în favoarea lui în timpul săpunelii lui Tim – i-a scris un cod. Desigur, toți am vrut să știm despre ce era vorba, însă Darren nu a vrut să ne spună.

– I-am promis că voi păstra secretul, insista el. Va trebui să așteptați și să vedeți cu ochii voștri.

Arzătoarele cu gaz, tuburile pneumatice și uneltele de sudură erau ale lui Abbie, luate din portbagajul vechiului și ponositului ei Volvo.

Aceasta era o Abbie cu totul diferită, o siluetă subțire, deșirată, în salopetă bleumarin, cu ochelari de sudură negri, care, zi de zi, stătea îngenuncheată într-un colț al parării și împrăștia scânteii. Iar când a terminat în cele din urmă, ne-a chemat în parcare. Desigur, toți ne-am dus, inclusiv Tim și Mike. Nimeni n-ar fi ratat momentul.

– Am făcut ceva pentru voi toți, a anunțat ea.

Accentul sudist ceva mai puternic ne-a dat de înțeles cât de entuziasmată era. Am botezat-o *Electra dansând*.

Am remarcat că avea un extingtor la îndemână.

– Cred că ar fi bine să-i faceți ceva loc, a adăugat ea.

A tras cearșaful de pe obiectul aflat lângă ea. Era un soi de sculptură și am văzut instantaneu că semăna cu shopbotii, care ne erau cunoscuți tuturor. Totuși, unele părți ale shopbotului fuseseră înlocuite cu vechituri – capul era un vechi far de motocicletă, degetele erau lanțuri de bicicletă, iar în design erau încorporate bucăți de telefoane și mașini de scris vechi. Purta o rochie drăguță, *vintage*, din bumbac de un galben aprins.

În timp ce priveam, botul și-a ridicat brusc ambele brațe. Din încheieturile sale au țâșnit flăcări – una spre față, alta spre spate, ca niște artificii. A început să se rotească, cel puțin corpul. Capul a rămas nemișcat. Apoi, brusc, flăcările i-au țâșnit din cap, care a început și el să se rotească,

dar în sens invers față de trup. Era un derviș dansator, o balerină care făcea piruete, un vârtej de flăcări.

– Sunt frumoasă! a anunțat robotul cu o voce mecanică înregistrată, ca un camion care dă în marșarier, chiar în timp ce se mistuia în foc. Sunt frumoasă!

Bustul a izbucnit în flăcări, rochia galbenă s-a făcut ferfeniță și a căzut. Ne-am gândit – sau am spus mai târziu că ne-am gândit – la o vrăjitoare pe rug, un autodafe. Dar mai mult am stat și am privit cu gura căscată.

– Sunt frumoasă!

Totul s-a terminat în mai puțin de un minut. Mai întâi, botul a tăcut, apoi s-a oprit din învârtit, iar carcasa lui fumegândă a fost complet incinerată. O duhoare acră, de cordită, s-a răspândit în parcare.

– Ce s-a întâmplat, de ce a ars? a întrebat cineva, un *idiot*.

Mai târziu, cei mai mulți dintre noi am decis că a fost Kenneth. Dar pe Abbie nu a părut s-o deranjeze.

– O, așa trebuia să se întâmple, a spus ea veselă, studiind epava carbonizată.

Apoi, întorcându-se spre noi, a adăugat:

– Îmi place să mă joc cu focul.

Chiar că îi plăcea, după cum a comentat mai târziu un isteț. Pentru că, deși nu ne prea pricepeam la artă și la interpretările sale – mai degrabă, eram complet necalificați să o judecăm în condiții normale –, ne-a fost absolut clar că *Electra dansând* sau „Robotul de foc“, după cum l-am botezat mai târziu, a fost modul lui Abbie de a ne spune că, după părerea ei, shopboții erau o mizerie.

În timp ce aștepti ca Danny și Sian să ajungă la casa de pe plajă, bagi stickul USB de la Tim într-un computer și parcurgi următorul document. Este o altă prezentare, de data aceasta a articolelor despre proces.

Din nou, el te privește cu atenție în vreme ce citești, evaluându-ți reacțiile. Primele articole relatează cum detectivul Tanner a enumerat în instanță pașii făcuți pentru a te găsi, extinzând apoi căutările ca să țină seama și de posibilitatea ca cineva să-ți fi făcut vreun rău, pentru ca, după aceea, în loc de accident, să se axeze mai mult pe varianta unei crime. După cum li s-a spus juraților, câinii polițiști antrenați să descopere cadavre au găsit două „zone de interes“, una în mașina ta și alta în bucătăria casei din Dolores Street.

Când a fost chestionat de avocata apărării, detectivul Tanner a recunoscut că era posibil ca animalele să fi reacționat la mirosul cărnii crude care se aflase anterior în bucătărie. Nu cu mult timp înainte de dispariție, primiseși niște vânat de la o prietenă, pe care îl transportaseși cu mașina, apoi îl atârnameși în cămară.

De asemenea, a admis că se începuse investigarea unei posibile crime după ce căutările aeriene și navale din zona San Gregorio nu dăduseră rezultate.

– Cu alte cuvinte, erați dornic să dați impresia că în sfârșit făceați niște progrese în anchetă? a sugerat Jane Yau, avocata lui Tim.

Deloc surprinzător, detectivul Tanner a negat, susținând că e firesc ca, atunci când nu apare nici o dovadă care să susțină cea mai probabilă explicație, să îți îndrepti atenția spre următoarea explicație probabilă.

– Așadar, *puteți* confirma că tranziția către anchetarea unei omucideri – investigație amplă, costisitoare și bine mediatizată – a fost determinată nu de vreo dovadă reală că s-a comis o crimă, ci de *absența* unei dovezi privind un accident sau o sinucidere? a insistat Jane Yau.

Nemulțumit, detectivul Tanner a acceptat că, într-adevăr, așa era.

După aceea, juriul a ascultat depoziția unei vechi prietene de-ale tale din facultate, Sukie Marenga, și ea artistă, care a declarat că i-ai fi vorbit despre niște probleme în căsnicia ta. Sukie a zis în instanță că, în perioada aceea,

tu și Tim ați așternut fiecare pe o coală de hârtie sentimentele pe care le aveți unul față de celălalt, apoi ați ars împreună foile respective, în cadrul unei ceremonii în stil budist.

– Încercau să-și concentreze energiile negative și să le elibereze în univers, a explicat ea. Este un ritual Reiki pentru a te purifica de negativism.

– Se întâmplă să știți dacă acea ceremonie a avut rezultatul scontat sau dacă, de fapt, o parte din acele energii negative au persistat? a întrebat procurorul Mark Rausbaum, întrebare care a fost imediat contestată de apărare, dar care, fără îndoială, a sădit în mintea juraților suspiciunea că ritualul nu fusese sută la sută eficient.

Apoi Rausbaum a prezentat desfășurătorul convorbirilor telefonice, arătând că, în săptămânile de dinaintea dispariției, ai folosit telefonul mult mai rar decât de obicei. Procuratura a susținut că deveniseși conștientă că soțul tău te spiona, iar asta a dus la agravarea problemelor existente în relația voastră. Drept urmare, Tim te-a ucis, ți-a transportat cadavrul pe plajă, cu mașina ta, și l-a aruncat în ocean.

Teoria era susținută de faptul că, în baia casei de pe plajă, fusese găsit costumul tău de surfing. Conform procurorului, acest lucru sugera că nu te-ai dus să faci surfing în acea noapte.

Avocata lui Tim a evidențiat câteva puncte slabe ale acestui scenariu. Nu numai că nu exista un cadavru, dar nu exista nici o dovadă că problemele din relația voastră ar fi fost mai mult decât banalele suișuri și coborâșuri ale unei căsnicii. Tim explicase poliției că, înainte cu o lună de dispariția ta, ți-ai lăsat telefonul într-un autobuz și a durat ceva până când a fost găsit de către cei de la transporturi, lucru pe care aceștia l-au confirmat. În acea perioadă, ai folosit un telefon cu cartelă, care a dispărut odată cu tine. Nu s-au găsit urme de violență nici în casele voastre, nici în mașină, nici pe plajă.

De asemenea, Jane Yau a atras atenția asupra faptului că San Gregorio era o zonă în care se putea practica nudismul și se știa că, de mai multe ori, tu ai făcut surfing goală. Poate că, pur și simplu, nu ai avut chef să-ți pui costumul în noaptea aceea. În plus, datele GPS-ului din telefonul lui Tim arătau că nu fusese nici măcar în preajma casei de pe plajă, în noaptea respectivă. Desigur, telefonul fusese închis în momentul acela, dar asta din

cauză că se descărcase bateria, după cum explicase Tim. Apărarea a cerut închiderea cazului.

Și, lucru probabil remarcabil, având în vedere nivelul ridicat al interesului mediatic, judecătorul a fost de acord. Citând străvechiul principiu al corpului delict, a scris într-o declarație că, deși nu este absolut necesar ca procuratura să aibă un cadavru pentru a dovedi că se comisese o crimă, era categoric necesar să demonstreze că se comisese o crimă pentru a putea acuza pe cineva de asta. Prin urmare, atunci când lipsește corpul delict, nivelul probatoriu trebuie să fie mai ridicat decât cel al „balanței probabilităților“. Judecătorul a respins acuzațiile, cu efect imediat.

În perioada de după anularea procesului, o femeie de douăzeci și șase de ani din San Jose a fost pusă sub acuzare pentru că postase pe Twitter mesaje ofensatoare la adresa lui Tim. Într-un alt caz, o femeie de treizeci și unu de ani din Los Angeles, care postase ceva pe Facebook, a fost condamnată la șase săptămâni de închisoare cu suspendare. O petiție semnată de peste douăzeci și cinci de mii de oameni a fost adresată guvernului, pentru a modifica legea în cazul absenței corpului delict, astfel încât să se accepte un nivel probatoriu mai slab, însă a fost ignorată discret.

Detectivul Tanner a dat un interviu televizat pe treptele tribunalului, în care a spus că poliția nu va căuta pe altcineva în legătură cu dispariția lui Abbie.

După ce câteva dintre comentariile judecătorului cu ocazia altor procese au fost făcute publice pe rețele de socializare, o campanie care cerea ca judecătorii să fie obligați să se pensioneze la șaiszeci și cinci de ani a strâns peste cincizeci de mii de semnături.

Ulterior, poliția a precizat că, deși nu existau piste de investigat, „o echipă de ofițeri este pregătită să acționeze oricând va fi primită vreo informație legată de Abigail Cullen-Scott“.

Tim Scott a refuzat să dea vreun interviu.

Te lași pe spătar, răsuflând ușurată. Desigur, ești părtinitoare, dar cazul împotriva lui Tim a fost, în mod cert, extrem de subțire. Procuratura nu avea nici cadavrul, nici înregistrări de pe vreo cameră de supraveghere și nici dovezi criminalistice. O tânără mamă atrăgătoare și cunoscută dispăruse, iar din pricina nebuniei mediatice declanșate, cineva trebuia pus sub învinuire, asta era tot.

Ai știut mereu că era exclus ca Tim să fi fost implicat, dar ți-a fost totuși groază că procesul ar fi putut scoate la iveală altceva, că soțul tău – un bărbat nu tocmai modest și răbdător – ar fi putut pica în capcana vreunui procuror inteligent și ar fi putut spune ceva care să-l pună într-o lumină proastă. Dar, după cum s-a dovedit, nici măcar nu a fost nevoie să depună mărturie. A fost achitat pe deplin. Iar dacă niște nebuni de pe rețelele de socializare nu voiau să accepte verdictul – ei bine, asta era problema lor, nu a lui.

Totuși, te frapează că tu, Abbie, ai fost un personaj ciudat de absent în cadrul procesului. Nici măcar nu s-a făcut aluzie la vreo posibilă relație extraconjugală și nu s-au adus dovezi că sufereai de depresie. Citind despre proces, ai sperat că vei afla câte ceva despre ce se petrecuse în mintea ta în acele ultime săptămâni, dar – la fel ca în privința conținutului telefonului – nu ai găsit nimic.

– Mă crezi?

Surprinsă, îți ridici privirea. Ochiul lui Tim te sfredelesc.

– Crezi că n-am avut nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat? repetă el.

Probabil că întrebarea nu-i dă pace, altminteri n-ar fi pus-o. De obicei, certitudinea este o parte fixă a personalității sale, la fel ca tricourile lui gri.

– Desigur!

Tim schițează o grimasă.

– Nu spune „desigur“. „Desigur“ înseamnă „n-am de ales, trebuie să-l cred pe soțul meu“. Mintea ta poate mai mult de-atât, Abbie.

„De asta m-ai construit?“, îl întrebi în sinea ta. „Ca să te pot declara nevinovat de dincolo de mormânt? Ca să mă auzi spunând cu voce tare cuvântul pe care președintele juriului nu a avut ocazia să-l rostească?“

– Dar chiar te cred. Și nici nu aș fi avut nevoie să citesc articolele astea. Eu te *cunosc*, Tim. Nu ai face nimănui rău intenționat. Și cu atât mai puțin mie.

Umerii i se relaxează brusc.

– Desigur că nu.

Amândoi zâmbiți fiindcă a ales acel cuvânt.

Auzi o mașină oprind în fața casei. E Sian, care a sosit cu Danny.

– Bună, Danny! exclami tu încântată când el intră alegând în casă.

El te ignoră, preferând să se repeadă spre peretele lung, format din ferestre cu vedere spre ocean, și să-și lipească fericit fața de sticlă. Știi că ar trebui să insiști, să-l faci să se întoarcă la ușă și să-ți răspundă, însă pare atât de încântat că se află aici, încât nu te lasă sufletul să-i strici buna dispoziție.

– Adoră locul ăsta, spune Tim privindu-l. Își petrecea ore întregi pe plajă, sărind în valuri cu tine.

– Poate că vom putea face asta mâine. Mi-ar plăcea.

Tim ezită.

– Mă tem că nu. Să intri în ocean ar fi ca și cum mi-aș lua telefonul în piscină. Apa – mai ales apa sărată – te-ar distruge într-o secundă.

– O!

Te gândești la tine, așa cum erai înainte, la miile de ore petrecute pe placa de surfing. La urma urmelor, de-asta a și construit Tim casa, pentru ca tu să fii aproape de oceanul pe care-l iubeai atât de mult. Iar acum, până și asta îți este interzis.

– Totuși, în timp, s-ar putea să remediem și aspectul ăsta, adaugă el. Iar drumețiile sunt minunate aici. Ar trebui să te gândești să-ți iei un câine...

Clatini din cap. Nu vrei un câine.

Gătești paste. Vă așezați toți patru la masa lungă de pe terasă, dar conversația lasă de dorit. Încerci s-o faci pe Sian să vorbească, dar ea pare să considere întrebările tale drept o sporovăială aleatorie, generată de un computer. Uneori, te ignoră cu totul. Doar când o întrebi de școala lui Danny, se însuflețește. Spune că Meadowbank este o instituție excepțională, singura din tot statul unde copiii ca Danny primesc sprijinul consistent și susținut de care au nevoie. Progresele obținute acolo au fost incredibile.

Nu te poți abține să nu te uiți la Danny, care nu participă la conversație, ci răsucesce visător în fața ochilor o furculiță plină cu spaghete, înainte de a o

băga în gură. Îi zâmbești automat – chipul lui delicat, eteric e frumos, indiferent de starea lui –, dar „incredibile“ nu este cuvântul pe care l-ai fi folosit pentru a descrie progresele lui.

– Ar fi trebuit să-l vezi cu câțiva ani în urmă, spune Sian, pe un ton defensiv. Își făcea singur rău – se lovea cu capul de pereți, își mușca dosul palmelor, se trăgea de păr... A evoluat fantastic.

– Desigur, te grăbești tu să aprobi. Ai făcut o treabă grozavă.

Mai târziu, Tim și Sian strâng masa, în vreme ce tu stai cu Danny. Ai conceput un joc simplu – îi citești una dintre cărțile cu Locomotiva Thomas, dar, din când în când, înlocuiești câte un cuvânt din textul original cu unul caraghios – de pildă, „gorilă“ în loc de „tren“ – sau îl încurci, intenționat, pe Toby cu Terence. Fiindcă Danny știe cărticelele pe dinafară, i se pare teribil de amuzant. Uneori, râde atât de tare, încât abia poate face semnul cu degetul mare în jos, modul lui de a spune „greșit“.

– Thomas, ești un *elefant* cu adevărat util..., zici și faci o pauză pentru a spori efectul comic.

Atunci, o auzi pe Sian spunând cu nonșalanță, în bucătărie:

– Incredibil cât de repede uiți că nu e reală. La masă, pentru o vreme mi s-a părut că vorbeam cu un om în carne și oase.

Înfuriată, te aștepți ca Tim s-o pună la punct. Însă replica lui este scurtă și neutră, un soi de mormăit pe care nu-l deslușești.

– Ei bine, poate o instruiești să pună ceva mai puțină sare la paste, adaugă Sian cu afectare în glas. Iată că mai sunt și unele lucruri pe care un robot nu le poate face la fel de bine ca un om.

Danny te bate cu insistență pe braț, atrăgându-ți atenția să continui cu povestea modificată, iar tu nu mai auzi restul discuției.

Din fericire, după cină, Sian își ia laptopul și se retrage în camera ei. Tu și Tim vă uitați la televizor, în vreme ce Danny se joacă în continuare cu trenulețele lui, aliniindu-le la nesfârșit lângă perete, în permutări nesfârșite și exacte.

– Îmi pare rău că am pus prea multă sare, spui tu în cele din urmă.

– Poftim? A, aia! Nu-ți face griji.

– Sian nu pare prea încântată de mine.

Tim ridică din umeri.

– Își face griji că o să-i iei locul, asta-i tot. O să se dea pe brazdă.

Asta nu ți-a trecut prin cap.

– Să-i iau locul? De ce?

– Dacă stai să te gândești, terapia face și ea parte din sectoarele care pot fi automatizate. Ideea de bază este să fii consecvent și repetitiv. Există o mulțime de dovezi că boții ar putea face asta mult mai eficient decât oamenii.

– Ei bine, firește că nu o să-i iau locul. Ea se descurcă de minune cu Danny. Iar el o place.

Totuși, te simți mai bine.

Încep știrile. Tu ești al doilea subiect al serii.

– Tim Scott, titanul din domeniul tehnologiei care, cu patru ani în urmă, a stârnit controverse după ce a fost exonerat de acuzația potrivit căreia și-ar fi ucis soția, Abigail, a creat o replică robotică sinistră a femeii dispărute.

Știrea este ilustrată cu o filmare cu teleobiectivul, înfățișându-te în timp ce tragi jaluzelele.

Brusc, Tim ridică telecomanda, iar imaginea dispare.

– Mă duc la culcare, spune el, cu un oftat.

– Am vorbit că o să-mi încarci niște filmări de la nuntă, îi amintești tu.

– O... da, așa este. Putem face asta acum.

În timp ce îl urmezi la etaj, treci pe lângă un tablou aflat pe palier. Te oprești pentru a-l privi mai îndeaproape. Este un portret al lui Danny de pe vremea când avea câteva luni, înfățișându-l pe jumătate adormit, uitându-se leneș, cu un ochi mijit, la privitor. E mai mic decât în celelalte tablouri din jur, aproape cât un rucsac. Până și trăsăturile de penel sunt mai fine și mai detaliate, ca și cum lumea întregă a pictoriței se redusese la acel chip micuț, la acei ochișori negri, la pielea moale și încrețită de sub fiecare dintre ei.

Te gândești că este absolut exclus ca femeia care a pictat acel tablou să-și fi abandonat fiul. Indiferent cât de captivă se simțea, indiferent de diagnosticul lui, nu l-ar fi părăsit.

Îți ridici privirea. Tim te privește cu atenție.

– Simți asta, nu-i așa? întrebă el cu voce joasă. Simți ce ai simțit când l-ai pictat.

– Cred că oricine ar simți. Mamele, cu siguranță. Asta nu înseamnă că pot citi gândurile cuiva, spui, și ceva te face să adaugi: Tim... articolele pe care le-am citit mai devreme. Chiar îmi verificai e-mailurile?

– Firește că nu! rostește el, clar ofensat. De ce aș fi vrut să fac asta? Noi n-am avut niciodată secrete unul față de celălalt.

Te întinzi într-un dormitor, iar el te conectează la un laptop.

– S-ar putea să dureze o vreme, te avertizează el. Vitezele de transfer sunt groaznice aici.

– E-n regulă. Și, Tim...?

– Da?

– Mă săruți înainte de a pleca?

– Desigur!

Se apleacă și te sărută cu tandrețe pe frunte.

– Noapte bună, iubirea mea! Încărcare plăcută!

– Noapte bună!

Închizi ochii și lași elixirul amintirilor să îți inunde sistemul, ca o doză de heroină pentru un narcoman.

Visezi, și totuși nu visezi. Aceste amintiri încărcate sunt mai vii și mai dureroase decât orice vis. Timp de câteva minute prețioase, te simți tu însăși din nou – vezi lumea prin ochii tăi, gândești cu mintea ta. Te simți iarăși întreagă.

Nunta voastră a fost frumoasă, dar cumva neconvențională. Țsta era unul dintre lucrurile pe care le iubeai la Tim – niciodată nu făcea lucrurile într-un anumit fel doar pentru că toată lumea le făcea așa. De exemplu, casa asta. Este extraordinară – nu doar locul, ci și clădirea în sine, înconjurată din toate direcțiile de ierburi sălbatice și de stânci și cu o mică faleză ascunzând-o de privirile de pe autostradă. Abia dacă îți vine a crede că a fost cadoul lui de nuntă pentru tine.

Pentru ziua respectivă, arhitecții instalaseră o platformă de lemn între casă și marginea stâncii și montaseră acolo un cort special pentru evenimente, deschis pe o latură. Tim te-a lăsat să plănuiești totul, cu excepția locului. Cortul era decorat cu flori sălbatice amestecate cu pene de vultur, iar oaspeții stăteau pe baloturi de fân, nu pe scaune. Rochia ta era albă și simplă, ca o togă romană. În loc de voal, purtai pe frunte o diademă indiană, un alt cadou de la Tim, iar pe cap, o coroniță de albastrele împletite. Întreaga ceremonie a fost prezidată de o preoteasă umanistă.

Jurămintele voastre. „Mă dăruiesc ție pentru eternitate...” Da, chiar v-ați adresat acele cuvinte unul altuia. Desigur, nu le-ai luat ad litteram.

Însă, până și în vis, îți dai seama că Tim chiar așa le-a luat.

Iar în cele din urmă, ați citit împreună *Sonetul 116*:

*Iubirea nu se pleacă-n fața vremii,
Ci totul rabdă pân' la sfârșitul lumii...*

Îți amintești că, prima dată când i-ai citit poemul, i-ai spus lui Tim că „sfârșitul lumii” avea sensul de Judecată de Apoi. Eternitate. Nu momentul dintr-un film de groază în care cineva se întâlnește cu personajul malefic.

În vis, simți chiar și cum miroase tot ce în jur. Simți aroma bogată, intensă a fânului cald. Parfumul dulce al florilor de paciuli pe care le-ai pus pe mese. Izul sărat al oceanului. Din când în când vine și câte un damf de

marijuana, din spatele casei, unde câțiva dintre prietenii tăi artiști s-au dus să tragă un fum...

Apoi, brusc, te pomenești cu câteva zile înainte de nuntă și simți neliniștea de pe ultima sută de metri. Cu cât te gândeai mai mult la asta – cu cât te gândeai *mai bine* –, cu atât îți displăcea mai profund ideea căsniciei. Ce modalitate istorică strălucită de a controla femeile! Femeia se dăruia unui bărbat – sau era dată de tatăl ei – ca un bun personal. Drepturile și sentimentele ei erau la cheremul lui și chiar puterea reproducerii – singurul lucru asupra căruia ea deținea în mod natural controlul – era transferată lui. Acela era motivul pentru care se numea „taina căsătoriei“. Cum ar fi putut o femeie care se considera feministă să fie de acord cu un aranjament atât de primitiv?

I-ai telefonat lui Tim, care era la serviciu, și ți-ai exprimat îngrijorările. El a așteptat răbdător până când ai terminat, apoi a spus:

– Abs, atunci hai să nu ne căsătorim. Hai să ne rostim doar jurămintele unul față de celălalt într-un loc discret și să mergem mai departe ca și până acum.

– Nu cred că vreau nici asta.

– Păi, eu sunt de acord cu orice vrei. Lasă-mă un minut, îl auzi zicându-i cuiva.

– Bănuiesc că doar căsnicia în sine mă deranjează – instituția asta. Mă simt mai bine acum, că am discutat. Știu că în cazul *nostru* nu va fi așa.

– Bine. Apropo de asta, ce se mai aude cu cadoul pentru mine?

– Aproape l-am terminat. Dar cadoul pentru mine?

El a râs.

– Și el e aproape gata.

– Când ai de gând să-mi spui în ce constă?

Te tachina cu acest cadou de luni întregi.

– O să-l vezi în ziua nunții.

– O să-l pot despacheta?

– Hm... s-ar putea să fie un pic cam mare pentru asta. Abs, trebuie să închid. S-au adunat oameni în fața biroului meu.

– Lasă-i să aștepte.

– Deja așteaptă de ceva vreme. N-ai vrea să fii un șef tiranic, nu-i așa?

– Ei știu că, de fapt, nu ești.

El a râs din nou.

– A, şı, Tim...

Deschizi ochii. Amintirile s-au oprit cumva, imaginile încremenind în capul tău. Cauți motivul. Apoi, un declic se produce și îl găsești.

„Lățimea de bandă nu este suficientă.“

Aștepti sperând că se va restabili conexiunea, dar nu se întâmplă nimic. Probabil că este internetul problematic de care a pomenit Tim.

Te deconectezi de la laptop și pășești pe podea. Ai de gând să cobori la parter și să-ți găsești ceva de făcut până când se va îmbunătăți conexiunea.

Atentă să nu faci vreun zgomot, pentru a nu trezi pe cineva, străbați coridorul. Din dormitorul lui Sian se aud sunete – mormăieli și gemete. Cu un amestec de surprindere și amuzament, îți dai seama că se uită la un film porno. La urma urmelor, se pare că nu-i chiar atât de respectabilă.

Apoi îți amintești că internetul a picat și-ți dai seama că nu se poate uita la un film. Gândul abia ți s-a format în minte când este înlocuit de adevăr, un adevăr atât de pur și de oribil, încât icnești.

Te întorci și privești în lungul coridorului. Ușa camerei lui Tim este deschisă. Poți vedea înăuntru. Patul e gol.

– Da! geme Sian. Da!

– Da, aprobă Tim.

Ușa dormitorului ei este întredeschisă. Nu vrei să te uiți, dar nu te poți abține. Ea e călare pe el, cu spatele la tine. Felul în care se freacă de el are un aer de triumf dezgustător, desfătându-se cu propria plăcere, dându-și părul pe spate cu o mână, apoi aplecându-se imediat, astfel încât îi acoperă din nou fața, sprijinindu-și palmele pe pieptul lui de parcă l-ar resuscita...

– Da, geme ea din nou.

„Da“, gândești tu atât de îndurerată, încât te dezechilibrezi și trebuie să te sprijini cu o mână de perete, ca să nu cazi. „Da, desigur. Desigur că era de așteptat să se întâmple așa ceva.“

– Da, geme Sian.

„Nu!“

„Nu! Nu! Nu!“

OPT

Tim de două săptămâni după prezentarea robotului de foc, ne-am întors în mare măsură la situația de dinainte. Noi ne gândeam la modalități noi și interesante de a face shopboții să le vândă oamenilor diverse lucruri. („N-ar fi grozav dacă te-ar vedea purtând haine la modă anul trecut și te-ar chema în magazin?“ „Da, chiar ar fi grozav.“) Abbie venea dimineața, cu părul încă ud și cu placa de surf legată pe plafonul vechiului ei Volvo. După părerea tuturor, Tim era neobișnuit de tăcut – „Dormitează. Ca Vezuviul“, a comentat cineva. Adesea, petrecea mult timp în ședințe cu finanțatorii. Din câte se părea, susținătorii noștri considerau că shopboții se dovedeau prea scumpi. Iar asta ne făcea să ne îngrijorăm în privința tăierilor de costuri, care puteau duce la concedieri.

Apoi, într-o zi, Megan Meyer a apărut în Jaguarul ei decapotabil, urmată îndeaproape de doi angajați într-o dubă albă. Din spatele acesteia, au scos un suport pe roțile, de care atârnavă umerase cu haine. Haine bărbătești, după cum am observat noi în timp ce angajații împingeau suportul, în urma eleganților pantofi cu tocuri cui ai lui Megan, către biroul lui Tim – sacouri sport, tricotaje din lână merinos, pantaloni cafenii.

Așa încât am presupus că Tim avea o consultație pe teme de stil. Era ceva ce Megan făcea în mod regulat pentru clienții ei. Nu se ocupa doar să le găsească parteneri de viață. În Silicon Valley, unele dintre cele mai bogate persoane erau complet lipsite de abilități sociale, așa că le învăța cum să se îmbrace și să se poarte la o întâlnire.

Mai târziu, după ce Megan a plecat, Tim a ieșit din biroul lui. Purta un tricou polo bleumarin, marca Ralph Lauren, pantaloni *chino* și pantofi cu perforații decorative. Desigur, nimeni nu a zis nimic. Însă pentru aceia dintre noi care nu îl văzuseră niciodată purtând altceva decât blugi negri, un tricou gri și o șapcă de baseball albă, efectul a fost ciudat, aproape tulburător.

Am remarcat că, până la sfârșitul zilei, își pusese din nou șapca de baseball.

În dimineața următoare, a venit la lucru purtând din nou blugi negri și un tricou gri. Am răsuflat cu toții ușurați.

Mike, mereu loial, ne-a spus că acea consultație pe tema stilului avusese loc deoarece Tim a vrut să fie cât mai prezentabil la o întâlnire importantă cu niște potențiali investitori. Desigur, nimeni nu a crezut cu adevărat asta. Dar, din respect pentru Mike, ne-am prefăcut că-l credem.

În ziua aceea, Tim a plecat de la birou la ora cinci. Nimeni n-a știut unde s-a dus. Morag, asistenta lui, ne-a spus că se oprise devreme din lucru.

Din nou, am fost surprinși. Până și ideea că Tim se putea „opri din lucru“ ne punea probleme. Tim ne trimitea e-mailuri la trei sau patru dimineața. Ne suna duminica pentru a țipa la noi fiindcă găsisse cine știe ce hibă minusculă în codurile noastre. Era de notorietate faptul că o sunase pe Gabriella Pisano când tocmai o apucau durerile facerii, ca să afle unde era un anumit fișier de care avea nevoie, uitând că era în concediu prenatal. Nici chiar după ce Gabriella i-a spus în ce situație se afla, el nu a închis.

Între timp, Abbie lucra la o nouă creație. Însă noi am remarcat și că vorbea mult cu Rajesh. Rajesh era unul dintre dezvoltatorii de sistem, un vegetarian tăcut, pe la vreo douăzeci și cinci de ani, despre care nimeni nu știa prea multe. Dar când am observat relația caldă care înflorea între el și Abbie, am constatat ceva ce nu băgaserăm de seamă înainte, că Rajesh era un tânăr foarte frumos. Și *cool*. Rajesh era unul dintre acei oameni a căror tăcere ascunde o încredere în sine profundă. Cineva s-a uitat în dosarul lui și a descoperit că primise Premiul Decanului la Stanford.

Când Abbie și-a dezvelit noua creație, am văzut că era reprezentată de trei saci de box din piele, atârnați de funii groase din tavanul uneia dintre sălile de conferințe. Inițial, nimeni dintre noi nu a știut ce să înțeleagă din asta. Spre deosebire de robotul de foc, nu ne-a prezentat proiectul. Pur și simplu, a lăsat instalația acolo, împreună cu trei perechi de mănuși de box uzate. Pe un mic carton pus pe perete scria: „BUCLE AURII. PIELE, FUNII, CIRCUITE ELECTRONICE“.

N-a trecut mult și cineva și-a pus mănușile și a început să lovească cel mai mare dintre cei trei saci. Apoi s-a oprit surprins. Sacul de box începuse să țipe, de parcă l-ar fi durut.

Colegul a lovit din nou. „Au!“, a țipat sacul de box. Colegul a izbucnit în râs și i-a tras o serie de lovituri *à la* Rocky Balboa, stânga-dreapta-stânga. De fiecare dată, sacul de box țipa și gemea de durere.

Un alt coleg i s-a alăturat celui dintâi și a început să lovească într-un alt sac. Însă, după numai o lovitură, s-a oprit rușinat. Și al doilea sac de box

țipase, dar cu o voce de femeie.

Așa că am încercat al treilea sac. De data aceea, a țipat un copil.

După aceea, nimeni nu a mai vrut să se apropie de sacii de box. Toți am fost de acord că era o creație artistică mult mai puțin reușită decât robotul de foc. Ăla fusese amuzant, am decis noi. Țăsta făcea un soi de declarație. Părea ceva naiv, răutăcios și cam prea evident.

Ieși năucită din casa de pe plajă, aproape împleticindu-te în propriile picioare, în graba de a te îndepărta. Habar n-ai unde te duci. Știi doar că nu poți sta acolo, în casa *voastră* – locul unde v-ați căsătorit –, în timp ce soțul tău face dragoste cu altă femeie.

O sumedenie de întrebări ți se îngrămădesc în minte. Când a început relația lor? E Sian iubita lui? Amanta lui? Au fost și altele?

Cât timp a rămas singur după moartea ta?

Când ajungi la răscruce și la barieră, nu există decât două direcții pe care le poți alege. Dacă o iei la dreapta, ajungi la autostradă. Dacă o iei la stânga, cobori la ocean.

Spre deosebire de drumul care duce spre casa voastră, acesta este vechi și plin de gropi, coborând în zigzag panta abruptă. Treci pe lângă case – nu reședințe mari, ultramoderne, ca a voastră, ci mici case de vacanță mai vechi. Majoritatea sunt cufundate în întuneric. La poalele falezei, deasupra plajei stâncoase, se află un local dărăpănat. Geamurile sunt acoperite cu placaj, iar ramele lor sunt corodate de apa sărată.

Te oprești pe podețul de lemn, te sprijini de balustrada ruginită și privești nefericită marea. Nu e pentru prima dată când îți dorești să fi putut plânge, ca să te eliberezi de emoțiile tot mai puternice. În schimb, țiți, nearticulat și fără cuvinte, îți azvârli spre oceanul nesfârșit chinul și disperarea, iar vântul îți smulge din gură strigătul, aproape înainte de a se forma.

Valurile clocotesc și se sparg, crestele lor prăbușindu-se pe nisip cu o izbitură fosforescentă, numai pentru a fi luate înapoi de mare. În ciuda nefericirii tale – sau poate tocmai datorită ei –, admiri frumusețea mișcării lor. E ca și cum unduirea nesfârșită a valurilor ar avea un tipar, ceva aproape de neînțeles, dar profund armonios...

$$v = f \cdot l$$

„Ecuția valurilor.“ Nu știi cum de știi, dar îți vine în minte după un alt declic.

– Danny stătea chiar acolo și privea și el la fel oceanul, se aude o voce din spatele tău.

Surprinsă, te răsucești brusc pe călcâie. Un bărbat la vreo șaizeci de ani stă la câțiva metri distanță și se uită la tine, cu mâinile cufundate adânc în buzunarele hainei din pânză cerată.

– Sper că nu te-am speriat, spune el, pe un ton de conversație, arătând apoi cu capul către o casă aflată puțin mai sus pe faleză. Am văzut că era cineva aici și m-am gândit că ar fi bine să arunc o privire. Noaptea, nu avem prea mulți vizitatori. De când soțul tău a instalat porțile electrice.

– Așadar, știi cine sunt.

Aproape că te poticnești când rostești cuvântul „cine“. Însă străinul încuviințează din cap și atât.

– V-am văzut la știri. Nu-ți face griji. N-o să zic presei că sunteți aici, te asigură el și întinde o mână. Charles Carter.

– Eu sunt Abbie, răspunzi tu, strângându-i mâna. Nu te poți abține să nu adaugi nefericită: Cel puțin, *am fost*. Nu știu ce mai sunt acum.

El încuviințează calm din cap.

– Cei de la știri au menționat și asta.

Se întoarce și își pune și el mâinile pe balustradă, și priviți amândoi marea.

– Aici veneai să faci surfing, comentează el. La orice oră din zi. Uneori, și noaptea. Spuneai că îți limpezește mintea.

– Știu. Asta făceam și în noaptea în care am dispărut. Surfing.

– Așa se spune.

Tonul lui e în continuare neutru, dar ceva te face să întorci capul și să te uiți la el. Îți dai seama că e un bărbat chipeș. O fi având el părul argintiu, dar maxilarele-i sunt puternice, iar pielea încrețită la coada ochilor îi conferă un aer atrăgător.

– Ce vrei să zici? întrebi tu.

– O, n-am vrut să sugerez nimic! E doar limbajul precaut tipic oricărui avocat.

Un declic brusc – nu ai omnia celui care ți-a adus în minte ecuația valurilor, dar la fel de sigur și de neabătut – te face să te gândești: „Există ceva ce nu-mi spune“.

Îți dai seama că el se gândește, probabil, că tu ești „creatura“ lui Tim. Se gândește că orice ți-ar spune va ajunge și la urechile lui.

– Așadar, ești avocat? spui tu, pentru a mai alunga tensiunea. De care?

– În general, mă ocup cu fuziuni și achiziții de corporații.

Probabil că pari surprinsă, fiindcă adaugă:

– Și noi aveam o casă mare în oraș. Dar, după ce a murit soția mea, am decis să mă mut aici. În majoritatea timpului, pot lucra de la distanță.

– Îmi pare rău pentru soția dumitale.

El ridică din umeri.

– S-a întâmplat acum opt ani.

Ochii lui se îndreaptă către o barcă, un velier de nouă metri, cu un catarg, ridicat pe o cală aflată sub casă. La proră este pictat un nume. MAGGIE.

– E ceva ce nu uiți, dar, până la urmă, te împaci cu gândul.

Nu spui nimic. Bănuiești că amândoi vă gândiți la același lucru. „Tim nu s-a împăcat cu gândul.“

Îți mai dai seama de ceva. Te simți ciudat de confortabil alături de acest om, aproape de parcă ați fi reluat o conversație începută cu multă vreme în urmă.

– Ai...? Ai cunoscut-o bine? întrebi direct. Înainte?

Ai din nou senzația că Charles Carter își cântărește cu grijă cuvintele înainte de a răspunde.

– După ce soțul tău a cumpărat terenul și a construit casa, a vrut să scape de toate celelalte proprietăți de îndată ce contractele de închiriere au expirat, pentru a avea parte de mai multă intimitate. Firește, unii dintre noi n-am fost prea încântați de asta. Lucrurile s-au încins puțin... Tu ai fost cea care l-a convins să ne lase să rămânem. Ai spus că plajele n-ar trebui să fie proprietate particulară, îți explică el, apoi face semn cu capul către clădirea din spatele tău. A fost prea târziu pentru localul lui Sally și Joe. Dar noi, ceilalți, ți-am fost recunoscători. Avem o comunitate restrânsă, dar noi o prețuim.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Din nou, te simți ca o impoștare vorbind la persoana întâi, asumându-ți meritele pentru ceva realizat de vechiul tău sine.

– Ei bine, dacă pot face vreodată ceva pentru tine, în semn de mulțumire..., spune el, apoi tace pentru o clipă. Chiar și numai dacă vrei să vorbim.

Din nou, te privește cu luare-aminte.

Dinspre plajă se aud strigăte:

– Abbie! Abbie!

E Tim, care îți face semne de pe malul apei.

– Abbie, stai acolo! țipă el. Vin eu la tine.

– Ar fi bine să plec, spui tu, iar Charles Carter dă din cap spre tine.

Noapte bună!

Tim vine alergând pe podeț.

– Abbie, rostește el cu răsuflarea întretăiată. Slavă Domnului! Am crezut...

Aruncă o privire chinuită spre ocean.

Îți dai seama că a crezut că vei intra în mare. Fiindcă îți spusese aseară că asta ți-ar distruge fragilele circuite electronice, iar acum s-a temut că ai coborât disperată aici, pentru a face exact acest lucru.

Totuși, în mod straniu, așa ceva nu ți-a trecut nici o clipă prin minte. Deoarece, cu siguranță, nici o mamă nu și-ar abandona copilul în felul acesta.

Charles Carter a plecat fără să vorbească cu Tim. Tim aruncă o privire ostilă în urma lui, dar spune doar:

– Haide! Hai să ne întoarcem acasă!

– Tim, știu despre Sian, rostești tu nefericită. V-am văzut împreună.

– Da, mi-am dat seama, zice el încet. Când m-am întors în camera mea, am văzut că ai plecat. O să vorbim despre asta când ajungem acasă.

Sian este în bucătărie, îmbrăcată și bând cafea. Se uită la tine, dar i se adresează lui Tim.

– Ai găsit-o, văd.

– Da. Du-te la culcare, spune sec Tim.

– Stai..., intervii tu. Tim, vreau să știu... Sian e *iubita* ta?

Sian se uită curioasă la Tim, iar tu îți dai seama că și ea vrea să afle răspunsul la această întrebare.

– Nu, răspunde Tim după o clipă. Este cineva cu care am făcut sex, asta-i tot.

Remarci că a zis „am făcut“.

– Mersi, Tim! spune Sian, pe un ton sarcastic. Mă bucur să aflu.

– Abbie e supărată, afirmă sec Tim. În clipa de față, asta-i prioritatea mea.

– *Abbie* e supărată? zice ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. *Robotul* e supărat?

– E soția mea, se răstește el.

Sian trebuie să fi ajuns să cunoască deja semnalele de avertisment, însă nu dă înapoi.

– Dacă ea este soția ta, *eu* ce anume sunt?

– Ți-aș putea spune ce, zice el cu asprime-n glas. Dar s-ar putea să nu-ți placă. Ce-ar fi să te duci la etaj și să-ți faci bagajele?

Ea se holbează la el.

– Mă *concediezi*?

– Fac restructurări. Serviciile tale nu mai sunt necesare.

– Pentru că *m-am culcat* cu tine?

– Nu, răspunde el calm. Pentru că Abbie îți poate prelua sarcinile legate de Danny, explică, apoi se întoarce spre tine. Dacă e-n regulă așa și pentru tine, Abbie.

– Nu *poți* concedia o persoană doar pentru că te-ai culcat cu ea, se răstește Sian, chiar în timp ce tu spui:

– Tim, stai puțin! Trebuie să ne gândim la ce e cel mai bine pentru Danny.

– Vei primi o compensație generoasă, îi zice el lui Sian. Îți sugerez să pleci și să te gândești cât de generoasă ai vrea să fie.

Sian nu răspunde. Aproape că poți vedea numerele răsărind în mintea ei.

Întorcându-se apoi spre tine, Tim spune pe un ton mai domol:

– Ce ai vrut să zici cu Danny?

– Eu nu o pot înlocui. În orice caz, nu încă. Cunosc câteva informații despre terapia pe care o face ea cu Danny, dar nici pe departe destule. Ar trebui să rămână. Cel puțin, deocamdată.

Urăști să spui asta, dar chiar nu ai de ales.

Tim încuviințează din cap.

– În regulă! Sian, mai ai câteva săptămâni, pentru care, de asemenea, vei fi bine recompensată. Iar acum, propun să ne ducem cu toții la culcare.

– Ideea e că nu mai putem continua așa, spune Mike Austin, pe un ton ezitant. Scott Robotics este efectiv sub asediu. Reporterii îi hărțuiesc pe angajații noștri. Iar John Renton a cerut o ședință de urgență.

Întrunirea are loc în dimineața următoare. Stați toți cinci la masa lungă de pe terasa casei de pe plajă: Mike, Tim, un bărbat pe nume Elijah, care este CFO, și Katrina Gooding, specialistă în PR. Tim insistă să li te alături – „Abbie are dreptul să participe, la fel de mult ca oricare dintre noi” –, dar adevărul este că nu ai cu ce să contribui la discuție, iar dezbateră se desfășoară pur și simplu în jurul tău.

Încă n-ai avut ocazia să vorbești cu Tim despre Sian. Noaptea trecută, ai crezut că s-ar putea să vină în camera ta și să-ți explice, poate chiar să-și ceară scuze, dar el se comportă aproape ca și cum ar crede că subiectul este închis.

În comparație cu asta, problemele companiei lui par neimportante.

– Ce vrea Renton? întreabă Tim.

– Nu știm precis, răspunde Mike. Dar pun pariu că a început să se impacienteze în privința investiției lui de treizeci de milioane. Ce-i drept, nu i-am prea ținut la curent pe investitori cu proiectul nostru.

– Abbie ar trebui să dea un interviu, sugerează Katrina.

Tim nu ezită nici o clipă.

– Nu dă nici un interviu!

– Cât e creditul ipotecar pentru proprietatea asta? întreabă Elijah, arătând spre exteriorul superb al casei de pe plajă. Dacă Renton dă înapoi, tu te vei confrunța cu executarea silită.

– Da, confirmă Tim, pe un ton glacial. Sunt împrumuturile *mele*, garanțiile *mele*. *Eu* am riscat pentru a obține reușita. Și de aceea, *eu* decid acum. Când *tu* o să ai suficient curaj să-ți înființezi propria companie și să faci orice este necesar pentru a o menține pe linia de plutire, abia *atunci* vei avea dreptul la o părere.

Elijah ridică din umeri, părând să nu se simtă câtuși de puțin ofensat. Fără îndoială, auzise de multe ori cuvinte asemănătoare din partea lui Tim.

– Eu văd situația altfel decât tine, asta-i tot. Un interviu ar putea reprezenta o foarte bună ocazie... o șansă ca tu să-ți transmiți propriul mesaj, unul pozitiv. Noi am realizat ceva incredibil. Cu cât oamenii conștientizează mai rapid lucrul ăsta, cu atât mai puține griji vor trebui să-și facă investitorii noștri în privința profitului pe termen scurt. O vom vinde ca pe o strategie deliberată – mai întâi, desființarea paradigmei existente, apoi găsirea unei modalități de monetizare.

Tim clatină din cap.

– V-am spus! Abbie nu vrea să dea nici un interviu.

Dar îți dai seama din vocea lui că ia în calcul ideea lui Elijah.

Ca la un semn, Elijah, Mike și Katrina întorc capul și se uită fix la tine.

– Păi, te auzi spunând, firește că o voi face. Dacă voi credeți că e de ajutor.

– Este numai și numai decizia ta, Abbie, spune Tim.

– E-n regulă. Vreau să fiu de folos.

„O mașinărie cu adevărat utilă.“

– Nu-ți face griji, te vom instrui ce să spui, îți vom da niște direcții pe care să le urmezi, zice Katrina, pe un ton liniștitor.

– Când vom face asta? întrebă Tim.

Karina deja și-a scos mobilul.

– Încep să dau niște telefoane.

În timp ce Katrina vorbește cu posturile de televiziune, discuția continuă. Tim ia toate deciziile, iar ceilalți par să considere asta ca pe ceva firesc. N-a lipsit de la Scott Robotics nici douăzeci și patru de ore, dar deja există o listă lungă de chestiuni care necesită atenția lui.

Îi lași să-și vadă de treabă și te duci să explorezi exteriorul casei. Este chiar mai uimitoare pe lumină. Arhitecții au amplasat-o inteligent, astfel încât celelalte case, cele aflate mai departe pe plajă, sunt complet ascunse. De acolo, de sus, tot ce se vede e oceanul. Lambriurile din cedru roșu au aceeași nuanță ca suprafața din jurul piscinei, astfel încât tot decorul alcătuiește o compoziție armonioasă, un obiect sculptural pus într-un peisaj stâncos. Ceața zorilor s-a risipit, apa din piscină licărește ademenitor în lumina soarelui, iar oglinda sa vâlurește în timp ce pompele și filtrele își fac treaba.

Dar îți dai seama că, desigur, nu vei mai înota niciodată.

Preț de o clipă, în vreme ce privești cu jind piscina, îți vine un soi de amintire-fulger. Tu plonjând în apă, care clocotește lăptoasă și cenușie, pe când îți avânți trupul spre suprafață și ridici sigură pe tine brațul drept, pentru prima mișcare prelungă a înotului... La fel ca noaptea trecută, pe plajă, când te-ai simțit apropiată de Charles Carter, pare cumva diferită de celelalte amintiri – mai organică, nu extrasă dintr-o bancă de date, ci *recăpătată*.

Te oprești, sperând și la alte amintiri, dar nu-ți mai vine nimic în minte, așa că îți continui drumul spre garaj. Există două uși mari, duble, și una mai mică, în lateral. O deschizi pe cea mică și pășești înăuntru.

Tim a spus că aici lucrezi la proiectele tale artistice. Dacă nu ți-ar fi zis asta, ai fi crezut că tot ce se află acolo sunt resturi de la lucrările de construcție. Echipament de sudură, canistre, colaci de tubulatură, pompe de aer comprimat, scule electrice, cutii cu vopsea. Și, proptite într-un colț, trei plăci de surfing. Denumirile lor îți vin cu ușurință în minte. Prima este o Malibu, a doua e o placă lungă, iar a treia, cea mai mare, este ceea ce surferii numesc „pușcă de elefanți“.

Te gândești că trebuie să fi existat și o a patra. Cea pe care ai luat-o cu tine în noaptea în care ai murit.

Privind în jur, te mai frapează ceva. Tim a spus că, înainte de acea noapte, ai lucrat aici la un proiect de proporții. În cazul ăsta, unde e? Există tot felul de piese împrăștiate în jur, dar par mai degrabă fragmente abandonate, nu vreo creație nouă, importantă.

„Nu lucrezi la nimic. Pur și simplu, ai vrut să pleci de lângă el. Probabil, cu iubitul tău.“

Din nou, gândul îți vine pe neașteptate, nechemat, dar foarte clar.

„N-ai nici o dovadă că așa a fost“, îți spui cu fermitate. La urma urmelor, este posibil să fi încercat ceva, să nu-ți fi plăcut și să fi demontat ce ai făcut.

Zărești ceva în colțul îndepărtat și te duci să vezi mai bine. Este o salopetă albastră, lăsată la întâmplare pe podea. Când o ridici, vezi că e pătată cu vopsea și ulei. Nici că putea exista un contrast mai izbitor față de rochiile stilate și costisitoare, aflate în dressingul din San Francisco. Totuși, atât salopeta, cât și rochiile sunt fațete ale personalității celei care ai fost.

Avea Abbie Cullen-Scott și alte identități, unele pe care le ascundea de ochii lumii? Privești salopeta de parcă ți-ar putea răspunde cumva.

– Petreceai mult timp îmbrăcată cu asta.

Te întorci brusc. E Tim, care vine de-afară. Face o pauză și adaugă:

– Glumeam că, dacă ai putea, ai purta-o și la gale și vernisaje. Dar erai capabilă să-ți schimbi hainele mai repede decât oricare dintre oamenii pe care i-am cunoscut. Veneam aici când era vremea să plecăm, iar tu încă lucrai, captivată de ce făceai. „Nu întârziem. Lasă-mă cinci minute“, ziceai tu, iar în patru minute fix, făceai duș, te îmbrăcai și arătai fantastic, povestește Tim, zâmbind. Apropo, trebuie să plecăm în câteva minute. Katrina a aranjat un interviu la ABC-Seven. Dacă ești într-adevăr de acord să faci asta.

– Desigur, spui tu, deși urăști ideea.

În timp ce ieșiți împreună din garaj, adaugi:

– Tim... e posibil să am și amintiri care *nu* mi-au fost încărcate?

El încremenește în loc, apoi se răsucesc brusc pe călcâie și te studiază cu atenție.

– Ce vrei să spui?

Glasul îi este ferm, imperios. Îți amintești că e modul în care le vorbește angajaților când îi este adusă la cunoștință o chestiune importantă, iar întreaga lui atenție se concentrează brusc asupra lor, ca un laser.

– Nu sunt sigură, rostești tu, sub privirea lui feroce. Doar că, în ultimele zile, de câteva ori am avut un fel de...

– Intuiții? spune el, cu blândețe.

– Da. Da, *intuiții*, exact. Dar nu e posibil, nu-i așa?

– Dimpotrivă, spune el, și simți imediat entuziasmul din vocea lui. Ai auzit de jocul numit *Go*?

– Este o versiune chinezească de șah, nu-i așa? Dar se joacă pe o tablă mai mare.

El încuviințează din cap.

– Se considera că o inteligență artificială care să bată un om la *Go* va fi o adevărată piatră de hotar. Mulți oameni au crezut că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Apoi, în 2016, o formă de inteligență artificială creată de o companie numită DeepMind l-a învins pe campionul mondial. Însă cu adevărat remarcabil a fost modul în care l-a bătut. În timpul partidei, a făcut o mișcare atât de nesăbuită, atât de aleatorie, aparent, încât nici un jucător uman nu s-ar fi gândit vreodată s-o încerce. S-a dovedit a fi momentul decisiv al jocului, explică Tim, apoi face o pauză. Aceste amintiri despre

care vorbești... s-ar putea să fie primul semn că mintea ta începe să facă niște salturi creative. Că umple golurile din cunoștințele tale cu deducții și presupuneri întemeiate pe fapte.

– Dar n-ar trebui să am mare încredere în aceste presupuneri, nu? S-ar putea să fie greșite?

El te ia de umeri.

– De ce, Abbie? întrebă el pe un ton insistent. Ce gânduri îți vin în minte?

Energia lui este copleșitoare, extrăgând adevărul din tine la fel cum siajul unui tren de mare viteză aspiră frunzele în urma lui.

Dai să-i spui. Că este posibil ca, înainte de a fi murit, să fi avut o relație. Că îți se pare ceva în neregulă legat de felul în care ai murit. Că l-ai mințit când i-ai zis că lucrezi la un nou proiect artistic...

– Nimic concret, te auzi spunând. Preț de o clipă, mi-am amintit cum plonjam în piscină. Dar o să-ți zic dacă mai apare ceva.

NOUĂ

În dimineața următoare, mașina lui Abbie nu mai era singura din parcare ce avea prinsă pe plafon o placă de surfing. Lângă Volvo-ul ei rablagit se afla un SUV Volkswagen pe care era o placă pentru începători, vopsită în albastru cu galben.

– E a lui Tim, a confirmat Morag. Ia lecții.

Gândul că Tim încerca să se poarte ca un surfer relaxat era aproape comic. Dar, dacă voia să se apuce de surfing, avea sens să ia lecții. Odată ce Tim își punea în minte să facă ceva, întotdeauna reușea. La un moment dat, s-a decis să-și lanseze o provocare și să învețe hindi în șase luni, cu toate că, din câte știam noi, nu vizitase niciodată India, pentru a avea ocazia s-o folosească.

Mai târziu, Darren i-a auzit pe Abbie și Rajesh vorbind în bucătărie despre shopboți. Abbie îi critica, iar Rajesh... ei bine, Rajesh nu le prea lua apărarea.

– Dintre toate lucrurile pe care roboții le-ar putea face, spunea ea, cel mai important este să le vândă oamenilor rahaturi de care n-au nevoie? N-ați găsit altceva mai bun de făcut pentru ei?

Darren n-a reușit să audă răspunsul lui Rajesh, care vorbea cu o voce joasă și blândă. Dar fără să zică mare lucru. În orice caz, era clar că n-a convins-o pe Abbie.

– O, firește! Iar oamenilor le plac inovațiile. Înțeleg asta. Mă întreb doar dacă n-ar fi mai bine ca toată tehnologia asta să fie folosită la ceva *util*.

Apoi Darren a auzit vocea lui Tim. Da, și Tim era în bucătărie, ascultând, fără să fi fost văzut de Rajesh ori de Abbie.

– Tu crezi că shopboții reprezintă *scopul final*? a intervenit el pe un ton neîncrezător, cu vocea lui repezită și sfredelitoare. Crezi că asta-i *destinația*? Comerțul nu reprezintă obiectivul, comerțul reprezintă *mijlocul* prin care-l putem atinge. Cum crezi că va arăta lumea peste o generație, dacă trendurile actuale se mențin? Deja avem opt sute de milioane de oameni care suferă de foame, iar populația crește cu optzeci de milioane pe an. Peste un miliard de oameni trăiesc în sărăcie, iar strategiile industriale de-acum nu îi îmbogățesc, ci îi sărăcesc și mai tare. Până în 2050,

procentajul bătrânilor se va dubla și deja nu sunt suficienți tineri care să aibă grijă de ei. Se estimează că, în următorii cincisprezece ani, procentajul celor care se vor îmbolnăvi de cancer va crește cu *șaptezeci* la sută. În două decenii, oceanele noastre vor conține mai multe microparticule de plastic decât pește. Combustibilii fosili se vor termina înainte de sfârșitul secolului. Ai vreo rezolvare la aceste probleme? *Pentru că eu am*. Roboții-fermieri vor crește producția alimentară de douăzeci de ori. Roboții-îngrijitori le vor oferi bătrânilor noștri o ultimă etapă a vieții demnă. Roboții-scafandri vor curăța mizeria pe care oamenii au lăsat-o în mările noastre. Și așa mai departe... Dar fiecare etapă trebuie plătită cu profiturile de pe urma celei anterioare.

Face o pauză pentru a respira, apoi continuă:

– Viziunea mea este o societate în care roboții autonomi, inteligenți sunt la fel de banali precum computerele acum. Gândește-te cât de diferită ar putea fi lumea noastră! O lume în care bolile, foametea, producția, proiectarea – toate sunt rezolvate datorită inteligenței artificiale. *Asta-i* revoluția pe care o dorim. Shopboții ne vor duce la următorul nivel, atâta tot. Și știi ceva? *Asta nu-i o alegere binară între idealism și realism, fiindcă, pentru unii dintre noi, idealismul nu e nimic altceva decât realism cu bătaie lungă. Chestia asta trebuie să se întâmple!* Iar tu trebuie să te întrebi dacă vrei să faci parte din această schimbare. Sau vrei să stai la mantinelă și să critici ce se întâmplă pe teren?

Cu toții auziserăm acest discurs sau o versiune a lui, fie cu ocazia interviului de angajare, fie la evenimentele companiei, fie sub forma unor tirade înflăcărâte susținute noaptea târziu. Și, pentru fiecare dintre noi, a avut un efect profund și transformator. Cei mai mulți veniserăm în Silicon Valley în acele zile amețitoare când părea că, în sfârșit, o nouă generație dispunea de instrumentele și de inteligența necesare pentru a schimba lumea. Hipioții încercaseră și dăduseră greș, la fel yuppii și bancherii. Acum era rândul nostru, al celor specializați în tehnologie. Eram entuziaști, eram zeloși, simțeam noblețea chemării noastre... dar constatam că publicul și, odată cu el, susținătorii noștri erau mai interesați de depășirea limitei de o sută patruzeci de caractere care puteau fi postate pe Twitter, de tracker-urile de fitness și de filmulețele cu pisici. Cele mai mari și mai puternice computere cu capacitate de învățare profundă din existența umanității se aflau la Google și Facebook, iar întreaga umanitate nu trebuia

să le ofere decât cuvinte-cheie, linkuri sponsorizate și adolescenți care își trimiteau reciproc poze cu organele lor genitale.

Dintre toți titanii din domeniul tehnologiei, numai Tim Scott își păstra credința. El ne-a dat mai mult decât o slujbă. Ne-a oferit o cauză, o chemare care a ațâțat pasiunile aprinse ale tinereții noastre.

Acesta era motivul pentru care îl iubeam. Acesta era motivul pentru care suportam săpunelile lui, orele imposibile de lucru și schimbările bruște de direcție. Văzuserăm calea luminoasă și știam că aveam nevoie de un profet pentru a ne călăuzi de-a lungul ei.

Și acesta a fost motivul pentru care, ani mai târziu, când a fost acuzat pe rețelele de socializare, și dincolo de ele, de numeroase lucruri oribile – dintre care crima a fost cel mai grav, dar nu singurul capabil să-i păteze reputația –, noi i-am rămas alături. În fond și la urma urmei, noi îl cunoșteam, iar acuzatorii lui, nu. Noi știam că, în sinea lui, el era *moral*.

Darren a spus că a urmat o tăcere lungă, timp în care Abbie și Tim s-au uitat fix unul la altul. Darren se plasase deja astfel încât să le poată vedea amândurora chipurile. Ne-a zis că Abbie părea fascinată.

Vrăjită chiar.

– În regulă, înțeleg, a spus ea apoi.

Darren ne-a zis că a rostit cuvintele acestea pe un ton ușor distras, cu ochii mari, ca și cum o parte din mintea ei încă privea spre viitorul cu lanuri de grâu nesfârșite și bine irigate din imaginația lui Tim.

Mai târziu, cu toții am fost de acord că trei lucruri au rezultat din acea conversație. Primul a fost că, spre sfârșitul zilei, Abbie s-a dus la Tim și i-a spus pe un ton neutru:

– Așadar, te-ai apucat de surfing?

El a ridicat din umeri.

– Abia am început. Bănuiesc că voi ați zice că sunt un „pămpălău de la oraș”.

– În weekendul ăsta, mă duc cu niște prieteni la Titans of Mavericks. Vrei să vii și tu?

Titans of Mavericks era o competiție de surfing semilegendară, care avea loc la Half Moon Bay, atunci când anumite condiții făceau ca valurile să aibă înălțimea unui bloc cu patru etaje. Simplul fapt de a fi pe lista celor

care erau anunțați pe e-mail cu privire la datele competiției arăta că faci cu adevărat parte din lumea surfingului.

– În regulă, a răspuns Tim. De ce nu?

Al doilea lucru a fost că, după câteva săptămâni, Rajesh a primit o slujbă foarte bună la o altă companie. Nimeni nu a aflat vreodată cum și de ce s-a întâmplat asta, dar oamenii spun că un recrutor l-a sunat din senin și i-a oferit un pachet uriaș de acțiuni la un start-up extrem de interesant, dar numai dacă era disponibil imediat pentru un interviu.

Iar al treilea lucru a fost că Abbie a realizat, la biroul de recepție, o pictură murală, în stilul artei stradale, spunând că IDEALISMUL NU E NIMIC ALTCEVA DECÂT REALISM CU BĂTAIE LUNGĂ. Ceea ce noi am considerat a fi un „mulțumesc“ adresat companiei Scott Robotics, pentru că a găzduit-o, și o ofertă de pace pentru fondatorul său.

Studiourile postului de televiziune ABC7 sunt situate lângă Pier 15, între cartierul financiar și North Beach. Cea care urmează să-ți ia interviul este Judy Hersch. Ai văzut-o la televizor – părul ei blond este coafat impecabil, are dinți perfecți, de un alb imaculat, și tenul impecabil. Însă nu-ți dai deloc seama cum e *de fapt*, dacă va fi amabilă sau nu. Recent, a plâns în fața camerelor când un cățeluș a fost salvat dintr-o clădire prăbușită. Așa că poate va fi înțelegătoare.

De obicei, prezintă împreună cu cineva, un bărbat mai în vârstă, pe nume Greg Kulvernan. Însă acest interviu este realizat pentru o serie specială intitulată *Judy întreabă...*, pe care o prezintă de pe o canapea, nu de la pupitrul știrilor. Katrina crede că e un lucru bun. Un cadru mai puțin formal, o discuție ca de la femeie la femeie.

Ești condusă direct la coafat și machiat. Două asistente se ocupă de tine, aplicându-ți straturi peste straturi de fond de ten și creme. Una stă în fața ta, ceea ce te împiedică să te vezi în oglindă, și abia când termină și face un pas în lateral, reușești să te zărești în cele din urmă. Arăți groaznic, ca în prima zi la biroul lui Tim. Protestezi că ai fi făcut o treabă mult mai bună de una singură.

– Dați-mi masca asta jos! te răstești furioasă. Cu totul! Apoi o luăm de la capăt, iar eu o să vă spun ce să faceți.

Ele par stupefiate.

– Dar arăți minunat! se plânge, ofensată, una dintre ele. Nu-i așa, Trish?

Trish confirmă că, după *makeover*, arăți fantastic și îți explică faptul că luminile puternice din studio te fac să pari spălăcit și de aceea se folosește puțin mai mult machiaj decât de obicei. În clipa aceea apare un asistent de producție foarte tânăr, cu căști pe cap și un clipboard în mână, care îți spune că Judy te așteaptă. Deși reticentă, te lași condusă către studio, printr-un lung coridor neaerisit.

– O să te ducem înăuntru în timpul pauzei publicitare, apoi Judy te va prezenta când se va relua transmisiunea în direct. Nu e mare lucru, explică asistentul, afișând un zâmbet luminos, mecanic. A, și vezi că la emisiune se

uită și familii cu copii. Te rog, nu uita că nu ai voie să înjuri și să faci referiri la acte sexuale.

– Nici nu aveam de gând.

În studio este foarte cald și luminile sunt puternice. În spatele unui perete de sticlă se află cabina de producție, plină de oameni cu căști pe cap. Îi vezi pe Tim și Katrina stând în picioare, în spatele lor. În partea îndepărtată a studioului, Judy este deja instalată pe faimoasa canapea crem, iar o asistentă cu o placă de păr în mână îi retușează coafura. Abia după ce asistenta termină și Judy se privește într-o oglindă de mână, jurnalista se întoarce spre tine, îți zâmbește și spune:

– Bună!

– Bună! răspunzi tu, vădit agitată.

– N-ai de ce să-ți faci griji, rostește ea pe un ton liniștitor. Te voi prezenta, apoi camera va fi îndreptată spre tine și îmi vei putea răspunde la prima întrebare.

– Care va fi aceea?

Nu răspunde. O siluetă întunecată aflată în spatele reflectoarelor a început deja număratoarea inversă, folosindu-și degetele pentru a indica secunde rămasse: *Trei... doi... unu. Zero.*

Judy zâmbește către cameră.

– De la mireasa lui Frankenstein la roboții feminini avizi de sex ai lui Austin Powers și *Nevestele din Stepford* ale lui Ira Levin, omenirea – sau cel puțin un anumit segment masculin al acesteia – a visat să creeze suprema femeie supusă, spune ea cu nonșalanță. În prezent, un controversat specialist în tehnologie din Silicon Valley a reușit să facă acest lucru, să construiască o replică robotică a soției lui. Se pare că este primul robot de companie din lume, sau cobot, dotat cu inteligență emoțională. Astăzi, ne va acorda un interviu senzațional, în exclusivitate.

Încă zâmbind, se întoarce spre tine.

– Mai întâi, cum ar trebui să-ți spun?

Te holbezi la ea. Tocmai ți-ai dat brusc seama ce se petrece – că oribilul machiaj a fost pe deplin intenționat și că interviul nu va fi câtuși de puțin amabil.

– Îmi poți spune Abbie, răspunzi, iar ceva te face să adaugi: Iar eu îți voi zice Judy, bine?

Licăriri de oțel se aprind în ochii ei.

– Abbie... Acesta a fost numele soției creatorului tău, nu-i așa?

– Da.

Se uită la cameră.

– Telespectatorii s-ar putea să-și amintească de Tim Scott, care, cu patru ani în urmă, a fost judecat pentru uciderea soției sale dispărute, în cadrul unui proces care s-a încheiat dramatic, atunci când judecătorul a respins toate acuzațiile.

Se întoarce din nou spre tine.

– S-a spus că ai avea sentimente. Ce părere ai despre faptul că o înlocuiești pe adevărata Abbie Cullen-Scott?

– Nu încerc s-o înlocuiesc...

– Așadar, nu simți nimic în privința asta?

– Păi... e complicat, firește..., spui tu, încercând să-ți croiești drum printre capcanele verbale.

– Dar despre Tim Scott? Ce sentimente ai față de el?

– Îl iubesc, spui tu pe un ton sfidător. Asta nu s-a schimbat. Și apropo...

– Crezi că îl iubești, te întrerupe ea. Pentru că așa ai fost programată, nu?

– Nu! insiști tu. Uite ce-i, ai înțeles greșit. Ce ai zis în prezentare... nu a fost deloc vorba despre crearea unei soțioare supuse. Tim ar detesta asta. El vrea să iau propriile decizii... să fiu autonomă...

– Dar, până la urmă, ești doar o... hai să zicem jucărie erotică extrem de sofisticată...

– Nu! te răstești tu, furioasă. Nici vorbă de așa ceva. Nici măcar nu am *organe genitale*. Exist pentru că Tim m-a iubit atât de mult, încât nu a suportat să mă piardă.

Directorul de studio ridică o planșă pe care scrie: „ATENȚIE! FOLOSEȘTE UN LIMBAJ POTRIVIT PENTRU FAMILIILE CU COPII!“ Îl ignori.

– Aici nu avem de-a face cu un tip singuratic și trist, care nu e în stare să-și găsească o iubită. Este vorba despre un om pe care tragedia personală l-a motivat să creeze un tip complet nou de tovarăș de viață.

În sfârșit, atingi aspectele pe care Katrina le-a subliniat atât de brutal și începi să te simți mai bine.

– Într-o zi, roboții vor fi de ajutor în aziluri, centre pentru vârstnici, spitale...

– Adică îi vor lăsa pe americani fără slujbe? te întrerupe Judy.

- Vor crea noi slujbe prin stimularea creșterii economice, o corectezi tu.
- Poate că, într-o zi, veți vedea roboți înlocuindu-i pe prezentatorii de știri, spune ea, îndreptându-și zâmbetul nu către tine, ci către telespectatori.
- Ei bine, de ce nu? spui tu, pe un ton sec. Tu deja ești trei sferturi artificială.

Zâmbetul nu-i pierde nici o clipă de pe buze.

- Văd că nu te-a programat să fii și politicoasă, zice și se întoarce din nou spre cameră. Mai devreme, am vorbit cu sora lui Abbie Cullen-Scott, Lisa, și am invitat-o la emisiune. Era prea supărată pentru a putea participa, dar a confirmat că familia va investiga dacă nu au fost încălcate legile privind protecția datelor și furtul de identitate, explică, și se întoarce iarăși spre tine. Asta este o problemă, nu-i așa? Dacă ai sentimente, cum se împacă cu durerea și suferința pe care le-o provoci altora?

Pe moment, nu găsești un răspuns. Ești prea distrasă, gândindu-te la Lisa. La faptul că Lisa e tristă.

- Nimeni nu vrea să facă rău altor oameni, izbutești tu să spui. Dar, uneori, în viață, nu ai încotro.

– Hm! face Judy ca și cum tocmai ai fi dovedit că are dreptate. Chiar așa, altor *oameni*. După aceste mesaje... Își permite orașul San Francisco prețul în creștere al infracționalității?

Monitoarele din cabina de producție trec la reclame. Judy își ridică privirea.

- Nancy, îmi aduci, te rog, un șervețel umed?

Asistentul s-a înființat deja lângă tine, așteptând să te conducă de-acolo.

- Asta-i tot? întrebi tu, parcă nevenindu-ți a crede.

Judy aruncă o privire în direcția ta.

- Asta-i tot! rostește ea pe un ton relaxat, după care vă ridicați amândouă. Totuși, nu pricep. Dacă nu poți face sex cu el, care e rostul tău?

Nu te poți abține. O plesnești. O faci instantaneu, fără să judeci, deși, când palma ta atinge pielea ei impecabilă, injectată cu botox, te pomenești gândind: „Fac pariu că asta se va da pe post!”

Directorul de studio și asistentul de producție s-au repezit deja și ți-au imobilizat brațele pe lângă trup. Judy se holbează la tine cu gura căscată, stupefiată. Apoi ridică mâna și te plesnește și ea, cu putere. Câțiva oameni de la producție te înșfacă și te scot din studio.

- Gata! spui tu furioasă, eliberându-te. Puteți să-mi dați drumul.

– Abbie... Tim se grăbește spre tine. Abbie, îmi pare nespus de rău că a trebuit să treci prin așa ceva. Ei ne-au promis... Dar ai fost extraordinară, Abs. Ți mulțumesc!

– Îmi pare rău că am plesnit-o.

Membrii echipei de machiaj te înghiontesc când trec grăbiți pe lângă tine, în drum spre studio. Probabil, pentru a se ocupa de pielea înroșită a lui Judy.

– Nu contează. Deja începuse pauza publicitară. Și te-a plesnit și ea.

– M-a provocat, spui tu. Tot timpul. A făcut-o special.

– Nu contează, repetă Tim, apoi se uită la Katrina, specialistă în PR. A fost bine, nu-i așa?

Katrina doar ridică din umeri.

Nu vrei să te întorci la casa de pe plajă, așa că Tim te duce la reședința din Dolores Street, unde ajungeți exact când Sian îl aduce pe Danny de la școală. Nu rămâne, lucru pentru care ești recunoscătoare. Vrei să vorbești cu Tim despre tot ce s-a întâmplat – despre ea, despre interviu, despre palma trasă prezentatoarei –, dar aproape imediat, parcă din senin, Danny face o criză. Ai nevoie de câteva ore ca să-l calmezi, timp în care trupul lui se arcuiește de durere și groază, iar el țipă la nesfârșit. Nici măcar filmulețele cu draga lui Locomotivă Thomas nu-l liniștesc.

În cele din urmă, Tim îți ia locul, spunând că Danny e mai obișnuit cu el acum. Se pare că asta îl ajută puțin. Mai trece însă o oră până când Danny se calmează.

Tim coboară la parter, obosit și tras la față.

– A fost cea mai rea criză de o bună bucată de vreme.

– Ce crezi că a provocat-o?

El schițează o grimasă.

– Mai demult, credeam că erau pricinuite de dureri de stomac, dar i s-au făcut toate testele posibile și nu s-a găsit nimic. Mai degrabă e ceva mărunț, pur întâmplător – o muscă sau alarma unei mașini care se declanșează undeva în apropiere.

– Poate că a preluat o parte din stresul lui Sian. Sau din al meu.

– Posibil. Dar mă îndoiesc. Oamenii cu autism au o empatie foarte scăzută – le este greu chiar și să identifice emoțiile, darămite să le înțeleagă.

Deodată, îți vine un gând în minte.

– E ciudat că problema de care suferă Danny este exact opusul a ceea ce ai reușit cu mine, nu-i așa? El e o ființă umană cu empatie diminuată, iar eu sunt... ei bine, sunt o mașinărie empatică.

– Da, încuviințează Tim, uitându-se la tine. Dar asta nu-i întru totul o coincidență. Faptul că m-am gândit la creierul lui Danny – că am vrut să-l înțeleg – m-a făcut să mă gândesc la inteligența emoțională. M-am gândit că..., începe el să explice, dar glasul i se frânge. M-am gândit că, dacă

reuşesc să fac un creier artificial să fie empatic, aş putea afla cum să-l ajut pe el.

– Şi ai reuşit?

Tim clatină din cap.

– Creierul unui autist pur şi simplu nu are aceeaşi capacitate de a învăţa ca o formă de inteligenţă artificială. În cazul autismului, trebuie să foloseşti metode de învăţare mult mai simple.

– Cum este terapia ABA?

– Cum este terapia ABA, confirmă el.

Rămâneţi amândoi tăcuţi.

– Tim, trebuie să vorbim despre Sian, spui tu în cele din urmă.

– Da.

Cu toate că sunteţi în casă, el ia o şapcă de baseball şi şi-o îndeasă pe cap, îndoind cozorocul cu ambele mâini, pentru a-i da exact forma potrivită. Trage adânc aer în piept.

– A fost o greşală... o greşală cumplită. Ştiu asta. A început cu doi ani în urmă, când treceam prin... A fost o perioadă dificilă. Am crezut că ea a înţeles că e doar ceva fizic, câteva partide de sex care nu însemnau nimic. Era un obicei pe care am fost prea slab pentru a-l curma. Plus că munceam foarte mult. Iar după ce ai apărut *tu* în peisaj, am presupus că ea îşi va da seama că relaţia noastră s-a încheiat. În schimb, a părut aproape geloasă pe tine.

Te gândeşti la seara trecută, la atmosfera încordată de la cină. Şi apoi fusese comentariul ei despre sare şi faptul că încă existau lucruri pe care un robot nu le putea face la fel de bine ca un om. Îţi dai seama că flirtase cu el.

Iar Tim – îţi aminteşti privirea sumbră cu care s-a uitat la televizor când reporteriţa a spus că eşti sinistră. Avea îndoieli în privinţa ta? Acesta a fost motivul pentru care nu a respins-o pe Sian cu mai multă fermitate?

– Treaba asta e foarte nouă, nu-i așa? spui tu, cu glas aproape şoptit. Nimeni nu a mai fost vreodată într-o astfel de situaţie. Nimeni în toată istoria. Va trebui să ne dăm seama treptat cum să facem faţă.

– Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegătoare. Nu merit asta...

– De fapt, meriţi. Nu ai ajuns nici măcar la vârsta de mijloc. Nu se poate să plănuieşti să rămâi singur pentru tot restul vieţii, spui, apoi eziţi pentru o clipă. Nu putem face *nimic* pentru ca relaţia fizică să devină posibilă?

Tim se încruntă.

– Ai auzit-o pe jigodia aia, azi după-amiază. Asta-i povestea pe care oamenii vor dori întotdeauna s-o creadă – coboții sunt doar niște jucării sexuale de milioane de dolari. Nevestele electronice din Stepford. Nu voi îngădui să se întâmple asta. *Nu pot*. Te-am construit așa pentru un motiv. Și anume ca oamenii să nu poată spune vreodată că iubirea mea pentru tine este altfel decât pură. Pentru ca ei să înțeleagă că tu ești o *persoană*. Nu o mașinărie jalnică de oferit plăceri.

– În regulă, înțeleg. Dar dacă ai nevoie... Dacă există momente când simți că nu mai poți...

Te oprești, nevenindu-ți să crezi că rostești acele cuvinte cu voce tare, că s-a ajuns la asta.

– Doar fii discret, bine? Fă-o în așa fel încât eu să nu știu.

– *Tu ești* ceea ce îmi trebuie, Abbie. Te iubesc exact așa cum ești.

Însă bagi de seamă că se oprește înainte de a spune că niciodată nu-i va trebui mai mult.

Curând după aceea, Tim se duce la culcare. Înainte de a-l urma, te uiți pe canalele de știri, pentru a vedea dacă se spune ceva despre interviu. Nu-i deloc bine. Oi fi pălmuit-o tu în timpul pauzei publicitare, dar camerele filmau în continuare. Montajul nu e foarte clar – amândouă stați în picioare, iar capetele vă ies din cadru –, dar se vede clar, mai ales când se arată cu încetinitorul, cum brațul tău se ridică brusc, iar Judy Hersch face un pas în spate. Pe burtieră scrie: „ROBOT AGRESIV ATACĂ O PREZENTATOARE TV“. Schimbi postul, dar cuvintele din josul ecranului sunt aceleași.

Deodată, apare Lisa, sora ta, care vorbește la microfonul unui jurnalist. Pornești sonorul.

– ... Nimic nu o va aduce pe Abbie înapoi, dar acest lucru îngreunează și mai mult o situație deja dureroasă, spune ea. Îl vom soma pe Tim Scott să dovedească faptul că sora mea i-a dat consimțământul pentru a folosi datele și personalitatea ei în acest mod.

Acum cuvintele care se derulează la baza ecranului sunt: „FAMILIA CULLEN DECLARĂ CĂ VA LUPTA ÎMPOTRIVA COBOTULUI“.

Simți că ți se face rău de la stomac. Cumva, toată situația a luat o turnură îngrozitoare. Închizi televizorul și arunci telecomanda pe canapea. Ești convinsă că, a doua zi, dubele televiziunilor vor fi din nou în fața casei.

Te duci la etaj și te întinzi, dar prea multe gânduri ți se învârtesc prin cap, așa că nu te poți relaxa. Cuvintele lui Judy Hersch îți revin în minte. „Ce părere ai despre faptul că o înlocuiești pe adevărata Abbie Cullen-Scott?“

„Dar nu o înlocuiesc“, gândești, nefericită. Nimeni nu se poartă cu tine ca înainte. Și în ciuda a ceea ce spune Tim, cum să fie asta o căsnicie reală dacă nu puteți face dragoste? Înțelegi faptul că el nu dorește ca oamenii să se uite la el și să își imagineze că face sex cu o mașinărie, dar de ce nu s-a gândit și la nevoile *tale* emoționale?

Apoi un alt gând îți vine în minte. Tim ți-a zis că Sian s-a dat la el cu o seară în urmă. Dar, în cazul ăsta, nu s-ar fi dus ea în camera *lui*? Când i-ai auzit, erau în dormitorul ei.

Ceea ce însemna, cel mai probabil, că el îi făcuse ei avansuri, și nu invers.

Te întrebi dacă Tim, deși tot repetă că te adoră, te iubește efectiv *pe tine*.
Sau iubește ideea pe care o reprezintă, creația lui, realizarea extraordinară?
Acest monument fantastic închinat iubirii lui pure, nepieritoare.

„Dacă ai prefera să fii moartă, ți-ar îngădui acest lucru?”

Și te cutremuri în întuneric, fiindcă ești destul de sigură că răspunsul e nu.

ZECE

Desigur, toți suntem nerăbdători să aflăm cum a decurs întâlnirea la Mavericks.

– Fierb de nerăbdare! a declarat Alexis, de cum a intrat în birou luni dimineață. Efectiv, fierb!

Nu era singura care simțea asta.

În cele din urmă, una dintre fete a întrebat-o pe Abbie cum a fost, apoi a venit să ne spună.

– O, a fost plăcut, răspunsese Abbie. Dar nu a fost o întâlnire propriu-zisă. Am stat împreună cu prietenii mei și i-am privit pe surferi, apoi ne-am dus cu toții la Jersey Joe's, să bem niște bere. Iar acolo am avut o dispută colosală, a adăugat ea, de parcă tocmai își amintise. Cineva a povestit că s-a vindecat de dermatită printr-o metodă homeopatică, iar Tim s-a arătat cam disprețuitor, așa că – pentru ca prietenii mei să nu creadă că e chiar măgar – am spus: „Dar trebuie să fie și ceva adevăr în metodele astea, nu-i așa?“, a povestit Abbi, apoi a scos un oftat. Însă Tim a început să enumere o grămadă de studii științifice care dovedeau că homeopatia e o pierdere de timp. Iar eu i-am zis că ne plictisește.

Admirația noastră pentru Abbie – care, ca să fim sinceri, suferise o lovitură când ea îl invitase pe Tim la o întâlnire, fiindcă părea cam prea evident și prea convențional ca și ea să fie atrasă de charismaticul nostru lider – a fost restaurată instantaneu. Îi spusese că o plictisea! Deci nu era doar o tipă *cool*, era și curajoasă!

Desigur, nimeni nu a îndrăznit să-i ceară lui Tim să povestească varianta lui. Dar Tim a vorbit cu Mike, iar Mike a vorbit cu Jenny, care ne-a zis că Tim se distrase pe cinste.

„E uimitoare“, se pare că i-a spus el lui Mike. „Deșteaptă, incitantă și îi place să dezbată orice. M-a contrazis permanent. Și e și frumoasă de pică. Ce ar putea să nu-ți placă la ea?“

– M-a invitat să mergem să sărim cu parașuta, săptămâna viitoare, ne-a zis Abbie mai târziu. Mereu mi-am dorit să sar cu parașuta.

Cineva și-a amintit că, în urmă cu câțiva ani, o revistă de psihologie publicase rezultatele unui studiu despre întâlnirile amoroase – ce fel de

activitate trebuie să planifici pentru a doua întâlnire, pentru a treia și așa mai departe. Se pare că un lucru primejdios fizic este ideal pentru a doua întâlnire, deoarece adrenalina amplifică atracția sexuală. A treia întâlnire ar trebui să fie ceva de genul unei lecții de salsa – să te apropii fizic într-un mediu sigur. A patra ar trebui să fie ceva intim și care să-ți arate latura protectoare, cum ar fi hrănirea puilor de animale la o grădină zoologică pentru copii. Studiul sugera că acesta este cel mai bun moment pentru ca o relație să devină sexuală – când ambele persoane încă simt entuziasmul noutății, dar au dobândit sentimentul de siguranță conferit de familiaritate.

Da, Tim studiasse metodologia optimă a întâlnirilor cu aceeași rigoare pe care o demonstra în privința oricărui alt aspect al vieții lui.

Mai târziu, am descoperit că nu o dusesse pe Abbie la un simplu salt cu parașuta. Închiriasse de la Zero-G Corporation un Boeing transformat pentru zboruri parabolice. În timpul celor trei ore, el și Abbie ieșiseră de cincisprezece ori din atmosfera terestră, pentru a experimenta starea de imponderabilitate. Fotografiiile de pe pagina de Facebook a lui Abbie îi arată făcând tumbe în cabină, prinzând cu gura picături de șampanie. Apoi, când avionul se întorcea către bază, au sărit cu parașuta.

Închirierea unui asemenea avion pentru un tur privat costa circa două sute de mii de dolari, după cum am văzut pe site-ul companiei Zero-G.

În locul unei lecții de salsa, întâlnirea care presupunea apropiere fizică s-a petrecut la House of Air, uriașul centru de trambuline de lângă parcul Golden Gate. Din nou, Tim a închiriat toată clădirea.

Toți așteptam cu sufletul la gură cea de-a patra întâlnire. N-a durat mult până a avut loc – la doar două săptămâni după prima ieșire, cea de la Mavericks. A doua zi, le-am studiat chipurile, pentru a ne da seama cum fusese sexul.

N-am deslușit nimic.

Abbie ne-a spus că Tim o dusesse să hrănească rațele la lacul Stow. Scosese o pâine și începuse s-o rupă în bucățele, când ea îl oprise.

– Știi că asta le va ucide, nu-i așa?

El clipise, surprins.

– Dar toată lumea hrănește rațele cu pâine.

– Toată lumea, cu excepția oamenilor deștepți.

I-a explicat că, pentru rațele sălbatice, pâinea era ca mâncarea de la fast-food – făcea organele lor să se umfle și să se acopere cu grăsime,

provocându-le moartea, ca urmare a malnutriției sau a bolilor de inimă. De asemenea, le făcea să fie prea neputincioase și prea grase pentru a putea migra.

– Pe de altă parte, rațele domestice nu pot zbura. Așa că, uneori, oamenii le eliberează în parcuri, gândindu-se că ar fi un mediu propice pentru ele. Însă dincolo de faptul că nu au nici o protecție împotriva prădătorilor, vor muri din cauza complicațiilor digestive dacă sunt hrănite cu pâine. Iar dacă rămâne multă pâine pe care n-o mănâncă, e și mai rău. Pâinea lăsată în apă răspândește salmonella și botulism, nemaivorbind de enterită și de un parazit numit „pruritul înotătorului“.

– Uau! a rostit gânditor Tim, punând pâinea deoparte. Știi, uneori îmi amintești puțin de mine, a adăugat el.

„Așadar, la a cincea întâlnire lucrurile vor trece în sfârșit în plan intim?“, ne-am întrebat noi. Pare-se că nu. A cincea întâlnire a fost o lecție de gătit la un restaurant de lux. Însă, a doua zi, nu s-a văzut nici un semn că cei doi își consumaseră relația.

În cele din urmă, cineva a făcut un comentariu față de Abbie, care a fost foarte deschisă în această privință.

– Cred că o luăm încet. Încet și sigur, a zis, apoi a tăcut pentru o clipă. Ultima mea relație a fost cam sălbatică. De fapt, *prea* sălbatică. E plăcut să fiu cu un tip care mă respectă.

Au trecut cel puțin șase săptămâni până când cineva convocat în biroul lui Tim – pentru a discuta o propunere care, deși cu doar o zi în urmă fusese socotită drept fantastică, acum era groaznică, idioată, cea mai tâmpită idee care existase vreodată – a văzut pe biroul altminteri absolut gol al lui Tim un suport pentru mouse pictat manual. Era un graffito colorat care încadra cuvintele: „INGINERII O FAC CEL MAI BINE!“ Am recunoscut stilul artei stradale al lui Abbie.

Desigur, nici unul dintre noi nu i-a spus lui Abbie că, de zece ani, nimeni din domeniul nostru nu mai folosește un suport pentru mouse.

Dar a fost drăguț să-i vedem pe Abbie și Tim atingându-și mâinile când treceau unul pe lângă celălalt în preajma espressorului, împletindu-și degetele în treacăt, când credeau că nimeni nu se uită.

Când te trezești, ai o stare de spirit mai bună. E o zi superbă și nimic nu mai pare așa de rău în lumina soarelui, nici măcar dubele televiziunilor parcate dincolo de porți. Desigur, relația voastră poate supraviețui și fără sex. Ați avut o *căsnicie*, cu tot ce presupune ea. Partea fizică a fost plăcută, dar acum aveți mult mai mult de-atât.

Te simți aproape rușinată că te-ai îndoit, deși e foarte clar că Tim n-o face. Cumva, împreună, veți face lucrurile să funcționeze.

Și Tim este vesel. Mike a sunat la prima oră, pentru a-i spune că John Renton, cel mai mare investitor al companiei Scott Robotics, a văzut interviul de la televizor și vrea să vii și tu la întâlnirea pe care Tim a stabilit-o cu el.

– Mike a zis că părea impresionat, îți spune Tim la micul dejun. Asta-i bine.

– Unde va avea loc întâlnirea?

– Încă n-am stabilit.

– Ce-ar fi să vină aici? Aș putea găti.

Tim se încruntă, dar tu i-o iei înainte.

– Știu, știu, nu e nevoie s-o fac. Dar îmi *place* să gătesc, îți amintești? Și avem toate ustensilele astea minunate! exclami tu, după care îți vine o idee. O să fac *bouillabaisse*, ca pe vremuri. O să sun la pescăria Sea Forager și voi cere să mi se livreze totul.

– Bine, dacă ești sigură, încuviințează Tim și se ridică de la masă. Mă duc să văd cum se descurcă Danny cu îmbrăcatul.

Danny are o abordare idiosincronică a micului dejun. Chiar și într-o zi bună, de obicei nu mănâncă decât cereale Cheerios uscate, fără lapte, și, adesea, le ia cu mâna direct din castron și le privește fascinat în timp ce mănâncă. Pâinea prăjită este exclusă dacă nu e tăiată în pătrate precise, cu latura de trei centimetri. Iar într-o zi proastă, ești fericit dacă îl faci să mănânce câteva bomboane M&M's roșii.

Astăzi, încerci ceva ce ai citit pe un website dedicat terapiei ABA – în loc să-l întrebi ce vrea, îi oferi lui Danny un meniu cu poze. Teoria susține că, atunci întrebi o persoană cu autism dacă vrea mere sau struguri, aceasta va

repetă în general „struguri“, chiar dacă nu-i vrea de fapt. Lăsându-l pe Danny să arate ce vrea, îi dai timp să proceseze informațiile.

Desigur, Danny arată spre crochetele de pește, apoi spre jeleu. Știi că și crochetele de pește vor trebui tăiate în bucățele de trei centimetri înainte de a întinde jeleul pe ele. Dar e în regulă, important este că a făcut o alegere, și anume ceva ce nu ți-ar fi trecut prin cap să-i oferi. La momentul potrivit, vei avea grijă să-l orientezi către niște alegeri alimentare mai sănătoase.

După ce Danny și Tim pleacă de-acasă, la școală, respectiv la birou, faci lista de cumpărături pentru cină. Vocea ta aproape că nu diferă deloc de cea de dinainte, așa că omul care îți ia comanda habar n-are că nu ești doar o altă clientă. Îți promite că livrarea se va face până în prânz. Să-l convingi să-ți dea și niște oase de pește pentru supă se dovedește a fi ceva mai dificil. Acceptă doar când îl convingi că le vrei pentru o pisică.

Profitând de starea de spirit bună, te decizi să-ți schimbi coafura. Să treci de la împletituri caraibiene la împletituri franțuzești, în onoarea meniului din seara asta. Te duci la etaj, pentru a căuta niște elastice de păr. Tim a spus că ți-a păstrat toate lucrurile, așa că trebuie să fie pe undeva. Dar unde?

Presupui că în vreun sertar al noptierei.

La ușa dormitorului principal – acum, dormitorul lui Tim –, eziți. N-ai mai fost aici din acea primă zi. Autoportretul tău te privește de pe perete, o prezență impunătoare, dominantă, care te face să te simți ca o intrusă.

Ceea ce este ridicol. E portretul tău. Iar aceasta a fost camera ta.

Te lași pe vine lângă ceea ce a fost cândva partea ta de pat și tragi sertarul de jos al noptierei. Se blochează puțin și trebuie să-l salți pentru a-l deschide. Înăuntru se află o harababură de creme și flacoane vechi. Iar la spate de tot, niște elastice de păr.

În timp ce scotocești printre ele, degetele tale dau de altceva. Baterii. Sunt foarte vechi, se scurg deja. Le scoți ca să le arunci.

O altă amintire îți apare brusc în minte. O întrezărire, una organică, la fel ca atunci când ți-ai amintit cum plonjai în piscină. Tu, stând în picioare chiar în această cameră. Și Tim ținând ceva în mână.

Vibratorul tău. Îl ține cu brațul întins, scârbit, așa cum ar ține cineva o sticlă de votcă goală, pe care a găsit-o sub un maldăr de rufe murdare.

„Nu mă simt amenințat“, spune el. „Sunt dezamăgit, asta-i tot.“ Îl desface la capăt și îi scoate bateriile, scuturându-l, așa cum ar scoate cineva gloanțele dintr-un revolver.

Clipești, iar amintirea dispare.

Te gândești că e ciudat. Dar, fără a cunoaște contextul, s-ar putea să nu însemne mai nimic.

iPhone-ul tău, care se încarcă pe blatul din bucătărie, îți semnalează primirea unui nou mesaj. Îl iei în mână, crezând că e de la Tim.

Nu este. E de la „Prieten“. Un mesaj identic cu primul:

„Acest telefon nu e sigur“.

Te relaxezi. Faptul că este același mesaj dovedește că ai avut dreptate data trecută și că e doar un soi de spam automat. Nimic pentru care să merite să-ți bați capul.

Apoi apare un al doilea mesaj:

„Cumpără-ți altul“.

Urmat rapid de altele:

„Unul cu cartelă“.

„Când îl ai, răspunde cu un mesaj fără text“.

Și ultimul:

„TIM MINTE“.

Te holbezi la el. Având în vedere că a folosit numele lui Tim, pare sigur că, la urma urmelor, nu e spam.

Răspunzi repede:

„Cine ești? Despre ce minte? Ce vrei?“

Nu primești nici un răspuns.

– Am o veste bună și una proastă, spune tipul de la service-ul de telefoane.

– Care e vestea bună?

– Pot recupera o parte din datele șterse din iPad.

– Și vestea proastă?

– E-n stare foarte proastă. Trebuie să-l decodez.

– Asta nu pare foarte grav. Dacă îl poți repara.

– Da, dar mi-ar lua foarte mult timp. Întrebarea e *de ce* l-aș repara, având în vedere cât timp mi-ar lua?

Își împinge taburetul în spate și se uită fix la tine. Ceva din privirea lui te neliniștește.

– Voi plăti, firește.

Oricum ai luat bani la tine pentru a cumpăra un telefon nedetectabil. Nu că n-ai crede ce ți-a spus Tim, dar nu-ți poți reține curiozitatea în privința misteriosului mesaj al „Prietenului“.

Tânărul clătină din cap.

– Nu vreau bani.

– Atunci, ce?

– Data trecută, după ce ai plecat, începe el, cu un zâmbet de încântare pe chip, mi-am dat seama cine ești. Și te-am văzut la știri, zice arătând cu capul spre laptopul dezmembrat aflat pe teșghea. Nu repar astea doar pentru că e slujba mea. Sunt pasionat de tehnologie.

– Minunat, rostești tu, deloc entuziasmată. Mă bucur pentru tine.

– Ceea ce a realizat Tim Scott cu tine este fantastic. *Incredibil!* Se apleacă în față și arată spre stomacul tău. Vreau să arunc o privire. Înăuntru. La codul tău.

Faci un pas în spate.

– Exclus! Tim n-ar fi niciodată de acord așa ceva. Și chiar dacă ar fi, n-aș fi eu.

– Deci așa stă treaba? spune tânărul. Am început să mă întreb de unde ai luat iPad-ul. Adică, e clar că nu-i al tău. Apoi m-am gândit: „De ce nu l-a dat oamenilor lui Tim, să se ocupe ei?“ Dar dup-aia mi-am zis „Ah!“, gen:

„Ah, poate că, de fapt, e al lui Tim, iar ea vrea să vadă ce conține, fără ca el să se prindă“.

Zâmbește din nou.

Nu te ostenești să-i explici că iPad-ul nu are nici o legătură cu Tim.

– Și ce anume sugerezi? Întrebi tu, deși crezi că știi deja.

– Un troc. Eu îți dau conținutul iPad-ului, după ce îl recuperez. În schimb, tu mă lași să arunc o privire la codul tău.

Clatini din cap.

– Nici gând!

El ia un cablu de Ethernet și ți-l arată.

– Nici măcar nu vei băga de seamă că am intrat acolo.

Ideea ți se pare absolut dezgustătoare.

– Nu! repeți cu fermitate.

El azvârle cablul pe un raft.

– E alegerea ta. Păcat!

Întinzi mâna.

– Dă-mi iPad-ul. O să-l duc în altă parte.

Dar el își încrucișează brațele la piept.

– Nup! Dacă nu ne înțelegem, nu vezi iPad-ul. În caz că n-ai băgat de seamă, nimic nu-i gratis pe lumea asta.

– Ești jalnic, știi asta? te răstești tu.

– Vreau doar să văd cum funcționezi, spune el pe un ton rugător. E ca și cum un mecanic s-ar uita la un motor.

– Sigur că da! spui tu, sarcastică. Din punctul meu de vedere, nu e deloc același lucru.

Tânărul ridică din umeri.

– Întoarce-te când ești gata să facem o înțelegere.

– iPad-ul ăla nu e al tău. Mă duc la poliție.

– Da, bine. N-ai decât!

– Ticălosule!

– Pe curând, zice el în timp ce ieși furioasă pe ușa service-ului. Apropo, eu sunt Nathan.

UNSPREZECE

La două zile după apariția suportului pentru mouse, Tim a invitat-o pe Abbie la el în birou. Evident, toți am tras cu ochiul la ce se petrecea acolo.

Pe un perete se afla un monitor plat de mari dimensiuni – dacă voiai să-i arăți ceva lui Tim, îți conectai laptopul la el, pentru a face prezentarea în acest mod. Acum, din câte se părea, el îi arăta ceva lui Abbie. Cineva care a avut un motiv să treacă pe-acolo ne-a spus că Tim îi prezenta lui Abbie un document în PowerPoint, intitulat „De ce homeopatia este o prostie?”

Mai târziu, am aflat că lucrarea prezenta multe dintre elementele-cheie ale conceperii unor teste științifice de calitate, de la selecția discriminatorie până la efectul placebo.

Surprinzător, poate, Abbie părea fascinată.

– Dar, dacă iau o pastilă homeopată, mă simt mai bine, a fost auzită zicând.

Iar Tim a fost auzit replicând – nu arogant sau disprețuitor, ci ca și cum ar fi fost sincer dornic să-i explice – că acest lucru era perfect posibil și se datora efectului statistic numit „regresie la medie”.

Ar trebui spus că unii dintre noi au fost surprinși de povestea de dragoste dintre Abbie și Tim. Câțiva chiar au făcut niște remarci jignitoare cu privire la posibilele motive ale lui Abbie.

Cam la o săptămână după aceea, colegii care au adoptat această poziție au avut impresia că li se confirmă părerea, atunci când Abbie nu a apărut la birou decât după ce trecuse bine de prânz. Cineva a zărit-o traversând parcare, cu rucsacul legănându-i-se pe umăr.

– Bună! a spus Tim când a văzut-o la biroul ei.

– Bună! a replicat ea.

– Am crezut că luăm micul dejun împreună.

– Da. Îmi pare foarte rău, dar mi s-a stricat mașina la plajă.

– S-a stricat?

Ea a încuviințat din cap.

– Din câte se pare, problema ar fi cu garnitura de chiulasă. A trebuit să las mașina acolo și să iau un autobuz. Apoi am aranjat să fie tractată și am vorbit la un service, iar toate astea au durat o veșnicie.

Tim a intrat în biroul lui. După câteva momente, s-a întors ținând ceva în mână.

– Poftim! a rostit el, lăsând niște chei de mașină să cadă pe biroul ei. Pentru tine. Acum, n-o să mai ai motiv să întârzi vreodată.

Ne-am așteptat ca Abbie să-i arunce cheile înapoi sau măcar să-i spună că nu vrea să-i fie îndatorată astfel. Însă ea nu a făcut nici una, nici alta. A luat cheile și a zis:

– Uau! Mersi.

Supa *bouillabaisse* nu este cel mai simplu fel de mâncare pe care să-l faci, dar rezultatul poate fi spectaculos. Data trecută, ai folosit rețeta lui Elizabeth David, dar cea mai autentică, preferată de patronii de restaurante din Marsilia, se găsește în cartea *La Cuisinière Provençale*, a lui Jean-Baptiste Reboul, publicată prima dată în 1897, care precizează că se folosesc șase pești de stâncă, printre care bibanul-de-mare și lavracul-dungat. Deoarece unii dintre ei nu se găsesc în America de Nord, decizi să combini rețeta cu una de la restaurantul Chez Panisse.

Pasul unu: Faceți un *fumet*, sau un fond, din legume tocate, oase de pește, chimen și cimbru.

Pasul doi: Adăugați două cani de vin alb, douăsprezece midii, coaja de la o portocală, două linguri de lichior franțuzesc Pernod și treizeci de grame de șofran spaniol. Se lasă la fiert timp de două ore, apoi se strecoară și se dă deoparte.

Numai șofranul costă peste o sută de dolari.

Pasul trei: Preparați sosul picant, *rouille*-ul, pe care-l veți servi pe pâine, pentru a însoți supa *bouillabaisse*. Luați o jumătate de cană din supa de pește și înmuiiați niște pesmet în ea. Adăugați șofran și piper cayenne. Tăiați foarte mărunț o căpățână întreagă de usturoi. (Când sunt tentată să folosesc o presă de usturoi, recitesc comentariul lui Elizabeth David în privința acestei chestiuni: „Consider presele de usturoi ca fiind atât ridicole, cât și jalnice, efectul lor fiind opus celui pentru care oamenii le cumpără... M-am întrebat adesea cum se face că oamenii care au folosit o dată unul dintre aceste instrumente diabolice nu observă acest lucru și nu îl aruncă imediat în coșul de gunoi“. Decizi să toci în continuare.)

Adăugați șase gălbenușuri de ou și bateți încet împreună, adăugând un amestec format din ulei de măsline și semințe de struguri în proporții egale, picătură cu picătură, ca la maioneză. Coaceți doi ardei roșii și două roșii pe flacără deschisă, apoi îndepărtați pielețele și sâmburii. Zdrobiți într-un mojar și combinați.

Când termini de tocat usturoiul, este deja după-amiază târziu, iar Sian l-a adus pe Danny acasă. Băiatul pare fascinat de coacerea ardeilor pe flăcările

aragazului.

– Cum ți-ai petrecut ziua, Danny? îl întrebi tu.

El nu răspunde. Brusc, își repede mâinile și își trece degetele prin flacăra. Îl înșfaci de încheietură, îl duci direct la robinet și lași apa rece să curgă peste ele, dar e prea târziu. Pe două dintre degete au apărut bășici.

Nu are rost să-l cerți – pur și simplu, nu a înțeles, nu doar pentru că nu a avut niciodată de-a face cu focul, ci și pentru că nu ar fi putut să rețină dintr-o experiență anterioară că flăcările sunt întotdeauna fierbinți.

– Trebuie să fii atentă ce face când se află în preajma focului, spune inutil Sian.

– Îmi dau seama de asta, rostești tu cu acreală.

Sunt primele cuvinte pe care le schimbați după acea noapte din casa de pe plajă.

Danny nu pare să simtă durerea la fel de mult precum copiii neurotipici, însă îl deranjează bășicile.

– Când? întreabă el, fluturându-și agitat mâna. Când?

– Îți vor trece în câteva zile.

Știi că nu te-ar lăsa să-l dai cu unguent, cu atât mai puțin să-l bandajezi, așa că nici măcar nu încerci.

– Când? insistă el.

Cedezi în fața nevoii lui de a avea un program exact.

– Bășicile îți vor trece până vineri dimineață la ora zece.

Habar n-ai dacă e adevărat, dar s-ar putea ca asta să-l calmeze. Și o face într-o câțva. Fredonând agitat, se duce să verifice dacă trenulețele sunt în continuare aliniat precis, așa cum le-a lăsat azi-dimineață.

Scoți mojarul și pistilul și începi să zdrobești, bucuroasă că ai ceva asupra căruia să te concentrezi, în afară de Sian.

Spre surprinderea ta, ea spune deodată:

– Hei... îmi pare rău.

Te uiți la ea.

– Am văzut interviul pe care l-ai dat, adaugă ea. Nu mi-am dat seama... Nu poate fi ușor să fii în pielea ta.

– De câte ori te-ai culcat cu Tim?

Te detești pentru că ai întrebat asta, dar trebuie să știi.

Ea ezită.

– M-a pus să semnez o clauză de confidențialitate, ca parte a pachetului compensatoriu. Nu pot discuta despre asta.

– Își face griji că ai putea vorbi cu vreun reporter, spui tu, deși nu poți să nu te întrebi dacă acesta este motivul real pentru care Tim nu vrea ca Sian să vorbească. Desigur, clauza nu se aplică și în cazul meu.

– Presupun că nu. Totuși, nu pot risca. Sunt foarte mulți bani.

– Atunci, spune-mi măcar un singur lucru și îți promit că nu-i voi zice lui Tim. În ultima noapte, cine a avut inițiativa? Te-ai dus tu în camera lui sau a venit el în a ta?

– Nu pot..., începe ea, dar apoi vede expresia de pe chipul tău. El a venit la mine.

Nu spui nimic.

– Și el a fost cel care a uitat să închidă ușa dormitorului.

Se oprește, apoi rostește repede:

– Te-ai gândit că... poate a vrut să ne vezi?

– De ce ar fi vrut? întrebi tu, stupefiată.

Ea ridică din umeri.

– O, Doamne, nu știu. Poate că se simțea vinovat. O mărturisire subconștientă. Se poartă destul de ciudat în pat, nu-i așa? Toată chestia aia tantrică...

– Da, spui tu, cu toate că habar n-ai despre ce vorbește. Cred că ar trebui să te duci să vezi ce face Danny.

– Bine.

În pragul ușii, se oprește și se întoarce spre tine.

– După cum am zis, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Totuși, nu-mi pare rău că plec. Adică, primeam un salariu bun și toate cele, dar nu despre asta-i vorba. Toată treaba asta de-aici, cu tine și cu Danny... Pur și simplu, nu-mi dau seama ce vrea. De la tine. De la oricare dintre noi. Iar asta mă îngrozește, știi?

– Nu! spui tu, pe un ton hotărât. Chiar nu știu.

Cu două ore înainte de sosirea lui John Renton și a celorlalți oaspeți, faci marinata pentru pește. Ulei de măsline, vin alb, chimen, câțiva căței de usturoi curățați, Pernod și, din nou, șofran. Tai peștele bucăți și scoți oasele cu penseta.

Pasul șase: Tăiați baghetele în felii de un centimetru grosime. Stropiți-le cu ulei de măsline și puneți-le la cuptor până se rumenesc, apoi frecați-le cu un cățel de usturoi și întindeți pe ele sosul *rouille*.

Pasul șapte: Faceți supa *bouillabaisse*.

Tăiați foarte fin douăsprezece fire de praz și douăsprezece cepe și înăbușiți-le într-o tigaie, împreună cu o frunză de dafin și puțin șofran. Tăiați cubulețe și îndepărtați semințele a zece roșii și puneți-le într-o oală împreună cu usturoiul tocat mărunt, coajă de portocală și un pahar de vin alb. Adăugați prazul și ceapa călite și turnați *fumet*-ul. Apoi puneți bucățile de pește și lăsați la fiert între trei și cinci minute, până sunt gata. Luați vasul de pe foc și păstrați-l la cald.

Motivul pentru care se numește *bouillabaisse* este ceea ce se întâmplă în continuare: lichidul se dă în clocot la foc mare, foarte repede, așa că totul se transformă într-o emulsie și capătă consistența unei supe.

Se adaugă, după gust, Pernod, șofran și piper, și gata!

Doar că, desigur, tu nu poți gusta.

Când Tim vine acasă, bucătăria este din nou curată, iar masa e aranjată. Vinul alb – trei sticle de Bâtard-Montrachet – se răcește în frigider, conform instrucțiunilor pe care ți le-a trimis prin SMS. Este cel mai bun vin pe care-l are, ceea ce dovedește cât de importantă este această seară pentru el.

– Ți-ai schimbat coafura, spune el, sărutându-te în trecut.

– Da. Îți place?

– Poți să-ți faci părul cum vrei tu, spune el, cam încruntat. Tocmai asta-i ideea. Ești autonomă, nu o nevastă din Stepford. Nu contează ce-mi place mie.

– Nu-ți place.

– Ba îmi place. În fine, o să mă obișnuiesc.

În timp ce Tim face duș, Mike sosește împreună cu Jenny, soția lui. Ea e genul tocilar, băiețos, și poartă un tricou și blugi.

– Am lucrat la capacitatea ta de învățare profundă, îți spune ea cu sinceritate, când faceți cunoștință.

Nu reușești să găsești o replică la asta, dar ești salvată de Mike, care zice cu mândrie:

– Jenny are un doctorat de la Stanford în domeniul neuronilor artificiali.

Încuviințezi din cap ca și cum ai ști ce Dumnezeuului înseamnă asta. Dar, după o clipă, un declic se produce, și știi. „O funcție sigmoidală asimetrică ce poate fi dezvoltată pe baza exemplelor din viața reală, în loc să fie programată explicit.“

– Vrei să zici că tu mi-ai construit creierul? întrebi tu.

Ea încuviințează din cap.

– Cred că da.

Elijah îl aduce pe soțul lui, Robert. O femeie pe nume Alicia Wright vine singură – are spre patruzeci de ani și un trup tonifiat, iar părul blond îi este mătăsos și strălucitor.

– Bună! Eu sunt PR-ul companiei Scott Robotics, rostește ea pe un ton vesel, întinzând mâna spre tine. Mă bucur să te cunosc.

– Nu era Katrina? te miri tu.

- Tim a concediat-o în dimineața asta, spune Elijah. Alicia e nouă.
- Dar gata de treabă și foarte încântată să lucrez cu faimoasa Abbie! te asigură ea.

Tim coboară de la duș. A renunțat la blugii negri și tricoul gri, marca James Perse, cu care era îmbrăcat când a venit acasă, iar acum poartă alți blugi negri și alt tricou gri. În vreme ce tu deschizi vinul, ceilalți îl instruiesc.

– Încearcă să te porți frumos, sugerează Mike. Renton e un idiot, dar un idiot deștept. Va dori să te testeze. Rămâi ferm pe poziție, dar nu-i îngădui să te scoată din sărite.

- Știu să mă port, se burzuluiește Tim.
- Dar nu frumos, murmură Elijah.

Ca la un semn, sosește și John Renton. Spre surprinderea ta, având în vedere felul în care ceilalți l-au descris, este mult mai tânăr decât Tim și Mike. Dar, judecând după comportamentul lui, pare mai în vârstă – e arogant, sigur de sine și domină încăperea. Vezi că Tim devine încordat când Renton îl bate pe umăr și îți dai seama instantaneu că soțul tău îl detestă pe acel om.

Când Renton face cunoștință cu Alicia, o întreabă pentru cine a mai lucrat. La fiecare persoană pe care ea o numește, comentează ceva legat de ultima lui întâlnire cu aceasta. „Te ocupi de PR pentru Shaun? M-a sunat zilele trecute și a încercat să mă convingă să investesc într-o aplicație la care lucrează.“ „A, Catherine? Deșteaptă femeie! Tocmai am avut o platformă comună la TED.“ O vezi cum reacționează la atenția pe care i-o acordă el, cum trupul i se mișcă puțin mai senzual, cum își atinge părul când el vorbește. El nu este câtuși de puțin un bărbat frumos sau seducător – de fapt, e aproape urât –, dar înțelegi de ce anumite femei ar putea fi fermecate de el.

În cele din urmă, se întoarce spre tine.

- Așadar, ea este! exclamă el, întinzând mâna spre tine.
  - Mă bucur să te cunosc, spui tu, în timp ce îi strângi mâna.
- El râde încântat.
- Ia te uită, un robot cu sentimente! Ce anume simți în clipa asta?
- Te gândești.
- Bucurie. Și puțină neliniște.
  - *Eu* te fac să te simți neliniștită? întreabă el nerăbdător.

Clatini din cap.

– Îmi fac griji pentru cum mi-a ieșit supa *bouillabaisse*.

– Și altceva?

– Și un pic de *monachopsis*.

– *Monachopsis*?

– Sentimentul persistent de a te simți nelalocul tău.

Renton face ochii mari.

– *Monachopsis*. N-am auzit niciodată de asta, spune și se întoarce spre Tim. Impresionant!

Tim își dă ochii peste cap. În mod clar, gândește că cineva care este impresionat de folosirea unui cuvânt în general necunoscut pentru a descrie un sentiment, și nu de faptul că tu poți avea un sentiment, nu a înțeles absolut nimic.

– Mă duc să aduc vinul, spui tu repede.

O jumătate de oră mai târziu, deschizi a doua sticlă, iar Renton e în plină vervă.

– Tim, trebuie să-ți zic că, prima dată când am auzit de asta, m-am gândit că ești nebun. Cum adică, *sentimente*? Pentru Dumnezeu, sentimentele sunt alea care au făcut-o pe nevastă-mea să devină fosta mea nevastă. Desigur, pot vedea niște posibilități. Poate, în domeniul sănătății. În industria sexului.

Îl văd pe Tim tresărind la auzul acelor cuvinte.

– Dar, în esență, e o chestiune de acceptare. Oamenii *nu vor* ca roboții lor să aibă sentimente. Pentru că, dacă mașinăriile ar simți la fel ca oamenii, în curând o inimă sensibilă va decide că trebuie să le tratăm ca pe oameni. Iar atunci, întregul argument economic în favoarea inteligenței artificiale dispare. În loc să fie servitori mecanici care ne lucrează câmpurile și trudesc în fabricile noastre, brusc, roboții nu mai pot fi diferențiați de oameni. Dar să faci oameni e ieftin, nu? Să-i folosești e scump. Cu inteligența artificială ar trebui să fie invers. Dacă începem să le acordăm roboților aceleași drepturi, aceleași considerație, poate chiar același salariu, atunci unde-i viabilitatea?

– „Dacă ne înțeptați, nu sângerăm?“, rostește Mike, încuviințând din cap.

– Sângerăm? repetă Renton clar uimit.

– *Neguțătorul din Veneția*. Am uitat cum e mai departe.

– „Dacă ne înțepați, nu sângerăm?“ , spui tu. „Dacă ne gâdilați, nu râdem? Dacă ne otrăviți, nu murim? Și dacă ne necinstiți, să nu ne răzbunăm?“

Pentru o clipă, se lasă tăcerea.

– Exact ce spuneam, zice Renton. Nu te gâdili, nu-i așa?

Clatini din cap.

– De fapt, întrebarea lui Shylock e interesantă, spune, gânditoare, Jenny. Dacă a avea capacitatea de a simți emoții înseamnă să nutrești și durere, și plăcere, cu ce drept provocăm aceste trăiri altor forme de inteligență?

Ochii lui Tim sclipesc ca fulgerul.

– Vă scapă ideea de bază. Coboții nu sunt sclavi sau animale de companie. Sunt oameni. Doar că în altă formă.

– Orice ar fi, sunt niște obiecte de lux dintre cele mai costisitoare, spune Renton, pe un ton disprețuitor. O fundătură economică. Problema ta, Tim, este că ai inventat acest lucru, dar nu ai o viziune reală în privința a ceea ce ar trebui făcut cu el.

Te ridici.

– Mă duc să aduc supa.

Dezbaterea – care nu este propriu-zis o ceartă, dar care, uneori, e atât de aprigă încât pare a fi – ia o pauză doar când aduci supa *bouillabaisse* la masă. Te așezi la loc și îi privești cum duc la gură prima lingură cu supă.

Tim se încruntă. Dar Renton este cel care vorbește primul.

– Câh! face el, privind castronul din fața lui. Ce s-a întâmplat *aici*?

Mike își adulmecă lingura.

– E stricată, spune el încet.

– Ce s-a întâmplat? întrebi tu, îngrijorată.

– Cred că o parte din peștele tău a fost vechi, zice Jenny, neliniștită.

– Nu e posibil..., începi tu, apoi îți amintești.

De angajatul care nu înțelegea de ce vrei oase de pește. Care a fost de acord să-ți dea când a crezut că sunt pentru pisica ta. E clar că pur și simplu a adăugat la comandă o pungă luată de la gunoi, gândindu-se că pisica ta le va alege pe cele comestibile. Supa ta de pește – frumosul și elaboratul tău *fumet* cu infuzie de șofran – a fost otrăvită din start.

– Îmi pare nespus de rău..., spui tu, neajutorată.

Tim își scoate telefonul.

– Basilico ne poate livra pizza aici, în treizeci de minute. E toată lumea de acord?

Năucită, aduni castroanele pline și le duci la bucătărie. Jenny se ridică și te ajută.

– Mă simt ca o idioată, mărturisești nefericită, când sunteți singure.

– Nu e vina ta.

– L-am dezamăgit pe Tim. John Renton a venit aici convins că sunt un costisitor elefant alb, iar eu am dovedit că are dreptate. Firește că nu simt nici un miros. Sunt un *robot*.

– N-aș presupune neapărat că asta-i părerea lui Renton, spune precaută Jenny. Atunci, n-ar mai fi aici. Doar că-i place să se contreze. Așa e el. Toți tipii din domeniul tehnologiei sunt așa.

Te uiți la ea.

– Totuși, Mike nu e așa.

– Mike nu e așa, confirmă ea. Sau nu atât de mult. E și motivul pentru care m-am măritat cu el, spune ea și îți aruncă o privire piezișă. De ce spui că e normal să nu simți nici un miros? Industria alimentară folosește deja papile gustative artificiale. Se aplică deja de ani întregi învățarea profundă pentru nasul artificial.

– Atunci, de ce..., începi tu, apoi te oprești, gândindu-te la implicații. Tim a vrut să mă realizeze cât mai repede posibil, îți dai tu seama. Să mă recapete. Chiar dacă asta însemna s-o ia pe niște scurtături.

– Ei bine,ăștia-s bărbații. Prioritățile lor sunt cele care contează.

– Mă iubește, spui tu pe un ton defensiv. A preferat să nu aștepte nici măcar o zi în plus față de cât era absolut necesar.

Zici asta, dar ai din nou acel sentiment neplăcut legat de dragostea lui Tim pentru tine – cum că este la fel de tenace și lipsită de compromisuri ca tot ce face el. Să fii iubită atât de mult și atât de inflexibil îți poate crea o senzație de claustrofobie și chiar de frică.

– Da, încuviințează Jenny. Până la urmă, Tim s-a dovedit a fi foarte romantic.

Și din nou, simți că există o poveste ascunsă, formată din amintiri comune și întâmplări trecute pe care încă nu le cunoști.

În timp ce așteaptă ca pizza să fie adusă, termină vinul Bâtard-Montrachet și trec la Pernod, care are patruzeci de grade. Numai Alicia refuză – abia dacă s-a atins de vinul pe care îl are în pahar. Jenny ia un păhărel, la fel ca și ceilalți, dar soarbe încet. Ceilalți beau dintr-o înghițitură, apoi le întind pentru a fi umplute din nou.

John Renton revine întruna asupra aceluiași subiect.

– Există numai două forțe motrice pentru tehnologia emergentă, spune, după care bate în masă în timp ce rostește următoarele cuvinte. Productivitate și sex. Pe prima ați exclus-o. Așa că rămâne doar sexul. Toată lumea știe că VCR a bătut Betamax fiindcă industria filmelor porno a adoptat VCR-ul. Snapchat-ul a bătut aplicațiile de mesagerie precum Slingshot pentru că a făcut posibil sextingul. Dacă vă faceți roboții – cum să spun? – *pe deplin funcționali*, s-ar putea să aveți o șansă.

– Coboții sunt complet simțitori, spune Mike. Asta înseamnă că s-ar putea să nu-și dea consimțământul.

– Nu văd ce importanță are asta din punct de vedere legal. Nu poți viola un robot, nu-i așa? zice Renton și se gândește o clipă. Sexboți. Iată un produs interesant!

– Sextingul și vizionarea de filme porno sunt activități private.

Tim vorbește calm, dar îți dai seama că e aproape să izbucnească.

– Să ai o relație cu un cobot e ceva foarte public, după cum am dovedit deja. Nimeni nu va da milioane de dolari pentru ca lumea să râdă de el.

– În acest caz, prietene, nu cred că ai o piață pentru așa ceva, afirmă Renton pe un ton categoric.

– Nu pricepi, nu-i așa, ticălosule? zice Tim.

Renton râde, un scurt lătrat fericit, iar tu îți dai seama că asta a și urmărit de fapt, să-l facă pe Tim să-și piardă cumpătul.

– Nu este vorba despre masturbarea secolului! Privește dracului *imaginea de ansamblu*! Uită de robot pentru o secundă – nu e decât mecanismul de livrare. Mentea lui Abbie există acum sub formă pur digitală. Prin urmare, e *transferabilă*. Nu vezi care-i potențialul aici? spune, arătând spre tine. Ea nu este o *jucărie* afurisită. E, efectiv, *nemuritoare*!

Se așterne tăcerea. Mike se uită la Elijah de parcă l-ar întreba dacă a mai auzit teoria asta până acum. Stupefiat, Elijah clatină vag din cap.

John Renton râde din nou.

– Nemuritoare? Faci mișto de mine?

– Nu fac, spune Tim, pe un ton glacial. Mentea lui Abbie se va dezvolta și va învăța pentru totdeauna. Trupul ei – învelișul – poate fi înlocuit, așadar, îmbunătățit. Tot restul poate fi transferat. Efectiv, corpurile noastre – corpurile noastre *originale* – sunt programul de boot pentru ceva mai bun. Pentru versiunea 2.0, dacă vrei.

– Asta-i o *nebunie*, rostește Renton, dar o face cu încântare, ca și cum ideea aceasta ar fi un cadou frumos care tocmai i-a fost oferit.

– Majoritatea oamenilor cred că moartea este inevitabilă, continuă Tim. Dar dacă e doar un eșec al imaginației noastre colective? Dacă moartea este doar o altă problemă care trebuie rezolvată? În clipa asta are loc un masacru – cincizeci de milioane de oameni mor în fiecare an. Dacă se întâmplă din altă cauză în afară de vârstă, nu crezi că am putea face ceva în privința asta? explică el, uitându-se discret la restul mesenilor, apoi din nou la Renton. Roboții nu sunt doar potențiali salvatori ai omenirii. Roboții sunt *viitorul* omenirii. Iar odată ce începi să vezi lucrurile așa, îți dai seama că sunt mult, mult mai importanți decât orice mesagerie stupidă. Peter Thiel, Sergey Brin, Larry Ellison – toți investesc miliarde în acest domeniu. Poimâine, mă întâlnesc cu Larry pentru a vedea dacă vrea să se implice.

– Uau! Asta-i ceva colosal, spune Renton bătând darabana în masă. De-a dreptul vizionar.

Te privește cu lăcomie. Ceva s-a schimbat, ceva ce nu pricepi pe deplin.

– Cât? întreabă el brusc.

Elijah dă să zică ceva, dar Tim i-o ia înainte:

– Optzeci de milioane. Inițial. Dacă vrei exclusivitate.

– Pentru o companie care nu are nici măcar un plan de afaceri? Îți bați joc de mine?

Tim ridică din umeri. Renton continuă să bată darabana.

– Și poți face asta pentru oricine? Poți s-o faci pentru *mine*?

– Desigur, răspunde Tim, calm. Sunt câteva aspecte de îmbunătățit, dar nimic de nerezolvat. Uită de capul tăiat și vârat într-o mizerie de tub cu nitrogen lichid. Să trăiești pentru totdeauna va deveni la fel de simplu ca un upload. Desigur, va fi scump. Însă noi considerăm că asta-i un lucru bun.

Limitându-ne la câțiva investitori de bază, vom evita ca resursele Pământului să fie supuse unei presiuni suplimentare.

Există ceva sinistru în privirea lui Renton când se uită la tine. A fost suficient de rău când vorbea despre sexboți, dar acum aproape că salivează.

– Vreau s-o văd fără piele, spune el brusc. Vreau să văd cum... cum voi ajunge să arăt.

Te aștepți ca Tim să-i zică să-și ia gândul, însă el rostește calm:

– Asta Abbie decide.

Renton se uită la tine.

– Păi?

Tu încremenești când îți dai seama că vorbește serios. Încerci să găsești o modalitate de a-l refuza fără să-l jignești.

Dar apoi te gândești la Tim, care a salvat seara, deși părea că nu mai are nici o șansă.

– Desigur, te auzi spunând, apoi te uiți la Jenny. Îmi dai o mână de ajutor?

Împreună, vă ridicați de la masă și vă duceți la etaj, unde iei un halat din baie, înainte de a-ți scoate hainele.

– Știu ce să fac, te asigură Jenny. De fapt, e foarte simplu.

Duce mâna la ceafa ta, căutând îmbinarea. Când îți desprinde fața, închizi ochii. Simți învelișul desfăcându-se de-a lungul șirei spinării.

Ieși din pielea ta ca dintr-un costum de baie, iar mâinile lui Jenny o îndepărtează cu delicatețe de pe bust. Încerci să nu te uiți, dar când ajunge la genunchi, nu te poți abține să nu privești plasticul alb și dur din care ești făcută, perfect neted, contururile suple și elegant modelate.

Te gândești cât de tipic este pentru Tim că a făcut chiar și această parte a ta, ascunsă vederii, să fie cât mai desăvârșită cu putință.

Îți pui halatul. Cobori tăcută scările, cu Jenny în urma ta. Te simți ca o condamnată în drum spre eșafod.

Dar simți și altceva. Fără pielea grea de cauciuc, mișcărilor tale sunt mai ușoare, mai puțin limitate. Te simți, în chip straniu... *eliberată*.

Înainte de a intra în sufragerie, îți scoți halatul și i-l dai lui Jenny. Te oprești un moment, îți iei inima-n dinți, apoi pășești înăuntru.

Când intri, se lasă o tăcere deplină. Cu mici variații, toți au aceeași expresie pe față.

Par *fascinați*.

– Ei bine, iată-mă! spui tu.

Nimeni nu zice nimic. Renton înghite în sec, iar mărul lui Adam îi tresare nervos.

Te întorci. Ieși din încăpere, ținând capul mai sus decât înainte.

– Sfinte! îl auzi pe Renton spunând impresionat în urma ta. E *frumoasă!*

Seara se încheie curând după aceea. Renton pleacă primul, promițând că se va duce direct la bancherii săi. După plecarea lui, ceilalți se uită unii la alții, neștiind sigur ce se întâmplase.

Tim este cel care vorbește primul.

– Bravo! îți spune el. Ce ai făcut tu a contat enorm, Abbie.

– Nemurire, Tim? zice Mike deodată. Pe bune? Asta-i viziunea ta? Asta-i afacerea noastră acum?

– La începutul secolului XX, rostește gânditor Tim, bogătașii din toată lumea se duceau pe Riviera Franceză pentru a le fi introduse în testicule glande de maimuță. Era o procedură dureroasă și costisitoare și nu exista absolut nici o dovadă că ar avea vreun efect benefic. Dar mii de oameni au considerat că merita prețul pentru o a doua șansă la tinerețe.

Mike se încruntă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Iar în secolul al XV-lea, când papa Inocențiu al VIII-lea a ajuns în pragul morții, Biserica a plătit câte un ducat unor băieți de zece ani pentru a-i da sângele lor. Băieții au murit. La fel și papa, desigur. Ar fi fost de presupus că o instituție care credea în viața eternă nu avea de ce să fie atât de disperată, spune Tim, apoi se ridică și se întinde. Ce vreau să spun, Mike, este că Renton e un idiot. Un om suficient de rațional pentru a nu avea încredere în religie, dar nici pe departe destul de rațional pentru a accepta propria mortalitate. Însă dacă el preferă să creadă că îl pot face să trăiască pentru totdeauna, asta-i minunat. Îi vom lua banii.

– Așadar, *nu* ai o viziune, zice Elijah.

– O, ba am o viziune, răspunde Tim. Doar că nu e ce crede Renton.

DOISPREZECE

Volkswagen-ul oferit cadou de Tim a marcat o altă etapă în relația dintre Tim și Abbie. În mod ironic, în curând nu l-a mai folosit – venea la birou împreună cu Tim, ceea ce însemna că rămânea peste noapte la el. În perioada aceea, el era ocupat să atragă și mai multe fonduri pentru shopboți. În majoritatea serilor, se ducea la evenimentele din Silicon Valley, un șir nesfârșit de petreceri care aveau loc în săli de conferințe fără ferestre, cu mâncare pe care ți-o luai singur de pe bufete acoperite cu fețe de mesă verzi și două feluri de fripturi de vită stivuite pe tăvi metalice încălzite. Abbie îl însoțea, deși probabil că acele seri i se păreau plictisitoare în comparație cu festivalurile și vernisajele cu care era obișnuită.

Însă nu încăpea îndoială că lui Tim îi era de folos să aibă la braț o artistă înaltă și superbă. Și nu doar pentru că se făcea astfel remarcat. Oamenii care conduc companii cu capital de risc au tendința de a fi foarte competitivi, masculi alfa. Abbie l-a ajutat pe Tim să devină *respectat*. Iar curând, respectul s-a transformat într-un aflus de investiții. Se spune că un miliardar a investit patruzeci de milioane după o conversație de cinci minute cu ea.

*

Abbie a început să facă prăjituri și să ni le aducă în camera de recreere. Erau foarte bune. Doar că trebuia să ajungi devreme, ca să mai apuci. La ora nouă nu mai erau decât firimituri.

Desigur, toate fetele au încercat să afle de la Abbie cum era Tim în pat. Abbie nu era genul care să bârfească, dar nici nu arăta vreo vagă urmă de stânjeneală. De exemplu, într-o zi a menționat pe un ton relaxat că Tim preferă să nu ejaculeze.

– E o chestie tantrică. Și atleții fac la fel. El spune că astfel își conservă energia pentru muncă.

Nouă ni se părea de-a dreptul bizar. Dar am căutat și am descoperit că, într-adevăr, în textele budiste se vorbea despre controlul ejaculării. Totuși, părea deosebit de ciudat pentru un om care disprețuia misticismul de orice fel. Însă asta a alimentat dorința noastră de a crede că Tim era fundamental diferit de noi. Și cu toții am înțeles. Dorința de a ne îmbunătăți starea de sănătate era comună printre noi. Indiferent dacă era vorba despre consumul de micronutrienți sau despre înlocuirea produselor lactate cu lapte de migdale, toți ne străduiam constant să ne îmbunătățim propria biologie.

În dimineața de după cina cu Renton, te simți ca și cum te-ai fi trezit mahmură după o petrecere. Chiar s-au întâmplat toate astea? Sau ți-ai imaginat?

Însă Tim vine fredonând la micul dejun.

– A mers bine aseară.

– Aproape că l-am otrăvit pe cel mai mare investitor al tău.

– Care, datorită ție, acum este un investitor și mai mare.

Te sărută pe creștet.

– Ți-ai schimbat coafura la loc, observă el.

– Am decis că împletiturile franțuzești nu sunt stilul meu. Nimic franțuzesc, de fapt.

El râde.

– Știi, m-am gândit la ceva. Cred că ar trebui să te scoatem mai des în lume. Ar trebui să participi la dezbateri și la conferințele TED despre neuroștiință – chestii serioase, nu mizeria aia de emisiune TV la care te-a trimis Katrina. Cu cât oamenii vor afla mai curând cum ești de fapt, cu atât mai repede se va încheia cercul ăsta mediatic.

– Tim..., spui tu.

– Da, Abs?

– Tu ești mulțumit? *Cu adevărat* mulțumit? Chiar sunt ce ți-ai dorit în toți acești ani?

El te privește surprins.

– Desigur. De ce întrebi?

– Pentru că... mă simt ca o impotoare, în majoritatea timpului.

– Tu ești Abbie. Iar eu te iubesc. Asta-i tot ce contează, spune, apoi se încruntă. Vrei să zici că nu ești fericită?

Pare atât de necăjit, încât dai înapoi.

– Ai dreptate, spui tu, izbutind să schițezi un zâmbet. Faptul că ne iubim este ceea ce contează cu adevărat. Iar eu sunt fericită.

Te întrebi dacă a fost o vreme când tu și Tim puteați vorbi despre relația voastră sau dacă întotdeauna te-ai lovit de acest zid alb al adorației.

TREISPREZECE

Într-o zi, l-am auzit pe Tim întrebând-o pe Morag, asistenta lui, câți oameni de la Google vor fi la evenimentul la care urmau să participe el și Abbie în acea seară.

– Treizeci și șase, a răspuns Morag.

– Treizeci și șase? a intervenit veselă Abbie. Dar anul trecut au fost treizeci și șapte!

Tim se uită la ea, clar nedumerit.

– Harry Potter, a explicat ea, de parcă ar fi fost evident. Dudley Dursley nu a fost încântat că a primit treizeci și șase de cadouri, cu două mai puțin decât la aniversarea trecută, îți amintești?

– N-am citit cărțile alea, a rostit el cu dispreț.

– N-ai citit *niciodată* Harry Potter? a întrebat ea uimită. Dar ai văzut filmele, nu-i așa?

– Nu prea merg la filme. Sunt prea lungi. Când eram mic, mă uitam la South Park.

– Sfinte! a spus ea, uluită. O să-ți comand prima carte.

Așa că, mai târziu, Tim a fost văzut citind între ședințe *Harry Potter și piatra filozofală*. Fiind Tim, a terminat-o în două zile, iar imediat după aceea, a comandat-o pe următoarea.

Abbie a intrat pe website-ul Pottermore și au rezolvat împreună chestionarul „Sorting Hat“.

– Fantastic! a fost auzită Abbie exclamând. Amândoi suntem Astropufi!

Desigur, toată treaba cu „Sorting Hat“ era că putea să afle despre tine lucruri pe care nici măcar tu nu le știai. Dar Astropufi? Casa bunătații și a loialității? *Tim*? *Serios*?

Ne-am gândit că intrase online și găsise un site care îți spunea ce răspunsuri să dai ca să intri în diverse case. Într-un fel, era înduioșător că până și un multimilionar ca el simțea nevoia să impresioneze o fată. Totuși, nu era în regulă. Tocilari cum eram, știam cu toții că *niciodată*, dar *niciodată*, nu e bine să încerci să ajungi în casa greșită la Hogwarts.

Momentul în care ne-am dat seama că relația lor era *cu adevărat* serioasă a fost când Darren a dat-o în bară cu „defilarea pe podium“. Vânzătorii

umani își petreceau o grămadă de timp stând și așteptând clienți, și cu toții am fost de acord că ne displăcea profund cum, în clipa în care intrai în magazin, adu-mecau mirosul comisionului și se repezeau la tine, întrebându-te ce mai faci și ce mărime porți. Tim a decis că ar fi tare dacă, în loc să stea la tejghea, shopboții s-ar plimba deja prin magazin, ca niște modele care defilează pe podium, prezentând noile articole. Apoi unul să se apropie de tine și să îți se adreseze.

Am petrecut ceva timp analizând filmările unor modele reale defilând pe podium, iar Darren a creat un cod pentru mersul acela distinctiv, cu mâna în șold. În cele din urmă, a fost gata să prezinte ce făcuse. A activat un shopbot, care s-a fâțâit de colo colo prin zona pentru demonstrații. A arătat impresionant, exact ca un model de la Victoria's Secret.

– Minunat! a spus Tim. Acum, arată-mi cum e cu mai mulți.

Darren a părut confuz.

– Cu mai mulți?

– Ar trebui să fie șase, defilând toți în același timp, a zis Tim. Asta-i *ideea*. Asta face ca totul să fie foarte tare.

Darren a încuviințat din cap, iar aceasta fost prima lui greșeală majoră. Ei bine, de fapt, a doua, prima fiind că nu s-a gândit ce se va întâmpla când șase shopboți ar defila simultan pe un podium îngust. Fiind un tocilar, nu fusese niciodată la o paradă de modă. Însă, indiferent de motiv, ar fi trebuit să-i spună imediat lui Tim că nu rezolvase încă acest aspect, în loc să încerce să improvizeze.

A activat un alt shopbot, apoi încă unul și încă doi. Preț de câteva clipe, a părut fantastic – cinci manechine robotice identice, înalte, elegante și impecabil construite, toate defilând pe un podium de modă imaginar, într-o varietate de ținute imaginare.

– Pot face asta și pe muzică, a rostit Darren cu mândrie, apoi a pornit un difuzor.

Hitul „Snow (Hey Oh)” al formației Red Hot Chili Peppers a izbucnit în sală, iar shopboții au început să-și legene umerii și capetele în ritmul muzicii. Una dintre ele chiar își flutura brațul. (Da, *fata* își flutura brațul – era imposibil să te gândești că erau roboți când dansau astfel.) Oamenii din birou au început să aplaude și să strige încurajator – inclusiv Abbie, care se luminase toată la față în timp ce chiuia și fluiera. (Și, după cum am aflat,

știa foarte bine să fluiere – cu două degete, ca un cowboy texan.) Pentru scurtă vreme a părut că, în biroul nostru, se încinsese o petrecere.

Apoi inevitabilul s-a produs. Shopbotul care flutura din mână a ajuns la capătul pistei și s-a răsucit, ciocnindu-se de cel care venea din urmă. Ambii s-au prăbușit. Al treilea s-a împiedicat de ei și a căzut și el. În câteva secunde, toată parada se transformase într-un maldăr de membre mecatronice care încă încercau să meargă, dar nu făceau decât să se lovească unul pe altul. Arătau ca desprinse dintr-o scenă de război, o grămadă de trupuri din plastic alb zvârcolindu-se în ghearele morții.

– Sfinte! a murmurat Tim. Nu-i putem copia nici pe cei mai tâmpiți oameni de pe planetă.

Cineva a oprit muzica. Tăcerea bruscă era asurzitoare.

– Se poate rezolva, a spus Mike, neliniștit. Trebuie doar să includem niște senzori de la mașinile autonome, ca să se poată ocoli unul pe altul. De fapt, o să arate foarte bine.

– Exact, a zis Tim. Se poate rezolva. Prin urmare, era previzibil.

Toți am așteptat inevitabila săpuneală a lui Tim. Darren stătea cu capul aplecat, ca un câine care știe că va fi certat.

Apoi Tim s-a uitat la Abbie.

– Totuși, nu e rău, nu? a spus el zâmbind. Pentru o primă încercare.

Câteva zile mai târziu, cineva s-a uitat în biroul lui Tim și a exclamat:

– Uau!

Abbie era acolo. Purta un costum de surfing. Pe fiecare mână și picior erau mici autocolante verzi – cineva a spus că erau pentru înregistrarea mișcărilor. Tim o filma. Ea defila de colo colo, ca un manechin.

Era clar că Tim perfecționa tehnica mersului pe podium, iar Abbie se oferise să-l ajute. Arăta incredibil în costumul ei lipit pe trup. Dar unii dintre noi s-au simțit deranjați de asta. Abbie fusese angajată ca artistă, dar făcea ceva care în nici un caz nu putea fi considerat artă. Cumva, parcă se încălcau limitele.

Pe de altă parte, după cum a comentat cineva, poate că nu a vrut să-i ceară vreuncea dintre angajatele sale să defileze prin fața lui într-un costum mulat.

A urmat o tăcere lungă, timp în care ne-am gândit la asta. Persona care comentase era nouă în firmă și nu înțelegea ramificațiile. Dar cu toții am fost de acord că era grozav să-l vedem pe Tim atât de fericit. Abbie chiar

era o prezență benefică în viața lui. Era o poveste veche de când lumea – tipul dur care se îndrăgostește și deodată nu mai este atât de dur.

La unul dintre plictisitoarele evenimente unde Tim încerca să obțină investiții, Abbie și fosta soție a lui John Renton s-au îmbătat și au dansat pe o masă. Câțiva bărbați s-au adunat în jurul lor, au chiuit și le-au băgat bancnote de o sută de dolari în pantofi, ca unor dansatoare de striptease.

Elijah ne-a spus că Tim a privit spectacolul cu o expresie ciudată pe față. Părea că, pe de o parte, era mândru de Abbie, iar pe de alta, își făcea griji că mersese prea departe.

Mai târziu, în timp ce mergeau spre ghișeul parcării, Elijah l-a auzit spunându-i:

– *Eu știu că nu ești o femeie ușoară. Dar nimeni dintre ei nu știe asta.*

Ea și-a petrecut brațul pe după al lui.

– *Și fiecare dintre ei a fost gelos pe tine, l-a tachinat ea. Gândindu-se că iubita ta e o femeie ușoară. Ceea ce categoric nu sunt, a adăugat ea.*

– *Știu, a zis Tim. Este unul dintre lucrurile care îmi plac la tine.*

Și a râs – chicotitul acela caraghios care părea mereu atât de nepotrivit pentru el.

A doua zi, cineva a reușit să arunce o privire la documentul PowerPoint la care lucra Tim, în biroul lui. Titlul era: „De ce poliamoria este o prostie?“

Cineva care s-a dus la Maker Faire a văzut numele lui Abbie pe lista expozanților și s-a dus să vadă ce operă de artă prezenta. Era o sculptură făcută din șase perechi de picioare de shopboți care mergeau pe o bandă de alergat. După cum ne-a spus el, nu era cea mai bună realizare a ei. În esență, era o interpretare a incidentului de pe podiumul nostru de modă.

Mai demn de remarcat a fost faptul că Abbie stătea cu un grup de rockeri, sau cel puțin așa arătau – tatuați, cu părul lung și cu barbă. Toți păreau terminați. Nu de alcool, după cum ne-a spus informatorul nostru, ci mai degrabă de metamfetamină sau cocaină. A vorbit cu Abbie, de fapt, a încercat să vorbească, dar și ea bălmăjea aiureli, ochii îi erau bulbucăți, iar fruntea îi lucea de sudoare.

Am fost surprinși, dar și dezamăgiți. Desigur, Abbie trebuia să se descarce uneori. Și firește, era artistă. Probabil că, de ani întregi, se învârtea printre oameni care se drogau. Dar orișicât... Ea părea să ducă o viață

foarte corectă, foarte sănătoasă. Era greu să asociezi acei ochi limpezi, acea frumusețe proaspătă, imaculată, cu consumul de droguri.

Toți ne-am întrebat cine avea să-i zică lui Tim că prietena lui era o drogată. Ei bine, poate că „drogată“ era un cuvânt cam tare, „utilizatoare în scop recreativ“ fiind probabil o descriere mai exactă, dar nu credeam că ar fi fost o diferență notabilă pentru Tim. El avea o politică de toleranță zero în privința drogurilor, iar testarea era obligatorie în cadrul procesului de angajare. Chiar și când nu era la birou, rareori se atingea de ceva mai tare decât un pahar cu vin.

Desigur, ne-am spus unii altora, cu înțelepciune, că asta-i o parte din ceea ce îl atrage la Abbie – faptul că este deosebită, că provine dintr-o lume diferită, mai creativă. Dar chiar și așa, am prezis că relația lor se îndrepta de-acum spre final. Tim nu era genul care să accepte un compromis în privința unei chestiuni precum drogurile. De fapt, în nici o privință. Și ne-a părut rău, fiindcă o plăceam foarte mult pe Abbie. Și ne plăcea și mai mult cum îl făcea pe Tim să se poarte.

Când Danny vine la micul dejun, îi arăți meniul ilustrat, pe care l-ai făcut special pentru el. Însă astăzi nu dă rezultate. Îi aruncă o privire, apoi îl ignoră.

– Haide, Danny! spui tu în cele din urmă. Trebuie să fie ceva ce ai vrea să mănânci.

El se dă jos de pe scaun și se duce să ia una dintre cărțile lui. Îl vezi că se gândește. Apoi, pe neașteptate, o bagă în prăjitorul de pâine și apasă maneta.

– Hm! Nu cred că-i o idee bună, zici tu scoțând-o.

I-o dai înapoi. El încearcă imediat să muște din ea.

– Telefonul ăla nu place! rostește el clar.

Te uiți la el și te gândești intens. Recunoști cuvintele pe care le-a rostit. Sunt din *Locomotiva Toby*, cartea pe care a încercat s-o mănânce.

Iei carticica din mâinile lui și dai la pagina unde Controlorul cel Gras – cum i se zicea pe vremea aceea – primește de la majordomul său pâine prăjită cu marmeladă, când telefonul sună, întrerupându-i micul dejun.

– Asta vrei, Danny? întrebi tu. Pâine prăjită cu marmeladă?

– Bagă cărbuni! rostește Danny.

Pare aproape surprins că ai fost capabilă să-i identifici modul de gândire. Surprins, dar și încântat.

*

După ce Sian îl ia pe Danny ca să-l ducă la școală, îți scoți telefonul. Nu știi exact când ai luat hotărârea de a o suna pe Lisa, dar faptul că te-ai decis îți se pare corect.

Îi găsești numele în lista de contacte și apeși tasta de apel. Simplu ca bună ziua. Ți-o imaginezi pe sora ta luându-și telefonul în mână și rămânând cu privirea ațintită asupra ecranului când vede cine o sună. Îți imaginezi că va fi șocată preț de câteva clipe. Dar, la urma urmelor, te-a văzut la televizor. La un moment dat, va răspunde.

Te înșeli însă. După câteva apeluri, intră mesageria vocală. Nu te poți hotărî să-i lași un mesaj. După atât de mult timp, primul contact cu ea nu ar trebui să fie o înregistrare.

După câteva minute, încerci din nou. De data aceasta, îți respinge apelul după ce telefonul sună o singură dată. Ți-o imaginezi ținând mobilul în mână, așteptând ca numele tău să apară și grăbindu-se apoi să gliseze cu degetul pe ecran, ca să-ți închidă. Să o șteargă pe ABBIE cât mai repede posibil.

Suspini și îi trimiți un mesaj: „Lisa, eu sunt. Sunt chiar eu, indiferent ce ai citit sau ai auzit. Te voi suna din nou. Răspunde, te rog!”

Telefonul te anunță că mesajul a fost trimis. Apoi apar trei puncte, semn că ea tastează. Dar nu vine nici un răspuns. Probabil că l-a șters înainte de a ți-l trimite.

Te simți încurajată și o suni iarăși. De data asta, răspunde. Nu spune nimic, dar o auzi respirând.

– Leese, trebuie să ne întâlnim, spui tu, curmând tăcerea. Știu că ți se pare ciudat. Și mie mi se pare. Dar nu e ca și cum aș fi avut ceva de spus în privința asta.

– Iisuse! șoptește ea, parcă nevenindu-i a crede. Iisuse! E ca și cum... e ca și cum...

Începe să plângă.

– Ce-ar fi să ne vedem la Spikes? zici tu, referindu-te la cafeneaua unde obișnuiați să vă întâlniți uneori, aflată la jumătatea distanței dintre casele voastre. La unsprezece?

Ea nu răspunde, doar își trage nasul, încercând să-și stăpânească lacrimile.

– Uite ce-i, eu mă duc oricum acolo, spui tu după o vreme. Te rog, vino! Trebuie să te văd.

PAISPREZECE

Trebuie spus că, la serviciu, n-am văzut nici un semn că Abbie ar consuma droguri, deși am urmărit-o cu atenție. Ce am observat însă a fost că s-a cufundat într-un nou proiect creativ. În atelier aveam o imprimantă 3D de dimensiuni mari, un aparat foarte scump, pe care îl foloseam pentru a face prototipuri. La rugămintea lui Abbie, Darren i-a arătat cum se folosește pentru a face copii perfecte după aproape orice.

Ea a comandat niște pastă de modelat Newplast, cu textură moale, preferată de realizatorii filmelor de animație. Apoi, timp de o săptămână întreagă, a monopolizat cabina în care se afla imprimanta. Nu știam ce făcea acolo, dar a început să vină târziu și să lucreze noaptea. Din câte am înțeles, Tim era de acord cu asta.

La fel ca în cazul sacilor de box, când noua operă de artă a fost gata, nu ne-a prezentat-o cu surle și trâmbițe. Pur și simplu, într-o zi am venit la lucru și l-am găsit pe Sol – care, de obicei, sosea primul – extrem de entuziasmat.

– Veniți să vedeți ce a făcut de data asta, ne-a spus el.

Ne-a condus într-una din sălile de ședințe. Iar acolo, la dimensiuni reale, era o replică 3D a lui Abbie, făcută din pastă de culoarea pielii. În afară de un slip minuscul, cu șnur, era goală. Avea mâinile în șolduri și bustul ușor răsucit, de parcă s-ar fi privit în oglindă.

– Sfinte Sisoe! a murmurat cineva, și chiar că era o priveliște remarcabilă.

Nimeni nu a vrut să fie deplasat comentând direct, dar Abbie chiar avea un corp fantastic. Însă era mai mult de-atât. Cu toate că era o imprimare 3D, simțai ce fel de persoană era – dinamică, optimistă, ba chiar oarecum inocentă.

Abia după ce ne-am holbat la ea preț de câteva minute, cineva a văzut un cartonaș tipărit, lipit pe peretele din apropiere.

FACEȚI CE VREȚI (SIMȚIȚI-VĂ LIBERI!)

Imprimare 3D din pastă de modelat
și structură de sârmă

Instalare interactivă

Dimensiuni variabile

- Cum adică „interactivă“? s-a mirat altcineva. Nu face nimic, nu-i așa?
  - Și ce înseamnă „dimensiuni variabile“? a întrebat una dintre fete.
  - Poate că, a sugerat Kenneth, ar trebui să... știți... să ne jucăm cu ea?
- S-a lăsat tăcerea în timp ce procesam ideea. Cineva s-a aplecat și a apăsat ezitant pe laba piciorului, chiar deasupra degetelor.
- E moale, a raportat el.
  - Hei, n-o strica! a protestat Marie Necker.
  - Dar cred că asta-i ideea. Cred că se așteaptă ca noi s-o... *remodelăm*.
- Sol pune degetul mare undeva la jumătatea șoldului drept al sculpturii și apasă. Când îl îndepărtează, rămâne o mică adâncitură cu amprenta lui.
- Nu cred că ar fi trebuit să faci asta, spune Marie, neliniștită.
  - De ce nu? a replicat Sol.
  - Tim a văzut-o? s-a întrebat cineva cu voce tare.
- Asta ne-a adus pe toți cu picioarele pe pământ. Orice se aștepta de la noi să facem cu sculptura, nimeni nu voia s-o facă înainte ca Tim să aibă șansa de a decide care era reacția corectă.

Ajungi la Spikes mai devreme. Lisa întârzie atât de mult, încât începi să te întrebi dacă va veni. Însă ești încrezătoare că o să apară până la urmă. Cumva, este unul dintre lucrurile pe care le știi despre ea.

În timp ce aștepti, te uiți la filmările din telefon. Majoritatea sunt cu Danny. Într-una dintre ele, făcută în dimineața zilei în care împlinea patru anișori – cu doar câteva luni înainte de regresie –, își cântă singur, entuziasmat, „La mulți ani“. Fețișoara aproape că îi este împărțită în două de zâmbetul știrb, când se apropie de sfârșit: „La muți ani, dlagă Daniiii... Muți ani să tăiesc!“

Din spatele camerei, vocea ta îl corectează cu blândețe: „Nu muți, Danny. Mulți!“

– Muți! repetă el nerăbdător. Ata am zis.

E ușor peltic – din cauza dinților din față ieșiți peste buza de jos, după cum ți-a spus terapeuta. Ți-a zis și că, aproape sigur, acest defect va dispărea odată cu vârsta, dar că îl poți ajuta corectându-i pronunția.

Suspini aducându-ți aminte. Însă apoi îți amintești de acel mic moment de conexiune de la micul dejun, legat de pâinea prăjită, și nu-ți poți reține un zâmbet. Ce-i drept, Danny s-a schimbat atât de mult încât a devenit aproape de nerecunoscut, dar tot copilul tău este.

*

În cele din urmă, Lisa apare la și jumătate și te privește prin geam. Îi faci un semn vag cu mâna și îi zâmbești cu tristețe, încercând, parcă, să-i spui: „N-am vrut să fie așa“.

Ea nu își ia cafea, ci vine direct la masă și se așază. Fizic, nu e ca tine – cumva, tu ai luat și partea ei de frumusețe, pe lângă a ta, după cum obișnuia ea să spună cu amărăciune –, dar ochii voștri sunt exact la fel. Majoritatea oamenilor nu ar băga de seamă, însă, dacă o privești în ochi, e ca și cum te-ai uita în oglindă. Desigur, acum are cu cinci ani mai mult decât avea când ai văzut-o ultima dată, dar Lisa oricum s-a îmbrăcat mereu ca o femeie între două vârste.

– Te-am văzut la televizor, rostește ea brusc. Însă în carne și oase, cumva..., spune, însă apoi înghite în sec. Doamne, ce tot vorbesc? Tu n-ai

carne și oase.

– M-au făcut intenționat să arăt groaznic la televizor. Dar, cel puțin, așa nu sunt recunoscută acum în locuri ca ăsta.

Ea se cutremură puțin.

– *Pari* a fi tu. Adică, ea.

– *Sunt* eu. Cel puțin, asta cred. Este mintea mea, Leese. Presupun că doar o mică parte, dar suficientă pentru a simți că sunt eu. E discutabil dacă asta mă face să fiu o formă de inteligență artificială sau transumană – și, crede-mă, aseară, la cină, prietenii lui Tim au dezbătut asta vreme de o oră –, însă ideea e că nu sunt doar o sosie electromecanică.

– Care a fost numele primei tale păpuși? vrea ea să știe.

– Asta-i o întrebare-capcană. Grafton. Părinții noștri au insistat ca toate jucăriile noastre să fie neutre din punctul de vedere al genului. Erau foarte evoluți în această privință.

Ea te privește fix.

– Dar, ca să fiu sinceră, amintirile mele sunt sumare, adaugi tu. Ai fi surprinsă cât de puține lucruri îți trebuie pentru a căpăta sentimentul sinelui. Sunt ca un bolnav de Alzheimer care se însănătoșește – umplu încet golurile.

Ea clatină din cap.

– E foarte ciudat.

– Mie-mi spui? faci tu, apoi te apleci și o iei de mână. Mi-a fost dor de tine, Leese.

Ea își smulge mâna.

– O, Doamne! șoptește ea. *Dumnezeule!*

Începe să plângă.

– Asta-i numai vina lui, adaugă ea printre lacrimi. A *ticălosului* ăluia.

– Tim? El mi-a dat o a doua șansă la viață. Mă iubește. De ce ar fi ticălos?

– Asta nu e iubire. E... e *necrofilie*.

– Nici pe departe, rostești tu, pe un ton sec. Nu m-a dotat cu organe genitale.

Lisa pufnește disprețuitor.

– Nu mă surprinde.

– Ce vrei să spui?

– El e obsedat de control, spune ea fără ocolișuri. Întotdeauna a fost. Unul dintre modurile prin care îi plăcea să te controleze era să te priveze de sex.

Te încrunți.

– *Eu* ți-am spus asta?

Ea își șterge lacrimile.

– Nu explicit. Adică, tu îi luai apărarea. Ziceai că-i un semn că te respecta. După mine, era un semn că nu-i păsa deloc de nevoile tale. Ci numai de pasiunea lui măreață și narcisistă. Faptul că te iubea avea legătură doar cu *el* – cât de romantic era, cât de iertător, de câtă adorație era capabil. Dar Doamne ferește să cobori vreodată de pe pedestal.

– Am încercat să fac asta?

– De câteva ori. Dar mi s-a părut că niciodată nu te-ai străduit cine știe cât, zice, privindu-te gânditoare câteva clipe. În regulă, uite un exemplu care tocmai mi-a venit în minte! La un moment dat, erai foarte, foarte obosită fiindcă Danny nu dormea. Dar Tim voia sex. Deoarece el nu termina – era ceva prea murdar, prea lipsit de control –, de obicei sexul dura până când terminai tu. Așa că, de data aceea, te-ai prefăcut. Dar se pare că n-ai făcut-o prea bine, fiindcă el s-a prins. Ți-a reproșat asta zile întregi. Dacă Jack mi-ar fi făcut așa ceva, l-aș fi trimis la plimbare urgent. Însă tu erai întotdeauna al naibii de *înțeleghătoare*. În fine, ți-am zis că atitudinea lui Tim era revoltătoare – în primul rând, n-am înțeles de ce te-ai simțit obligată să faci sex, darămite să simulezi orgasmul, dar, dacă tot ai făcut-o, nu trebuia să te sâcâie cu asta. Probabil, te-am convins că aveam dreptate, pentru că, până la urmă, i-ai spus, povestește Lisa, apoi ridică din umeri. Nu era mare lucru, nu? Dar Tim n-a vorbit cu tine câteva săptămâni. Pur și simplu, te-a ținut la distanță. Iar când a început să vorbească din nou cu tine și tu i-ai zis că eu îți spuseseam asta, a hotărât să nu mă mai primească la voi în casă. Se înfură chiar și atunci când vorbeai la telefon cu mine.

Aștepți ca amintirea celor descrise de Lisa să-ți vină în minte. Dar asta nu se întâmplă.

– Tu și Jack ce mai faceți?

Ea râde scurt, cu amărăciune.

– Ce să zic... ne-am despărțit cu câțiva ani în urmă.

– Păi, înseamnă că eu și Tim ne-am descurcat totuși mai bine.

– Presupun, spune și îți aruncă o privire. Sau erai prea speriată ca să-l părăsești.

Te încrunți la ea.

– Ce te face să spui asta?

– Întotdeauna mergeai pe vârfuri în preajma lui. Toată lumea făcea asta. Strălucitul Tim Scott, băiatul-minune care avea să schimbe lumea. El nu avea angajați. Avea *acoliți*. Ca într-un cult. M-am gândit mereu că a fost păcat că l-ai cunoscut în mediul acela – cu toți lingăii ăia tineri care cădeau în genunchi numai când trecea pe lângă birourile lor. Personal, nu-mi pot imagina nimic mai rău decât să trăiești cu cineva ca el. Era ceva sinistru în modul cum trebuia să corespunzi mereu imaginii perfecte pe care el și-o crease despre tine, spune ea, cutremurându-se numai la gândul acesta. Dar, chiar dacă *ai fi avut* îndoieli, probabil că nu mi-ai fi zis. Nu ți-ar fi convenit deloc să am dreptate în privința lui.

Te gândești la cartea ascunsă în altă copertă: *Depășirea iubirii pasionale*. Poate că, la urma urmelor, nu tu erai cea care iubea așa. Poate că încercai doar să-l înțelegi pe bărbatul cu care erai măritată.

Îți alungi acel gând din minte. Lisa făcea mereu asta. Îi plăcea nespus să fie sora deșteaptă și atotștiutoare. A fost unul dintre lucrurile care, în copilărie și adolescență, te îndemnau să faci gesturi nesăbuite. Ori de câte ori ea spunea că un lucru e prea primejdios, tu te repezeai să-l faci.

– Și îți amintești cum a fost când ți-ai tăiat părul? Ai decis că, fiind de-acum mamă, codițele împletite nu erau practice. În plus, pe rețelele de socializare se vorbea despre apropierea culturală sau ceva de genul ăsta. Așa că ai luat o foarfecă și le-ai tăiat. Arătai fantastic cu părul scurt – de fapt, tu arătai fantastic oricum. Dar nu te consultaseși cu Tim. A fost foarte furios. A trebuit să-ți pui extensii și să le împletești exact ca înainte.

Clatini din cap.

– Nu-mi amintesc asta, nu. Ești sigură că așa s-a întâmplat? Poate am exagerat.

– N-ai exagerat. În cel mai rău caz, sufereai de – cum îi zice? – sindromul Pangloss. Totul era mereu frumos și strălucitor, și al naibii de *perfect*, în acea lume extraordinară pe care tu și Tim o construiați împreună. Bleah! face în timp ce mimează că își vâra degetele pe gât.

Te gândești că, exact cu o zi în urmă, l-ai întrebat pe Tim dacă îi place părul tău împletit în stil franțuzesc, iar el a zis că tu hotărăști cum te coafezi. Și totuși, după dezastrul cu peștele stricat, ai revenit la coafura de dinainte. Încercând oare, fără să-ți dai seama, să-i faci pe plac?

Sunt multe lucruri mărunte. Dar, la urma urmelor, mici imperfecțiuni există în orice relație, mici fisuri în parchet. În marea schemă a lucrurilor, mimarea unui orgasm nu însemna nimic. Fiecare soție face asta și fiecare soț bănuiește că o face. În regulă, poate că Lisa n-o face, dintr-un soi de principiu feminist, dar Lisa mereu are parteneri tăcuți, supuși, care, până la urmă, o părăsesc pentru cineva mai incitant.

Nimic din ce a spus nu te îndeamnă să crezi că Tim ar fi făcut vreodată ceva care să te înfricoșeze.

„Asta, dacă nu cumva aveai o relație extraconjugală“, gândești tu. Dacă i-ai fost necredincioasă, asta ar schimba totul. Pentru că un lucru știi cu certitudine despre Tim, și anume că pretinde loialitate absolută.

– Am avut...? Începi tu, dar apoi te oprești, neștiind cum să formulezi mai bine întrebarea.

– Ce? Întrebă Lisa încet, iar tu ai senzația că ea pare să știe ce vrei să afli de la ea.

– Am avut probleme în căsnicie? Ceva concret, adică?

– Mă întrebi dacă Tim a avut vreun motiv să te omoare? spune ea, fără ocolișuri.

Cu toate că exact asta vrei să afli, faptul că auzi cuvintele rostite cu voce tare face ca situația să pară mult mai rea. După câteva clipe, ea ridică din umeri.

– După cum îți imaginezi, asta m-am întrebat și eu de o mie de ori după dispariția ta. Fiindcă de un lucru sunt sigură. Indiferent ce s-a întâmplat în noaptea aceea, nu a fost un accident de surfing.

– De ce spui asta?

– Noi două am crescut, practic, în ocean. Desigur, tu îți asumi riscuri, așa că e posibil să fi ieșit și pe vreme rea, mai ales dacă valurile erau bune. Dar ai fi luat placa potrivită. Ai fi luat pușca.

Preț de o secundă, nu înțelegi la ce se referă. Apoi te dumirești. Pușca de elefanți. Cea mai mare și mai grea placă, inițial concepută pentru vâslit, dar folosită de surferii cu experiență pentru stabilitate pe valuri mari. Pușca ta e încă în garajul casei de pe plajă.

– Ce placă am luat?

– Se pare că ai luat-o pe cea scurtă, obișnuită – cel puțin asta lipsea din garajul tău. Pentru oricine nu te cunoștea sau nu se prea pricepea la surfing,

avea sens, era placa pe care o foloseai cel mai des. Însă nu era cea potrivită pentru acele condiții.

– Ai spus și poliției?

– Firește. Dar ei mi-au zis că asta nu dovedește nimic. Că, uneori, surferii experimentați încearcă diferite plăci. Au părut dezamăgiți că era tot ce aveam.

– Păi, aveau dreptate. Nu era ceva concludent.

– Eu te cunosc, insistă Lisa. Știu cum faci surfing.

Ochii i se umplu din nou de lacrimi.

– Știi, nu m-am așteptat ca întâlnirea cu tine să fie așa. Am crezut că voi sta la masă cu un soi de *păpușă*. Cu ceva care poate că arăta ca tine, vorbea ca tine sau chiar exprima lucruri pe care le-ai fi spus și tu. Dar nici o clipă nu m-am așteptat să mă întâlnesc cu... să mă întâlnesc cu...

– Să te întâlnești cu sora ta, rostești tu.

Ea încuviințează din cap și înghite în sec. Apoi se întinde și își pune mâinile peste ale tale.

– Și tocmai de aceea, te rog să fii atentă, spune ea cu blândețe. Indiferent ce ți s-a întâmplat înainte, să nu crezi că nu s-ar putea repeta.

CINCISPREZECE

Tim a studiat sculptura preț de câteva minute, mergând în jurul ei și cercetând-o din fiecare unghi. A fost întotdeauna o persoană pe care era greu s-o descifrezi – niciodată nu știai ce gândea, până când gândurile lui nu năvăleau sub forma unei cascade de invective sau, mai rar, de laude.

– Dar e *genial!* a spus el în cele din urmă.

Am încuviințat cu toții din cap. Și noi credeam același lucru.

– E cea mai bună lucrare a ei de până acum. Este absolut *extraordinară!*

– Îmi place tare mult poziția ei, a zis cineva. Are foarte multă *atitudine*.

Toți l-am ignorat. Atitudinea statuii era complet irelevantă.

– Ea unde e? a întrebat Tim, privind nerăbdător în jur. Unde-i Abbie?

Noi am ridicat din umeri. Nu știam. El a scos un telefon și a sunat.

– Bună! a spus el, iar noi am fost surprinși de tandrețea din vocea lui. Da, sunt lângă ea. Apropo, arăți *fantastic*. Nu, nimeni n-a făcut nimic încă. Vrei să...?

A întins mâna și a apăsat ușurel umărul drept al sculpturii. Degetele lui ai lăsat mici gropițe în pasta de culoarea pielii.

– Ești sigură? a întrebat el, vorbind în continuare la telefon. Pare așa păcat să fac asta...

Orice i-o fi zis Abbie, se pare că l-a liniștit, pentru că a întins mâna și a apăsat și umărul celălalt al sculpturii, mai tare de această dată.

– Extraordinar! a repetat el, apoi s-a îndepărtat pentru a putea vorbi cu ea în particular.

Câțiva dintre noi i-au urmat exemplul, punând mâna pe sculptură și apăsând. Dar, în ciuda instrucțiunilor de pe cartonaș, am fost rezervați. Nu ne-am permis mai mult de câteva gropițe făcute cu vârful degetelor și foarte ușoare deformări ale unui braț și unui cot.

Așadar, cum de îndemnul „FACEȚI CE VREȚI (SIMȚIȚI-VĂ LIBERI!)” a fost urmat cu atâta sârguință în zilele și săptămânile care au urmat? În primul rând, a fost clar că oamenii se simțeau mai puțin jenați când erau singuri sau în grupuri mici, de două sau trei persoane. A trecut mai puțin de o zi până când primele urme de degete au început să apară pe sânii sculpturii. Pasta moale de modelat o reținea pe fiecare – cineva a glumit că,

dacă folosea puțină pudră de luat amprente, Tim ar fi putut să identifice cu ușurință cine o pipăise pe prietena lui. Un clovn a lăsat amprenta întregii palme pe fesa stângă, care se vedea la fel de clar ca o frunză fosilizată într-o piatră. Dar și asta a fost curând acoperită, pe ascuns, de alte amprente și adâncituri, străngeri ușoare, lovituri și ciupituri, care au făcut ca suprafața cândva netedă să arate de parcă ar fi avut celulită. Cineva a folosit vârful ascuțit al unui creion pentru a face o incizie lungă și unduitoare în spatele gambei drepte, care, dacă ar fi fost vorba despre adevărata Abbie, și nu doar despre o copie a ei, ar fi necesitat o vizită la Camera de Urgențe. (Știam că era un creion pentru că el, sau poate ea, l-a lăsat înfipt în piciorul drept al lui Abbie.) Deloc surprinzător probabil, sfârcurile au avut parte de multă atenție și, curând, au fost răsucite cu totul – unul chiar a fost rupt și pus cu grijă pe o masă din apropiere, ca și cum persoana care o făcuse credea că putea fi reparat. Sânul drept, deformat de apăsările atâtor degete, a căzut și el în cele din urmă. Când văzuserăm prima dată sculptura, unii dintre noi se gândiseră la statuile votive, ale căror suprafețe din bronz erau netezite de atingeri pioase și sărutări, dar ne-am dat rapid seama că aici era ceva mult mai sălbatic, precum reprezentările medievale ale martirilor atinși pe rănilor deschise. Curând, statuia a ajuns să semene cu un leș din care se ospătaseră lupii, o explozie cu încetinitorul a pastei de modelat și a diverselor părți ale corpului.

Departa de a se arăta enervat de distrugerea operei de artă, Tim părea fascinat. Venea să o inspecteze de cel puțin două ori pe zi, comentând ultimele modificări, oricât de mici ar fi fost, în fața oricui se întâmpla să fie acolo. Nu participa la remodelare, sau cel puțin noi nu l-am văzut niciodată, dar fascinația lui ne îndemna, parcă, să continuăm. Sculptura și-a pierdut ambele mâini – au dispărut, probabil fiind furate –, iar capul a început să i se clatine ca al unui bețiv. Mulți oameni pur și simplu smulgeau o bucățică de pastă dintr-o parte a corpului, o rulau între palme și o lipeau în altă parte, așa că, până la urmă, statuia a ajuns să arate de parcă era acoperită cu viermi scurți și groși. Iar în cele din urmă s-a ajuns la punctul culminant, momentul când nici măcar nu mai semăna cu o formă omenească, ci devenise un mare bloc de pastă maleabilă. Ceea ce fusese cândva un umăr devenise un soi de al doilea cap, schimonosit. Cineva a rupt o parte dintr-un braț și a făcut un penis pe care l-a lipit de vintrele statuii, până când și acesta a căzut și a ajuns să zacă pe podea ca și celelalte bucăți de pastă

desprinse, care arătau ca niște cocoloașe de gumă de mestecat scuiată. Apoi statuia a rămas și fără cap, care a fost smuls și rupt în două, ca și cum făptașul necunoscut încercase să arunce o privire înăuntru. Cineva a spus despre bustul deformat că seamănă cu al unei statui grecești a Afroditei, dar noi știam că era foarte diferit de al acelor grațioase sculpturi.

În dimineața următoare, statuia – ce mai rămăsese din ea – a dispărut. Abbie a și adunat toate resturile din jurul ei. Sala de ședințe era impecabilă.

Ne-am simțit oarecum rușinați, așa cum te simți după o noapte cu prea multă tequila, o noapte în care nu te-ai comportat exact cum ar fi trebuit. Unii dintre noi au mers atât de departe, încât au sugerat că, dacă li s-ar da ocazia, ar proceda cu totul altfel. Eventual, să o păzim cu rândul. Se putea face o listă cu voluntari, se putea instala o cameră de supraveghere.

Dar cei mai mulți dintre noi am simțit că asemenea discuții erau inutile. Nu avea să ni se mai dea o altă ocazie. Ce se întâmplase cu sculptura era bun întâmplat. Acela fusese rostul ei.

Câteva zile mai târziu, pereții biroului nostru au fost acoperiți cu fotografii. Poze alb-negru uriașe, înalte de un metru, puternic luminate, făcute la intervale de douăzeci și patru de ore, care documentau dezintegrarea treptată a sculpturii. Abbie venise în fiecare noapte și fotografiase isprăvile noastre.

Am fost încântați că exista o înregistrare a proiectului. Nu ne plăcuse să credem că dispăruse pur și simplu în eter. Dar acum, în timp ce studiam evoluția în timp a statuii, ilustrată de acele fotografii mari și clare, am văzut cât de repede fusese redusă de la umanitatea grațioasă la mocirla primordială. Ne-a tulburat acest gând.

Copii digitale ale acelor poze au fost trimise – de Abbie? sau de cineva dintre noi? – la câteva bloguri de artă și conturi de Instagram, ajungând până la urmă pe site-ul publicației *Chronicle*, iar de acolo, la câteva posturi de televiziune din Bay Area. Drept urmare, Abbie a devenit destul de cunoscută pentru o vreme, o celebritate locală minoră. Felul în care posturile de televiziune au prezentat lucrurile i-a pus într-o lumină proastă pe cei din domeniul tehnologiei, de parcă am fi fost niște tocilari antisociali, ciudați și puși pe distrugere. Ni s-a părut nedrept. Nu eram nici pe departe niște vandali. Oricine ar fi reacționat la fel la acea lucrare și la titlul ei deliberat provocator.

Din fericire pentru noi, Tim nu a considerat că mediatizarea s-ar fi reflectat prost asupra companiei. A fost extrem de mândru, mai ales când Abbie a început să dea interviuri și să fie prezentată. Ba chiar și-a pus în birou, față în față cu citatul lui Muhammad Ali, una dintre fotografiile alb-negru, și anume pe prima din serie. Iar Katrina Gooding, consultanta de PR, a trimis fotografiile la câteva bloguri de tehnologie, subliniind cât de vizionar și radical era Tim, pentru că îi venise ideea să aducă o artistă în rezidență.

După ce pleacă Lisa, rămâi în cafenea, cufundată-n gânduri. Având în vedere ce declarații făcuse ea la postul acela de televiziune, ești mulțumită de modul cum a decurs conversația. Dar, în fond, dintre toți oamenii, tu știi cel mai bine cum te pot influența reporterii să spui ce vor ei.

Totuși, ai senzația – intuiția, poate – că sora ta nu ți-a zis chiar totul.

Oare îți cunoaște secretul? Și ea se teme că i-ai transmite lui Tim orice ți-ar spune?

Înainte de a pleca, Lisa te-a întrebat dacă îți amintești episodul din *Zona crepusculară* în care un hoț de duzină se trezește în viața de apoi și constată că locuiește într-un apartament frumos, nu pierde niciodată la cazinou și este înconjurat de femei frumoase. În cele din urmă, se plictisește de toate astea și îi spune călăuzei că ar vrea o pauză de la viața în rai, că i-ar plăcea să viziteze și celălalt loc. La care călăuza îi răspunde: „De unde ți-a venit ideea că ai fi în rai? Țasta e celălalt loc“.

– Sau, altfel zis, a concluzionat Lisa, ai grijă ce-ți dorești.

Apoi, ți-a aruncat o privire pe care n-ai putut s-o deslușești. Nici acum nu reușești să înțelegi ce a vrut să spună.

Îți dai seama că nu ai de ales. Oricât de neplăcut ar fi tipul de la service-ul de telefoane, trebuie să afli ce conține iPad-ul.

Când ajungi acolo, îl găsești pe tocilarul Nathan sprijinit de teighea și scotocind prin măruntaiele unui telefon. Când te vede, rânjește și îl pune deoparte. Apoi iese de după teighea, întoarce plăcuța de pe ușă, anunțând că e ÎNCHIS, iar ca măsură de siguranță suplimentară, trage zăvorul.

– Hai în spate, spune el.

Te conduce într-o cameră îngustă de depozitare, ticsită cu vrafuri înalte de cutii. O masă de lucru este aproape ascunsă de diverse componente și echipamente, iar pe ea se află un laptop deschis. Simți că debordează de entuziasm. Sau să fie doar neliniștea ta?

– Trebuie să ai un port pe undeva, spune el nerăbdător. Ceva ca să mă pot conecta.

– Pe șold. Dar, mai întâi, vreau iPad-ul.

– Încă scanează. Dar îți pot arăta ce am găsit până acum, zice el și ia niște foi de hârtie de pe un raft. Este o parte din istoricul căutărilor pe internet. E cam trunchiat, dar oricum e o lectură interesantă.

Întinzi mâna ca să iei foile, însă el clătină din cap.

– Nu! După ce ești conectată.

– Atunci, dă-i drumul!

Îi arunci o privire ostilă. L-ai putea ajuta descheindu-ți blugii, dar nu vrei să-i faci viața mai ușoară. *Vrei* ca el să se simtă stânjenit, să-și dea seama că este o violare. Te uiți la el cu o privire nimicitoare, în timp ce el îți coboară betelia pantalonilor.

– Foarte frumos! spune el, fără să-ți acorde vreo atenție, studiind în schimb șirul de porturi. Mai multe opțiuni. O să alegem FireWire.

Auzi un clic, când el conectează un cablu. Apoi se duce la laptop.

– Printurile! îi amintești tu.

Cu gândul în altă parte, îți pune foile în mână.

– Incredibil! șoptește el, urmărind cu degetul numerele și liniile de cod pe care le vezi licărind pe ecran.

Îl ignori și arunci o privire pe prima pagină.

Iar ceea ce vezi te face să încremenești.

€€ ~ ~ ~

WWW.Undertheradar.com Cum să te faci nevăzut și să dispari complet 0===== €€

~ Xÿœ 0

PASUL UNU Fă un plan bine gândit. Cu o lună înainte de a dispărea, începe să dai semne că ești deprimat. Cere-i doctorului tău să-ți prescrie medicamente și scoate în fiecare zi din flacon numărul corect de pastile.

€~ 0€

PASUL DOI Șterge istoricul computerului. Scoate hard drive-ul laptopului și fierbe-l, apoi zdrobește-l cu ciocanul. În final, trece peste el un degausser (baghetă electromagnetică), pentru a șterge orice informație care te-ar putea da de gol (cum ar fi vizitarea acestei pagini web). €Üàšª# _ e g 1/4 À ðE

PASUL TREI Șterge toate informațiile din telefonul mobil, apoi lasă-l într-un mijloc de transport public. Cineva îl va lua și va începe să-l folosească, creând o pistă falsă, care îi va încurca pe cei care te vor căuta mai târziu.

ÿÿÿÿÿÿÿÿ

Ë

PASUL PATRU Cumpără o mașină cu bani lichizi. Dă un nume fals. Scoate toate dispozitivele de localizare (sistemul de plată automată a taxelor de trecere, care are un cip RFID, navigația prin satelit, sistemul OnStar al mașinii etc.).

Root

PASUL CINCI Exersează noul tău stil de viață. Ia-ți mâncare la pachet. Nu comanda niciodată de la lanțurile de restaurante. Schimbă-ți obiceiurile alimentare – de exemplu, dacă ești vegetarian, începe să mănânci carne. Folosește șervețele umede pentru a șterge paharele și tacâmurile, ca să nu lași amprente/ADN, ce pot fi citite cu un aparat Bpac, ușor de procurat din comerț.

Folosește un sac de dormit la hotel (evită-le pe cele care fac parte din lanțuri hoteliere). Plătește întotdeauna cu bani lichizi.

ÿÿÿÿÿÿÿÿ

PASUL ȘASE Redu-ți activitatea pe paginile de socializare.

Creează-ți o nouă identitate, exclusiv offline. (Nu face greșeala comună de a încerca să obții acte de identitate false pe numele unei persoane decedate.)

X0X0X0~~PASUL ȘAPTE Adună o sumă mare de bani lichizi.

Împrumutarea de bani de la un cămătar sau dealer de droguri este riscantă, dar eficientă. După ce vei dispărea, vor veni să te caute, ceea ce va deturna atenția persoanelor care te caută.

%%%%%0x0

PASUL OPT Spune-le apropiaților tăi că ți-e teamă că ești urmărit. Sau zi-le că ai început să faci drumeții în locuri izolate. (Drumețiile sunt preferabile înecului deoarece mai puține cadavre sunt recuperate ca urmare a accidentelor petrecute pe munte.) Nu spune nimănui ce plănuești să faci, nici chiar celor în care ai cea mai mare încredere.

#&

Cumpără o șapcă de baseball cu leduri sub cozoroc. Acestea vor face ca imaginea feței tale să apară neclară pe camerele cu infraroșu, atunci când călătorești.

#&

#&

Entry

%%%%%0xx0

PASUL NOUĂ Înființează o firmă pe un nume care nu are legătură cu tine. Aceasta va fi o entitate legală capabilă să închirieze un apartament, să plătească facturi, să deschidă un cont bancar etc. Folosește contul firmei, nu unul personal, pentru a plăti ce ai de plătit.

Entr%%

#&

PASUL ZECE Aruncă toate cardurile bancare, bunurile personale etc. Apoi pleacă.

Privești fix foile. În mod cert, nu te-ai așteptat la așa ceva.

Deci, la urma urmelor, nu ai avut o relație extraconjugală. Nici nu te-ai sinucis. Secretul e cu totul altul.

Ai fugit.

E drept că nu toate detaliile se potrivesc – de exemplu, pe pagina de internet se preciza clar să nu-ți înscenezi înecul, iar iPad-ul cu siguranță n-a fost fiert și zdrobit cu un ciocan. Însă, probabil, ai decis că dragostea ta bine cunoscută pentru surfing ar face ca oceanul să fie mai credibil decât un accident pe munte. Toate celelalte detalii, cum ar fi pastilele, se potrivesc prea bine cu ce ai citit pentru a fi o coincidență.

Ești în viață.

Gândul e șocant. Tot ce crede Tim – tot ce *a făcut*, de la creșterea lui Danny la construcția ta – s-a întemeiat pe o înșelătorie monstruoasă. Pe o minciună servită de femeia pe care o iubea. Femeia care spusese mereu că și ea îl iubea.

Ca o ironie a sortii, găsind informația care îl absolvă pe Tim de uciderea ta, ai descoperit ceva care îl va distruge complet.

Dar *de ce?* Asta nu poți înțelege încă. Aveai o viață bună, un soț care te adora. Bun, prefera să porți părul împletit și nu îi plăcea când mimai orgasmul. Totuși, astea nu erau motive ca să îți înscenezi moartea.

Iar dacă, din cine știe ce motiv, ai încetat să-l iubești pe Tim, ar fi fost păcat – dar aveai opțiunea de a divorța. În fond, vorbim despre același bărbat care ți-a dăruit o casă pe plajă drept cadou de nuntă. Chiar dacă v-ați fi despărțit, amândoi ați fi rămas ridicol de bogați.

Și, în primul rând, nu poți înțelege cum de l-ai abandonat pe Danny. Cu siguranță, nici o mamă nu și-ar fi părăsit copilul în felul acesta, mai ales un copil atât de dureros de vulnerabil cum era el.

„Oamenii fac astfel de lucruri“, îți amintește o voce lăuntrică. „Se mai întâmplă.“

Dar nu oamenii ca tine și ca Tim. Nu oamenii puternici, altruiști și cu principii. Oamenii buni.

Dacă așa sunteți voi.

– Fantastic! șoptește Nathan. Privește numerele care se derulează pe ecran. Pot să văd, efectiv, cum funcționează mintea ta.

– Ce vrei să spui? întrebi tu, tăios.

– Nu-ți face griji, nu-ți pot citi gândurile. Doar văd că gândești intens.

Se uită la printurile pe care încă le ții în mână.

– Ai de gând să le arăți poliției?

– Nu m-am decis.

Dar deja îți dai seama cât de problematic ar fi. Poliția ar relua ancheta. Nu știi dacă este legal să-ți înscenezi moartea, dar bănuiești că, dacă Abigail Cullen-Scott ar fi găsită vie și nevătămată, ar fi acuzată cel puțin de zădărnicierea anchetei poliției.

Și, mai ales, Tim ar afla ce ai făcut. Că ai pus capăt căsniciei. Că ți-ai părăsit fiul bolnav. Și pe el.

Îți amintești ce a spus Mike când a venit să te vadă. „Nu uita cât de fragil e încă.“

Nu-i poți face rău lui Tim în felul acesta. Cel puțin, nu încă.

– Dacă duci hârtiile astea la poliție, zice Nathan pe un ton viclean, iPad-ul îți va fi confiscat. Și fac pariu că sunt și alte lucruri în el.

Brusc, cobori mâna și îți smulgi cablul din șold.

– Hei! protestează el. Ala trebuie scos corect...

– Cât de multe?

– Nu sunt sigur, zice și arată cu aviditate spre cablul care atârână acum din laptopul lui. Conectează-mă din nou și voi începe o altă scanare în seara asta.

– Nu! spui tu, făcând un pas în spate. Mai recuperează din informații, apoi mai vedem dacă te las să te conectezi din nou. Nimic nu e gratis pe lumea asta, ai uitat?

ȘAISPREZECE

SIMȚIȚI-VĂ LIBERI! probabil că a fost cea mai reușită creație a lui Abbie, cât a stat la noi. Oamenii o întrebau: „Ce vei face mai departe, ca să fie mai reușit decât *asta?*“ Ea se mulțumea să zâmbească și să ridice din umeri. „O să-mi vină ceva în minte“, răspundea ea. „Mereu îmi vine.“

Însă, pe măsură ce săptămânile, apoi lunile treceau, zâmbetul a început să-i pălească. Cineva a sugerat că ar putea să facă o serie de statui din pastă modelatoare, dar ea a oftat adânc și a spus că „da, poate ar trebui“, de parcă i se propusese să-și ia o slujbă într-o companie de asigurări sau ceva de genul ăsta. S-a discutat despre un proiect care să includă busturile noastre 3D, însă până la urmă nu s-a concretizat. Ironia făcea că, din cauza viralizării cu întârziere a postărilor pe rețelele de socializare, culmea succesului obținut cu fotografiile sculpturii *SIMȚIȚI-VĂ LIBERI!* a coincis aproape întocmai cu perioada lipsei de inspirație a lui Abbie.

Inițial, ne-am simțit dezamăgiți – ne obișnuiserăm cu distracția regulată oferită de lucrările ei, care luminau truda mecanică a vieților noastre –, dar și datori s-o protejăm. De ce ar fi trebuit să se simtă obligată să ne amuze, ca un magician care scoate alt balon din buzunar sau ca un solist care își cântă pentru a mia oară cel mai mare hit? Ea era artistă, artista noastră, iar activitatea ei era măreață și sfântă.

În plus, era iubita fondatorului. Povestea lor de dragoste ajunsese să se regăsească în titlurile articolelor, cel puțin ale celor de pe website-urile locale dedicate bârfelor din domeniul tehnologiei. Când a împlinit douăzeci și cinci de ani, Tim i-a angajat pe cei de la Gay Men's Chorus din San Francisco să-i cânte „La mulți ani“ în fața geamurilor de la dormitorul ei. Apoi a dus-o să facă *wing-walking*⁸, după care au zburat cu un avion privat spre Lanai, insula din Hawaii a lui Larry Ellison², unde au stat două zile și au făcut surfing.

Totuși, el era în continuare fondatorul, iar munca era pe primul loc. În majoritatea serilor, stătea la birou până la ora zece sau chiar mai târziu. Iar pe lângă superbe poze de pe paginile de socializare, în care ei doi stăteau pe marginea craterului unui vulcan activ din Hawaii, au început să apară șoapte mai sumbre, mai tulburătoare. Într-o noapte târzie, cineva o văzuse

pe Abbie în clubul Slim's, împreună cu un grup de muzicieni, toți beți sau drogați. Cineva a relatat o conversație incoerentă pe care a avut-o cu ea în clubul Mezzanine, Abbie fiind foarte transpirată. A început să vină tot mai rar la birou. Iar când venea, în general asta se întâmpla după-amiaza, în timp ce Tim era întotdeauna acolo de la șapte dimineața.

Așa că, atunci când n-a mai venit deloc, toți am tras aceeași concluzie. Am presupus că ne părăsise și, probabil, se despărțise de Tim. „Ai mai văzut-o pe Abbie în ultima vreme?” devenise o întrebare pe care nu ne-o mai puneam unii altora, pentru că răspunsul era întotdeauna același. Era ca și cum ar fi dispărut.

Data încheierii rezidenței sale de șase luni a venit și a trecut nesărbătorită și nici măcar pomenită.

La trei săptămâni după aceea, vestea a început să circule prin birou. Abbie se întorcea! Contractul de rezidență fusese prelungit! Nu, nu prelungit, ci *reluat*. Fără ca noi să știm, Abbie fusese în concediu medical. Dacă se scădea acea perioadă, mai avea douăsprezece săptămâni din contract și avea să revină măcar pentru acel interval de timp.

Am făcut socoteala că fusese bolnavă peste nouăzeci de zile. Am căutat repede pe internet. Un link ducea la un articol al cărui titlu era: „Studiul arată că perioada optimă de internare într-o clinică de dezintoxicare este de cel puțin nouăzeci de zile”. Cineva a verificat asigurarea de sănătate a companiei. Dezintoxicarea era în regim de coplată, ceea ce însemna o factură foarte mare pentru persoana respectivă. Dar ne îndoiam că Abbie fusese cea care achitase nota de plată.

Apoi, câteva zile mai târziu, a intrat în birou ca prima oară, imaginea pură a sănătății californiene, cu pielea sărutată de soare – ne-a spus că în locul unde fusese era încurajată munca în aer liber, fiind un fel de combinație între un azil de boli psihice și un *kibbutz*. A fost foarte deschisă în privința faptului că fusese la dezintoxicare. „Am avut o problemă, iar când Tim și-a dat seama, a rezolvat-o”, a spus ea cu recunoștință. Am aflat că ea avusese un accident cu Volkswagen-ul lui, iar polițiștii îi luaseră o probă de sânge la locul faptei. Ca parte a înțelegerii încheiate, avocatul lui Tim îi zisese judecătorului că ea se va interna într-o clinică de dezintoxicare. Între timp, Tim s-a interesat ce clinică avea cele mai bune rezultate pe termen lung și a trimis-o direct acolo. Cum altfel?

Așa că tot ce am avut de făcut a fost să o luăm pe urmele lui Tim. Am introdus în motorul de căutare cuvintele „dezintoxicare california cele mai bune rezultate pe termen lung“ și am găsit Moving On, un mic centru de tratament aflat în Napa Valley, care, din poze, arăta mai degrabă ca un hotel-boutique decât ca o clinică de dezintoxicare. Avea o piscină în formă de rinichi, înconjurată de șezlonguri și umbrele de soare, un restaurant cu un maestru bucătar care gătea mâncăruri vegetariene, o sală de gimnastică... Avea inclusiv o podgorie proprie, cu toate că singurul Cabernet servit oaspeților era fără alcool. Website-ul era discret în privința costurilor, dar în altă parte am găsit că prețul pe zi era de două mii cinci sute de dolari, plus cheltuielile suplimentare.

Unii dintre noi aveau ideea preconcepută că astfel de locuri erau doar un soi de spa-uri cu pretenții. Dar am săpat puțin mai adânc. Motivul pentru care Moving On avea o rată atât de mare de succes nu era piscina sau sala de gimnastică și cu atât mai puțin vinul fără alcool. Moving On trata dependența cu substanțe chimice care provocau aversiune, precum apomorfina și succinilcolina. Din câte am citit, apomorfina îi era injectată pacientului când acesta se pregătea să ingereze o mică doză de droguri recreaționale, cum ar fi o linie de cocaină. Substanța provoca o greață puternică, urmată de vărsături involuntare, iar în timp, cele două deveneau indisolubil legate în mintea pacientului, astfel încât acesta avea o senzație de greață fie și numai dacă se uita la cocaină. Succinilcolina avea un efect similar, dar acționa diferit, provocând paralizia instantanee a fiecărui mușchi din corp, inclusiv a celor respiratorii. Subiecții aveau senzația că se sufocă – și chiar se sufocau. Efectul dispărea în mai puțin de un minut, dar groaza provocată era atât de puternică, încât folosirea ei de către CIA, în cadrul interogatoriilor, fusese interzisă în timpul mandatului lui Bush. Internarea la acea clinică pentru dezintoxicare nu fusese o vacanță pentru Abbie. Iar când ne-am uitat la ea cu ceva mai multă atenție, ne-am dat seama că nu mai era chiar ca înainte – veselia ei avea acum ceva fragil, ceva forțat. Nu mai dansa pe mese și nici măcar nu mai ieșea să fumeze și să bârfească în parcare. Era imaculată ca în ziua în care se născuse.

– Îi datorez totul lui Tim, pentru că m-a ajutat să-mi revin, i-a spus ea lui Morag, în camera de recreere. Nici măcar de nicotină nu mai am poftă.

– Am ajutat-o să se însănătoșească. Am reparat-o, i-a zis Tim lui Mike, în același loc, două zile mai târziu. Oricine ar face la fel pentru o persoană pe

care o iubește cu adevărat.

Ești încă în stare de șoc când Tim ajunge acasă în acea seară, obosit, dar triumfător. Bani lui Renton au intrat în cont. Deși nu spune concret că firma e salvată, acest lucru reiese clar din ușurarea care se citește pe chipul lui.

În aceste condiții, nu-i greu să te prefaci că pentru tine ziua a fost lipsită de evenimente. Nu-i zici ce a găsit Nathan în iPad. În schimb, îi spui că te-ai întâlnit cu Lisa.

El se încruntă.

– Nu e cea mai mare admiratoare a mea.

– Lisa a fost OK. Era doar supărată că m-a văzut pe neașteptate la televizor. Dar cred că ne-am împăcat acum.

– Asta-i bine, spune el, cu un aer absent.

Își verifică e-mailurile pe telefon. Uneori se adună peste o sută pe care nu a avut timp să le parcurgă la birou.

„De asta ai plecat? Te-ai simțit ignorată?”

Îți dai seama că, de-acum, tot ce va spune și va face Tim va stârni această întrebare. „De asta ai plecat? Asta ți s-a părut de nesuportat?”

El se uită la tine și vede că îl privești fix.

– Scuze, iubito! Sunt nepoliticos.

Pune telefonul jos.

– Nu, e în regulă, zici tu repede. O să fac ceva de mâncare și putem vorbi la cină.

Dar nu te poți abține să nu adaugi:

– Înainte... mă deranja asta? Faptul că lucrei mult a fost o problemă pentru noi?

El stă puțin pe gânduri.

– Uneori, recunoaște în cele din urmă. Dar, când te deranja, îmi spuneai și ne făceam timp unul pentru celălalt. Întotdeauna am pus căsnicia pe primul loc. Chiar și după ce Danny a primit acel diagnostic, aveam grijă să plecăm uneori, chiar dacă doar pentru un weekend. Școala lui are și internat, așa că, din când în când, îl lăsam acolo vineri, iar noi ne duceam la casa de pe plajă sau închiriam un avion privat să ne ducă până la lacul

Tahoe, unde făceam snowboarding vreo două zile. Apoi el se întorcea acasă luni și ne reluam viața de familie.

Te gândești la viața pe care probabil că o ai acum. Ești sigură că nu implică snowboarding și case pe plajă, și cu atât mai puțin avioane private. Ce scria pe site? „Folosește un sac de dormit la hotel (evită-le pe cele care fac parte din lanțuri hoteliere). Nu comanda niciodată de la lanțurile de restaurante. Folosește șervețele umede pentru a șterge paharele și tacâmurile.“

Deodată, simți un junghi puternic în cap. Tresari involuntar.

– Te simți bine? întrebă îngrijorat Tim.

– Mă simt..., dai să spui, dar, brusc, te clatini și te sprijini de aragaz. Cred că ar fi bine să mă așez.

– Desigur, spune Tim, ajungând imediat lângă tine și ajutându-te să te așezi. Ce e?

– Nimic. Am amețit pentru o clipă.

Dar știi că nu a fost o simplă amețeală. Preț de câteva momente, te-ai simțit copleșită de o panică terifiantă. Ca și cum ai fi fost despicată, iar creierul plutea departe de tine, ca o bulă de aer sub apă. Ai simțit în același timp că erai și nu erai *tu*, că erai ceva imposibil, ceva care nu avea sens...

– Nu ar trebui să se întâmple așa ceva, spune Tim, cu un aer îngrijorat. Să-mi spui dacă se repetă.

Încuviințezi din cap. Te gândești că poate ar fi trebuit să-l lași pe Nathan să scoată cablul conform procedurii.

Sau poate că e ceva mai important de-atât, legat de ceea ce ai citit în acele printuri.

În cele din urmă, îl convingi pe Tim să revină la e-mailurile lui. Deschizi o sticlă de vin, apoi faci o salată.

– *Ticăloșii!* se răstește el deodată.

– Cine?

– Parcă ai spus că te-ai împăcat cu Lisa.

Bate puternic cu degetul în ecran, în timp ce tastează un răspuns.

– Așa este, spui tu, stupefiată. Cel puțin, așa a părut.

Fără să zică nimic, Tim întinde telefonul spre tine, ca să poți citi. E-mailul este de la o firmă de avocatură numită Stanton Flowers LLP. Prima parte pare să conțină în principal niște exprimări alambicate. („«Entitatea» va fi

predată pentru eliminarea tuturor informațiilor personale, rețelelor computaționale și altor inputuri/outputuri considerate a forma unul sau mai multe fișiere de date...“)

– Ce înseamnă asta? întrebi tu, ridicând privirea spre el.

– Înseamnă că așa-zisa ta familie vrea să fii distrusă, răspunde Tim, pe un ton sumbru.

– Poftim?

– Și încearcă să obțină și custodia lui Danny.

Începe să tasteze din nou.

Îl privești îngrozită.

– Pe ce motiv?

– Treaba cu Danny? Susțin că ai fi imprevizibilă și că ai putea reprezenta o primejdie pentru el – apropo de palma pe care i-ai dat-o prezentatoarei. Partea cu distrugerea se bazează pe faptul că tu nu ți-ai dat explicit consimțământul pentru asta.

Chipul lui e o mască a furiei.

– Imbecilii! Oameni înguști la minte, insignifianți, care nu văd dincolo de lungul nasului. *Firește* că legile în vigoare privind datele cu caracter personal nu se pot aplica în cazul tău. Tu ești *unică*!

Se ridică brusc, prea furios pentru a sta locului, și începe să umble de colo colo prin bucătărie.

– M-a mințit, rostești tu încet. Lisa. Mi-a spus că e ca și cum și-ar fi revăzut sora. Dar în tot acel timp, trebuie să fi știut ce urma să se întâmple.

– Ți-am zis că e o jigodie. Trebuie să-mi sun avocatul.

– Acum? faci tu, întrebarea fiind, de fapt: „Nu poate aștepta până după cină?”

Dar Tim nu înțelege.

– Nu-ți face griji, o să-mi răspundă. Îl plătesc cu o avere. Și e exclus să-i las pe ticăloșii ăia ignoranți să-mi distrugă familia!

În noaptea aceea, modul somn nu funcționează. Te întinzi, dar mintea îți clocotește, iar întrebările nu-ți dau pace nici o clipă.

Dispariția ta. Trădarea Lisei. Acea ciudată carte ascunsă. Website-ul găsit de Nathan... Sunt foarte multe lucruri care nu se adună, care nu reușesc să formeze un tipar. Îți simți creierul căutând conexiuni, trecând de la o posibilitate la alta. Dar nu se produce nici un declic.

Când ațipești, visezi din nou logodna voastră, minunata noapte petrecută la Jaipur. Dar acum pare altfel. În loc să re trăiești o amintire, parcă te-ai uita la altcineva. Parcă ai privi prin ochii ei, ai avea gândurile ei, însă ești cumva un observator în capul cuiva pe care pur și simplu nu-l înțelegi.

„Înainte de orice altceva“, gândești somnoroasă, „trebuie să o găsesc. Trebuie să aflu unde a plecat Abbie și de ce. Abia după aceea îi voi spune lui Tim...“

Brusc, simți din nou acea panică vertiginoasă, fără vreun motiv aparent, atât de pătrunzătoare, încât te face să te trezești pe deplin.

Privești prin întuneric, conștientă că ceva important tocmai s-a întâmplat. Dar ce?

Apoi îți dai brusc seama. În vis, te-ai gândit la Abbie ca fiind „ea“. Cineva diferit de tine.

Dacă Abbie nu este moartă, atunci totul se schimbă. Pentru că, dacă ea trăiește, atunci tu ce ești? Nu poți fi cine credeai că ești. Acea persoană – Abbie – există deja.

Ești o copie. Un alter ego. Nu, nici măcar asta. Ești ceva indescriptibil, un fel de monstruozitate, ceva ce nici măcar n-ar trebui să existe. Dar categoric nu ești Abbie Cullen-Scott întoarsă din morți, așa cum a crezut Tim când te-a creat.

Da, ai unele dintre amintirile ei. S-ar putea să ai chiar și ceva din personalitatea ei. Însă ai alte gânduri, alte scopuri, o altă identitate.

Ești o creatură fără nume. Un obiect.

Groaza revine – senzația că de sfâșiere –, dar, odată cu ea, și înțelegerea.

„Tu nu ești Abbie.“

„Atunci, ce ești?“

„~~Abbie~~. Non-Abbie. Abbie la negativ...” O explozie de simboluri ți se declanșează în cap pe măsură ce mintea încearcă să găsească un răspuns, dar nu reușește.

Ești $\neq$? $\approx$? a' ? $\perp$? Nimic nu se potrivește.

Un alt fior de groază îți străpunge creierul. Întunericul năpustindu-se către tine...

Și apoi îți dai seama ce simți.

Simți că parcă te naști.

– Trebuie să recunoaștem că au un caz destul de solid, spune prudent avocatul.

Chipul lui Tim se schimonosește când mârâie de furie, iar avocatul, pe nume Pete Maines, ridică o mână pentru a-l opri.

– Ceea ce nu înseamnă că vor câștiga. Vreau doar să fie clar că e o misiune dificilă.

„Și cu o notă de plată pe măsură“, gândești tu cu cinism.

Cinci oameni se află în jurul mesei cu blat de sticlă din biroul modern al avocatului. În afară de tine, Maines și Tim, mai sunt Mike și Elijah, cu toate că nu prea înțelegi ce legătură are asta cu ei.

Maines enumeră pe degete aspectele vizate.

– În primul rând, ei pretind că au fost afectați emoțional. Acest fapt e destul de ușor refutabil – fleacurile obișnuite, să le contracărăm argumentele. În al doilea rând, protecția datelor. Asta pare ceva înfricoșător, dar, de fapt, legile în privința datelor cu caracter personal sunt pline de lacune, după cum cei de la Google și Facebook știu prea bine. Celelalte trei puncte mă îngrijorează mai mult.

– Continuă! se răstește Tim.

– A treia revendicare este legată de „drepturile de publicitate“. Folosirea neautorizată a numelui și asemănării în scopuri comerciale, cum ar fi crearea de mărfuri, e întotdeauna interzisă.

– Ea nu este o *marfă*, spune Tim, încercând să-și stăpânească furia. E *soția* mea!

Pete Maines continuă, ignorând intervenția.

– Conceptul de „asemănare“ a evoluat în domeniul juridic și include trăsături precum particularitățile comportamentale, discursul și stilul personal.

– Un moment! îl întrerupe Elijah. Știu câte ceva despre asta. Drepturile asupra imaginii unei persoane, după moartea ei, nu fac parte automat din moștenirea sa?

Maines încuviințează din cap.

– Așa este.

Elijah îi privește rânjind pe cei de la masă.

– Atunci, am scăpat. Drepturile asupra imaginii lui Abbie îi aparțin lui Tim.

Urmează o tăcere îndelungată. Tim clatină din cap.

– De ce nu? Întreabă uimit Elijah.

– Din punct de vedere legal, Abbie nu este moartă. Desigur, e dată dispărută și se presupune că a murit. Dar în absența cadavrului sau a unei condamnări pentru uciderea ei, nu va fi declarată moartă decât după cinci ani de la deschiderea anchetei. Cu alte cuvinte, peste trei luni.

– Atunci, vom trage de timp, spune numaidecât Elijah.

– Putem încerca. Dar, din același motiv, ei insistă să se ajungă cât mai repede în fața unui judecător, explică Maines și își reia numărătoarea pe degete. Punctul patru este consimțământul. Ți-a dat soția ta, explicit sau implicit, permisiunea de a o recrea în felul acesta?

Chipul lui Tim se întunecă brusc.

– Nu a fost nevoie. Era un lucru subînțeles între noi.

– Dar nu ai nimic scris. Sau afirmat de față cu martori.

Tim clatină din cap.

– Nu-i adevărat, spui tu încet.

Toți se uită la tine.

– Jurămintele de la nuntă. „Mă dăruiesc ție pentru eternitate.“ Îți amintești?

– Înduioșător, zice Maines. Însă, din păcate, jurămintele de la nuntă nu au greutate în fața legii. Presupun că nu s-a menționat nimic în contractul prenupțial, nu?

Tim clatină din cap.

– Ei bine, asta ne aduce la altă chestiune. De fapt, cine este proprietarul acestei creații remarcabile? Întreabă Maines, arătând spre tine cu mâna folosită pentru a enumera punctele.

Îl privești șocată. Tim tresare.

– Cine e *proprietarul*? Pentru numele lui Dumnezeu, ea nu este un *obiect*!

– Ți-o plăcea ție să consideri că nu este, dar judecătorul va vedea altfel lucrurile. A fost proiectată de Scott Robotics, nu-i așa? Ai cumpărat-o de la ei? Sau încă aparține companiei?

Tim lovește cu pumnul în masă.

– Nu fi ridicol! E compania mea.

– E a *acționarilor*. Amintește-mi cine e acționarul majoritar.

– Începând de ieri, John Renton, răspunde cu voce joasă Mike.

Maines fluieră ușurel.

– Păi, vestea bună e că firma, și nu tu, personal, va suporta costurile acestei lupte, spune, apoi face o pauză. Sau a înțelegerii la care s-ar putea să se ajungă.

– Nu vom încheia nici o înțelegere! rostește Tim printre dinții încleștați.

Își dai seama că face mari eforturi ca să nu explodeze.

– Ar fi bine să ascuți ce mai am de spus, înainte de a lua această decizie.

Maines ridică din nou mâna, cu degetul mare în sus.

– Al cincilea și ultimul punct este legat de drepturile morale. Și cred că va fi cel mai greu de combătut.

Elijah se încruntă.

– Drepturi *morale*? Ce sunt astea?

– Drepturile unui artist de a avea control asupra creației sale. California este singurul stat care le recunoaște.

– Nu înțeleg, zici tu. Cum să fiu eu creația lui Abbie?

Îți dai seama prea târziu că ai spus „creația lui Abbie“, în loc de „creația mea“. Va trebui să fii atentă în privința asta. Dar nimeni altcineva nu pare să fi remarcat.

Tim este cel care răspunde.

– Prima versiune a ta – dacă vrei, versiunea beta. A fost ideea ta.

ȘAPTESPREZECE

– Mi-ar plăcea să fac un robot din tine.

Mai târziu, câțiva dintre noi au jurat că au auzit aceste cuvinte, sau oricum unele asemănătoare, adresate lui Abbie, în timp ce străbăteau holul de la recepție. (De când Abbie se întorsese de la dezintoxicare, începuseră să vină iarăși împreună, ținându-se de mână, și cu *latte*-uri identice, de la Urban Beans, în mâinile libere.) Dar, cu toate că era o declarație neobișnuită pe care să i-o faci cuiva, noi toți am înțeles. La urma urmelor, ne ocupam de robotică. Nu mai consideram de multă vreme că roboții ar fi ceva nefiresc sau bizar.

Replica lui Abbie a constituit însă subiectul unei ample dezbateri. Unora dintre noi li s-a părut că a râs și a spus: „Sigur că da“, sensul fiind: „Sigur că asta ai face, dar așa ceva nu se va întâmpla“. Alții au considerat că a vrut, pur și simplu, să spună: „Sigur, de ce nu?“ Iar mulți dintre noi ne-am gândit că a vrut să zică: „Serios? Pentru că eu sunt de acord, dacă asta vrei“.

Ceea ce nu a constituit subiect de dispută, pentru că Tim a spus-o în timp ce stăteau în ușa deschisă a biroului său, câteva minute mai târziu, a fost următoarea replică:

– Aș putea învăța pe *oricine* bazele programării, în circa două săptămâni.

– Pe mine, nu! a zis Abbie, clătinând din cap. Îmi place tehnologia, dar sunt groaznică la matematică.

– Programarea nu e matematică. Știi să gătești, nu-i așa? Programarea e ca și cum ai scrie o rețetă. Sau ca și cum ai da cuiva îndrumări ca să ajungă la tine acasă. Doar că într-un mod foarte lipsit de ambiguitate.

Ce s-a întâmplat după aceea a fost aproape inevitabil. Tim și-a anulat întâlnirile. Într-o oră, a învățat-o pe Abbie să scrie prima ei linie de cod, iar până la prânz, să facă un program simplu. Înainte de sfârșitul zilei, ea i-a trimis următoarele:

```
int main( ) {  
while(1) {  
doesLove(you);
```

```

}
{
doesLove(String str {
printf("I love %s!", str);
}

```

Ceea ce, deși nu semăna deloc cu o poezie de dragoste, a avut efectul de a tipări la nesfârșit pe monitorul lui cuvintele *I love you*. De asemenea, i-a trimis un program în ASCII care a făcut ca imprimanta lui să printeze:

```

_____000000000000_____000000000000_____
_____00000000_____00000_____000000_____00000000_____
_____00000000_____000_____000000_____
_____00000000_____0_____0000_____
_____000000_____0000_____
_____00000_____0000_____
_____00000_____00000_____
_____00000_____TIM_____ABBIE_____000000_____
_____000000_____00000000_____
_____00000000_____00000000_____
_____000000_____000000_____
_____000000_____000000_____
_____00000_____0000_____
_____0000_____0000_____
_____0000_____0000_____
_____000_____000_____
_____000_____00_____
_____00_00_____
_____00_____

```

Însă deoarece imprimata era lângă biroul altcuiva, el nu a văzut. La sfârșitul celei de-a doua zile, lucrau la programele HelloWorld, iar după două săptămâni, ne-au prezentat prima versiune robotică a lui Abbie. La urma urmelor, toate componentele erau la îndemână. Scanarea 3D pe care o folosise pentru *FACEȚI CE VREȚI (SIMȚIȚI-VĂ LIBERI!)* a trebuit

doar printată din nou, folosind un material dur. Mecanica, senzorii și motorașele de shopbot erau gata să fie încorporate, împreună cu o funcție vocală simplă. Desigur, totul a fost încropit la repezeală, dar a ieșit suficient de bine pentru ca robotul Abbie să se plimbe printre birouri cu un platou de fursecuri, pe care ni le-a oferit spunându-i fiecăruia pe nume, în vreme ce Tim și adevărata Abbie priveau de la distanță, mândri ca niște părinți.

– E incredibil! a rostit Abbie.

Arăta mai bine. Mai energică. Entuziasmată chiar.

– E doar începutul, i-a spus Tim. M-am gândit deja la unele îmbunătățiri.

Te întorci deprimată de la biroul avocatului. A devenit clar că, deși ai gânduri și personalitate proprii, din punct de vedere legal nu ești altceva decât o mașinărie care oricând poate fi scoasă din uz sau transferată unui alt proprietar.

Încă nu ai spus nimănui că Abbie trăiește. Din câte îți dai seama, asta ar face ca situația ta să fie și mai precară. Strategia lui Pete Maines presupune convingerea unui judecător că ești înzestrată cu o conștiință – după cum o numește el – unică, ce nu ar trebui distrusă până când întrebările legate de dreptul de proprietate nu vor primi răspunsuri care să excludă orice posibilitate a unui recurs. Iar dacă dezvălui că, departe de a fi un backup unic al minții unei moarte, de fapt ești un soi de clonă parțială și distorsionată a unei femei vii, te aștepți ca speranța ta de viață să fie foarte scurtă.

În plus, încă nu te poți hotărî să-i spui lui Tim că iubita lui soție și-a înscenat moartea.

Tim s-a întors de la întâlnire furios, mânia lui fiind îndreptată acum spre avocat. Așa se poartă Tim cu oamenii. Dacă poate, îi inspiră, dar, dacă nu poate, îi zdrobește printr-un simplu efort de voință. A vrut să știe *de ce* Pete Maines nu avea o strategie, *de ce* nu putea garanta că va rezolva problema, *de ce* era o asemenea pierdere prostescă de timp și de bani.

– Nu pot rescrie legea, îi răspunsese răbdător Maines. Tot ce pot face e să construiesc cel mai solid caz posibil. Și să te sfătuiesc ce să faci dacă aveam șanse slabe.

În esență, a recomandat ca Scott Robotics să îi plătească pe Lisa și pe ceilalți membri ai familiei lui Abbie, indiferent cât aveau să ceară, pentru a renunța la proces. Aceasta a fost decizia asupra căreia toată lumea a convenit la încheierea întâlnirii. Dar tu știi că asta vă va permite doar să câștigați puțin timp. Nu banii sunt motivația Lisei.

„Cine este proprietarul acestei creații remarcabile?”

Pentru că simți ca tine și gândești ca tine, ți-a fost foarte ușor să uiți că, de fapt, nu ești altceva decât un ansamblu de procesoare și plăci logice.

Proprietate intelectuală și patente de disputat între părțile concurente, ca o mașină valoroasă în bătălia dintre doi soți la divorț.

Măcar Tim te iubește. Tim te va proteja. Un val de ușurare și dragoste pentru el te cuprinde când îți dai seama de asta, da, „Tim va face ca totul să fie bine“. Așa cum face întotdeauna. Este un luptător. Și e de partea ta.

– Mă duc la culcare, spune el. Trebuie să mă trezesc devreme și să mă ocup de asta înainte ca ticăloșii ăia să găsească noi modalități de a ne-o trage.

Se apleacă și te sărută pe frunte, așa cum face întotdeauna înainte de a se duce la culcare. În seara asta însă, ridici capul, așa că buzele lui aterizează pe ale tale. Este atât de bine, atât de corect, încât te pomenești sărutându-l mai apăsător. Îi cuprinzi capul cu mâinile și îl tragi spre tine. Apoi te lipești de el, disperată să-i simți atingerea, trecându-ți brațele peste spinarea lui...

– Oho! rostește el, desprinzându-se de tine. Ce-i asta, Abs?

– Vreau să mă culc cu tine, spui tu cu insistență în glas.

Simți nevoia disperată de a fi ținută în brațe. Dar e mai mult de-atât. Ai nevoie să primești o validare a faptului că ești *vie*, și nu doar o construcție mecatronică. Ai foarte mare nevoie să simți dorința lui pentru tine, să te simți dorită.

– Să facem dragoste. Te vreau...

– Știi că nu-i posibil, îți zice el, cu blândețe. Fizic, adică. Nu ești construită în acest fel.

– Vom găsi noi o modalitate. Chiar dacă eu nu pot simți nimic, mi-ar face plăcere să-ți ofer *ție* plăcere. În fond, asta este dragostea, nu-i așa? Să vrei ca persoana de lângă tine să fie fericită. Și am *nevoie* să fim intimi. Să avem o relație fizică. Altminteri, cum ți-aș putea fi soție?

El rămâne tăcut câteva clipe.

– Și eu aș vrea asta, Abbie. Foarte mult.

– Atunci, hai să...

– Dar ar fi greșit, te întrerupe el. Îmi pare rău. Pur și simplu, nu pot face asta.

– Dar *de ce?* insiști tu. Ar fi chiar așa de groaznic să ai relații sexuale cu mine?

– Fiindcă aș simți că sunt necredincios, răspunde el încet. Vezi tu, în adâncul inimii mele, știu că tu n-ai murit.

Îl privești fix.

Așadar, el a știut tot timpul. A știut ce conținea iPad-ul. Ce a făcut Abbie. Tragi adânc aer în piept, pentru a spune ceva...

– Nu știu nimic concret, adaugă el. Și nu am nici o dovadă. Știu doar că nu erai genul care să ne părăsească pe mine și pe Danny.

– Atunci ce este? întrebi, silindu-te să vorbești pe un ton cât mai natural. Crezi că m-am hotărât brusc să plec?

El clatină din cap.

– Dumnezeule, nu! Probabil că s-a întâmplat ceva în ultimele zile, cât ai stat singură în casa de pe plajă... ceva catastrofal. Noi doi n-am comunicat prea mult în acea perioadă. Din partea mea, a fost ceva intenționat, am încercat să te las să lucrezi. Dar dacă treceai printr-un soi de criză? Dacă ai avut o cădere nervoasă? Mi-am imaginat tot felul de scenarii. Erai – ești – o femeie frumoasă, iar eu te-am lăsat singură, fără nici un fel de protecție. M-am chinuit mult din pricina asta. M-am gândit la avocatul ăla care locuiește pe plajă, Charles Carter. Mereu am avut impresia că are anumite sentimente pentru tine. Dacă te-a încuiat în vreo pivniță? Însă polițiștii au refuzat să ia varianta asta în calcul. Au zis că ei urmează firul dovezilor și că nu exista nici un semn de intrare forțată sau că s-ar fi dat o luptă care să implice pe cineva, cu atât mai puțin pe Carter. A fost o lene de nedescris din partea lor. Cum să urmeze firul dovezilor dacă nici nu se ridicau de pe scaun ca să le caute?

„Habar n-are“, îți dai tu seama. Te simți ușurată și tristă în același timp. Deoarece știi că, într-o zi, Tim va trebui să afle adevărul, și anume că soția lui l-a abandonat, și crezi că asta îl va distruge definitiv.

– Desigur, asta nu m-a împiedicat să te plâng, adaugă el. În anumite privințe, a făcut ca lucrurile să fie și mai dificile. Am tot oscilat între speranță și disperare – într-o zi, eram convins că erai moartă, iar în următoarea, că vei intra pe ușă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ba chiar mi-am pregătit un mic discurs prin care îți spuneam cât de rău îmi părea dacă te neglijașem, cât de mult te iubeam și aveam nevoie de tine. Iar când judecătorul a confirmat ceea ce știam cu toții – că arestarea mea fusese o

bătaie de joc –, dar polițiștii au refuzat în continuare să investigheze alte posibilități, mi-am dat seama că trebuia să fac eu ceva. Atunci am înțeles posibilitatea de a realiza ceva ce se putea autoinstrui pentru a căpăta conștiință de sine. Pentru a deveni *tu*.

– Dar nu a funcționat, nu-i așa? Până la urmă, eu nu o pot înlocui pe femeia pe care ai iubit-o. Tu doar zici asta, dar încă o jelești *pe ea*, încă ești obsedat să o găsești *pe ea*...

– Nu m-am gândit niciodată că o vei înlocui pe adevărata Abbie, te întrerupe el. Îmi pare rău dacă ți-am dat această impresie. Dar nu acesta a fost motivul pentru care te-am creat, nici vorbă de așa ceva.

– Atunci, care a fost motivul? întrebi tu, nedumerită.

– Îți amintești ce este acela un algoritm?

– Desigur. Nu se putea să fii măritată cu Tim Scott și să nu știi ce e un algoritm. Este un fel de ecuație. O formulă pentru a rezolva ceva.

– Așa este. Ca atunci când făceai un șir lung de înmulțiri la școală. E doar un instrument, de fapt. Un proces necesar pentru a ajunge la un anumit rezultat.

– Dar ce legătură are asta cu mine?

– Vezi tu, răspunde el calm, și tu ești un fel de algoritm. Un algoritm care să mă ajute s-o găsesc.

– Nu înțeleg, rostești tu, stupefiată. Mi-ai spus că sunt un cobot, un robot de companie...

– Am zis că ești *specială*, intervine el. Însă nu ți-am spus de ce.

– Dar cum aș putea eu s-o gădesc? Dacă poliția nu a putut...

– Poliția nu a încercat. După cum am zis, mi-am dat seama că trebuia să fac eu singur ceva. Însă nu aveam instrumentele potrivite, spune și arată spre tine cu ambele mâini. *Voilà!* A trebuit să *construiesc* instrumentele potrivite. Acesta a fost primul pas. Apoi trebuia să te las să te aclimatizezi. Dacă ți-aș fi spus toate astea de la început, ar fi fost prea mult de procesat pentru tine.

„Și *acum* este“, te gândești tu, năucită.

– Dar tot nu înțeleg ce te face să crezi că eu aș putea reuși s-o gădesc. Având în vedere că nimeni altcineva n-a reușit.

Tim începe să umble de colo colo prin bucătărie, cu chipul întunecat de concentrare.

– Ți amintești că am vorbit despre faptul că mașinăriile capabile de învățare profundă pot avea intuiție? Că pot vedea lucruri pe care programatorii lor nu le pot vedea? Asta sper să se întâmple și în cazul tău. Că vei putea să... mergi pe urmele ei. Să iei aceleași decizii pe care le-ar fi luat ea. Iar în cele din urmă, să-ți dai seama unde se află.

Te simți șocată. Și rănită. Așadar, acesta este motivul pentru care ți-a insuflat viață. Bine, pentru că te iubește foarte mult. Doar că o vrea pe cea adevărată. Originalul. *Pe ea*. Nu un simulacru hidos, din plastic și circuite.

Ceea ce te-a împiedicat să-ți fie silă de tine a fost faptul că Tim te adoră acum, în formă electronică, la fel de mult ca întotdeauna. „Iubirea nu-i iubire de-și schimbă focul după celălalt.“

Dar a fost o minciună.

Firește că nu te iubește. Cum ar putea? Îl dezguști.

Te simți năucită. Și mai mult de-atât – *trădată*. Faptul că făcea sex cu Sian nu înseamnă nimic pe lângă felul în care te-a manipulat.

– Și ce faci dacă o găsești? te auzi spunând. Dacă o găsești, iar ea nu vrea să se întoarcă? Te-ai gândit la asta?

– Nu pot să cred că s-ar întâmpla așa ceva. Dar, în cazul ăsta, măcar voi ști că am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Iar în cel mai rău caz...

Se oprește. Însă tu știi exact ce a vrut să spună. Să zicem că intuiția ta de mașinărie capabilă de învățare profundă te anunță.

„În cel mai rău caz, te am pe tine.“

„Am această versiune jalnică a soției mele, pe care am construit-o împreună în atelierul companiei mele.“

Preț de o clipă, trăiești un sentiment necunoscut.

Preț de o clipă, îi urăști pe amândoi.

O urăști pe Abbie Cullen-Scott, obiectul devotamentului lui Tim. Și îl urăști pe el pentru că o venerază.

Dai să-i spui totul. Despre cum era, de fapt, adorata lui Abbie. Despre iPad-ul ascuns. Despre lucrarea de artă pe care ea nu a făcut-o, pastilele pe care nu le-a luat, website-ul care a sfătuit-o să simuleze depresia ca preludiv la înscenarea propriei morți.

Dar nu o faci.

Dacă îi dai acele informații, nu mai poți da înapoi. Iar din câte știi despre Tim, s-ar putea să nu fie îndeajuns. El este atât de dornic să creadă tot ce-i mai bun despre ea, încât probabil se va convinge singur că există o explicație perfect inocentă pentru fuga ei.

Nu, cel mai bine e să nu spui nimic, cel puțin deocamdată. Trebuie să te gândești temeinic.

Pentru că o parte din tine speră deja că, la urma urmelor, Abbie nu mai trăiește. Sau că Tim nu o va găsi niciodată.

Căci, dacă o găsește, iar ea va dori să se întoarcă, ce se va întâmpla cu tine?

OPTSPREZECE

Văzându-i pe Tim și Abbie colaborând la realizarea A-botului, după cum l-am poreclit curând, ne-am dumirit cum funcționa relația lor. Aparent foarte diferiți – unul hiperanalitic, cu o gândire strategică și nerăbdător, altul *cool*, pasional, creativ –, de fapt erau doar doi tocilari. Era ceva aproape copilăresc în modul cum abordau sarcina. Dacă te uitați în biroul lui Tim, îi vedeai șezând cu picioarele încrucișate pe podea, de o parte și de alta a trupului dezasamblat al A-botului, Tim cu laptopul în poală, încruntându-se la un cod, Abbie desprinzând o parte a unui shopbot vechi. (În ciuda faptului că el spusese că o va învăța să facă programare, curând a revenit fiecare la talentul său. După cum i-a explicat Kenneth, pe un ton superior, lui Caitlin: „De aia există atât de puține matematiciene de top. E o chestie darwiniană. Bărbatul construiește casa, femeia face din ea un cămin“. Jenny, care se întâmpla să fie în apropiere, s-a mulțumit să dea ochii peste cap.) Am auzit râsete – râsetul melodios al lui Abbie și chicotitul caraghios al lui Tim. Adesea, erau acolo când soseam dimineața și rămâneau și după ce plecam seara. Masa de biliard, la care Abbie îl bătuse atât de memorabil pe Rajesh, în prima ei zi, era folosită acum pentru pizzele de la Zume, livrate seara târziu. Uneori, cutiile erau încă nedesfăcute în dimineața următoare – o Veggie Zupreme pentru el și o Chick-en-Chill fără grăsimi pentru ea –, uitate deoparte, din pricina fascinației pentru ce făceau.

A fost clar încă de la bun început că nutreau pentru A-bot ambiții care depășeau cu mult capacitățile shopboților. Până la urmă, shopboții erau doar niște chatboți într-o formă animatronică pretențioasă. Puteau să umble, să meargă cu scara rulantă, să execute un dans rudimentar, să identifice haine, dar asta era tot. Funcționau după un scenariu, fără să aibă personalitate sau caracter. A-botul era o șansă de a face cu totul alte experimente, ducând la o evoluție a conceptului. Avea chiar potențialul de a crea o nouă sursă de venit pentru companie, dar toți știam că nu asta urmăreau Tim și Abbie.

În a treia săptămână, proiectul a început să prindă viață, în ambele sensuri ale cuvântului. În cadrul unuia dintre experimente, Abbie opera A-botul de

la distanță, având grijă să reacționeze la orice întâlnire asta. Dacă vedea ceva amuzant prin ochii robotului, râdea; dacă vedea ceva care o uimea, icnea; dacă cineva făcea un comentariu despre robot, răspundea ca și cum i s-ar fi adresat ei. Pe baza acestor sesiuni, Tim a creat o formă simplă de învățare. După aceea a fost relativ ușor să adauge surse suplimentare, cum ar fi profilul lui Abbie de pe Facebook. A-botul a început să capete personalitatea ei.

Cu ocazia uneia dintre sesiunile-maraton de programare, Tim i-a încărcat toate SMS-urile pe care și le trimiseseră unul altuia. Altă dată, i-a încărcat toate mesajele vocale lăsate de ea. După aceea, am putut auzi A-botul spunând cu vocea lui Abbie absolut orice voia Tim să audă. Se pare că primul lucru pe care l-a pus să-l zică a fost: „Tim Scott, ești cel mai drăguț om din lume“. La care Abbie a adăugat: „Deși ești cam prea tocilar uneori“.

Nici n-am băgat de seamă când au început să se refere la A-bot ca fiind „ea“. Sincer vorbind, n-am remarcat nici când am început și noi să facem același lucru.

Ai încă o noapte mizerabilă. Poate că Tim nu te-a mințit propriu-zis, dar, cu siguranță, te-a lăsat să crezi că te-a construit din iubire, că ești Taj Mahalul lui. Iar descoperirea faptului că adorația lui se îndreaptă spre altcineva, spre o versiune mai bună a ta, este zdrobitoare.

Iar cel mai rău e că nici măcar nu-l poți învinovăți pentru asta. Din orice perspectivă, mai puțin a ta, ce a făcut el este un lucru remarcabil, minunat, romantic. Doar că l-a făcut fără a se sinchisi câtuși de puțin de sentimentele tale.

Te întrebi dacă vederea lui îngustă este unul dintre motivele pentru care Abbie a plecat. A fost o modalitate extremă de a scăpa de o căsnicie, dar, în fond, nu era o căsnicie obișnuită. Iar Tim nu era un soț obișnuit.

Te gândești atât de mult la Abbie, încât trece o vreme până când îți dai seama de altceva. „Fiindcă aș simți că sunt necredincios“, spusese Tim despre sexul cu tine. Totuși, se culcase cu dădaca fără a sta pe gânduri. Pentru un om atât de inteligent, soțul tău poate fi remarcabil de nechibzuit uneori.

În dimineața următoare, Danny se trezește devreme. Cu toate astea, este vesel și nerăbdător să vină la micul dejun. Dar când îi dai meniul ilustrat, din care să aleagă, îl azvârle, șuierând, prin aer.

– Bine, Danny. Hai să mai încercăm o dată, da?

Îi dai din nou meniul, însă el îl aruncă din nou, șuierând, prin aer. Îți dai seama că e un soi de joc.

– Danny, acum nu ne jucăm. Alege ceva pentru micul dejun, iar după ce mănânci, ne jucăm.

– Șeful de gară era furios, murmură el, cu timiditate.

– Firește că nu sunt furioasă! Doar că...

Te oprești. Propoziția pe care tocmai a spus-o este din cârticica *Thomas vine la micul dejun*, în care Locomotiva Thomas intră în casa șefului de gară. Micul dejun al copiilor zboară de pe masă, iar soția șefului de gară trebuie s-o ia de la capăt cu pregătirile.

Ar putea fi la fel cum a fost cu pâinea prăjită, o modalitate de a-ți transmite ce dorește, dar cumva codificat, în stilul lui? Încerci să-ți

amintești. Când Thomas a intrat prin zid, ce mânca familia șefului de gară? Ouă? Pâine prăjită? Cereale?

Ouă fierte?

– Vrei să zici că vrei ouă fierte, Danny?

– Hușșș! confirmă el.

Știi că, dacă Sian ar fi aici, ar spune că, dându-i acum ouă fierte, răsplătești un comportament inacceptabil. Dacă Danny începe să arunce cu lucruri ori de câte ori vrea ouă, atunci înseamnă că ai creat un monstru.

Dar Sian nu e aici. Iar tu îți cunoști fiul. Să arunce cu lucruri a fost pur și simplu singura cale prin care creierul lui i-a permis să-ți spună ce dorea. Iar acesta, cu siguranță, este cel mai important lucru acum. Că Danny să știe că îl asculți sau că măcar încerci. Că înțelegi cât de insuportabil de dificilă este ideea de comunicare pentru el și că vei face tot ce poți ca să-i ușurezi situația.

– Locomotivă mizerabilă! rostești tu, imitând tonul revoltat adoptat de Ringo Starr pentru soția șefului de gară, în versiunea britanică originală. Uite ce-ai făcut cu micul dejun! Acum trebuie s-o iau de la capăt cu pregătirile!

– Coșuri tunătoare! chicotește fericit Danny, în timp ce tu scoți ouăle.

Mai târziu, în vreme ce Danny se îmbracă, îi pregătești lui Tim micul dejun preferat, o salată de fructe.

– Ca să aflu unde e Abbie, trebuie să știu totul, îi spui tu în timp ce mănâncă. S-a întâmplat ceva înaintea dispariției sale – ceva neobișnuit?

El stă puțin pe gânduri.

– Păi, și-a pierdut telefonul. A crezut că l-a lăsat într-un autobuz. Desigur, am încercat să folosesc localizatorul GPS, dar deja rămăsese fără baterie. Dar apoi am avut noroc. Cineva l-a găsit și l-a predat autorităților din transporturi. Iar husa din papier-mâché era atât de distinctivă, încât, atunci când am luat legătura cu cei de la transporturi, au reușit să-l identifice.

Te gândești că asta trebuie s-o fi enervat pe Abbie. Prima instrucțiune de pe website pe care încercase s-o urmeze nu avusese rezultatul scontat.

– În mod ciudat, când l-am recuperat, am constatat că tot conținutul fusese șters, adaugă Tim. Dar, desigur, eu am avut întotdeauna grijă să fac backupuri pentru ea.

– A mai fost ceva? Te rog, Tim, trebuie să știu totul. Bune și rele.

– Ei bine..., începe el, coborându-și vocea. Suspectam că a început să se drogheze din nou.

– *Să se drogheze? Ce te-a făcut să crezi asta?*

– Nimic anume. Adică, n-am avut nici o dovadă clară. Dar eram foarte atent la asta. La urma urmelor, peste jumătate din cei care s-au lăsat de droguri se reapucă la un moment dat. Așa că, dacă părea să aibă schimbări bruște de dispoziție sau să fie puțin cam prea fericită uneori, îmi făceam griji. Și atunci, am pus-o pe Megan Meyer să-i facă un test antidrog...

– Uau! faci tu. Stai puțin! Megan Meyer, tipa cu întâlnirile? Ai pus-o să-i facă un test antidrog lui Abbie?

Tim încuviințează din cap.

– Megan a fost cea care ne-a ajutat să întocmim contractul prenuptial... oferă și astfel de servicii. Amândoi am fost de acord cu testarea aleatorie în privința drogurilor.

– Asta e... ceva obișnuit?

– Păreră lui Megan e că, dacă ceva ar putea constitui o problemă pe parcurs, ar fi mai bine ca partenerii să discute despre asta *înainte* de nuntă. Și fiindcă amândoi am convenit să avem un stil de viață sănătos, pe nici unul dintre noi nu l-a deranjat clauza legată de consumul de droguri.

– Cred că ar fi bine să văd și eu contractul.

– Desigur.

Tim se ridică și aduce un document din dulapul cu acte.

– Poftim!

Ți-l dă și se așază din nou la masă.

Îl parcurgi. Documentul are circa douăzeci de pagini. Unele clauze sunt în „legaleză“, dar majoritatea sunt suficient de clare – cel puțin, atât cât să le înțelegi. Te gândești însă că s-ar putea să fi fost cam dificil de respectat.

Prima secțiune are titlul: „Fitness, greutate și stil de viață“.

Părțile prezentului contract se obligă să nu se îngrașe cu mai mult de 1,5 kilograme pe an (exceptând anul unei sarcini confirmate sau al nașterii unui copil). În caz contrar, partea în cauză se va interna într-un centru de sănătate sau într-o clinică specializată în proceduri de slăbit aleasă de cealaltă parte, pe cheltuiala părții în cauză...

Părțile prezentului contract se obligă să nu consume droguri sau substanțe psihoactive legale, să nu abuzeze de medicația obținută pe

rețetă și să se supună aleatoriu unui test antidrog, cu o frecvență care urmează a fi determinată de cealaltă parte...

Părțile prezentului contract se obligă să excludă carnea din alimentație timp de cel puțin trei (3) zile pe săptămână...

– Uau! exclami tu, răsfoind mai departe. E foarte cuprinzător. Tim ridică din umeri.

– Asta a și fost ideea. Apropo, excelentă salată de fructe!

Mai departe, privirea îți este atrasă de o secțiune intitulată „Afecțiune și intimitate“.

Părțile prezentului contract se obligă să petreacă cel puțin o (1) zi întreagă pe săptămână împreună cu familia, fără să lucreze.

Părțile prezentului contract se obligă să își ia cel puțin două (2) concedii în fiecare an și cel puțin două (2) weekenduri prelungite, dedicate excursiilor.

Părțile prezentului contract se obligă să petreacă împreună, în intimitate, cel puțin o sută (100) de minute în fiecare săptămână...

Fiecare clauză este însoțită de o listă detaliată a consecințelor încălcării sale, de la o amendă de zece mii de dolari, pentru prea multe ore de lucru, la o sută de mii de dolari, pentru ratarea unei vacanțe.

Secțiunea dedicată finanțelor este relativ scurtă.

Părțile prezentului contract renunță, fiecare, la toate drepturile asupra proprietăților, activelor, acțiunilor și proprietății intelectuale aflate dinainte de căsătorie în posesia celeilalte părți. În caz de separare sau divorț, pensia alimentară va fi stabilită la o cincime din câștigul net al părții cu venituri mai mari.

Ultima și cea mai lungă secțiune poartă titlul: „Creșterea și educația copiilor“.

Părțile prezentului contract se obligă să dea copiilor lor numele Cullen-Scott.

Părțile prezentului contract se obligă să permită accesul copiilor la o educație care să implice în egală măsură artele și științele...

„Apoi a apărut Danny“, îți spui în sinea ta. „Și a dat peste cap toate aceste calcule meticuloase.“

– Ideea e că noi oricum eram de acord în privința celor mai multe lucruri, spune Tim. Nu a fost mare chestie. Și nu strică să fii clar în privința așteptărilor pe care le ai, nu-i așa?

Revii la secțiunea care viza testarea antidrog, pentru a vedea în ce consta penalizarea.

Partea aflată în culpă se va interna imediat într-un centru de dezintoxicare ales de către cealaltă parte, pentru o perioadă de cel puțin nouăzeci (90) de zile...

În plus, cealaltă parte poate obliga partea aflată în culpă să participe la ședințe lunare de consiliere specializate pe problema consumului de droguri, cu un reprezentant autorizat al centrului de dezintoxicare Moving On, pentru o perioadă de cel puțin zece (10) ani de la data căsătoriei sau până la o dată stabilită de comun acord cu prima parte...

– Ce-i asta? întrebi tu. Abbie se ducea la ședințe de consiliere pentru dependența de droguri?

Tim încuviințează din cap.

– Făcea parte din programul de reabilitare. Cea mai eficientă modalitate de a preveni o recădere este să te întâlnești regulat cu cineva care să te consilieze.

Te lași pe spătar și te gândești. Ți se pare că ceea ce Tim considerase a fi schimbări bruște de dispoziție pricinuite de consumul de droguri – „cam prea fericită uneori“ – puteau fi la fel de bine puseuri de entuziasm și de tristețe legate de o relație extraconjugală secretă. Dar nu ai de gând să-i spui asta, cel puțin nu înainte de a avea o dovadă.

Și un plan pentru ce ar trebui să faci în legătură cu acea informație.

Cum a spus el seara trecută? „A trebuit să construiesc instrumentele potrivite.“ Îți dai seama că doar asta ești pentru el. O unealtă. Ca o cheie tubulară sau o șurubelniță electrică.

Ei bine, unealta asta are o minte proprie. Și va începe s-o folosească.

– Trebuie să recunosc că nu m-am așteptat deloc să te văd aici, spune veselă Megan Meyer.

Birourile pețitoarei se află în San Mateo, la distanță egală între San Francisco și Silicon Valley. Ai ajuns acolo cu un Uber, chemat de pe telefonul mobil. Ai putut folosi aplicația inclusiv pentru a alege muzica difuzată de sistemul stereo al mașinii, asigurându-te astfel că șoferul nu va vorbi cu tine. În timp ce vă târați prin traficul nesfârșit, te-ai pomenit reflectând că, sincer, nimeni nu are nevoie de roboți sau de mașini autonome când oamenii sunt deja atât de automatizați.

Sediul firmei lui Megan este, în mare măsură, așa cum te-ai așteptat. O cascadă artificială susură în holul de la recepție. În firide, ghivece cu flori, pe pereți, lucrări de artă de bun-gust, iar pe măsută, reviste variind de la *MIT Technology Review* până la *The Economist*.

Megan însă este o surpriză. Te-ai așteptat să fie precum Judy Hersch, perfect coafată și debordând de energie. Dar, cu toate că Megan e la fel de îngrijită și chiar mai scump îmbrăcată, ochii îi sunt pătrunzători și au o scânteie jucăușă.

– Înainte, am fost recrutor de top, căutam oameni pentru poziții de conducere în start-upuri, ți se confesează ea, în timp ce te conduce spre biroul ei. Însă atât de mulți dintre clienții mei m-au întrebat dacă nu am pe cineva în cercul meu de prieteni cu care să le aranjez o întâlnire, încât mi-am dat seama că nu există nimeni care să se ocupe de acest aspect al vieții lor. Oamenii din domeniul tehnologic pot scrie codul unei aplicații de *dating*, dar nu se pricep deloc să o folosească. Nu au abilitățile sociale necesare pentru a decodifica profilurile și au tendința de a alege în funcție de aparențe, nu de personalitate, iar când ajung să se vadă cu cineva, adesea habar n-au cum să se comporte. Așa că ceea ce le ofer eu e un soi de pețitorie de modă veche. Și mă pricep la asta. Sunt curioasă în privința oamenilor. Și cred sincer că oricine, indiferent cât de ciudat ar părea, are un suflet pereche pe undeva.

În acel moment, mai remarci ceva legat de Megan – este unul dintre foarte puținii oameni care ți s-au adresat imediat ca unei persoane, și nu ca unei

mașinării.

– Dar Abbie? întrebi tu, în timp ce te așezi pe una dintre cele două canapele enorme ale lui Megan. A fost sufletul pereche al lui Tim.

– Ei bine, el asta credea. Iar el este clientul meu, așa că...

Zâmbește.

– Dar nu erai sigură?

Megan ezită, apoi se apleacă în față.

– Uite ce-i, probabil că n-ar trebui să spun asta. Însă, din clipa în care am întâlnit-o pe Abbie Cullen, am știut două lucruri. Primul a fost că Tim se va îndrăgosti de ea. Dar ce zic eu? Deja era îndrăgostit de ea. E și motivul pentru care m-am dus să vorbesc cu Abbie în ziua aceea. El ignora pur și simplu orice femeie cu care încercam să-l combin și vorbea întruna despre artista incredibilă pe care o angajase, explică Megan, lăsându-se din nou pe spătar. Iar al doilea lucru pe care l-am știut a fost că se va sfârși cu lacrimi.

– De ce?

– Știi ce e sindromul Galateea?

Clatini din cap.

– Bărbații care înființează companii în domeniul tehnologiei... tind să aparțină unei anumite tipologii. În primul rând, au standarde imposibil de înalte. În al doilea rând, au o viziune. Ceea ce înseamnă o perspectivă asupra lumii. Adeseori, nimic nu le place mai mult decât să împărtășească această viziune unei tinere receptive și impresionabile. Dacă acea tânără este pură și dulce, și frumoasă de pică, cu atât mai bine. Și, ca să fiu sinceră, tânăra e de multe ori la fel de dornică să învețe pe cât e și bărbatul mai în vârstă să-i explice. Dar, derulând pe repede înainte câțiva ani, vezi că dinamica s-a schimbat. Bărbatul mai în vârstă și-a păstrat respectiva viziune, dar tânăra s-a săturat să tot audă de ea. Și probabil că nici nu mai este atât de pură și de dulce. Așa că, inevitabil, se despart.

– De ce se numește sindromul Galateea?

– După o străveche legendă grecească despre un sculptor pe nume Pygmalion, care le respingea pe toate femeile din Cipru, considerându-le frivole și ușurate. Până într-o zi, când a sculptat statuia unei femei atât de frumoase și de pure, încât n-a putut să nu se îndrăgostească de ea. În acel moment, statuia a prins viață și s-a îndrăgostit la rândul ei de sculptor. El a numit-o Galateea. Bănuiesc că astăzi am spune că s-a îndrăgostit de un ideal, și nu de o persoană în carne și oase.

– Cred că știu cum e. Dacă mă pun în locul statuii, desigur.

Megan încuviințează din cap.

– I-am sugerat lui Tim că nu e o decizie înțeleaptă să se însoare cu o femeie cu zece ani mai tânără decât el, pe care o cunoștea de numai câteva luni. Însă Tim crede în hotărârile definitive. Cel mai bun lucru pe care am putut să-l fac a fost să-i conving să vină să discutăm și să încheie un contract prenuptial.

– M-am mirat de asta. L-am citit azi-dimineață. Mi s-a părut destul de... draconic.

Te întrebi dacă nu cumva Megan a urmărit eșecul mariajului, în speranța de a repeta afacerea.

– Rostul unui contract prenuptial nu este niciodată contractul în sine, rostește ea sec. Rostul unui contract prenuptial este, în primul rând, să-i faci pe cei doi îndrăgostiți idealiști să fie sinceri în privința așteptărilor pe care le au de la relația lor. Iar în al doilea rând, să le ofere un soi de ghid pentru o căsnicie sănătoasă, spune și flutură din mână către Silicon Valley. Majoritatea clienților mei nu pot face față unei serate fără o listă de instrucțiuni pas cu pas, preferabil scrisă în Python sau JavaScript. Îmi place să cred că, incluzând în contractul prenuptial lucruri precum seri în doi, vacanțe și zile nelucrătoare, le ofer un fel de plan al normalității.

– Cred că Tim s-ar putea să fi luat lucrurile mai în serios decât ai intenționat. Așa a ajuns s-o pună pe Abbie să facă un test antidrog ori de câte ori părea puțin cam prea veselă.

– Da. Păi, eu am făcut tot ce am putut ca să-i ajut să treacă peste acel hop.

– Ce vrei să spui?

Megan se mulțumește să ridice din sprânceană, dar tu ghicești imediat.

– Abbie a picat testul. L-a picat, dar tu i-ai zis lui Tim că l-a trecut.

Megan ezită, încercând, parcă, să decidă cât de mult să-ți spună.

– Nu chiar. Din analiza părului, a rezultat că nu consuma cocaină și nici alte droguri din clasa A. Dar au apărut niveluri ridicate de alcool. Ceea ce nu figura în contractul prenuptial, așa că, oficial, nu era treaba mea. Dar oricum am chemat-o la o discuție și am luat-o la rost. Cu toate că nu ea era clienta mea, mă simțeam responsabilă pentru ea. Protectoare chiar. A fost întotdeauna o persoană tare drăguță și optimistă, și apoi, copilul ei a ajuns să sufere de acea afecțiune îngrozitoare... Sigur nu i-a fost ușor.

– Și ea ce a zis?

– A jurat că vorbește deja despre asta cu consilierul ei specializat pe consumul de droguri. Că era hotărâtă să facă tot posibilul ca mariajul lor să dureze – dacă nu din alt motiv, măcar pentru binele lui Danny, zice Megan, apoi ridică din umeri. Probabil că mințea. Toți dependenții de droguri mint. La fel și alcoolicii – și se mint mai ales pe ei înșiși. Ar fi trebuit să știu. Și eu am fost la fel.

Te gândești la cuvintele ei. Megan a presupus că Abbie mințea pentru că era alcoolică și nu avea de gând să renunțe la băutura. Dar dacă Abbie plănuia deja să plece? Și dacă alcoolul nu era cauza distrugerii căsniciei, ci o consecință a acestui fapt?

Megan își freacă puntea nasului, în timp ce încearcă să-și amintească.

– Cam pe la mijlocul lunii iulie.

Cu trei luni înainte de plecarea lui Abbie. Te gândești că, poate, nu doar Tim se îndrăgostise de un ideal. Poate că și Abbie avusese un fel de fantezie a unei vieți perfecte – un mariaj perfect, copii perfecți, un soț bogat și de succes. Iar când acel vis se destrămase, primul ei răspuns fusese să coloreze în roz realitatea cu ajutorul alcoolului, iar al doilea, să fugă?

Simți o undă de compătimire, pe care ai însă grijă s-o alungi. Cu siguranță, defectele lui Abbie erau omenești. Dar, totodată, defectele ei sunt calitățile tale. Tu nu vei fi niciodată dependentă de alcool sau de droguri. Deciziile tale nu vor fi nicicând afectate de medicație, de idealism sau de dorință carnală.

– Dar dacă Abbie nu era potrivită pentru Tim, cine ar fi fost? întrebi tu.

Zâmbetul lui Megan pălește.

– Pygmalion s-a îndrăgostit de propria creație. Deoarece numai propria creație a putut corespunde cu adevărat idealului din mintea lui. Ca să nu mai vorbim de faptul că Galatea nu putea fi afectată de toate slăbiciunile și vanitățile pe care el le percepea sau credea că le percepe la femeile în carne și oase, spune și arată spre tine cu un deget elegant manichiurat. Ca să fii sinceră, aș spune că *tu* ești o pereche mult mai bună pentru Tim Scott decât ar fi putut fi vreodată adevărata Abbie. Doar că el nu și-a dat încă seama de asta.

Tim te sună în timp ce te întorci în oraș cu un alt Uber, gândindu-te la spusele lui Megan.

– Unde ești? vrea el să știe. Se aud mașini în jur?

– Am fost la cumpărături, răspunzi, apoi îți vine o idee. Vreau să gătesc ceva special pentru diseară. Poți fi acasă la ora opt?

– Hmmm... sună interesant. O să încerc.

După ce închide, scoți cartela SIM din telefon. Nu vrei ca Tim să folosească aplicația de localizare a mobilului pentru a vedea unde ești.

– Mergem în altă parte, îi zici șoferului.

La service-ul de telefoane, mai e o clientă, așa că, înainte de a intra, aștepți ca ea să plece. De îndată ce Nathan te vede, iese de după teșghea și încuie ușa.

– Mă întrebam când o să apari. Am mai găsit niște lucruri.

– Întâi și-ntâi, vreau un telefon nedetectabil.

Și data trecută, ai vrut să cumperi unul, dar disputa cu Nathan, care ținuse morțiș să vadă cum fusese scris codul tău, te-a făcut să uiți. El ridică din sprâncene.

– Ia te uită, ce de chestii știi! Ce fel de telefon?

– Ce ai?

– Depinde dacă ai sau nu nevoie de roaming.

Începe să descrie diverse modele, dar tu nu-l asculți. Ai o intuiție, aproape ca un flashback – ai mai fost aici cândva, ca să cumperi un telefon secret, exact ca și acum.

Ceea ce, dacă stai să te gândești, este perfect logic. Acesta e magazinul de telefoane cel mai apropiat de Dolores Street. E firesc ca Abbie să fi venit aici.

– Ei bine, tu să-mi spui, îl întrerupi. Data trecută, am fost interesată de convorbiri internaționale? îl întrebi privindu-l fix.

– Da, răspunde el coborând privirea. Ai luat așa ceva.

Îți dă un mic blister în care se află un telefon cu clapetă ieftin. Ar fi părut învechit chiar și pe vremea când îl cumpărase ea.

– Are date preîncărcate, adaugă el. Și îl poți folosi oriunde în lume. Ai fost foarte hotărâtă în privința asta.

Să fi plecat Abbie peste hotare? Instinctul îți spune că n-ar fi avut încredere în Nathan, după cum nici tu nu ai. Nu i-ar fi dat nici cel mai mic indiciu cu privire la locul unde avea de gând să se ducă. Așadar, a ales acel telefon pentru a crea o pistă falsă.

Și mai e ceva ce îți vine în minte. De această dată, nu o amintire, ci o deducție logică.

– Am cumpărat și iPad-ul de-aici, nu-i așa? Și fac pariu că, mai târziu, ea ți-a cerut să ștergi toate datele din el. Numai că tu n-ai făcut-o ca lumea. Așa cum n-ai zis nimănui despre telefonul secret.

– Eu respect intimitatea clienților, spune stânjenit Nathan. Unele femei cumpără telefoane nedetectabile pentru a aranja întâlniri, ca să nu dea numărul de telefon adevărat. Dacă sunt măritate... ei bine, atunci discreția e și mai importantă. Așa că nu pun întrebări. După cum nici pe tine nu te întreb la ce-ți trebuie *ăsta*, zice el, arătând spre telefonul cu clapetă.

Te gândești câteva clipe. Ai presupus că Abbie urmase instrucțiunile de pe acel website când își cumpărase telefonul nedetectabil. Dar, dacă avea o relație extraconjugală, probabil că și-l cumpărase mai demult. După cum spusese Nathan, o femeie măritată trebuia să fie discretă.

– Când și-a cumpărat telefonul?

– În noiembrie. Îmi amintesc pentru că s-a întâmplat la scurt timp după ce am început să lucrez aici. Nu am mulți clienți care să arate cum arăta ea, crede-mă!

Așadar, aproape cu un an înainte de dispariția lui Abbie. Un alt indiciu că îl înșela pe Tim.

– Și iPad-ul?

– Două luni mai târziu.

– Arată-mi ce ai mai găsit în el.

Te conduce în camera din spate. Din nou, te așteaptă câteva foi tipărite, puse într-o folie de plastic, transparentă. Laptopul lui și un cablu înfășurat cu grijă așteaptă cuminți pe masa de lucru.

Te gândești că el s-a pregătit pentru asta, a avut grijă să fie totul gata, de parcă ar fi o parodie dezgustătoare a unei întâlniri amoroase.

Îți dă printurile. Începi să citești. După o clipă de ezitare, mâinile lui se ridică spre talia ta, căutând porturile.

~

€€

www.discreetliaisons.com Aici poți întâlni oameni căsătoriți care gândesc ca tine și caută aventura! μ Bine ai revenit, AC89. Ai 55 de mesaje noi μ Mesaje 1–10: Bună μ Bună, tocmai ți-am văzut profilul. Bună, ce anume cauți? μ Putem vorbi? Bună AC89, îmi place poza ta μ Bună, sexoaso μ ~ Xÿœ

€

www.illicitadventure.com Locul unde oamenii căsătoriți vin să se joace

[] Ai 46 de mesaje noi μ

€~ 1/4•#

www.secretlover.com Redescoperă fiorul. Mesajul 1 din 50. Bună, frumoaso, ne putem întâlni? μ μ

Mulțumim pentru cerere. Contul tău de pe discreetliaisons.com a fost șters.

Contul tău de pe illicit adventure a fost șters.

Ne pare rău că pleci [secretlover5589] Te așteptăm înapoi curând...

După atât de multe indicii care duc în această direcție, n-ar trebui să fii surprinsă. Dar ești. Dincolo de orice altceva, de numărul site-urilor pe care Abbie era activă – sunt câteva pagini tipărite. Și e clar că a fost asaltată de răspunsuri. Ceea ce te face să te întrebi cu câți dintre acei bărbați s-a întâlnit de fapt.

Dar, desigur, asta nu rezolvă misterul motivului pentru care a plecat. Dimpotrivă. Site-uri ca acelea vizau clar oameni căsătoriți care căutau legături superficiale. Unul era intitulat efectiv „Scurte întâlniri“. Prin definiție, aceștia erau oameni care doreau să aibă relații ascunse, dar să rămână căsătoriți. Nu oameni care doreau să dispară pentru totdeauna de lângă partenerii lor și să renunțe la viețile pe care le aveau.

„Dar poate că a cunoscut online pe cineva care i-a plăcut, iar relația lor a devenit mai profundă“, te gândești tu. Se transformase sexul în iubire, iar iubirea dusese la planul de a fugi împreună? În acest caz, poate că nu Abbie luase decizia nucleară de a-și înscena moartea. Poate că partenerul ei fusese cu ideea.

Cu cât afli mai multe, cu atât mai derutant devine totul. O fi snobism din partea ta, dar un site de relații extraconjugale are ceva dubios, ceva de prost gust și ilicit, și în contradicție cu tot ce știi despre Abbie. Ce anume a transformat-o pe tânăra artistă sigură pe ea, care a pictat acel autoportret, în Secret Lover5589?

– Mai fă asta o dată, spune Nathan rânjind.

Aproape că ai uitat de prezența lui.

– Să fac ce?

– Gândește-te la ce te-ai gândit adineauri – a creat un soi de tipar. Tot codul parcă s-a compactat și s-a oprit.

Te holbezi la el.

– Vrei să spui că îți poți da seama la ce mă gândesc?

– Nu chiar. Dar există forme care par să revină. Bănuiesc că dacă ai suficiente... Hei!

– Destul! rostești tu cu asprime.

Ultimul lucru pe care ți-l dorești în clipa asta este ca Nathan, sau oricine altcineva, să aibă acces la ce se petrece în mintea ta.

Când ajungi acasă, scoți alimentele din pungi – pe drum, te-ai oprit la Gus, pentru a cumpăra ingredientele de care ai nevoie. Apoi te duci și iei cartea *Depășirea iubirii pasionale*, în care cauți „sindromul Galateea“.

Sigur trebuie să existe o referire la el. Iar când o găsești, descoperi că o întreagă secțiune a fost subliniată cu creionul.

La bază, sindromul Galateea este o manifestare a unei ambivalențe profunde față de sexualitatea feminină. Pentru unii bărbați, femeia „perfectă“ va fi întotdeauna mama lor, o femeie cu care au avut, inevitabil, o relație asexuală. Asemenea bărbați încadrează mental toate femeile într-una din cele două categorii: Madonă sau Târfă – femeia bună, idealizată, pe care o pun pe un pedestal, sau obiectul de unică folosință și disprețuit al nevoilor sexuale pe care le au.

„Când asemenea bărbați iubesc“, scria Sigmund Freud, „ei nu pot dori, iar când doresc, nu pot iubi.“ Această diferențiere poate deveni mai accentuată după nașterea unui copil, femeia cu care s-a însurat nemaifiind iubita lui, ci o Mamă, pe care refuză s-o dezonoreze cu dorințele lui josnice.

Pentru femeie, o asemenea idealizare poate fi frustrantă. Este posibil să fie stânjenită de sexualitatea ei sau deranjată de faptul că nu își mai poate excita bărbatul. Ar putea interpreta distanțarea lui emoțională și absența relațiilor intime ca lipsă a iubirii. Nu înțelege de ce nu se ridică la nivelul așteptărilor lui mărețe. Iar, mai presus de toate, s-ar putea simți confuză. Societatea ne transmite multe semnale contradictorii legate de sexualitatea femeii – de la a pretinde că nu există, la un capăt al spectrului, la stigmatizarea promiscuității, la celălalt capăt –, în același timp prețuind femeile pentru zveltețe, tinerețe și atractivitate sexuală. În astfel de situații, în mod inevitabil, unele femei vor căuta alte căi de a se valida ca ființe sexuale.

„Deci așa o vedea Tim“, te gândești tu. „Acesta era cancerul care rodea căsnicia lor.“ Acum înțelegi de ce el a putut spune cu seriozitate că, dacă ar face sex cu tine, ar trăda-o pe Abbie, cu toate că se culcase cu dădaca fără a

sta o clipă pe gânduri. Femeile ca Sian, femeile care doreau asta, erau doar niște târfe. Abbie era mama respectată a copilului său.

Pentru o clipă numai, trăiești un alt sentiment care nu îți este familiar. Te simți superioară. Dacă stai să te gândești, umanitatea e o glumă.

Îți alungi gândul din minte. Nu Abbie e cea care va sfârși pe o masă de lucru din vreun laborator. Nu ea e cea pe care Tim a creat-o doar ca mijloc de a-și atinge un scop.

Problema nu e dacă îi ești sau nu superioară. Ci dacă poți să-l convingi pe Tim că ești. Și îți dai seama că *Depășirea iubirii pasionale* ar putea fi un îndrumar foarte bun în acest sens.

În timp ce pui cartea jos, îți amintești de telefonul nedetectabil. Va trebui să-l ascunzi undeva. Decizi să procedezi la fel ca Abbie.

Scoți din bibliotecă o carte cu coperte cartonate și îi smulgi foile. Telefonul intră perfect între coperte, fiind ascunzătoarea perfectă.

Îți dai seama că, în sfârșit, poți să comunici cu misteriosul „Prieten“. Deja ai pus la loc cartela SIM în iPhone-ul tău. Trimiți un mesaj fără text, ca răspuns la ultimul SMS al „Prietenului“, după cum ți-a cerut.

Nimic.

Te cam așteptai la asta. Încă ți se pare cel mai probabil ca „prietenul“ să fie ori un jurnalist, ori unul dintre numeroșii troli și dușmani care l-au hărțuit pe Tim după proces.

Apoi, cu un bip, sosește un mesaj. De data aceasta nu este un SMS, ci e în Facebook Messenger. Titlul este „Conversație secretă“, iar logoul e un mare lacăt, ceea ce indică faptul că este criptat.

Mesajul spune: „Deschide această aplicație pe noul tău telefon“.

Te conformezi iarăși. Pe noul telefon, primești imediat un alt mesaj. Expeditorul este același „Prieten“.

„Memorează acest contact.“

„De ce? Cine ești?“, răspunzi.

„Tu să-mi zici.“

Apoi, puțin mai târziu: „Când o să-ți dai seama, vom sta de vorbă“.

NOUĂSPREZECE

Din perioada prelungită de angajare a lui Abbie, de nouă luni, mai rămăseseră doar câteva săptămâni. Oamenii începeau să se întrebe ce avea să facă după aceea. Câțiva chiar se întrebau dacă nu se gândea să rămână și mai departe alături de noi.

– Păi, mi-ar plăcea, spunea ea. Dar nu pot lucra așa. Atunci, în loc să am statut de artist în rezidență, aș deveni un angajat cu normă întreagă. Și n-aș mai fi luată în serios în lumea artei.

În particular, am discutat dacă relația lui Abbie cu Tim avea să supraviețuiască plecării ei. La urma urmelor, prima lui dragoste era compania. Cât Abbie se afla la birou, în fața ochilor lui, frumoasă cum era, n-aveam nici un dubiu cum funcționa treaba. Dar un parteneriat domestic? Asta avea să fie cu totul altceva.

De remarcat a fost și că proiectul A-bot începuse să stagneze sau, în orice caz, își atinsese limitele firești. Tim crease o formă de inteligență artificială pentru el, așa că, dacă îi puneai orice întrebare, nu doar că îți răspundea prin cuvinte și fraze folosite de Abbie în trecut, dar le și combina, pentru a forma noi propoziții. Ceea ce era foarte *cool*. Pentru o vreme, A-botul a mers la expozițiile comerciale, împreună cu shopboții. Ba chiar a fost intervievat de câțiva jurnaliști. Însă nu puteai discuta prea multe cu el. De cele mai multe ori, dacă îi puneai o întrebare, îți dădea un răspuns frustrant de banal.

Persoană: Bună, ce mai faci?

A-bot: Bine, mulțumesc.

Persoană: La ce te gândești?

A-bot: De ce te interesează la ce mă gândesc?

Persoană: Păi, vreau să-mi dau seama cât de inteligent ești.

A-bot: Ce te face să crezi că nu sunt inteligent?

Persoană (după o pauză): Încerc să găsesc o întrebare care să releve cât de inteligent ești.

A-bot: Și în ce constă dificultatea?

După cum a remarcat cineva, era ca și cum ai fi avut o ședință cu un psihoterapeut foarte drogat. Sau, după cum a adăugat cu tristețe Darren, ca

și cum ai fi fost la o întâlnire cu o fată frumoasă, care, între timp, schimba mesaje cu alți trei tipi, pe Tinder.

Unul dintre dezvoltatorii noștri, un rus tăcut, dar strălucit, pe nume Grigori, a scris pe un blog un articol interesant despre A-bot, în care spunea că acesta expunea imperfecțiunile modului actual în care ne raportăm la shopboți. A sugerat că, dacă voiam să facem un bot care să vorbească precum un om, trebuia să-l facem să învețe din conversații în care omul să nu știe că are de-a face cu un robot. Dacă presupuneai că, cu cât discuția dura mai mult, cu atât era mai reușită, botul se putea instrui singur pentru a deveni tot mai autentic. Ba chiar a schițat câteva detalii ale unui soi de cod care să permită acest lucru, prin intermediul unui nou tip de motor de învățare profundă, numit „rețea neuronală convoluțională“.

Înțelegeam ideea lui, dar nimeni nu era dispus să-și petreacă timpul liber și așa limitat ocupându-se de un subiect atât de teoretic.

Apoi Tim a dus-o pe Abbie în vacanță în India, de unde ea s-a întors cu un zâmbet mare pe față și cu un diamant uriaș pe deget. În curând, A-botul s-a alăturat altor prototipuri și versiuni beta uitate în atelier, în vreme ce am început cu toții să ne întrebăm care dintre noi aveau să fie invitați la nuntă.

Când Tim ajunge acasă, lumânările sunt deja pe masă, iar puiul cu unt în stil indian este pe aragaz. Danny a mâncat deja, iar acum se uită la filmulețe cu Locomotiva Thomas.

– Ce-i asta? întreabă Tim, intrând în bucătărie.

– Am vrut să fac ceva special, îi spui tu. Ceva care să ne amintească de India. Poți veni la masă în zece minute?

– Desigur. Mă duc să fac un duș.

Când coboară, masa este deja pusă, iar tu ai deschis o sticlă de vin.

– Pot să te întreb ceva? spui tu, în timp ce îi întinzi un pahar.

– Firește.

Aduci un bol de pe blatul din bucătărie.

– Astăzi, am găsit o lacună în cunoștințele mele. Ce sunt astea?

– Astea? zice și îți ia ușurel bolul din mână. Astea sunt ouă. Așa le spune lumea, dar, mai precis, sunt ouă de găină.

În cinci minute, ți-a explicat care sunt toate minunatele proprietăți ale unui ou. Ți-a arătat că este imposibil să spargi un ou strângându-l, oricât de tare ai încerca, în vreme ce o lovitură fermă îl sparge imediat. Ți-a demonstrat că forma sa unică, elipsoidală îl face să nu se poată rostogoli pe suprafețe puțin înclinate. Și ți-a spus că, de mii de ani, oamenii se întreabă ce a fost mai întâi, oul sau găina.

– Ceea ce pare o întrebare prostească, la prima vedere: evident că au existat mamifere care depun ouă cu mult înainte de apariția în scenă a găinii. Însă problema este mai complexă decât pare. S-a dovedit că formarea oului e posibilă numai datorită unei anumite proteine, ovocledidin-17, care există în ovarul găinii.

– Eu cred că găina a apărut prima, rostești tu.

– De ce?

– Oul nu are picioare. Ar fi în continuare blocat pe linia de start, în timp ce găina ar trece linia de finish.

El te privește confuz preț de câteva clipe, apoi pricepe.

– Asta-i extraordinar! spune el, minunându-se. Ai făcut un joc de cuvinte bazat pe un vechi paradox¹⁰. E *fantastic*!

Se uită la tine cu toată mândria unui savant care și-a învățat cobaiul favorit un truc.

Desigur, tu știi perfect ce sunt ouăle, iar gluma ai luat-o de pe internet, dar Tim nu știe asta. Te pui din nou în poziția elevului față de profesorul său. Galatea față de Pygmalion.

La cină, povestește cum și-a petrecut ziua. Compania încă plănuiește să încheie o înțelegere cu Lisa și cu restul familiei Cullen. Iar în privința dreptului de proprietate, nimeni nu pare să ia taurul de coarne deocamdată. Dar, din spusele lui Tim, se pare că această criză a precipitat un soi de luptă pentru sufletul companiei Scott Robotics. Ceea ce nu e de mirare. De ani buni, Tim s-a înconjurat de oameni slabi, slugarnici, ușor de condus. Nu a făcut-o intenționat, însă aceștia erau singurii care puteau suporta un șef ca el. Acum, cu un alt personaj dominator în preajmă, și anume John Renton, au început să se întrebe dacă nu era mai bine să se alinieze în spatele lui.

– Vorbesc prea mult, zice el în cele din urmă. Tu cum ți-ai petrecut ziua? Ți-a venit vreo idee în privința locului unde ar putea fi Abbie?

Clatini din cap.

– Doar întrebări.

– Ți-aș putea răspunde la unele dintre ele?

– Păi...

Eziți demonstrativ, ca și cum te-ai jena să întrebi așa ceva.

– Ai zice că Abbie era hiperactivă sexual uneori?

Tim face ochii mici.

– De ce întrebi asta?

– Fără vreun motiv anume, spui tu repede, și adaugi: Doar că, în unele fotografii, pare să poarte haine care nu sunt foarte potrivite pentru o tânără mamă. Iar în sertarul cu lenjerie, am găsit ceea ce par a fi bateriile unui vibrator. Mă întrebam dacă acest aspect al personalității ei ar putea avea vreo legătură cu dispariția ei.

El rămâne tăcut preț de câteva momente.

– Avea un apetit sexual destul de puternic, ce-i drept, admite el. Iar uneori, mi se părea că... era cam prea preocupată de această latură a ei. Dar i-a trecut după ce l-a născut pe Danny.

Remarci cuvântul „preocupată“.

– Dar n-ai simțit niciodată că nu era satisfăcută din punct de vedere sexual, nu?

– Firește că nu, răspunde el stânjenit. De ce? Unde vrei să ajungi?

– E doar ceva ce am vrut să-mi confirmi, asta-i tot.

Schimbi subiectul, revenind la munca lui.

După cină, când vă ridicați de la masă, spui:

– Tim, aș vrea să mai vorbim despre Abbie. Dar te superi dacă, mai întâi, mă fac mai comodă?

– Cum adică?

Îți atingi obrazul.

– Acum, știind că Abbie trăiește, mi se pare ciudat să-i mai port pielea. Te superi dacă o dau jos uneori? Doar când suntem singuri.

– Bine, în regulă, rostește el, nedumerit.

– Mă întorc imediat.

Ajunsă la etaj, cauți îmbinarea de la ceafă. Apoi, cu grijă, desprinzi carnea din cauciuc, expunând plasticul de un alb lucios aflat dedesubt. O îndepărtezi pe toată, până la labele picioarelor.

Când ieși din ea, te zărești în oglindă. Îți amintești cât de dezgustată te-ai simțit când ai văzut prima dată acele membre albe, acea față lucioasă, inexpressivă. Foarte multe s-au schimbat de-atunci.

Întinzi mâna spre o sticlură cu parfum, apoi te răzgândești. Cu cât folosești mai puține artificii feminine, cu atât mai bine. Te mulțumești să-ți lustruiești ușor fața cu un prosop, apoi îndepărtezi cu grijă niște praf și scame atrase de electricitatea statică.

Când ești impecabilă și strălucitoare ca un măr dintr-un supermarket, îți privești din nou reflexia în oglindă.

„Ca să fiu sinceră, aș spune că tu ești o pereche mult mai bună pentru Tim Scott decât ar fi putut fi vreodată adevărata Abbie. Doar că el încă nu și-a dat seama de asta.“

– E totul în regulă? plutește pe scări vocea lui Tim.

– Desigur. Vin imediat! strigi tu.

– Ei bine, acum povestește-mi despre tine și Abbie, spui tu când revii la parter, în timp ce te ghemuiești lângă el, pe canapea. Vreau să știu totul.

Ai sperat că Tim va vorbi cu tine. Că va vorbi *cu adevărat*. Despre problemele căsniciei lui, despre cum erau el și Abbie după ce toată lumea pleca, iar ei rămâneau singuri. Și te-ai gândit că, în acel context al onestității și intimității, vei începe să-ți croiești propria legătură cu el.

Dar nu obții decât o altă porție de vorbărie neobosită și siropoasă despre cât de minunată era ea. Îți vine să țipi la el să se trezească, să-i spui că nimeni nu-i atât de perfect, dar firește că n-o faci. Încuviințezi din cap și zâmbești, spui „ahaa“ și „vai, ce drăguț“ sau „o, ce dulce“.

Inevitabil, ajunge să vorbească mai mult despre sine, despre măreața lui viziune în privința viitorului omenirii, viitor pe care el și Abbie ar fi trebuit să-l trăiască împreună.

– Iar ea m-a *schimbat*. În Silicon Valley sunt o mulțime de oameni care cred că formele de inteligență artificială vor ajunge superioare oamenilor, așa că noi vom deveni efectiv marionetele lor. Și a fost o vreme când aș fi spus: „Păi, nu văd cum ar putea conduce planeta mai prost decât o facem noi, așa că n-are decât să se întâmple și asta“. Dar Abbie m-a făcut să înțeleg că o societate strălucită din punct de vedere tehnologic, însă lipsită de bogăția trăirilor omenești, ar fi ca Disneyland-ul fără copii. Dacă n-ar fi fost ea, n-aș fi început niciodată să mă gândesc la înzestrarea mașinărilor cu empatie.

– Uau! faci tu. Uimitor!

Noroc că nu poți să caști.

În cele din urmă, Tim spune că trebuie să se ducă la culcare.

– Seara asta mi-a amintit foarte mult de prima perioadă a relației mele cu ea, adaugă fericit, în timp ce se ridică. Cum vorbeam până târziu în noapte despre lumea pe care o vom crea. Mi-a plăcut tare mult această seară. Mulțumesc!

După ce te întinzi în patul tău, îți vine în minte un citat: „Cu siguranță, nimic nu e mai plăcut decât să educi o minte tânără; o fetișcană de optsprezece sau douăzeci de ani este la fel de maleabilă precum ceara“.

Cine a spus asta?

Aștepti, iar răspunsul îți vine curând, cu un nou declic.
„Adolf Hitler.“

În timp ce moțâi, te pomenești gândindu-te din nou la website-urile pe care se înscrișese Abbie. Când aveai paisprezece ani și erai la liceu, cea mai gravă insultă la adresa unei fete era că făcea pe mironosița. Trei ani mai târziu, că era o târfă. Fetele se considerau, toate, feministe, dar își spuneau una alteia să nu se culce cu un băiat de la prima întâlnire, să nu admită câți parteneri sexuali au avut și să nu facă prima mișcare. Pretindeau că era vorba despre câștigarea „respectului” unui băiat, însă, de fapt, încercau să demonstreze că erau într-adevăr respectabile.

Îți dai seama că, în unele privințe, și tu ai folosit dublul standard. Când ai avut dovada că Abbie fusese necredincioasă, primul tău gând a fost că era de prost gust. Cu alte cuvinte, ai învinovățit-o. Însă când ai descoperit că Tim făcea sex cu Sian, primul instinct a fost să te învinovățești pe tine.

Te gândești că, poate, nu vei rezolva niciodată misterul plecării ei. Poate că tu și Tim o veți duce așa pentru totdeauna. La urma urmelor, chiar dacă afli unde e Abbie, nu e obligatoriu să-i comunicai această informație lui Tim. Poți s-o lași pe Abbie în pace și să sperii că, încetul cu încetul, el va ajunge să se îndrăgostească de tine.

Dar în adâncul inimii tale, știi că asta nu este cu adevărat o opțiune. Tim nu dă nici un semn că te-ar prefera în locul ei. Iar toată situația asta cu Lisa, cu tribunalul și cu John Renton sigur se va lămuri în curând. Timpul nu-i de partea ta.

În dimineața următoare, nu te mai ostenești cu meniul ilustrat. În schimb, îl întrebi pur și simplu pe Danny ce ar vrea să mănânce.

El stă puțin pe gânduri.

– Coșul meu e rece. Vreau un fular.

– Nu avem fulare de..., începi tu, apoi îți dai seama că e una dintre cererile lui exprimate pe ocolite. Vorbești despre Percy, nu-i așa? Când a intrat în camion și s-a pomenit acoperit de gem. Vrei să zici că ai poftă de gem la micul dejun.

Danny începe să se agite.

– Fular! Fular! țipă el nervos.

Te gândești din nou. Erai sigură că ai nimerit-o. Apoi înțelegi de ce se agită el.

– A... pricep. În carte, i se spune marmeladă. Dar marmelada lor e gemul nostru. La fel cum gemul lor e magiunul nostru.

– Marmelada e gem!

Danny râde atât de tare, încât aproape cade de pe scaun.

Faci câteva sendvișuri cu gem. Ori de câte ori Danny se oprește din râs, îi spui:

– Gem! Marmeladă! Magiun!

Izbucnește iarăși în râs, mânjindu-se cu gem – sau marmeladă, dacă preferați – pe toată partea din față a cămășii. Până la terminarea micului dejun, amândoi sunteți aproape la fel de învăluți în marmeladă ca Percy. Noroc că Tim e în biroul lui, ocupându-se de e-mailuri. A trecut mult timp de când ai lăsat foarte departe în urmă protocoalele ABA.

Dar măcar tu și băiețelul tău vă distrați de minune.

– Mi-ar plăcea să-l duc eu pe Danny la școală, îi spui lui Tim mai târziu. Mi se pare aiurea că toată lumea ridică în slăvi școala Meadowbank, iar eu nu am văzut-o niciodată.

– Ah! face Tim, cu un aer îngrijorat. Asta s-ar putea să fie problematic.

– De ce?

– Probabil că ar fi trebuit să-ți zic aseară. Dar n-am vrut să stric atmosfera.

– Ce să-mi zici?

– Familia Cullen a obținut un ordin prin care ți se interzice să fii singură cu Danny.

– O, minunat! rostești tu cu amărăciune. Și cum va fi respectat dacă Sian pleacă?

– Ei bine, e clar că n-ar putea fi respectat. Așa că i-am cerut lui Sian să rămână și să continue ce făcea. Deocamdată.

Îți întâlnește privirea și adaugă:

– Singură ai spus că trebuie să ne gândim la ce e cel mai bine pentru Danny.

Îți stă pe vârful limbii să-l întrebi pe Tim de ce s-a ostenit să te înzestreze cu sentimente, din moment ce pare foarte hotărât să le calce în picioare. Dar faci un efort și izbutești să te abții.

– Bănuiesc că va fi dificil pentru tine, zici tu, înțelegătoare. Să fie în preajma ta, după felul în care s-a dat la tine. Însă Danny o cunoaște, iar ea îi știe rutina... Așa că va trebui să facem lucrurile să meargă.

– Exact! spune el, vădit ușurat. Am știut eu că o să înțelegi.

Îi zici lui Tim că vrei totuși să vizitezi școala Meadowbank, chiar dacă Sian îl duce pe Danny. Nu te miră când îți spune că, în acest caz, va merge și el.

Tim e la volan. Tu stai în spate, cu Danny între tine și Sian. Spre satisfacția ta, constăți că ai ajuns să te pricepi mai bine decât ea la comunicarea cu Danny. Nu te amăgești singură că asta s-ar întâmpla deoarece arăți ca mama lui. Motivul e că nu ești om. Expresiile faciale ți se schimbă mai puțin frecvent și variază pe o plajă mai îngustă decât în cazul oamenilor. Privirea îți este fermă și nu cere contactul vizual pe care alții îl pretind. Limbajul tău corporal e atât de discret, încât aproape că lipsește. La naiba, nu există cineva pe lumea asta care să semene mai bine cu Locomotiva Thomas!

Serios, ești atât de potrivită pentru această familie, încât e absurd!

Când ajungeți la școală, Danny este întâmpinat de un îngrijitor, care îl conduce înăuntru.

– Mă duc să vorbesc la biroul directorului, îți spune Tim. Trebuie să fie cineva care să ne facă un tur al locului.

După câteva minute, se întoarce cu directorul însuși. Nici asta nu te miră. Nu mulți oameni ar rata șansa de a peria un miliardar din domeniul tehnologic.

– Rob Hadfield, se prezintă directorul, cu un zâmbet mios.

Dacă i se pare ciudat să strângă o mână mecanică, ascunde bine acest lucru. „Probabil o face din același motiv pentru care îmi prezintă școala“, gândești, cu cinism.

Străbateți toți trei un hol bine luminat.

– În Statele Unite, există doar două instituții de învățământ pentru elevi autiști unde metodele de predare se bazează încă pe studiile originale făcute de B.F. Skinner, iar Meadowbank este una dintre ele, începe Hadfield, lansându-se într-un discurs evident bine repetat. Acesta e unul dintre motivele pentru care rezultatele noastre sunt atât de bune. În vreme ce

majoritatea practicienilor și-au modificat metodele pentru a se potrivi trendurilor actuale, abordarea noastră se bazează pe dovezi.

Vă conduce spre ceea ce pare a fi o galerie pentru jocuri și distracții.

– Asta este zona pe care o numim „Drumul de cărămizi galbene”¹¹. Elevii care câștigă puncte pentru bună purtare le pot folosi aici. E modul nostru de a consolida aspectele pozitive.

Există console Xbox, un magazin cu dulciuri viu colorat, ba chiar și o replică a unui local McDonald’s. Un singur elev se joacă la un Xbox, cu chipul rigid și inexpressiv.

– Jonathan, i se adresează directorul. Dă-le bună dimineața vizitatorilor noștri.

Elevul se oprește din joc.

– Bună dimineața, repetă el, pe un ton mecanic.

Nu se uită în ochii voștri, dar așteaptă până când spuneți și voi „bună dimineața” înainte de a se întoarce la jocul lui.

– B.F. Skinner, spui tu. Nu a fost tipul cu șobolanii?

– O parte din munca lui Skinner s-a bazat pe comportamentul șobolanilor, da. Apoi a trecut la examinarea factorilor motivatori în procesul de învățare la mamifere. Incluzând aici și oamenii.

Intrați într-o zonă unde se află săli de clasă cu pereți din sticlă. Încăperile sunt mici, în fiecare fiind cel mult șase elevi. Toți au rucsacuri negre, dar nu atârdate relaxat pe umăr, cum le-ar purta elevii normali, ci fixate bine pe spate. Îți dai seama că și Danny are un astfel de rucsac. Îl are zilnic când se urcă în mașină, dar nu l-ai văzut niciodată cu el pus pe spate.

– Acolo își țin lucrurile? În acele rucsacuri?

Hadfield încuviințează din cap.

– Și sursele de energie pentru telecomenzile lor.

– Ce telecomenzi?

– Sunt ceea ce elevii numesc DEG-uri – deceleratoare electronice graduale.

Denumirea nu îți spune nimic. Aștepti, în speranța că îți va veni o explicație în minte, dar, înainte ca declicul să se producă, directorul adaugă:

– DEG-ul furnizează un mic stimul aversiv ori de câte ori elevul are un comportament negativ.

Trebuie să deduci jargonul.

– *Stimul aversiv?* Vreți să spuneți o pedeapsă? Le aplicați elevilor șocuri electrice când nu se poartă frumos?

– În cazul acestor elevi nu se prea poate vorbi despre o *purtare frumoasă*. Și nici de *pedeapsă*. Noi presupunem că ei nu cunosc diferența dintre bine și rău. Pur și simplu, ne întrebăm ce comportament dorim ca ei să evite pe viitor. Și creăm o consecință negativă ori de câte ori apare.

Privirea îți este atrasă prin geamul uneia dintre clase. Un adolescent a început să bată din palme în fața chipului său, ridicând și coborând coatele. Un membru al personalului, care stă în spate, întinde mâna spre una dintre telecomenzile de pe masă și apasă un buton. Instantaneu, trupul elevului tresare ca și cum ar fi fost înțepat.

– Nu avem de ce să ne cerem scuze pentru că folosim aceste tehnici, adaugă Hadfield. Dacă vă uitați la studiile care demonstrează eficiența abordărilor comportamentale, veți vedea că și ele folosesc metode similare, spune și arată cu capul spre geam. Cu un an în urmă, când Simeon a venit la noi, își mușca mâinile până sângerau. Părinții lui îi lipiseră cu scotch pe mâini mănuși de box, încercând să-l oprească, iar el se chinuia întruna să sfâșie banda adezivă cu dinții, ceea ce-i provoca un stres considerabil. Folosind DEG-ul, am redus episoadele acestea în care își mușcă mâinile la circa trei pe săptămână.

– Dar Danny? spui tu, scandalizată. Și el are parte de șocuri electrice?

– A avut. Mă bucur să spun că, în cazul lui, stimulii aversivi au avut un efect foarte benefic.

– Vreți să ziceți că nu-și mai face singur rău fiindcă știe că, în cazul ăsta, i-ați face și mai mult rău.

Hadfield ridică din umeri.

– Asta-i ideea de bază, da.

Te uiți la Tim.

– Și Abbie a fost de acord cu asta?

Cât a perorat directorul, Tim nu a scos o vorbă. Însă ai simțit intensitatea cu care te privea.

– A durat ceva vreme, răspunde el. Dar, până la urmă, da. Pentru că dă rezultate. Am încercat orice altceva. Injecții cu vitamine, terapie craniosacrală, dormit într-un cort cu oxigen, diete demente... Abbie l-a dus chiar la un tip care pretindea că poate să identifice cauza autismului lui

Danny examinându-i irisul. Nimic din toate astea nu a dat nici cel mai mic rezultat. Asta a funcționat.

Rămâi tăcută.

– Nici măcar nu-i mai aplicăm șocuri electrice. Sau o facem foarte rar. Când vine acasă, are o telecomandă în rucsac, iar dacă devine vreodată incontrollabil, este suficient să i-o arătăm, iar el se potolește.

– Vrei să spui că până și simpla amenințare îl îngrozește, zici tu încet.

– Tot ce facem aici este reglementat, insistă Hadfield. Chiar anul trecut, la cererea FDA¹², am redus intensitatea șocurilor cu cinci miliamperi.

– Dar Sian? Presupun că și ea a acceptat asta, nu?

– Sian Fraser a fost una dintre cele mai apreciate angajate ale noastre, rostește directorul. Soțul dumneavoastră ne-a furat-o.

– Normal! pufnești tu, disprețuitor.

Urmează o tăcere neplăcută. Apoi Tim spune răbdător:

– Uite ce e, știu că durează o vreme până să poți înțelege așa ceva. Amândoi am acceptat cu greu acest lucru. Dar, în cele din urmă, am convenit că tot ceea ce contează este Danny. Dacă ceva îl ajută, indiferent cât ar fi de neplăcut sau neobișnuit, merită încercat. Nu i-ai refuza unui copil o operație medicală pentru că este dureroasă, nu-i așa? Atunci, de ce să refuzi administrarea unui mic șoc electric, care nu are efecte secundare de durată? Abs, sunt sigur că, după ce te vei gândi mai bine la asta, vei ajunge la aceeași concluzie ca înainte.

DOUĂZECI

Nu prea l-am mai văzut pe Tim după ce el și Abbie s-au logodit. A început să vină doar patru zile pe săptămână la lucru. Dar chiar și în zilele când ar fi trebuit să se afle la birou, fie nu era, fie se închidea în sala de ședințe cu niște arhitecți. Cei care au reușit să arunce o privire peste hârtiile de pe biroul lui ne-au comunicat că proiecta o casă. Toți am presupus imediat că era un cadou de nuntă pentru Abbie – probabil, undeva lângă ocean, pentru ca ea să poată face surfing. Când am auzit că a cumpărat o casă în Mission, cel mai tare cartier din San Francisco, și că amenaja o bucătărie demnă de un restaurant, am presupus că își schimbase planurile. Însă întâlnirile cu arhitecții au continuat. A durat ceva vreme până ne-am dat seama că planul era ca ei doi să aibă o reședință în Mission și o casă de concepție proprie pe plajă.

Tim nu locuise niciodată la o distanță mai mare de doi kilometri față de birou. Cei care fuseseră în vizită la el spuneau că nici măcar nu apucase să-și bage în priză televizorul. Iar acum, naveta avea să-i ia aproape o oră. În plus, adopta un nou stil de viață. Abbie cunoștea o mulțime de oameni din oraș și, deodată, serile lor au devenit ocupate cu vernisaje și expoziții. Să umble de colo colo pe Sand Hill Road, unde se aflau firmele de investiții, în sediile lor identice, din sticlă și crom, nu i se părea la fel de fascinant.

În ceea ce ne privea, ne-a plăcut tare mult acea perioadă. Tim era relaxat – fericit chiar. Din când în când, venea în camera de recreere și stătea de vorbă cu noi. Ni se părea că eram într-o epocă de aur.

A durat ceva timp până să pricepem că, de fapt, și reciproca era valabilă. Când Scott Robotics a anunțat programul shopboților, investitorii au făcut tot posibilul pentru a avea o participație. La urma urmelor, Tim era geniul care inventase chatbotul, iar succesele lui erau bine cunoscute. Era pur și simplu o chestiune de a fi primul pe piață.

Și totuși, și totuși... Existaseră obstacole, unele de natură tehnică, altele de ordin psihologic. Ori de câte ori făceam un test pe teren, pentru a rafina ceea ce tipii de la marketing numeau „experiența utilizatorului“, eram surprinși de feedbackul negativ. Se părea că multor oameni, mai ales femeilor, le plăcea să stea de vorbă cu vânzătorii din magazine, în timp ce

făceau cumpărături, sau să le ceară părerea în privința unei potențiale achiziții. Atunci când vânzătorul era robot, devenea mult mai evident faptul că te flata doar ca să cumperi diverse lucruri.

Tim a găsit o soluție la asta. Fiindcă bărbații urăsc să meargă la cumpărături, a ales drept țintă magazinele pentru bărbați. Dar până să apuce să-și pună planul în aplicare, bărbații au început să părăsească atât de rapid magazinele din cărămidă și mortar, încât o investiție de milioane de dolari în roboți nu mai avea nici un sens.

A trebuit să găsim modalități de a reduce costurile. Iar asta, sincer vorbind, era o treabă la care Tim nu se pricepea foarte bine. El era un vizionar, nu un contabil. Așa că problema nu a fost rezolvată cu adevărat, iar fondurile au început să secătuiască încetul cu încetul. Am ajuns să stagnăm.

Mike a fost cel care, până la urmă, l-a luat la întrebări pe Tim, cu două luni înainte de nuntă. A intrat în biroul lui, a închis ușa, s-a sprijinit cu spatele de ea și și-a încrucișat brațele la piept. Întreaga lui postură transmitea clar și răspicat mesajul: „Trebuie să vorbim“.

Cineva a povestit că, prin geam, i se vedeau genunchii tremurând.

La început, discuția a fost amicală. Tim s-a ridicat de la birou și a început să umble de colo colo. Mike a rămas sprijinit de ușă și a spus ce a avut de spus. Apoi lucrurile au început să se încingă. S-a țipat, însă nu am reușit să înțelegem ce ziceau. La un moment dat, Tim a luat de pe birou fotografia înrămată a lui Abbie și a fluturat-o spre Mike.

– Tim, uraganul de gradul patru? a sugerat unul dintre privitori.

– Cinci, a decis altcineva.

Erau doi nou-veniți care nu mai văzuseră niciodată o izbucnire de intensitate maximă a lui Tim.

– Priviți și luați aminte, le-am spus noi. Înainte, așa era tot timpul.

Dar, de fapt, nu mai văzuserăm nicicând așa ceva. A urcat dincolo de cinci, până la șase, șapte și chiar mai sus. Până la urmă, ușa a fost trântită de perete. Tim gesticula puternic către Mike.

– Ieși! a urlat el printre înjurături. Ești concediat!

– Foarte bine! a țipat și Mike. Dar, când îți vei da seama că am dreptate, să nu mă rogi să vin înapoi.

Din asta, am dedus că discuția lămuritoare nu decursese prea bine.

– Ticălosul dracului, ea face cât zece ca tine! s-a răstit Tim. Și ca insecta aia asexuată cu care te-ai însurat.

Abia atunci ne-am dat seama că nu se certaseră doar în privința companiei. Se certaseră și din pricina deciziei lui Tim de a se însura cu Abbie.

După ce Tim te aduce acasă, folosești telefonul pe care l-ai cumpărat pentru a căuta pe internet „decelerator electronic gradual“. Linkurile te trimit la un articol despre o mamă care a dat în judecată Meadowbank pentru vătămarea fiului ei de optsprezece ani. Există o filmare cu el legat de o masă și fiind electrocutat de treizeci și una de ori. Este greu de privit cum țipă „nu!“ iar și iar și se zvârcolește de durere când electricitatea îi străbate trupul.

Remarci că filmulețul a fost făcut cu cinci ani și jumătate în urmă. Cu puțin timp înainte ca Abbie să dispară.

Să fi stârnit acea filmare o dispută între ea și Tim? Să fi înțeles ea abia atunci ce presupunea ca Danny să meargă la Meadowbank? Să fi contribuit și asta la ceea ce se întâmplase?

Te pomenești gândindu-te la perioada în care Danny a fost diagnosticat. Amintirile sunt neclare, aproape ca și când acele lucruri i s-ar fi întâmplat altcuiva. Ceea ce, într-un fel, este adevărat. I s-au întâmplat *ei*, lui Abbie, și, ca majoritatea amintirilor ei foarte personale, au lăsat prea puține urme pe rețelele de socializare pentru ca algoritmiul lui Tim să le poată reconstitui.

Chiar și așa însă, groaza acelor zile îți este întipărită adânc în creier.

Desigur, ți-ai dat seama destul de repede că ceva era în neregulă. Doar că nu ai știut ce anume.

– Danny! l-ai strigat într-o zi. E gata prânzul!

În mod normal, asta l-ar fi făcut să vină în fugă la masă. Dar nu și în acea zi. Știai că era în camera sa, jucându-se cu un dinozaur pe care îl primise de ziua lui. Văzând că nu vine nici după ce l-ai chemat a doua oară, ai băgat capul pe ușă.

– Danny!

El nu și-a ridicat privirea. Dinozaurul era pe podea, iar el îl privea fix. Pur și simplu, se holba la el.

– Hai la masă! i-ai spus tu.

El tot nu și-a ridicat privirea. Îngrijorată, ai făcut un pas spre el. Apoi el s-a întors brusc și s-a uitat la tine, iar zâmbetul acela știrb, atât de familiar, i-a luminat fața.

– Cred că s-ar putea ca Danny să aibă otită, i-ai zis lui Tim în seara aceea. Uneori, pare că nu mă aude.

Tim s-a încruntat.

– Danny? l-a strigat el.

La auzul vocii tatălui său, Danny și-a ridicat privirea.

– Da?

– Mie mi se pare în regulă, a constatat Tim, îndreptându-și din nou atenția spre BlackBerry-ul lui.

– Nu se întâmplă mereu, ai spus tu, pe un ton defensiv. În orice caz, i-am făcut o programare la un orelist.

– Bunicul meu avea o vorbă, a spus Tim, cu blândețe. „Nimeni nu este mai surd decât cel care nu vrea să audă.“

– Îmi pare tare rău că nu l-am cunoscut pe bunelu’ Scott. Pare că a fost foarte amuzant.

– A fost un boșorog afurisit, a replicat Tim.

Ai arătat spre Danny fără să zici nimic.

– Scuze... un bătrân afurisit, s-a corectat Tim. Ideea e: ce consecință a avut faptul că Danny nu te-a băgat în seamă? S-a stricat mâncarea și a trebuit s-o arunci?

– Firește că nu.

– Hm!

Era varianta scurtă a unei întregi dezbateri pe care tu și Tim o purtați adesea. Pentru el, meseria de părinte era o subdiviziune a ingineriei, un ansamblu de procese de proiectare care trebuiau pur și simplu aplicate cu exactitate pentru a obține un rezultat eficient și manierat. Pentru tine, era o relație, și ți se părea distractiv să vezi ce se întâmpla când aruncaai regulamentul pe fereastră.

N-ai recunoscut niciodată față de Tim, dar, în secret, îl încurajai pe Danny să vină în patul vostru în zori. Să simți trupușorul perfect și cald al fiului tău foindu-se lângă tine era cea mai frumoasă parte a zilei. Chiar și rarele lui puseuri de obrăznicie îți păreau motive de sărbătoare, fiind o dovadă că avea să fie un om care va gândi cu capul lui, stăpân pe sine, o persoană creativă, nu cineva care să se supună orbește regulilor. Uneori, când se înfuria sau devenea sfidător, trebuia să faci un mare efort ca să nu-l lauzi.

O săptămână mai târziu, când un orelist foarte scump l-a diagnosticat cu otită medie și ți-a spus că, cel mai probabil, se va vindeca în timp, te-ai

simțit răzbunată în sinea ta.

Ai izbutit să-l înscrii pe Danny la o grădiniță Montessori aflată în apropiere. A fost un compromis între ce ai vrut tu și ce a dorit Tim, tu preferând ca Danny să stea acasă, iar Tim, ca el să meargă la o grădiniță „adecvată“.

– Conform studiilor, copiii care încep să învețe mai devreme se descurcă mai bine, ți-a spus el la un moment dat.

– La ce anume se descurcă mai bine?

– La școală.

– Dar chiar ne pasă dacă se descurcă mai bine din punct de vedere academic? te-ai întrebat tu, cu voce tare. Eu îl pot învăța mai bine să deseneze decât ar putea s-o facă orice educatoare.

– Să se descurce mai bine atât din punct de vedere social, cât și academic, a explicat, răbdător, Tim.

În cele din urmă, te-a convins faptul că grădinița se afla la doar câteva străzi distanță. În plus, dacă era să fii sinceră, te-a sedus frumusețea materialelor educative de la Montessori – lucrate artizanal din stejar scandinav deschis la culoare, fără nici o jucărie de plastic printre ele.

Într-o după-amiază, când ai venit să-l iei pe Danny, educatoarea s-a apropiat de tine.

– Doamnă Cullen-Scott, sunt puțin îngrijorată de limbajul lui Danny. Pare să folosească foarte multe substantive. Și foarte puține verbe.

Te-ai uitat surprinsă la ea. Nici nu știai că raportul dintre substantive și verbe era ceva important.

– Vreți să exersăm acasă?

– A, nu, a zis ea, degajată. Sunt sigură că se va rezolva de la sine.

Nici nu mai trebuie spus că ți-ai petrecut restul zilei atrăgându-i atenția asupra verbelor – „Uite, Danny, asta înseamnă să dansezi! Uite, Danny, asta se cheamă a sări! Uite, Danny, asta înseamnă să faci cu mâna!“ El a părut nedumerit, dar a tratat lucrurile cu umorul lui obișnuit.

Câteva zile mai târziu, aceeași educatoare ți-a zis:

– Sunt puțin cam îngrijorată în privința auzului său. Câteodată, pare să nu fie foarte... prezent.

– Ei bine, nu are otită, i-ai spus tu. A avut, dar orelistul a zis că i-a trecut.

– L-ați testat ca să vedeți dacă nu are o tulburare de procesare a limbajului?

– Ce să aibă? Întrebi tu, instantaneu îngrijorată.

Habar n-ai avut că a fi părinte însemna să străbați un câmp minat cu tot felul de afecțiuni. Părea că în fiecare zi se mai ivea câte una din pricina căreia trebuia să-ți faci griji.

– Uneori e ca și cum... s-ar deconecta de la realitate pentru câteva momente. Probabil că nu e nimic, dar...

– Nu, ai spus tu. Nu, am remarcat și eu asta.

Dacă stai să te gândești, acasă l-ai văzut și tu, de vreo patru sau cinci ori, închizându-se în sine. N-ai vrut să vorbești cu Tim despre asta. Știai că te-ar fi întrebat care au fost consecințele și ar fi ridicat din sprâncene când i-ai fi zis că singura consecință era că te îngrozea de-a dreptul.

Ai făcut o programare la un neurolog pediatru. Asistenta lui ți-a spus că timpul de așteptare pentru testele imagistice era de circa șapte săptămâni. Din tonul ei a reieșit clar că „imagistice“ însemna „inutile“.

Însă tu nu ai renunțat și ai cerut setul complet de analize.

După ce ai făcut programarea, te-ai simțit mai bine – la urma urmelor, făcuseși totuși *ceva*. Probabil că nu era nimic, dar trebuia verificat.

A doua zi era sâmbătă. Tim s-a dus la birou, ca de obicei – pretindea că îi plăcea când erau puțini oameni acolo, deși, din câte îi cunoșteai pe angajații lui Tim, și ei își petreceau majoritatea weekendurilor la birou.

În toiul nopții, fuseseși trezită de râsul care se auzea din dormitorul lui Danny – un chicotit nefiresc, ciudat. Nedorind să-l trezești pe Tim, te-ai dus tiptil să arunci o privire. Ochii lui Danny erau deschiși și priveau fix tavanul. Pleoapele îi fluturau.

Ai căutat pe internet și ai găsit un site unde scria că mișcarea rapidă a pleoapelor putea indica o activitate anormală a creierului.

Sau putea fi doar un semn că visa cu ochii deschiși.

Desigur, Tim îi critica pe oamenii care foloseau internetul pentru a pune singuri diagnostice. Însă acela părea un site serios, întreținut de medici.

Trebuia să cumperi de mâncare, așa că tu și Danny v-ați dus la Whole Foods. În mașină, a fost neobișnuit de tăcut. Te-ai tot întors pentru a te uita la el, până când aproape că ai provocat un accident.

– Sunt animale rele, a rostit el cu o voce joasă, neclară.

În clipa aceea, ai tras pe dreapta.

– Sunt animale rele, a repetat el, uitându-se la celelalte mașini. Animale rele! Animale rele! Omoară-le!

Începuse să se agite, foindu-se în scaunul auto pentru copii și încercând să-și elibereze trupușorul de sub centuri.

– Scoate-l! a țipat el la tine. Scoate-l! Mă doare!

Arăta spre capul lui.

– Ce e, Danny? Ce s-a întâmplat?

Apoi, la fel de repede cum începuse, agitația a conținut. S-a sprijinit din nou de spătarul scaunului.

– Danny, ce s-a întâmplat?

– Am văzut una roșie, a spus el, cu voce slabă. Alea roșii sunt cele mai rele.

*

La magazin, ca de obicei, a tropăit pe lângă tine, cu o mânuță pe căruciorul de cumpărături. Când ați ajuns la casă, era coadă. O doamnă în vârstă plătea cu monede, foarte încet, numărându-le și sporovăind cu casiera.

Încercai de fiecare dată să nu te lași deranjată de asemenea lucruri – dacă doamna respectivă avea nevoie de mai mult timp, era dreptul ei. Păcat că se nimerise însă în fața lor chiar în acea zi, când îți doreai din tot sufletul să-l duci cât mai repede pe Danny acasă.

În momentul acela, ai auzit un mârâit surd ridicându-se din gâtlejul lui. Îi privea fix pe oamenii din fața voastră.

– Întotdeauna durează mai mult în weekend, i-ai spus tu, pentru a-i distra atenția.

Însă el a început să țipe.

Era un țipăt atât de strident și de încordat, încât era dificil să deslușești cuvintele. Dar părea ceva de genul: „Ei nu fac bine!“ Fața lui avea o expresie dementă – nu exista alt cuvânt care să o poată descrie. Părea că are halucinații.

Apoi, brusc, s-a întors și a rupt-o la fugă. În timp ce alerga, își flutura brațele de parcă ar fi încercat să alunge niște albine invizibile, lovind standurile cu fructe și făcând piramidele semețe, din grepfruturi și portocale organice, să se prăbușească în cascade de culori săltărețe. Apoi a luat-o pe culoarul cu conserve, dărâmând cutiile în calea lui. După aceea a

venit rândul cutiilor cu cereale pentru micul dejun. Apoi, al sticlelor cu suc. Și, în tot acest timp, a țipat întruna.

Oamenii s-au holbat la el, după care – ceea ce a fost și mai rău – s-au uitat în altă parte, pretinzând că nu se întâmpla nimic ieșit din comun. „Scumpo, astăzi, la magazin, am văzut un copil tare prost-crescut.“

Când l-ai ajuns din urmă, era întins pe podea, cu trupul arcuindu-i-se de durere, săltând ca un pește pe uscat. Era un acces de furie, cum mai au copiii mici? Așa părea. Dar apoi și-a băgat degetele în gură și le-a mușcat atât de tare, încât i-a dat sângele.

Ai izbutit să-i scoți mâinile din gură, apoi ți-ai pus palmele între capul lui fragil și podea.

Când, în cele din urmă, Danny a încetat să țipe, a început să bolborosească aiureli. L-ai cărat în brațe până la mașină și l-ai dus direct la Urgențe.

– Copilul pare să aibă o problemă comportamentală, a spus doctorul.

I-au făcut testele de bază și i-au luat pulsul. Între timp, Danny a revenit încet la normal. Nu, nu la normal. Încă nu era el însuși. Dar a fost cu neputință să-l convingi pe medic de asta.

– Îi faceți măcar o electroencefalogramă? ai întrebat tu, disperată.

Doctorul a clătinat din cap.

– Chiar nu este indicat.

– Vă rog!

Te îngrozea gândul de a te duce acasă și a-i spune lui Tim că Danny a fost diagnosticat, în esență, cu obrăznicie extremă. Fiindcă știi că, oricât de mult v-ar iubi pe tine și pe Danny, va lua partea doctorilor. În lumea lui Tim, medicii erau savanți, așadar, erau în tabăra adevărului. Mamele erau emotive, iraționale și, prin urmare, în tabăra falsei intuiții. Ți-ar fi adresat acel zâmbet sugestiv, cel care părea să spună: „Lipsa ta de logică este tare dragălașă, dar acum e vremea ca adulții să ia o decizie“.

– Ați putea vedea un psihoterapeut pentru copii, a sugerat doctorul. Ca să vă dea niște indicații privind educarea lui.

Apoi Danny a început să mârâie adânc din gât.

– Iarăși se mișcă, a zis fiul tău, privind tavanul. Oprește-l! Te rog, oprește-l!

Acelea au fost ultimele propoziții coerente rostite de el. Două minute mai târziu, era pe podea și țipa.

După asta, cel puțin, procesul medical a demarat în sfârșit. S-au efectuat câteva radiografii, o electroencefalogramă, un RMN și o ecografie. S-au pus în discuție tot felul de scenarii de coșmar, s-au emis ipoteze, posibilități de investigat și eliminat. Schizofrenie. Anomalii cerebrale. Epilepsie. Tumoare.

Până să ajungă Tim la Urgențe, deja presupuneau că Danny luase ceva – că găsisse vreo pastilă pe dușumea, de pildă, sau căzută între spătarul și șezutul unui fotoliu. Ai respins de fiecare dată furioasă o asemenea posibilitate. Dar, după privirile furișe pe care le aruncau către piercingurile și tatuajul tău, îți dădeai seama că adunau doi cu doi și le dădea șapte.

I-au făcut o analiză de sânge. Le-ai cerut să-ți facă și ție una, ca să le dovedești că nu te drogai.

Și lor, dar și lui Tim.

Vreme de două zile, i-au făcut tot felul de teste. În cele din urmă, tu și Tim ați fost chemați într-un birou, ca să vorbiți cu un medic cu multă experiență în asemenea probleme.

– Ei bine, una peste alta, testele sunt bune, a spus el, urmărind cu degetul o listă.

Avea părul alb, era trecut de șaiszeci de ani și fermecător.

– Electroencefalograma e normală, ceea ce exclude epilepsia. Toate celelalte teste imagistice sunt bune, la fel și analiza de sânge. Nu sunt infecții și nici urme de toxine. Și nici o tumoare detectabilă.

Ai auzit cuvântul „bune“ și te-ai agățat de el. „Bune“ era de bine. „Bune“ era o veste extraordinară. Nu-i așa? Ți-a luat ceva vreme până ți-ai dat seama că „bune“ însemna, de fapt, contrariul. Rezultatele bune nu însemnau că Danny avea să se facă bine. Însemnau doar că teoriile anterioare cu privire la ce era în neregulă cu el nu se confirmaseră.

– Prin urmare, nu rămân decât două posibilități, a continuat doctorul. Psihoză juvenilă sau sindromul Heller.

În momentul acela, psihoza părea varianta cea mai înfricoșătoare dintre cele două. Abia mai târziu – după cercetări pe internet –, ai descoperit cât de mult te înșelaseși. Psihoza este temporară, în vreme ce sindromul

Heller – cunoscut și ca tulburarea dezintegrativă a copilăriei – e un prieten pe viață.

– Dacă, după cum bănuiesc, este vorba despre sindromul Heller, a spus doctorul, vă rog să nu uitați că este același copil care era înainte de a i se pune diagnosticul. O etichetă precum autismul poate fi dificil de acceptat de către părinți. Dar, în fond, nu-i decât o etichetă.

Și cu asta, v-a trimis la plimbare. Totuși, a fost drăguț din partea lui că a încercat să îndulcească pilula. Dar, în ciuda cuvintelor bine intenționate, se înșela. Danny nu mai era aceeași persoană. Danny, băiețelul tău pe care îl cunoșteai și îl iubeai, pierise. Autismul îl răpise.

DOUĂZECI ȘI UNU

Nici unul dintre noi nu a luat în serios concedierea lui Mike. Tim concedia mereu pe câte cineva. Adesea, furia lui nu dura mai mult decât îi lua respectivului să își strângă lucrurile, iar după ce se calma, se apropia de el și îi spunea:

– Las-o baltă! N-am vorbit serios.

Însă Mike a plecat și nu s-a mai întors. Ne-am așteptat ca Tim să-l sune și să-și ceară scuze, dar asta nu s-a întâmplat.

Noi am decis că motivul era acela că își insultaseră reciproc nevestele. Depășiseră o limită. De aceea, disputa lor se încadra într-o altă categorie.

Încă și mai stânjenitor era faptul că Jenny se aflase acolo în acea zi, în biroul matematicienilor. Auziserăm cu toții cum o numise Tim. Era de presupus că și ea auzise. Însă a continuat să vină la lucru în fiecare zi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar, în fond, lucrând în acel mediu, toți învățaserăm să ne prefacem surzi.

Situația a continuat mai multe săptămâni. Săptămânile au devenit luni. Și nici urmă de Mike. Cineva a aflat de la prietenul unui prieten care lucra la o altă companie din domeniul tehnologiei că Mike era în tratative avansate acolo, în vederea angajării.

Abbie a fost cea care a decis că era destul. A rezervat o masă la Fuki Sushi, pentru prânz. Când Tim a ajuns acolo, a văzut că masa era pregătită pentru trei persoane. Apoi și-a făcut apariția și Mike. A părut la fel de surprins să-l vadă pe Tim, pe cât de surprins a fost și Tim să dea ochii cu el. Conform legendei, Abbie s-a ridicat și a spus:

– Băieți, vă las să lămuriți lucrurile. Ideea principală e că nunta mea are loc peste trei săptămâni. Iar în clipa asta, Tim n-are cavaler de onoare, a zis; și a adăugat uitându-se la Mike: Nu trebuie să mă placi sau să crezi că sunt partenera potrivită pentru Tim. Dar amândoi ținem la el. Așa că hai să facem să fie bine!

A doua zi, Mike s-a întors la biroul lui. Trei săptămâni mai târziu, a fost cavalerul de onoare al lui Tim. Apoi, după un an, când Tim și Abbie au sărbătorit nașterea fiului lor, Mike a fost nașul.

Am aflat că, în timpul acelu prânz, Tim i-a promis lui Mike că, după luna de miere, va începe din nou să caute investitori și să facă rost de capital. Și așa a făcut. În curând, am avut destule fonduri pentru a elimina erorile și a crea noi modalități, mai puțin costisitoare, de fabricare a shopboților.

În toată această perioadă, Jenny a tăcut chitic. Încă nu știam dacă auzise ce spusese Tim despre ea.

Dar, cel puțin, ea și Mike au fost invitați la nuntă. Nimeni altcineva dintre noi nu a fost.

Încă te gândești la Danny și la ce ai văzut la Meadowbank, când sună interfonul.

– Cine este? întrebi, precaută.

– Detectivul Tanner.

E polițistul care s-a purtat urât cu tine la secție. Te duci și întredeschizi ușa. Trupul lui masiv și amenințător umple cadrul, iar tu îți amintești cum te-a împiedicat să ieși din camera de interogatorii.

– Pot intra? întreabă el, pe un ton răstit.

– Aș prefera să nu.

El nu reacționează la cuvintele tale.

– Am auzit că se fac demersuri legale pentru distrugerea ta.

Îl privești cu aroganță.

– Ne luptăm împotriva lor în instanță.

– Mult noroc! Te privește fix. Îți amintești ce ți-am zis ultima dată când am vorbit?

– Desigur. Mi-ai spus că încă ești pe urmele lui Tim.

El clatină din cap.

– Am zis că vreau dreptate pentru Abbie. Și că, dacă mă poți ajuta, ar trebui s-o faci. De dragul ei.

Nu-i răspunzi nimic.

– Uite ce-i! spune el insistent. S-ar putea să nu mai ai prea mult timp. Și, prin urmare, nici ea. Dacă știi ceva, dacă el a spus ceva care ne-ar putea ajuta să aflăm adevărul, trebuie să-mi zici acum. Înainte de a fi prea târziu.

După o clipă de gândire, deschizi larg ușa.

– În regulă. Intră!

Desigur, nu intenționezi să-i spui nimic detectivului Tanner. Însă te gândești că ar fi o bună ocazie de a afla ce știe el.

– Uite care-i treaba, începi tu. Îți spun ce descopăr, dacă mă îndrumi în direcția corectă.

– Ce vrei să zici? întreabă el, precaut.

– Când ai vorbit cu presa după anularea procesului, ai sugerat că există dovezi care nu au fost prezentate. Iar acele articole care speculau că Abbie a

avut o relație extraconjugală... nici despre asta nu s-a vorbit la proces. Trebuie să fi fost un motiv pentru asta.

– A fost, rostește el, după o scurtă pauză. De fapt, au fost două.

Aștepți.

– Primul a fost că procurorul a dorit să evite orice pistă care ar fi dus la învinovățirea victimei. Juraților le displace profund, mai ales când victima este o tânără atrăgătoare. E mai bine ca ei să simtă că suntem de partea decedatei – o soție bună, o mamă fără cusur. Atunci, se înfurie pentru ce a pățit.

– Și al doilea motiv?

– Al doilea motiv a fost că viața sexuală a lui Abbie nu a oferit nici un motiv pentru uciderea ei.

– De ce nu? Dacă folosea acele website-uri...

Apoi îți dai seama ce a vrut el să zică.

– Tim *știa*? Aveau o căsnicie deschisă?

Expresia de pe chipul lui Tanner e impasibilă.

– Asta au pretins avocații lui. Se pare că ea mai avusese o relație poliamoroasă și înainte de a-l cunoaște, iar ei doi au decis ca ea să continue acel stil de viață și după căsătorie, dacă asta își dorea.

– Nu cred! spui tu imediat.

Ești foarte sigură că Tim nu ar fi acceptat ca Abbie să aibă alți iubiți. Tim nu împarte nimic cu nimeni. În plus, nu se specifica nimic de genul asta în contactul prenuptial. Pare improbabil ca un act suficient de detaliat încât să precizeze penalități pentru creșterea în greutate cu un kilogram și jumătate să nu acopere ceva atât de neobișnuit precum poliamoria.

– Nici eu, spune Tanner. Dar a fost suficient pentru a tulbura apele și a-l face pe procuror să ezite în a se folosi de această probă. Și cu toate că, după arestarea lui, au apărut o mulțime de femei care au pretins că avusese legături *cu ele*, de-a lungul anilor, nu am reușit să găsim nici un bărbat cu care *ea* să se fi combinat.

Tanner face o pauză.

– Și a mai fost ceva ce nu li s-a spus juraților. Ceva ce, după părerea mea, era mult mai relevant.

Ai nevoie de câteva clipe până să pricepi ce a zis Tanner despre celelalte femei. Așadar, Sian nu a fost prima. Dar, firește, nu avea cum să fie, dacă Tim corespundea tiparului descris în acea carte. „Când asemenea bărbați

iubesc, ei nu pot dori, iar când doresc, nu pot iubi.“ Dacă toate femeile care nu erau madone erau târfe, asta însemna că existau o mulțime de târfe.

Și tu – asta-i motivul adevărat pentru care Tim nu ți-a creat organe genitale? Nu pentru că era prea dificil sau din cauza a ceea ce ar fi putut crede oamenii, ci dintr-o obsesie aproape primitivă, patriarhală pentru puritatea feminină? Ești pur și simplu un echivalent modern al milioanele de femei neștiute de-a lungul istoriei, care au fost mutilate pentru a li se distruge sexualitatea amenințătoare? Pentru a fi umilite, a le fi controlate dorințele, pentru a nu mai fi oameni pe deplin.

Tanner te privește întrebător. Îți îndrepti din nou atenția spre el.

– Ce-i?

– Am spus că tipul care o consilia pe Abbie în privința drogurilor a făcut o sesizare la protecția copilului.

– Pentru ce?

Detectivul schițează o grimasă.

– Asta a fost o chestie frustrantă. Legea prevede ca indiviziiăștia să raporteze orice situație în care este afectată siguranța unui copil. Dar nu le impune să spună exact despre ce-i vorba și cum evoluează lucrurile. Așa că, pentru a împăca legea cu confidențialitatea față de client, ei fac un raport inițial, apoi nu mai zic nimic. Cel care o consilia pe Abbie nu a făcut excepție.

În acel moment, iei o decizie.

– Cum îl cheamă pe consilier?

– Piers Boyd. Lucrează acasă, undeva lângă Half Moon Bay. Bănuiesc că asta-i motivul pentru care l-a ales pe el – era aproape de casa lor de pe plajă, spune Tanner și îți aruncă o privire. Te gândești să vorbești cu el?

– N-are ce să strice.

– Ei bine, dacă zice ceva, ai grijă să-mi comunici și mie. Dacă îmi aduci ceva despre Abbie, aș putea să vorbesc cu Lisa Cullen. S-o fac să se răzgândească în privința acelor demersuri legale.

– N-am nevoie de protecția ta, rostești tu, cu trufie. Îi am pe Tim și pe avocatul lui.

Însă, în ciuda cuvintelor sfidătoare, știi că nu este adevărat. Pentru Tim, tu ești doar un algoritm necesar ca să-și găsească soția. Pentru avocatul lui, ești o monedă de schimb într-o înțelegere pe care probabil că o pune la

punct chiar în clipa asta. Să-l ai pe detectivul Tanner de partea ta și-ar putea salva viața.

Adresa lui Piers Boyd figurează pe website-ul lui, care pare făcut de un amator, dar de unde află că este *life coach*, vindecător Reiki calificat, precum și consilier licențiat în problema drogurilor. Însă, din câte se pare, nu are prea mare căutare. Suni pentru a stabili o programare și, din câte se pare, poți alege o oră chiar în cursul zilei de azi.

- Cum vă numiți? se interesează el.
- Gail, răspunzi tu, după o scurtă pauză.
- Ce drăguț!

Vocea lui se pierde puțin, în timp ce scoate cu dinții capacul unui pix.

- Probabil, prescurtarea de la Abigail?
- Mda.

Prescurtarea „Abbie“ fiind deja luată, nu ți-a mai rămas decât ultima parte din „Abigail“. „Povestea vieții mele“, gândești cu amărăciune.

Boyd locuiește pe Balboa Boulevard, chiar lângă ocean. Niște clopoței de vânt zornăie discret lângă poartă, iar într-o parte a casei, vezi două plăci de surfing și un costum de neopren din care picură încă apă pe beton. Bărbatul care îți deschide ușa are peste patruzeci și cinci de ani și părul strâns în creștetul capului. E desculț și poartă niște pantaloni largi, în stil indian – „pantaloni *dhoti*“, îi identifică un glas lăuntric.

- Gail? face el, apoi: O! Tu ești!

Pare deopotrivă surprins și ușor stânjenit, și exact asta ai și urmărit.

– Da. Cobotul creat după modelul femeii pe care ai consiliat-o. Pot să intru?

- Presupun că da.

Ezitând puțin, deschide larg ușa.

– Am citit despre tine, zice el după ce vă așezați într-o micuță cameră de consultații care, mai mult ca sigur, a fost cândva un garaj. Dar n-am crezut că te voi vedea vreodată în casa mea.

- Nici eu.

Te privește curios.

- Spune-mi... Crezi că ai suflet?

Acum este rândul tău să fii surprinsă.

– Știi, ești prima persoană care mă întreabă asta, spui și te gândești puțin. Da, cred că s-ar putea să am. Cel puțin, deocamdată. Pentru că, la urma urmelor, treaba cu sufletul e că tre' să fie separat de corp. Așa că lipsa unui trup din carne și oase nu poate fi un motiv să nu am suflet.

– De ce „deocamdată“?

– Un tribunal s-ar putea să decidă distrugerea mea.

Îi povestești despre procedurile legale, având grijă să nu le prezinți ca pe o dorință a Lisei de a-și cruța familia de durere, ci ca pe niște mașinațiuni ale unei mari corporații, dornică să controleze și să profite de realizarea lui Tim.

– Așa că asta-i motivul pentru care mă aflu aici, închei tu. Dacă înțeleg ce te-a îndemnat să faci acea sesizare la protecția copilului, m-aș putea folosi de asta ca să împiedic distrugerea mea.

Boyd frământă nervos între degete lăntișorul pe care îl poartă la gât.

– Cred că întrebarea e dacă tu ești Abbie. Dacă nu ești, nu-ți pot spune. Dacă ești, confidențialitatea nu e o problemă.

– Avocații ar spune că nu sunt, recunoști tu. Dar tot ei ar zice și că nu am suflet.

– Da, spune și se vede că îi vine greu să ia o hotărâre. Da, e problematic.

– Totuși, eu *simt* că sunt Abbie, minți tu. Am gândurile lui Abbie, conștiința lui Abbie, amintirile lui Abbie. Ce este, în fond, identitatea, dacă nu suma acestor lucruri?

El ezită în continuare.

– Spune-mi ce anume vrei să afli și o să vedem dacă îți pot spune.

În zece minute, îl faci să vorbească. Boyd nu s-ar fi simțit niciodată în largul său stând de vorbă cu poliția – e mult prea disjunctiv pentru asta –, dar altfel stau lucrurile în cazul tău.

– I-am fost consilier vreme îndelungată, explică el. Era stipulat în contractul prenupțial că trebuia să aibă unul. Dar, treptat, am încetat să vorbim despre așa-zisa ei dependență și ne-am concentrat mai mult asupra celorlalte probleme pe care le avea.

– De ce „așa-zisă“?

– Abbie lua droguri doar în scop recreativ. Desigur, mulți fac treptat trecerea de la scopul recreativ la dependență în adevăratul sens al

cuvântului. Așa încât poți considera fie că Tim i-a făcut un bine înăbușindu-i din față tendințele... fie că a reacționat absolut exagerat.

Interesant!

– Și care erau celelalte probleme despre care ați discutat?

– Danny, răspunde el, cu voce joasă. Am vorbit mult despre Danny. Abbie era... Ei bine, așa spune că era traumatizată de ceea ce i se întâmplase băiatului. Lumea o vedea ca pe o femeie frumoasă, cu o atitudine pozitivă, care se străduia să facă față situației. Ca pe o mamă extraordinară, care depășea orice obstacol. În camera asta, eu vedeam o femeie care încerca din răspuțeri să accepte că inima îi era frântă.

– Ai ajutat-o în această privință?

– Am încercat.

Boyd pare tulburat.

– Adică, am ascultat-o. La început, era atât de obișnuită să nu fie ascultată, încât i-a fost greu. Dar, încetul cu încetul, a devenit tot mai deschisă. Mă îndoiesc că altcineva a văzut acea latură a ei. Cu siguranță, nu bărbatu-său.

Îți dai seama că Piers Boyd fusese puțin îndrăgostit de Abbie. Oare se folosise de frumusețea și vulnerabilitatea ei pentru a-l manipula? Sau ești tu prea cinică în privința asta?

– Și ce anume te-a îndemnat să faci acea sesizare la protecția copilului? Întrebi tu. A avut vreo legătură cu drogurile? Cu alcoolul?

Boyd clătină din cap.

– Nimic de genul ăsta. Plănuia să-l răpească pe Danny.

Te lași, năucită, pe spătarul scaunului.

– Să-l răpească? Cum?

– Băiețelul fusese înscris la o școală specială, una aleasă de Tim. El îi arătase lui Abbie o mulțime de studii care dovedeau că era cea mai eficientă soluție, o hărțuise până când acceptase... Abia după ce Danny a început să se ducă acolo, și-a dat ea seama cât de rău era.

– Știu. Am văzut cu ochii mei, azi-dimineață.

Boyd încuviințează din cap.

– E oribil, nu-i așa? Abbie a trecut și ea prin așa ceva, când Tim a internat-o în centrul ăla de dezintoxicare. Dar, dacă pentru ea a acceptat, n-a putut suporta gândul ca Danny să sufere în felul acesta.

– Dar...

Te oprești. În ultimele ore, toate presupunerile tale despre Abbie fuseseră date peste cap. Nu era o mamă rea, ci una devotată. Nu era o petrecăreață, ci un părinte aflat într-o situație imposibilă.

– Chestia e că nu știam ce să fac, adaugă Boyd. Vedeam că ura locul acela. Dar mi se părea că nu analizase bine alternativa. Zicea că pur și simplu o să-l ia și o să plece undeva unde o să înceapă o viață nouă – de parcă ar fi fost floare la ureche. Însă când am insistat, nu a știut să-mi spună unde și cum, și nici ce intenții avea în privința educației lui Danny. El era un copil vulnerabil. Nu puteam să ignor ce îmi zicea – riscam să-mi pierd licența. M-am gândit că, dacă semnalez problema, măcar poliția avea să trimită un psiholog la Meadowbank, ca să evalueze dacă era locul potrivit pentru Danny.

– Dar poliția nu a făcut asta.

Boyd clatină din cap.

– Când ea a dispărut, încă nu se luase nici o măsură legată de sesizarea mea.

– Așadar, ce s-a întâmplat?

Boyd ridică din umeri.

– Sunt și eu în ceață, la fel ca toată lumea. Poate că și-a schimbat planul. La urma urmelor, era cam vag.

Te întrebi dacă asta-i adevărat. Website-ul o învățase cum să-și creeze o nouă identitate, cum să se facă nevăzută...

„Nu spune nimănui ce plănuiești să faci, nici chiar celor în care ai cea mai mare încredere.“

– Eu cred că știa exact unde avea să-l ducă pe Danny, rostești tu încet. Doar că nu a vrut să-ți zică. Era mai sigur așa.

Piers Boyd pare ofensat, apoi încuviințează din cap, înțelegând ce vrei să spui.

– Dar, în cazul ăsta, de ce e Danny în continuare la Meadowbank? Și unde-i Abbie? Ce s-a întâmplat?

Clatini din cap.

– Încă nu înțeleg. Dar intenționez să aflu.

Charles Carter deschide ușa, îmbrăcat în același vechi cardigan cenușiu. Nu te miră că l-ai găsit acasă, fiindcă spusese că lucrează la domiciliu. „În general, mă ocup cu fuziuni și achiziții de corporații.“

– Intră, te poftesc el.

Pare sincer încântat să te vadă. Îl urmezi prin casă până într-o încăpăre ale cărei ferestre dau spre plajă. Pe biroul lui sunt trei monitoare, dispuse ca niște oglinzi pe o masă de toaletă. Pe unul se văd tranzacții bursiere. Al doilea este pentru Skype. Cel mai mare, aflat în mijloc, afișează ceea ce pare a fi un contract la care el lucrează. Însă tabloul din spatele ecranelor este cel care îți atrage atenția. Înfațișează oceanul văzut de pe podețul de lemn aflat mai jos, pictat într-un stil intens, apropiat de cel al artei stradale, valurile fiind reduse la niște triunghiuri de energie care se ciocnesc. Într-un colț, se vede ambarcațiunea lui, *Maggie*.

Te gândești că seamănă cu pictura murală din biroul lui Tim. Te apropii și cauți semnătura unduitoare, flamboiantă. *Abbie Cullen-Scott*.

– Mă bucur să te revăd, spune Charles Carter. Nu prea e lume pe-aici în perioada asta a anului. Trebuie să recunosc că, uneori, mă simt cam singur aici.

Arăți spre tablou.

– Așa te-a plătit?

– Abbie? face el, cu un aer amuzat. De ce m-ar fi plătit?

– Ca să înființezi o firmă.

Carter își scoate ochelarii de citit și îi răsucesc în mâini, privindu-te gânditor.

– Asta era partea la care ar fi avut nevoie de ajutor, adaugi tu. Majoritatea instrucțiunilor pe care încerca să le urmeze erau simple – să-și lase telefonul într-un autobuz, să nu se mai folosească de cardurile bancare, lucruri de genul asta. Partea dificilă era să înființeze o companie prin care să poată închiria o casă și să plătească utilitățile, dar de care numele ei să nu fie legat. Bănuiesc că la tine a apelat pentru asta.

Charles Carter ridică din sprâncene. Aștepți să spună ceva.

– Asta-i o presupunere, rostește el, în cele din urmă.

– Sunt extrem de bună la presupuneri. Am fost concepută să am o gândire intuitivă.

– E întotdeauna bine-venit să ai un rost, murmură el. Și să știi care e acel rost.

– Pentru scurt timp, m-am gândit că te culcai cu ea, adaugi tu. Dar acum cred că era să cad în capcana gândirii lui Tim. Bănuiesc că pur și simplu vă plăceați unul pe altul. Doi oameni singuri, care, în moduri diferite, pierduserăți persoana pe care o iubeați cel mai mult pe lume... Și, după cum singur ai zis, îi datorai o favoare pentru că îl convinsese pe Tim în problema caselor din zonă.

– Dacă îi datoram lui Abbie o favoare, atunci nu avea de ce să mă plătească oferindu-mi un tablou, nu-i așa? Îți atrage el atenția.

– Și totuși, ți l-a dat, spui și te gândești câteva clipe. Atunci, nu a fost o plată. Ci ceva care să-ți amintească de ea.

Ochii lui se îndreaptă spre tablou.

– Abbie Cullen a fost una dintre cele mai cumsecade și mai drăguțe persoane pe care le-am întâlnit în viața mea, spune el, cu voce joasă. Desigur, i-a fost greu când Danny s-a îmbolnăvit. Dar, mai important, a trebuit să decidă cui să-i rămână loială. Putuse să trăiască cu soțul ei când el fusese singurul om dificil din viața ei. Însă când au fost doi oameni dificili...

Vezi cum expresia de pe chipul lui se împlânzește când ochii îi poposesc asupra semnăturii, și de-acum ești sigură că intuiția ta a fost corectă.

– Dacă aș fi avut vreo relație profesională cu Abbie, aceasta ar fi confidențială, adaugă el. Dar îți voi spune un singur lucru. Cred că a luat decizia corectă.

– Vreau să cauți e-mailuri de la un om pe nume Charles Carter, îi spui tu lui Nathan. Sau orice ar putea sugera că a ajutat-o pe Abbie să-și deschidă o firmă.

Ai trecut pe la service în drum spre casă. Nathan a părut surprins să te vadă. Dar nu atât de surprins, încât să nu încuie imediat ușa de la stradă.

– Vino în spate, zice el.

Odată ajunși acolo, înduri rutina deja familiară a introducerii unui cablu în șold.

– Poftim! face el, înmânându-ți niște printuri.

Sunt mai puține decât data trecută – doar două foi.

– Asta-i tot ce-am găsit de ieri până azi. E o parte din istoricul căutărilor.
Parcurgi rapid paginile.

μ Tratamente pentru autism

μ Ajută injecțiile cu vitamina B14 în cazul autismului?

~ autism dietă specială XyOE chelatoterapie

Anxietate autism

Sindrom Heller dietă organică

€~

Pot infuziile cu celule stem să vindece autismul?

Autism pozitiv

#Autism pozitiv Dr. Eliot P. Laurence

Dr. Eliot P. Laurence contact

– Căuta un tratament, spui tu. Asta nu-i deloc surprinzător.

– Îhî, face Nathan privind ecranul.

– Ce-i asta? Autism pozitiv?

– Habar n-am! murmură el.

– Caută!

Văzând că nu reacționează, adaugi nerăbdătoare:

– Caută pe internet în clipa asta, altminteri mă deconectez.

– Nu... stai!

Nathan deschide un browser și tastează „autism pozitiv wiki“, apoi întoarce ecranul spre tine.

Autismul pozitiv este o metodă de abordare a autismului și a altor tulburări de dezvoltare creată de dr. Eliot P. Laurence. ^[1] Părinții și educatorii sunt învățați să nu considere comportamentul autist ca fiind deviant sau „greșit“, ci ca fiind un mecanism de adaptare la o lume suprastimulatoare.^[2]

Folosind o combinație de intervenții cu efect terapeutic demonstrat, printre care masajul qigong, terapia prin artă, dietele fără toxine și integrarea senzorială, seminariile, cărțile și numeroasele fundații caritabile ale doctorului Laurence au ajutat

mii de oameni care suferă de această afecțiune să ducă o viață mai bună.^[3]

Printre linkuri se numără și un website.

– Dă clic pe asta, îi spui lui Nathan.

În pagina care se deschide este o poză a unui ranch. Copiii – care au clar dizabilități de învățare, dar sunt zâmbitori – călăresc, fac drumeții pe munte și au parte de masaje. Sus de tot scrie:

Scopul nostru nu este să-i facem pe oameni „mai puțin autiști“, ci să facem lumea un loc mai puțin tulburător pentru persoanele care suferă de autism.

Parcurgi repede pagina.

– Acum, dă clic pe „CONTACT“.

Nathan se conformează, cu un oftat.

– Și cu asta, basta, zice el îmbufnat, în timp ce tu memorezi datele de contact. Acum, e rândul meu.

În vreme ce el privește codul care se derulează pe ecran, notându-și din când în când câte ceva, tu te gândești la ce ai citit. Acum, ți se pare clar că diagnosticul lui Danny a creat o falie în căsnicia lui Tim și Abbie. Ți-o poți imagina arătându-i articolul de pe Wikipedia pe care tocmai l-ai citit și poți auzi în gând răspunsul lui. „Dacă într-adevăr ar fi funcționat, nu crezi că cineva din lumea medicală ar fi scris până acum despre asta? Tratamentele de succes pentru autism nu sunt atât de banale încât să fie ignorate. Dacă nu există un studiu clinic, atunci e o prostie. Recunosc, e o prostie care sună bine, dar nu-i va fi de nici un folos fiului nostru.“

Pe de altă parte însă, cel puțin doctorul Laurence nu le aplică șocuri electrice elevilor lui. Să fie reducerea semnelor de agitație nervoasă un lucru chiar atât de bun dacă elevul e, de fapt, îngrozit? Și oricum, la ce se referă oamenii când vorbesc despre „tratarea“ autismului?

Îți dai seama că, probabil, Abbie și-a pus exact aceleași întrebări cu cinci ani în urmă.

– Frumos! murmură Nathan.

Degetele lui tastează ceva și se aude un sunet care indică faptul că a făcut o captură de ecran.

– Destul! îi spui tu, pe un ton aspru. Timpul a expirat.

Dr. Eliot Laurence... Tot drumul spre casă, te gândești dacă nu cumva numele acela înseamnă ceva pentru tine. Dar nu-ți vine nimic în minte. Totuși, alte amintiri apar, încă învăluite în ceață, așa că nu ești sigură dacă sunt reale sau dacă reprezintă pur și simplu acele deducții de care vorbea Tim.

În mod cert, îți amintești că perioada de după diagnosticarea lui Danny a fost cea mai sumbră din viața ta. Când a devenit clar cât de mult v-ați îndepărtat tu și Tim.

Pentru tine, principala preocupare în anii de dinainte fusese bebelușul tău, apoi copilașul tău care învăța să meargă, iar după aceea, băiețelul tău. Pentru Tim, fusese munca. Exista, ce-i drept, o clauză în contractul prenupțial vizând petrecerea unei zile pe săptămână cu familia, dar mereu trebuia să răspundă la câte un telefon sau la câte un e-mail ori să se ducă la vreun eveniment.

Îți dai seama că motivul pentru care nu vă certați prea des nu era acela că aveți o căsnicie fericită. Ci mai degrabă faptul că orice ceartă cu Tim presupunea un efort serios. Încăpățânarea, inteligența și refuzul lui de a ceda chiar și în cele mai mărunte aspecte făceau ca fiecare dispută să devină o luptă cu miză mare, care trebuia purtată până la epuizare. Și din moment ce tu erai cea care ceda în cele din urmă, ce rost mai avea să pornești bătălia? Au fost câteva excepții memorabile, momente când ai refuzat să cedezi, ca atunci când el a sugerat că, proaspătă mămică fiind, zilele în care făceai surfing goală erau de-acum apuse. Dar aceste ocazii au fost puține și rare, iar pe măsură ce anii treceau, s-au împuținat și mai mult.

Nu făceați sex. Însă prietenele tale măritate ți-au spus că nici ele nu făceau. Cu un zâmbet trist, ți-au zis că erau prea obosite. În plus, de obicei se nimerea să fie și câte un copilaș în pat. Astfel încât ai preferat să crezi că așa era normal și pentru tine.

Doar că nu era, nu chiar. Tu nu erai prea obosită. Mai degrabă ți se părea că Tim, după ce își făcuse datoria de a deveni tată, considera că își încheiase misiunea. Te adora în continuare, sau așa susținea el. Însă, cumva, adorația nu mai ducea la intimitate.

După diagnosticul primit de Danny, pentru scurt timp ați fost uniți de șoc și furie. A fost singurul lucru bun în acea situație – sentimentul că erați împreună din nou, în „echipa Danny“. Că aveți să abordați problema și să o rezolvați grație unei ambiții de neclintit.

– Dacă poți să devii autist, poți să devii și neautist, a spus Tim. Cândva, cineva va face o descoperire în privința asta.

Dar, treptat, a devenit clar că puținele cercetări care se făceau nu erau legate de tulburarea dezintegrativă a copilăriei, ci se concentrau asupra identificării cauzelor care duceau la apariția autismului. Și realitatea era că nimeni nu avea habar.

Tu ai fost cea care a găsit mai multe tratamente alternative. Internetul era plin de sugestii. Desigur, erai sceptică, dar și disperată. Așa că, în secret, le-ai încercat pe cele mai multe dintre ele. Pentru că, la urma urmelor, nu se știe niciodată.

Părerea lui Tim era că, dacă știința nu găsea nici o soluție, nu avea nici un rost să irosiți timp și bani ca să dovediți că acele tratamente nu erau bune de nimic.

Te-ai întors chiar la terapeuta aceea foarte scumpă și cu înalte calificări în probleme de vorbire și limbaj, care, cu doar câteva luni în urmă, ți-a zis că problema lui Danny se va rezolva cu vârsta. Danny fusese tăcut vreme de câteva săptămâni după regresie, dar, de curând, începuse să scoată mici sunete trunchiate. „Ddd“ însemna „da“. „Ssss“ însemna „suc“. „Vuh“ era „video“ – filmulețele lui cu Locomotiva Thomas, singurele la care se mai uita după întoarcerea de la spital.

– Ce faci acum? ai întrebat-o tu, disperată.

Ea te-a întrebat dacă te-ai gândit la limbajul semnelor.

Te holbai la ea, parcă nevenindu-ți a crede. Pentru numele lui Dumnezeu, era specialistă în logopedie! Și totuși, accepta înfrângerea înainte de a fi început măcar să-l trateze. Ai simțit un val de furie gândindu-te la părinții care îi plăteau acelei incompetente câte o sută cincizeci de dolari pe oră pentru ca ea să le spună că problema de vorbire a copilului lor se va rezolva de la sine. Cu toate că, nu demult, fuseseși și tu în locul lor.

– Uneori, pare să murmure lucruri pe care le-a auzit la televizor, îi zici tu. Țsta-i un lucru bun, nu? Înseamnă că aveți ceva cu care puteți lucra.

– Se numește „ecolalie“, spune ea, încuviințând din cap. E ceva tipic pentru copiii cu autism. Dar sunt doar niște bălmăjeli. Nu înseamnă nimic.

Dar un lucru țin să vă spun, doamnă Scott, adaugă ea în timp ce tu te ridici, și anume să nu o luați pe calea terapiei ABA. Mulți părinți au făcut-o și au regretat. Am fost odată la o conferință unde am văzut niște filme oribile cu copii care erau învățați să se poarte ca niște mici roboți.

*

În seara aceea, i-ai relatat lui Tim conversația descurajatoare cu terapeuta.

– Ei bine, greșește într-o anumită privință, a zis el imediat. N-oi ști eu multe despre autism, dar *știu* destule despre roboți. Îi instruiеști în modul care este cel mai eficient, asta-i tot.

– Atunci, poate că trebuie să dăm o șansă și acestei terapii ABA, ai zis, uitându-te la Danny, care vorbea în dodii, cu glas cu șoptit. Trebuie să facem *ceva!*

Așa că amândoi, separat, ați început să căutați informații despre ABA. Curând, Tim a descoperit dovezi susținute de comunitatea medicală care arătau că terapia respectivă era cea mai eficientă intervenție în cazul autismului, cu toate că succesul studiilor inițiale, realizate de un psiholog de la UCLA pe nume Ivar Lovaas, nu s-a repetat în cazul studiilor ulterioare. Dar, în ceea ce îl privea pe Tim, era un da categoric.

Între timp, tu ai început să te interesezi de terapeuți ABA. Așa l-ai găsit pe Julian. Avea în jur de treizeci de ani, o claie de păr castaniu cârlionțat, un trup ca de urs și o atitudine fermecătoare, copilărească. A apărut la ușa casei din Dolores Street ca Moș Crăciun, cu un rucsac plin de jucării pe umăr, pe care l-a dat jos și l-a răsturnat pe masa din bucătărie. În general, erau jucării electronice ieftine, jucării care țiuiau, licăreau, scoteau flash-uri și săreau. Un glob disco la capătul unui pix. Trei cutii diferite cu omuleți pe arcuri. Un păianjen de plastic care sărea când strângeai de un bulb. O rotiță care scotea scânteii adevărate când apăsați pompița. Era ca în cel mai oribil coșmar al unei educatoare de la Montessori.

– Ce o să-i placă? a întrebat el, calm.

Ai ales Locomotiva Toby.

– Îi plac toate locomotivele. Dar Toby e preferata lui. Nu știu de ce.

– Pentru că Toby e diferită de celelalte, desigur.

Julian s-a apropiat de Danny, care ședea pe podea și își privea nepăsător degetele, pe care le răsucea în fața ochilor.

– Bună, Danny! a spus el, pe un ton prietenos.

Fără să aștepte un răspuns, s-a așezat pe dușumea lângă el și a început să împingă Locomotiva Toby de colo colo, scoțând încetișor câte un „Ușșș!”.

– Toby are mereu grijă la drum, a explicat el, cu nonșalanță. Mașinile, autobuzele și camioanele au adesea accidente. Toby n-a avut nici un accident de ani întregi.

L-ai privit surprinsă. Tipul chiar știa pe dinafară textul cărțuliilor cu Locomotiva Toby?

Danny l-a ignorat. Fără să se lase descurajat, Julian a continuat:

– „E electric?“, a întrebat Bridget. „Ușșș!“, a șuierat furios Toby.

Julian a sâsâit teatral, indignarea lui Toby făcând locomotiva de tramvai să se înalțe în aer ca o rachetă. Apoi Julian a întors capul și te-a privit cu subînțeles. După câteva clipe, ți-ai dat seama că voia ca tu să rostești următoarea replică a lui Bridget.

– Dar tramvaiele sunt electrice, nu-i așa? te conformezi tu.

Julian a încuviințat din cap.

– Majoritatea *sunt* electrice. Dar acesta este... *acesta*... *acesta* este un...

Julian l-a ridicat pe Toby și l-a dus la ureche, ca și cum ar fi ascultat cu atenție, așteptând. A urmat o tăcere lungă.

– Un tramvai cu aburi, a murmurat Danny.

– *Un tramvai cu aburi!* a repetat Julian, pe un ton triumfător.

A apăsat ceva de sub Toby. S-a auzit un mic pocnet și un mic rotocol de fum cu miros de cordită s-a înălțat din coșul lui Toby.

Danny a pufnit în râs.

Danny *râdea*. Era prima dată după luni de zile când îl auzeai râzând.

Cinci minute mai târziu, jucăriile fuseseră strânse, iar Julian bea cafea la masa din bucătărie.

– Nu are rost să forțăm nota, a spus el degajat. Misiunea zilei de azi a fost îndeplinită.

Din punctul tău de vedere, fusese un miracol, nu o misiune.

– Care a fost misiunea?

– Astăzi a fost vorba despre o asociere. L-am făcut să perceapă prezența mea ca pe un factor încurajator, pentru ca, atunci când vom începe să lucrăm cu adevărat, Danny să mă asocieze cu un moment distractiv.

A fost prima dată când ai auzit cuvinte ca „asociere” și „factor încurajator” în legătură cu boala lui, așa că i-ai cerut să-ți explice. În

esență, jucăriile aveau să fie folosite pentru a-l motiva pe Danny să învețe lucruri pe care alți copii le deprind automat. Cu cât satisfacția era mai rapidă, cu atât mai bine, fiindcă recompensa se acorda pentru o treabă care putea dura chiar și numai trei secunde.

– După cum veți constata curând, doamnă Cullen-Scott, nouă, celor care ne ocupăm de ABA, ne place jargonul nostru. Are rostul de a ne face să părem serioși, când, de fapt, noi doar ne distrăm.

Julian vorbea cu lejeritate, dar tu ai avut senzația că știa exact ce are de făcut.

– Păi, indiferent ce ai făcut, mie mi-a plăcut. Și, te rog, spune-mi Abbie.

Când ajungi acasă, îi trimiți un e-mail doctorului Laurence, pentru a face o programare. Folosești un nume fals și spui că ți-a fost recomandat de o fostă clientă, Abbie Cullen-Scott. Răspunsul vine într-o oră.

Aș fi încântat să vă ofer o consultație. Lista mea de așteptare se întinde pe cinci luni. Totuși, trebuie să vă informez că nu-mi amintesc să fi avut o clientă pe nume Abbie Cullen-Scott.

Te gândești că e ciudat. Ciudat și frustrant. Dar poate că Abbie doar l-a auzit vorbind la o conferință.

Sau ai luat-o pe o pistă greșită? Cert este că, indiferent de motiv, Abbie l-a părăsit pe Danny.

Îți petreci restul timpului până la sosirea lui Tim făcând paste. Mișcările repetitive sunt ciudat de liniștitoare. Un sos simplu, din anșoa, capere, fulgi de ardei iuți și roșii, fierbe în cratiță, în vreme ce tu frământați aluatul. Se numește sos *puttanesca*, de la *puttana*, care înseamnă „târfă“. „Nimeni nu știe de ce se cheamă așa“, îți șoptește în surdină *cloud*-ul, dar tu ai putea să faci pariu că un bărbat l-a numit astfel.

Tim sosește, debordând de energie.

– A fost stabilită data audierii la tribunal. În fine, prima apariție în fața unui judecător.

– Când?

– Mâine. Nu-ți face griji, e doar o formalitate. Judecătorul va citi depozitiile, pentru a vedea dacă sunt acceptabile. Apoi ne va spune să plecăm și să încercăm să ajungem la o înțelegere.

– Și o vom face? Vom ajunge la o înțelegere?

– Până la urmă, desigur. De ce nu? Din punctul de vedere al familiei Cullen, sunt bani pe care îi primește de pomană.

Ai încă dubii că Lisa vede astfel lucrurile, dar nu spui nimic.

– Trebuie să fiu și eu acolo?

Tim încuviințează energic din cap.

– Categorie! Trebuie să-i arătăm judecătorului că nu avem nimic de care să ne fie rușine.

Ai prefera să-ți petreci timpul căutând-o pe Abbie, dar, desigur, nu-i poți zice asta. La cină, când Tim te întreabă dacă ai făcut progrese, îl aburești cu ceva vag despre intuiții care nu te-au dus nicăieri.

Tim este cel care readuce în discuție subiectul școlii Meadowbank. Este clar că pentru el contează să aibă susținerea ta, oricât de tardivă, în privința deciziei lui de a-l trimite pe Danny acolo. Dar cum ai putea să-i spui ce simți cu adevărat, când însăși existența ta depinde de convingerea lui că tu gândești ca el în asemenea chestiuni? Văzând că nu ai obiecții, începe să vorbească entuziasmat despre continuarea terapiei la nivelul următor, stabilind noi obiective.

– În curând, va veni vremea să-l facem să nu mai dea din mâini. Și să nu se mai joace cu trenulețele alea. Problema care apare când îi permiți să aibă un comportament autist ca răsplată este că îi încurajezi acel comportament. Acum, că ești și tu de acord, e timpul să luăm taurul de coarne, oricât de dureros ar fi.

Încerci să te gândești cum va face Danny față lipsei trenulețelor lui mult iubite, dar nu reușești.

– Astăzi, mi-am amintit de terapeutul pe care Danny l-a avut la început, îi spui lui Tim. Un tip pe nume Julian. Ce s-a întâmplat cu el. Ne-a plăcut de el, nu-i așa?

– Ți-ai amintit de Julian?

Remarci o notă aspră, ciudată, în vocea lui Tim.

– Puțin.

– Poate că nici n-ar trebui să te gândești prea mult la el.

– De ce nu?

– Julian s-a dovedit a fi o bătaie de cap.

Te încrunți.

– Eu mi-am amintit că era foarte drăguț.

– Ei bine, nu a fost așa, zice Tim, pe un ton categoric.

După cină, te duci la etaj pentru a-ți scoate pielea, așa cum ai făcut cu o seară în urmă.

– Tim, spui tu, când te întorci la parter. Vreau să te întreb ceva.

– Întrebă-mă! Știi cât de mult îmi place să îți completez cunoștințele.

– Ai zis poliției că tu și Abbie aveți o relație deschisă?

Te privește fix, vreme de câteva clipe lungi.

– De unde știi că...?

– Detectivul Tanner mi-a spus. Așadar, e adevărat? Chiar le-ai zis asta? Preț de un moment, Tim pare încolțit.

– E adevărat că așa le-am spus, da, ridicând încordat din umeri. Un deștept din echipa mea de avocați a sugerat asta. Poliția se fixase pe ideea că era posibil ca Abbie să fi avut o relație extraconjugală și că, dacă eu aflasem că mă înșela, ar fi fost un motiv ca s-oucid. Așa că le-am zis că nu mă interesa dacă avea o relație. Nu cred că au înghițit gălușca, dar nu exista nici o dovadă care să susțină contrariul. Și, după cum au sperat avocații mei, a fost suficient pentru ca procuratura să se gândească de două ori înainte de a încerca să se folosească de asta pentru a-și construi cazul.

– Cu alte cuvinte, ai mințit.

– A fost o tactică legală...

– M-ai mințit *pe mine*, îl întrerupi tu. Când te-am întrebat despre asta, ai spus că, probabil, cineva a folosit fotografia ei.

Urmează o tăcere lungă.

– Da. Îmi pare rău. Adevărul e că nu suportam ca Abbie să fie altfel decât perfectă. Așa că am păstrat tăcerea în privința acestui aspect.

– Te referi la faptul că avea dorințe sexuale?

– Mă refer la faptul că era *imperfectă*.

Tim pare de-a dreptul răvășit.

– Abbie avea atât de puține defecte, încât, atunci când descopeream unul, întotdeauna era un șoc pentru mine. Este o ipocrizie, știu – eu nu sunt nici pe departe un sfânt. Îmi pare rău!

– Dacă vrei s-o găsești, trebuie să fii sincer cu mine.

– Da. Înțeleg asta, zău că da. Iar de-acum, așa voi fi.

În cele din urmă, anunță că se duce la culcare. Tu îi spui că mai stai puțin, ca să te gândești.

Dar adevărul este că vrei să fii singură. A fost o minciună tactică ceea ce a zis Tim poliției? Este posibil să joace chiar și acum un soi de joc psihologic? Și dacă da, de ce?

„De dragul discuției, să spunem că Tim a fost cel care a împins-o pe Abbie să flirteze cu necunoscuți pe site-urile de *dating*...“ Este posibil ca acest lucru să fi fost pentru Abbie ultimul cui bătut în sicriul căsniciei sale de basm? În afară de conștientizarea faptului că ea și Tim nu aveau să fie

niciodată de acord în privința lui Danny, să fi fost motivul care a îndemnat-o să plece? Dar, dacă da, ceva a decurs prost, împiedicând-o să-l ia cu ea pe Danny, așa cum plănuse.

Ce ar fi făcut în această situație? Ar fi renunțat, pur și simplu?

Poate că a făcut ceva ce ție încă nu ți-a trecut prin cap. Ceva care să explice toate neconcordanțele...

În momentul acela, îți vine o idee. O intuiție.

Te duci și iei telefonul nedetectabil, pe care ai instalat Messengerul. Deschizi aplicația și găsești schimbul de replici cu „Prietenul“. Ultimul mesaj este: „Când o să-ți dai seama, vom sta de vorbă“.

Tastezi două cuvinte, apoi apeși tasta de expediere.

Răspunsul vine în câteva secunde.

„În sfârșit.“

„Ești Abbie“, ai scris tu.

„Era evident, zău.“

Tastezi: „Ce vrei?“

Din nou, răspunsul sosește imediat.

„Vreau să mă găsești.“

Tastezi: „De ce? Unde ești?“

De data asta, pauza e mai lungă. Ca și cum ar fi șters câteva răspunsuri înainte de a se hotărî să expedieze unul.

„Îmi pare rău, nu-ți pot spune. Trebuie să descoperi singură. Și apoi, trebuie să vii.“

Tastezi: „De ce? Ce vrei de la mine?“

Răspunsul conține două cuvinte. Două cuvinte ce redau o idee perfect logică.

„Pe Danny.“

Mai trimiți vreo zece mesaje – „Ce s-a întâmplat?“, „Mai ești în SUA?“, „Ești cu cineva?“, „Ești OK?“ –, dar nu primești nici un răspuns.

În cele din urmă, renunți și pui telefonul jos. Așadar, Abbie este categoric în viață. Oricum, erai sigură, dar e bine să capeți și o confirmare. Și cu toate că încă nu știi de ce nu a reușit să-l ia pe Danny cu ea, se pare că a fost vorba de o problemă apărută pe neașteptate.

O problemă pe care vrea ca tu să o rezolvi.

Și îți mai dai seama de ceva. Dacă Abbie se așteaptă să i-l duci pe Danny, asta înseamnă că e încă în America. Sigur știe că nu ai avea cum să treci granița cu el.

Preț de câteva momente, te gândești că e ciudat ca ea să aibă încredere în tine. Însă, probabil, presupune că aveți aceleași instincte materne, și că, la un anumit nivel, sentimentele ei sunt sentimentele *tale*.

Și, desigur, este disperată. La fel cum ești și tu, dar din alt motiv.

DOUĂZECI ȘI DOI

N-am mai văzut-o prea des pe Abbie după ce l-a născut pe Danny. Uneori, trecea pe la birou, împingând un cărucior ultramodern Stokke, pentru a-i saluta pe vechii ei prieteni. Femeile îl drăgăleau pe bebeluș, cu un amestec de încântare și invidie. Și bărbații făceau același lucru, dar mai superficial, în principiu pentru că, deși avea un copil acum, Abbie tot era al naibii de sexy. În general însă, aceste vizite aveau loc pentru că venea să-l ia pe Tim la un eveniment sau altul, așa că niciodată nu îi rămânea prea mult timp de stat la palavre. Din când în când, cineva o întreba despre arta ei, iar ea spunea că era dificil acum, cu cel mic, așa că luase o pauză de la cariera ei.

Totuși, părea destul de fericită. Iar Tim – pe care nici unul dintre noi nu l-ar fi văzut în rolul de tată – părea și el fericit. Când Danny a început să umble, Tim îl aducea la serviciu, în zilele dedicate familiilor, și mergea mândru de la o întâlnire la alta, ținându-l pe Danny de mână. Pe peretele biroului său erau fotografiile cu Danny și Abbie. Asistenta lui, Morag, ne-a spus că el chiar ținea minte zilele lor de naștere.

Având în vedere toate astea, mulți dintre noi au fost surprinși când s-a întâmplat chestia cu Jaki. Jaki era o blondă cu forme voluptuoase, cercei în nas și părul scurt și decolorat. Purta rochii mulate, care îi scoteau în evidență silueta, și se zvonea că avea un cont pe o rețea de socializare obscură, unde arăta mult mai mult. Își petrecea weekendurile în cluburi și la petreceri și nu rata niciodată festivalurile mari, precum Coachella sau Joshua Tree, care erau notate în calendarul ei așa cum erau Ziua Recunoștinței și Crăciunul într-ale noastre. Și era amuzantă. Chiar de la început, dacă era de sărbătorit vreo zi de naștere sau o promovare, Jaki era în miezul evenimentelor, comandând băuturi, anunțând ce vom face, plănuiind unde să mai mergem și vorbind repede și cu însuflețire. Era și foarte ușor să vorbești cu ea sau, mai degrabă, s-o ascuți, pentru că sărea de la un subiect la altul, într-un vârtej de gânduri, opinii și reacții.

Lui Tim părea să-i placă să stea la taclale cu Jaki. Noi am crezut că asta se întâmpla deoarece lui nu-i plăcea să socializeze, iar dacă stătea în preajma ei, nu trebuia să-și bată capul cu pălăvrăgitul. Dar, treptat, am remarcat că asta nu se întâmpla doar la marile evenimente sociale. Stăteau împreună în

camera de recreere. Sporovăiau în parcare. Apoi a venit seara acordării premiilor anuale de către website-ul TechCrunch, la War Memorial Opera House, din San Francisco. Compania Scott Robotics, aflată din nou pe val, era de așteptat să primească mai multe premii, inclusiv pentru „Cea mai bună realizare în tehnologie“, în timp ce Tim era nominalizat pentru Premiul „Fondatorul anului“. Firma a rezervat trei mese circulare mari, la care aveau loc câte opt persoane. Tim, Mike și Elijah au purtat smoching. Femeile s-au îmbrăcat în rochii de cocktail – chiar și Jenny, pe care nimeni nu o mai văzuse vreodată în nici un fel de rochie. Invitații alcătuiau o mulțime eterogenă. Bărbații erau prietenii lui Tim din domeniul tehnologic, cei care contribuiseră cel mai mult și munciseră cel mai din greu (trei categorii care, în treacăt fie spus, erau foarte greu de diferențiat), în timp ce femeile s-ar putea să fi fost selectate cu gândul la cât de bine aveau să arate în rochiile lor elegante.

Abbie n-a venit în seara aceea. Avea grijă de Danny și, în plus, cu evidenta excepție a lui Mike și Jenny, soțiile și soții nu primiseră invitații.

Seara a fost un succes. Ținând cont de competiție, obținerea a două premii doi era o reușită incredibilă. Desigur, Tim nu a văzut astfel lucrurile. Lui Tim îi plăcea să câștige. Cel mai tare l-a deranjat că HoloLens, de la Microsoft, ne-au bătut la categoria „Cea mai bună realizare“.

– Este un sistem de *joc*, a repetat el întruna. E o nenorocită de *jucărie*. Cum dracului o să schimbe asta lumea?

Când a început petrecerea de după decernarea premiilor, s-a mai înveselit. Persoanele din conducerea celor mai importante companii din Silicon Valley – Apple, SpaceX, Google – tot veneau să-l felicite. După încheierea petrecerii, la unsprezece și jumătate noaptea, Tim a dorit să meargă în altă parte.

Ce s-a întâmplat după aceea este o chestiune de conjunctură, chiar și pentru cei de la Departamentul de Resurse Umane, care e de presupus că știu toată povestea. Cert este că s-a întâmplat ceva între Tim și Jaki, într-o cameră de hotel în care cei doi au intrat de comun acord, dar modul în care s-a întâmplat a făcut-o pe Jaki să simtă că a fost folosită, tratată ca o femeie ușoară și că s-a profitat de ea.

Ca întotdeauna în asemenea situații, s-a format o opinie generală, dar una variabilă. Cei mai mulți dintre noi erau șocați – sau se prefăceau a fi – că Tim intrase într-o cameră de hotel cu o femeie care nu era soția lui, cu toate

că aceia care își aminteau de vremurile de dinaintea lui Abbie – bețiva de Karen și, din câte se bârfea, și altele câteva – nu erau întru totul surprinși. Însă în câteva ore au început să circule zvonuri urâte – și, foarte posibil, fictive. Jaki inițiasse o partidă de sex oral în anumite condiții, iar Tim le ignorase. Sau: Jaki inițiasse o partidă de sex oral, iar Tim luase asta drept un accept și pentru alte acte, dintre care unele înjositoare. Sau: făcuseră sex normal, timp în care Tim își scosese prezervativul pe care ea i-l ceruse să-l poarte. Sau: făcuseră sex, iar după aceea, Jaki plânsese și Tim o făcuse târfă. Eufemismul „lipsă de respect“ era folosit tot mai mult, deși, în mod frustrant, era imposibil de identificat ce anume înlocuia.

Judecata noastră morală fluctua întru câtva, în funcție de persoana cu care discutam și de pasiunea cu care își susținea poziția față de acea chestiune. Cu alte cuvinte, firește că Jaki avea tot dreptul să pretindă ca limitele impuse de ea să fie respectate. Totuși, erau niște limite cam surprinzătoare. Și nu, nu era vorba de a le face pe femei să se rușineze că erau interesate de sex sau de a spune că orice se întâmpla între doi adulți era responsabilitatea femeii. Asta, dacă nu cumva aveai certitudinea că așa era, caz în care poate că aveai dreptate.

În orice caz, deznodământul a fost că Jaki a părăsit compania, beneficiind de salarii compensatorii generoase și după ce a semnat un acord de confidențialitate cu privire la cele întâmplate. Nimeni nu a avut o părere bună despre asta. Dar, dacă pleca Tim, n-ar mai fi fost nici o companie și, în plus, faptele erau în continuare neclare.

Din câte am înțeles, ca măsură suplimentară de siguranță, toți cei de la Departamentul de Resurse Umane care aveau cunoștința de conținutul documentului semnat au fost puși și ei să semneze, la rândul lor, un acord de confidențialitate.

Data următoare când Abbie l-a adus pe Danny să-l viziteze pe Tim, i-am studiat cu luare-aminte pe toți trei, pentru a vedea dacă apăruseră schimbări în relația dintre ei. Desigur, n-am văzut nici un semn. În mod cert, Tim își adora în continuare nevasta și copilul, așa cum o făcuse întotdeauna.

– Toată lumea să se ridice! rostește aprodul.

În sala de judecată sunt circa douăzeci de oameni adunați pe bisericuțe. Tu, Tim și Pete Maines. John Renton și o falangă de tineri avocați în costume negre, elegante, și cu cravate de culoare închisă. Elijah și Mike de la companie, împreună cu o avocată, în propria versiune de costum negru. Iar de cealaltă parte a culoarului, precum oaspeții din partea mirelui și cei din partea miresei, la o nuntă, echipa de avocați care reprezenta familia Cullen. Lisa nu este cu ei. Asta te întristează. Sperai că, dacă vă vedeți față în față, veți putea rezolva între voi această problemă.

Sunt și jurnaliști – șase dintre ei au primit acreditare pentru a intra în sală, iar afară sunt o mulțime, plus câteva dube de televiziune.

După ce judecătorul se așază, au loc o mulțime de formalități despre descoperire și depoziții, și contraargumente. În cele din urmă, judecătorul spune:

– Am înțeles că a fost prezentată o propunere revizuită de acord.

Unul dintre avocații lui Renton se ridică.

– Așa este, onorată instanță.

– Și că a fost acceptată cu titlu provizoriu?

Avocata Lisei se ridică pentru a răspunde.

– Urmând a fi ratificată ulterior de către membrii familiei, onorată instanță.

Întorci capul și te uiți la Tim. Asta este o veste bună, nu? Însă el pare stupefiat.

– Prezențați, vă rog, instanței termenii propușii, spune judecătorul, pe un ton repezit.

– Onorată instanță, începe avocatul lui Renton, obiecția noastră față de cerința reclamantului a fost că ar implica distrugerea unui prototip valoros, care este proprietate intelectuală a companiei Scott Robotics. Totuși, nu avem nici o obiecție în privința ștergerii datelor personale specifice care sunt actualmente încărcate în respectivul prototip, asupra căruia ar fi avut sau nu drept de autor Abigail Cullen-Scott, spune și își coboară privirea spre hârtiile din fața lui. Prin urmare, noi vom păstra prototipul, cu

capacitățile sale de a gândi și simți, dar nu și datele personale. Acest lucru va permite companiei Scott Robotics să se concentreze din nou asupra activității sale de bază, și anume crearea de vânzători automatizați pentru sectorul de retail.

Nu reușești să asimilezi tot ce se spune. Ce înseamnă toate astea? Vrei să le ceri să se oprească, să le spui că trebuie să le pui niște întrebări, dar judecătorul se uită deja la avocata familiei.

– Ei bine, doamnă Levin?

– Atât timp cât datele personale sunt șterse, iar noi putem verifica acest aspect, ne dăm acordul de principiu, onorată instanță. De asemenea, am căzut de acord în privința unei sume bănești ca parte a înțelegerii. Aceasta va fi donată unei organizații caritabile, pentru educarea persoanelor cu autism.

Avocatul lui Tim, Pete Maines, s-a ridicat în picioare.

– Onorată instanță, noi nu am fost anunțați de această înțelegere propusă...

– Din câte am înțeles, domnule Maines, clientul dumneavoastră nu este nici reclamant, nici acuzat în această chestiune, îl întrerupe judecătorul. Dacă a fost sau nu informat cu privire la respectiva înțelegere nu e treaba acestei instanțe, zice, arătând cu capul spre ceilalți. Cât va dura să finalizați totul, doamnă Levin?

– Sperăm ca, până la sfârșitul zilei, să ne înțelegem în privința tuturor aspectelor, domnule judecător.

– Și cât va dura până veți rezolva aspectul tehnic?

– Patruzeci și opt de ore, onorată instanță, răspunde avocatul companiei, aceasta fiind prima dată când vorbește.

– Foarte bine, zice judecătorul, încuviințând din cap. Se pare că procesul poate fi evitat.

– Totuși, mai există problema locului unde va fi ținut între timp prototipul, spune avocatul lui Renton. Solicităm curții să-l încarcereze sau să îl dea în custodia acționarului majoritar.

Judecătorul se încruntă.

– Nu pot încarcera obiecte, doar oameni. Și nu văd de ce un acționar ar trebui să fie responsabil pentru el, când deja se află în posesia unui angajat al companiei.

– Onorată instanță, din această dimineață, Tim Scott nu mai este angajat al companiei Scott Robotics. Încetarea contractului are efect imediat și i se va cere să returneze toate...

– Din nou, nu este treaba acestei instanțe, îl întrerupe cu asprime judecătorul. Va trebui să rezolvați asta între voi, spune, dând din nou aprobator din cap. Am terminat!

Te uiți la Tim, în timp ce te ridici, la ieșirea judecătorului.

– Ce înseamnă asta?

Lui Tim îi zvâcnesc obraji de furie.

– Înseamnă că trebuie să plecăm de-aici.

Se întoarce spre Maines și îi spune grăbit:

– Du-i cu vorba!

– O să fac tot posibilul, dar legal...

– Nu-mi pasă de lege, se răstește Tim. Ci doar s-o iau pe ea de-aici.

Ieșiți pe ușile sălii de judecată înainte ca vreunul dintre ceilalți avocați să apuce să vă oprească. Afară, Tim dă la o parte o cameră de televiziune care îi blochează calea, iar tu faci același lucru cu alta. Apoi vă suiți în mașină și o luați din loc.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebi tu, încă în stare de șoc.

– O ambuscadă, rostește Tim, cu amărăciune. Nu cred că au venit cu oferta aia azi-dimineață. Probabil că Renton lucrează la asta de zile întregi.

– Chiar te poate sili să pleci?

Tim clatină din cap.

– Oamenii mei vor pleca înainte să se întâmple asta, zice, dar nu pare întru totul sigur. Probabil că Mike m-a trădat, adaugă el. Nu mă puteau concedia decât dacă el accepta să rămână și să preia frâiele. Când mă gândesc la tot ce-am făcut pentru el...

– Dar cu mine cum rămâne? îl întrerupi tu. Ce înseamnă asta pentru mine?

Tim se uită la tine.

– Au căzut de acord să-ți șteargă toate datele, spune el, ca și cum i-ar explica unui copil. Cu alte cuvinte, să-ți șteargă amintirile.

– Așadar, ar fi ca și cum aș avea amnezie?

– Nu chiar. Amintirile sunt cele care îți dau conștiința de sine. Tu ești, practic, o construcție formată din mesajele tale, vocea ta, filmările cu tine... Toate astea vor trebui să dispară.

Te îngrozești. Avocații aceia au vorbit cu o asemenea lejeritate de parcă ar fi discutat despre un contract de afaceri.

– Vrei să zici că... voi muri?

– Păi... să spunem că nu vei mai avea senzația că ești vie.

– Apoi el mă va transforma într-un shopbot, spui tu, pricepând despre ce-i vorba, în timp ce-ți amintești de cuvintele avocatului lui Renton. Voi deveni o vânzătoare automatizată.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, te gândiseși să te arunci sub roțile unui camion. Dar asta, din pricina unor sentimente amestecate, de stupeoare și dispreț de sine. Acum, să-ți fie luată viața în urma unui ordin judecătoresc ți se pare inimaginabil.

Iar Danny – ce va însemna asta pentru el? Nu-l poți lăsa la „mila“ unor oameni precum directorul Hadfield și Sian. Sau Tim.

– Ceea ce Renton nu știe este că am o copie de rezervă, spune Tim.

Întorci curioasă capul spre el.

– O copie a mea?

El încuviințează din cap.

– În biroul meu. Șase servere dedicate și o sursă de alimentare separată, în cazul unor întreruperi în rețea. Chiar dacă îți vor șterge conținutul, voi putea să reconstruiesc totul.

– Dar asta *pe mine* nu mă va ajuta cu nimic, nu-i așa? spui tu încet, după ce ai reușit să procesezi pe deplin cuvintele lui. Eu voi fi complet ștearsă.

– Adevărat. Dar proiectul va supraviețui. Și mai avem patruzeci și opt de ore, spune, acoperindu-ți mâna cu palma lui. Va trebui să le folosim cu înțelepciune.

– Desigur, zici tu, răsufând ușurată. Cum? Ai vreun plan?

Aplecându-se ușor spre tine, îți spune cu hotărâre:

– Dacă ai aflat ceva, orice ar putea avea legătură cu dispariția lui Abbie, trebuie să-mi zici acum. Chiar dacă ți se pare că nu are nici un sens. Voi continua cercetările și după ce tu nu vei mai fi.

Îl privești fix. Ai crezut că voia să spună: „Vom folosi acest timp pentru a te salva“. Dar, de fapt, înțelesul a fost: „Vom folosi acest timp pentru a o găsi pe Abbie“. Pentru a încheia misiunea.

Dumnezeule mare, în ce hal suferă de monomanie! Uneori, îți amintește de Danny, care își aliniaza obsesiv locomotivele, incapabil să se gândească la altceva în afară de acea nevoie presantă.

Îți aduni gândurile, hotărâtă să-i spui ce gândești, să lași să se reverse toată durerea și toate resentimentele...

Dar, din nou, te abții.

Cumva, trebuie să faci ceva ca să supraviețuiești acestei situații. Iar dacă Tim nu te va ajuta, va trebui să găsești o modalitate de a reuși de una singură.

Acasă, vă așteaptă alte echipe de la diverse televiziuni. Și paparazzi care aleargă spre voi și își reped camerele spre geamurile mașinii, când intrați pe alee.

Înăuntru, Tim pornește imediat televizorul și alege un post de știri. Pe burtieră se derulează: „INSTANȚA A DECIS ȘTERGEREA TUTUROR DATELOR ROBOTULUI MALEFIC“. În studioul TV se află Alicia Wright, specialistă în PR pe care Tim a angajat-o în locul Katrinei.

– Rostul prototipurilor este de a evidenția problemele existente. Astfel, acestea pot fi rezolvate, spune ea, pe un ton arogant. Compania Scott Robotics este încântată că a găsit o soluție pentru această situație, astfel încât suntem cu un pas mai aproape de producția de serie.

– Coboșii din generația următoare vor avea potențialul de a fi violenți? întrebă reporterul.

– Viziunea lui John Renton legată de aceste mașinării este că vor avea personalitatea unei asistente personale de top – modestă, veselă, atrăgătoare și îndatoritoare. Și categoric fără toane. După cum mi-a spus chiar în această dimineață, nimeni nu are nevoie de încă o nevastă. Însă o asistentă bună e foarte greu de găsit, explică Alicia, zâmbitoare.

– Munca mea de-o viață, spune Tim, dezgustat. Iar individul ăsta vrea să le transforme în gheișe.

Te cutremuri în sinea ta la gândul că ai fi putut ajunge în custodia lui Renton și că ai scăpat ca prin urechile acului. „Nu poți viola un robot, nu-i așa?“ Măcar de asta ai fost cruțată.

Avocata Lisei apare acum pe ecran, citind o declarație a acesteia.

– ... Familia Cullen nu este împotriva tehnologiei, spune ea. Am făcut asta pentru a onora amintirea surorii mele, Abbie, și viața ei. Noi credem că e corect ca Scott Robotics să plătească pentru suferința pe care ne-a provocat-o. Însă întreaga sumă va fi donată organizației caritabile Haven Farm Ranches, care se ocupă de persoanele afectate de autism.

Ceva îți atrage atenția. Ai întâlnit recent numele acelei organizații. Dar unde?

Apoi îți amintești. Pe pagina de Wikipedia a doctorului Eliot Laurence. Figura pe lista organizațiilor caritabile cărora le oferea consultații.

În timp ce Tim dă telefoane personalului-cheie, tu cauți pe internet informații despre Haven Farm Ranches. Alte fețe zâmbitoare, alte fotografii înfățișând oameni cu dificultăți de învățare lucrând pe câmp. Dar nimic din ce vezi nu îți este de vreun folos.

Intri în galeria de poze. Sunt sute de fotografii acolo, majoritatea de la strângeri de fonduri. Le parcurgi, deși nu știi ce cauți. Nesfârșite poze de la diverse gale, rochii de bal, semimaratoane, sărituri cu parașuta sponsorizate...

Iar la un moment dat, atât de brusc încât aproape că îți scapă și trebuie să revii pentru a verifica, un chip cunoscut.

Mike. Purtând un smoching și înmânând un cec. „Dr. Mike Austin, cofondator al companiei Scott Robotics, face o donație în valoare de optsprezece mii de dolari către dr. Eliot Laurence, creatorul metodei Autismul Pozitiv.“

Dai clic pe iconița marcată „METODELE NOASTRE“.

„Aici, la Haven Farm Ranches, ne ocupăm de tot ceea ce reprezintă o persoană, nu doar de dizabilitatea sa. Aplicând metoda numită «Autism Pozitiv», ne bazăm pe o dietă sănătoasă, muncă în aer liber și terapii holistice pentru a reduce stresul și a controla anxietatea...“

Mike l-a cunoscut pe dr. Laurence la o strângere de fonduri pentru Haven Farm. Dr. Laurence oferă consultații la Haven Farm Ranches.

Asta este legătura cu Abbie. Asta trebuie să fie.

DOUĂZECI ȘI TREI

Mike și Jenny ne-au dat vestea îngrozitoare despre Danny. Tim fusese sunat pentru a se duce imediat la Benioff Children's Hospital, fiindcă Danny avusese un soi de criză convulsivă, iar acolo i se făceau diferite teste, după cum i-a spus mai târziu lui Mike, la telefon.

Au trecut câteva zile până să auzim cuvintele „tulburare dezintegrativă a copilăriei“. Desigur, am căutat imediat pe internet să vedem ce înseamnă.

Mulți specialiști descriu TDC-ul ca fiind o boală devastatoare, care afectează atât familia, cât și viitorul persoanei respective. La fel ca în cazul tuturor tulburărilor de dezvoltare, nu există medicamente care să trateze direct TDC-ul și nu se știe cu siguranță dacă orice fel de tratamente sau intervenții pot avea un efect benefic.

Aceia dintre noi care aveau copii i-au strâns puțin mai tare în brațe în acea seară.

A fost o surpriză să-l vedem pe Tim venind la serviciu luni dimineață.

– E mai bine să fiu ocupat, le-a spus el oamenilor.

Însă cei care au avut de discutat cu el ne-au zis că atenția îi era distrasă adesea de ceea ce citea pe ecranul computerului.

– Folosește PubMed pentru a studia diagnosticul fiului său, a reușit să vadă cineva.

Târziu în seara aceea, Sol Ayode a trebuit să se întoarcă la birou, pentru că uitase niște hârtii. Era trecut de ora zece, iar pentru că ne aflam într-o perioadă de relativă acalmie în ciclul dezvoltării, nu era nici un motiv ca altcineva să mai fie acolo. Totuși, în timp ce Sol se îndrepta spre biroul lui, a auzit pe cineva spunând:

– Tim Scott, ești cel mai drăguț om din lume.

Fiindcă ușa de la biroul lui Tim era deschisă, a putut să vadă înăuntru. Singura lumină venea de la veioza de pe birou, așa că i-a fost greu să deslușească cine era acolo – nu vedea decât siluetele. La început, a crezut că Abbie era cea care stătea în picioare în fața biroului, cu Tim lăsat pe vine în fața ei. Apoi și-a dat seama că nu era Abbie, cu toate că vorbea cu vocea lui Abbie. Era A-botul.

– Tim Scott, ești cel mai drăguț om din lume, a repetat. Iar după aceea:
Deși ești cam prea tocilar uneori.

Tim plângea.

În vreme ce Sol pleca în vârful picioarelor, a auzit A-botul repetând iar și iar:

– Tim Scott, ești cel mai drăguț om din lume.

De îndată ce Tim adoarme, îl suni pe Mike Austin. E trecut de miezul nopții, dar el răspunde imediat.

– Trebuie să te văd, îi spui tu. E important!

El rămâne tăcut câteva clipe.

– Tim e supărat pe mine, nu-i așa?

– Nu-i vorba de asta. Ci de Abbie, de adevărata Abbie. Trăiește! spui tu, apoi faci o pauză. Dar știai deja asta, nu-i așa?

Îți propune să vă întâlniți la birou. Îți zice că Jenny doarme și că nu vrea s-o deranjeze.

Chemi un Uber la poarta din spate. Străzile sunt pustii, iar aplicația îți spune că vei fi acolo într-o jumătate de oră.

În mașină, îți petreci timpul căutând printre amintiri. Constați că s-a schimbat ceva. În loc să depui eforturi pentru a le descoperi, acum trebuie să plutești spre ele. Dacă întinzi mâna spre ele, îți scapă printre degete. Dacă nu te gândești la nimic și le lași să vină la tine, vin.

Chiar vin.

În câteva săptămâni, Julian a alcătuit o întreagă echipă de terapeuți. Tim vine interesat la o ședință. La urma urmelor, el susținea terapia ABA.

– În regulă, a spus Julian, punând un scaun în mijlocul camerei. Tim, astăzi tu ești omulețul din cutie, iar acest scaun e cutia.

Apoi a pus pe podea, lângă scaun, un buton mare, roșu și piuitor. După aceea i-a cerut lui Tim să se așeze pe scaun. Nerăbdător să se joace, Danny a îngăduit ca mâna să-i fie pusă pe buton.

– Unu, doi..., a dat tonul Julian. Liber!

Julian a apăsat mâna lui Danny pe buton, iar Tim s-a ridicat.

– Hm! a făcut Julian. Poate că ar trebui făcut într-un mod mai interesant. Așa!

A luat locul lui Tim pe scaun, iar tu l-ai ajutat pe Danny să apese butonul. Instantaneu, Julian a țâșnit de pe scaun fluturându-și brațele.

– Iuhuhuuu! a țipat el.

Danny a început să râdă.

Julian s-a întors spre Tim.

– Așa!

Tim a încercat din nou, dar pur și simplu nu-i stătea în fire să fie atât de jucăuș ca Julian. Când a țipat „Iuhuhu!“, a părut mai degrabă că îi vine să râgâie.

– Bine. Hai să încercăm altceva!

Julian a trecut la un joc în care Danny era gădilat ori de câte ori se uita în ochii cuiva.

Privindu-i, ți-ai dat seama că, nici înainte de regresia lui Danny, Tim nu se jucase vreodată de-adevăratelea cu el. Acum încerca să respecte instrucțiunile lui Julian, dar se vedea că nu-i vine ușor.

– Te-am prins!

Julian s-a repezit la Danny, care a chicotit. Tim le-a aruncat amândurora o privire întunecată.

– Nu cred că aplică terapia ABA așa cum ar trebui, s-a plâns Tim mai târziu, după plecarea lui Julian.

– Este varianta *modernă*. Sunt aceleași principii, dar a evoluat de pe vremea lui Lovaas, spui tu încrezătoare.

Julian îți explicase asta între două ședințe.

– Dar nu a evoluat de fapt, nu-i așa? Nu în privința rezultatelor. *A regresat*. Nimeni nu a reușit să obțină același succes ca Lovaas.

– Terapeuții lui Lovaas țipau și foloseau șocuri electrice.

– Exact asta mă îngrijorează. Dacă acele metode erau determinante pentru niște rezultate satisfăcătoare? Nu poți scoate cu totul un vector dintr-un studiu și să presupui că va fi la fel.

– Dar noi *vedem* că funcționează. În plus, Danny îl adoră pe Julian.

Gândindu-te apoi mai bine, ți-ai dat seama că nu fusese, probabil, cel mai inteligent lucru pe care l-ai fi putut spune.

Ai presupus că Tim era gelos pe relația lui Julian cu Danny. Ți-a luat ceva vreme ca să pricepi că, de fapt, era gelos pe relația lui Julian cu tine.

– Voi trei păreați să vă distrați de minune, a spus Tim într-o zi, când a venit acasă și v-a găsit în toiul unei ședințe.

Tu și Julian stăteați întinși pe podea și, pe rând, îl ridicăți pe Danny, la distanță de un braț. Ori de câte ori vă privea în ochi, era săltat de pe burta voastră.

– Da, a fost distractiv.

– Amintește-mi... noi am verificat trecutul acestui tip?

– Al lui *Julian*? întrebi tu, surprinsă. Desigur. Mi-a arătat din proprie inițiativă certificatele de la protecția copilului.

– Bun, măcar Danny e în siguranță.

Ceva din felul în care a rostit acele cuvinte te-a făcut să te uiți mai atent la el.

– Ce vrei să zici?

Tim a ridicat din umeri.

– Că nu-mi place cum se uită la tine, atâta tot.

– Ai vedenii! ai spus tu, pe un ton categoric.

Într-o zi, Julian a sugerat să mergeți pe malul oceanului.

– Ca o pauză de la terapia lui?

– Ca *motivație* pentru terapie. Ai spus că lui Danny îi plac valurile. Hai să facem așa încât valurile să fie factorul încurajator de astăzi!

Așa că ați luat mașina și v-ați dus toți trei pe plajă. Tu și Julian l-ați dus pe Danny în apă. Când venea un val, Danny trebuia să spună „sari“, pentru ca tu și Julian să-l săltați în aer chiar înainte ca valul să-i lovească burtica, în timp ce el țipa de plăcere. Sau vă lăsați pe vine, iar el trebuia să vă privească în ochi, pentru ca, drept răsplată, să împrășcați o mână de apă strălucitoare în fața ochilor lui.

Și chiar funcționa. I-au plăcut atât de mult aceste jocuri, încât s-a străduit din răputeri.

Când v-ați întors la casa de pe plajă, erai euforică.

– Asta a fost cea mai bună ședință de până acum! Treaba asta funcționează de minune!

Entuziasmată, l-ai îmbrățișat pe Julian. Acela a fost momentul când te-a sărutat.

Doar pentru o clipă, i-ai răspuns la sărut. Firește că ai făcut-o. Erai singură de atât de mult timp. Dar ți-ai venit repede în fire.

– Te iubesc, Abbie! a spus Julian pe un ton insistent, în timp ce te desprindeai din îmbrățișarea lui. Vreau să fiu cu tine.

– Nu fi nebun, ai zis tu încet. Sunt măritată.

– Oamenii nu pot alege de cine se îndrăgostesc. Nu am vrut asta. Abbie, te iubesc!

Dar tu erai cea care nu avea de ales, cu toate că ți-a luat ceva vreme până când ți-ai dat seama de asta. Dacă ai fi avut o relație, Tim ar fi aflat și, oricum, nu erai genul care să facă așa ceva pe la spatele soțului. În aceste condiții, nu mai puteai continua să lucrezi cu Julian. Chiar dacă el s-ar fi putut preface că nimic nu se întâmplase – lucru de care te îndoiai –, tu nu puteai.

Te-ai gândit că mai erau și alți terapeuți, însă tu aveai o singură căsnicie. Așa că, după o noapte de nesomn, i-ai spus lui Julian că trebuia să plece.

De fapt, ai fost furioasă pe el. De ce credeau bărbații că au dreptul să pună nevoile lor romantice mai presus de obligațiile profesionale? De ce nu putuse să-și țină pur și simplu gura? Ce era atât de groaznic în privința iubirii neîmpărtășite, încât, la un moment dat, bărbații trebuiau neapărat să treacă la mărturisiri?

I-ai zis lui Tim că Julian a plecat în străinătate. Și că îi cauți un înlocuitor.

Dar s-a dovedit că, la urma urmelor, Julian chiar fusese unic. Nici unul dintre ceilalți terapeuți pe care i-ai încercat nu a reușit să creeze o legătură

la fel de solidă cu Danny sau să facă din terapie o asemenea distracție. În final, ai ales o româncă drăguță, pe nume Magda, care era extrem de competentă și sublinia importanța colectării datelor în orice situație, ceea ce lui Tim îi plăcea.

La un moment dat, ai sugerat să mergeți la plajă, dar ea s-a uitat la tine de parcă ai fi fost nebună.

– Timpul e prețios, a spus ea. Danny are nevoie ca noi să ne concentrăm.

Totuși, episodul cu Julian a avut și o consecință pozitivă – te-a făcut să-ți dai seama că mariajul tău se îndrepta spre un punct de unde nu ar mai fi existat cale de întoarcere. I-ai zis lui Tim că, după părerea ta, v-ar prinde bine să faceți terapie de cuplu.

– De ce? Ne înțelegem, nu-i așa? a întrebat el, nedumerit.

– Se spune că optzeci la sută din cuplurile care au un copil autist divorțează. Nu are ce să strice dacă încercăm să ne revigorăm căsnicia.

În cele din urmă, Tim a fost de acord cu o ceremonie Reiki, în cadrul căreia fiecare din voi a scris pe o coală de hârtie toate gândurile rele pe care le aveați, apoi le-ați ars. Ai petrecut douăzeci de minute gândindu-te ce să scrii.

Chiar când aprindeai hârtia, a lui Tim s-a răsucit, cuprinsă de flăcări, iar tu ai văzut ce scrisese. Doar patru cuvinte. „Mă piș pe Reiki!“

Tresari când mașina oprește brusc, iar tu îți dai seama că ai ajuns la sediul companiei Scott Robotics. Parcarea este goală, în afară de Tesla neagră a lui Mike. Uberul te lasă acolo și pleacă.

Înăuntru, singura lumină provine de la ecranele pe care licărește logoul Scott Robotics – un S animat, care își fugărește coada la nesfârșit, așa încât devine un semn al infinitului pe verticală. Sincronizarea monitoarelor este perfectă – îți amintești că Tim a insistat în privința asta. Săptămâni la rând, i-a sâcâit pe designeri pentru că exista un mic decalaj, nu mai mare de o jumătate de secundă, între unele ecrane.

Desigur, problema a fost remediată. Tot ce voia Tim se rezolva în cele din urmă.

Mike este în celălalt capăt al sălii, lângă biroul lui Tim.

– Ce te face să crezi că trăiește? întrebă el, fără vreun preambul.

– Țin legătura cu ea.

Rămâne tăcut câteva clipe.

– Tim știe?

– El a crezut mereu că ea trăiește. Asta-i motivul pentru care m-a construit – crede că o pot găsi.

Taci pentru o clipă, înainte de a adăuga:

– Dar nu i-am spus că țin legătura cu ea.

Mike râsuflă ușurat.

– Bine. Să nu-i zici. E cel mai bun lucru pentru el. Gândește-te că a trecut deja peste partea cea mai grea. Cinci ani fără ea. Cinci ani în care a jelit-o, în care a ajuns la fundul prăpastiei. Dacă o găsește acum, iar ea nu vrea să se întoarcă... Asta i-ar frânge inima din nou. Și nu își va mai reveni a doua oară...

– Lasă vrăjeala! îl întrerupi tu.

El rămâne iarăși tăcut, studiindu-te cu atenție.

– Știu că tu ai ajutat-o. La urma urmelor, cu asta te ocupi. Îl scoți pe el din încurcături. Îl protejezi de propriile greșeli. Și singur mi-ai spus că nu-ți plăcea Abbie. A intervenit între tine și Tim, i-a distras atenția de la companie... Ea știa că erai singura persoană care își dorea atât de mult s-o

vadă plecată, încât ai ajuta-o să dispară. Ce frustrant trebuie să fi fost după aceea, când ți-ai dat seama că n-a ieșit cum ai vrut! Când ea a dispărut, iar modul în care a reacționat Tim a reprezentat o altă amenințare pentru companie.

– E fascinant cum poți să iei niște indicii atât de minuscule și să faci un tipar din ele! spune Mike. Din păcate, greșești.

– Nu negi că ai încercat să-l împiedici să se însoare cu ea?

– Nu neg asta, nu, spune Mike, iar chipul lui este impasibil. Însă nu din motivele la care te gândești tu.

– Atunci, din ce motive?

– Am încercat s-o protejez, zice el.

Te conduce în biroul directorului Departamentului de Resurse Umane.

– Numai doi oameni au cheia de la ăsta, spune el în timp ce descurie un fișet solid.

Te așteptai la ceva mai spectaculos decât teancurile atent ordonate, de dosare și DVD-uri, pe care le vezi când îl deschide. Pe eticheta fiecăruia dintre ele este un scris negru, cu un pix gros. *Emma-Lou Hunter. Valerie Steiner. Jaki Travis. Kathryn Hughes. Karen Yang...*

Constați că toate sunt nume de femei.

– Toate sunt aici, spune el. Cele de care știm, în orice caz. Cele pe care a trebuit să le plătim. Tim le spune „curvele“.

Pornește televizorul, bagă un DVD în aparat și apasă butonul de pornire. Calitatea nu e grozavă – s-a filmat cu o cameră video ieftină –, dar se vede suficient de clar. O femeie care stă într-un fotoliu și vorbește cu fața la cameră. Pe chip îi curg lacrimi, deși vocea îi este plată și lipsită de emoții.

– ... M-a invitat la cină, a așteptat până a venit mâncarea, apoi mi-a spus cum vede el lucrurile: „Fie nu mă vrei și nu te culci cu mine, caz în care ești o târfă care caută doar atenție, fie nu mă vrei și te culci cu mine ca să obții o promovare, caz în care ești o târfă autentică, fie mă vrei și te culci cu mine, caz în care mergem chiar acum la apartamentul drăguț pe care l-am rezervat la Plaza Hotel...“

Femeia clipește pentru a-și stăvili lacrimile.

– Dar eu nu i-am zis niciodată nimic, absolut *nimic* care să-l facă să creadă că aș fi interesată de el în acest fel...

Mike scoate DVD-ul, iar imaginea dispare. Întinde mâna pentru a lua altul. Îi atinge ușor brațul, pentru a-l opri.

– Te rog... Am înțeles ideea.

– Este un lider extraordinar, spune el, cu glasul aproape șoptit. Un vizionar. Un geniu chiar. Dar nu e câtuși de puțin un om bun. Cel puțin, nu cu femeile.

– A fost vreodată...?

Îți vine greu să întrebți asta.

– S-a purtat vreodată așa cu Abbie?

– O, Abbie a fost excepția! Femeia pe care a adorat-o, cu care avea de gând să se însoare. Mama copiilor săi. Chiar de la început. Ba nu, chiar de dinainte de început. Văzuse un filmuleț cu ea pe internet, în care i se lua un interviu despre lucrările ei de artă. Acela a fost singurul motiv pentru care i-a oferit rezidența, fiindcă o găsea înnebunitor de frumoasă. Și apoi, cumva, a făcut-o să se îndrăgostească de el. Însă eu am știut că nu avea cum să dureze. Mai întâi, le pune pe un pedestal, apoi... *Buf!* Brusc, sunt târfe, ca toate celelalte, spune și schițează un gest care cuprinde biroul gol. Silicon Valley are o problemă majoră cu sexismul corporatist. Numai zece la sută din programatori sunt femei. Numai cinci la sută ocupă poziții de conducere. Noi, cei de la Scott Robotics, suntem considerați un model de urmat în această industrie, pentru că aproape patruzeci la sută din personalul nostru e alcătuit din femei. Dar apoi, vezi vânzoleala – una pleacă, alta vine. Rareori stă vreuna mai mult de un an. Asta, pentru că Tim le angajează numai dacă sunt sexy. Iar dacă nu fac ce vrea el, se poartă urât cu ele. Știi ce ne-a spus mie și lui Elijah ultima dată când a trebuit să o plătim pe una dintre ele? Că, oricum, femeile sunt angajate pe salarii mai mici, și chiar dacă trebuie să o plătim pe câte una ca să-și țină gura, tot ieșim în câștig. Din punctul lui de vedere, face parte din costurile aferente menținerii unei afaceri.

– Și cu Abbie ce s-a întâmplat? Cum a căzut de pe pedestal?

Mike clatină din cap.

– Nu știu sigur. S-a sărutat cu un tip. Mi se pare că era unul dintre terapeuții lui Danny.

– Nu l-a sărutat! protestezi tu. El a sărutat-o.

– Nu cred că e o diferență care să conteze prea mult pentru Tim.

– Nu, spui tu, amintindu-ți brusc. N-a contat.

Lui Tim îi plăcea foarte mult modul în care Magda lucra cu Danny. A început să vină acasă devreme, să asiste la ședințe și să ia notițe. Apoi, într-o zi, te-ai întors de la cumpărături și ai constatat că adusese cinci membri ai echipei de dezvoltare, ca să asiste și ei.

– Ce-a fost asta? l-ai întrebat tu mai târziu.

– Cred că putem utiliza unele dintre metodele folosite de Magda cu Danny pentru a instrui formele noastre de inteligență artificială. Odată ce înțelegi procesul științific, e fascinant.

După aceea, Tim s-a apucat să studieze diferitele tipuri de terapii ABA. Atunci a găsit o instituție grozavă, numită Meadowbank. Ți-a spus entuziasmat că era o școală care folosea terapia ABA și că rezultatele erau incomparabil mai bune decât arătau diagramele Magdei.

Doar că nu era o instituție grozavă. Ai urât acel loc de la prima vedere. Gândul de a-l trimite pe Danny acolo te îngrozea. Toată acea vorbărie despre „stimuli aversivi“ și „comportament negativ“ ți se părea extrem de brutală.

Așa că ai făcut ceva ce făceai foarte rar cu Tim – ai pus piciorul în prag. Ai spus „nu“.

Însă Tim a continuat să vorbească despre asta de parcă treaba ar fi fost aranjată. Meadowbank avea cele mai bune rezultate, așa că Danny avea să se ducă la Meadowbank. Și cu asta, basta! Orice altceva era un fleac emoțional și, prin urmare, irațional. Chestii muierеști.

În disperare de cauză, i-ai zis că l-ai putea aduce pe Julian înapoi. Ai recunoscut că, de fapt, nu plecase în străinătate. Ai mărturisit că i-ai spus asta pentru că te sărutase.

Te-ai gândit că Tim nu va fi deranjat de asta. La urma urmelor, i-ai pus capăt din clipa în care a început. Ce altceva ai fi putut face?

Numai că Tim a fost deranjat.

„E evident că ai de gând să te culci cu el, așa că nu știu de ce nu ai făcut-o.“

Deja țipați amândoi.

„Poftim? Firește că nu m-aș fi...“

„Recunoaște că te excită! Nu m-ar deranja, dar nu pot să sufăr că nu ești cinstită în privința asta.“

„Vorbești prostii...“

„Ceea ce mă deranjează e că-ți lași pizda lăbărțată să dicteze ce e mai bine pentru Danny.“

„Asta-i de neiertat!“

Îți amintești cum Tim a început să chicotească. Un chicotit ciudat, strident, ca al unui țânc. „Și totuși, cred că mă vei ierta. Pentru că n-ai de gând să renunți la toate astea, nu-i așa? La casele frumoase, la rochiile scumpe, la avionul privat. Ca să nu mai vorbim de toți șarlatanii ăia de terapeuți cu care îmi irosești timpul și banii.“

S-a aplecat spre tine, mult prea aproape. „Știi ce le fac târfelor care cred că pot să-și bată joc de mine? Le distrug!“

Te-ai holbat la el. „Care târfe?“

Atunci, a dat înapoi. „Nimic. E doar un fel de a spune. Nu încerca să denaturezi lucrurile, Abbie. Nu încerca să faci să pară că eu sunt de vină.“

– Nu ar fi lăsat-o să divorțeze de el, rostești tu. Trebuia s-o pedepsească. S-o *umilească*. Pentru ceva ce era doar în mintea lui.

– El a înscris-o pe site-urile de *dating*, spune Mike. De fapt, o versiune chatbot a ei. A considerat că era amuzant. A pus chatbotul să le zică acelor bărbați o mulțime de lucruri înjositoare pe care voia să le facă pentru ei. Cu vocea lui Abbie, cu fotografia lui Abbie la profil. A fost un gest pueril și jalnic. Dar lui Tim i s-a părut teribil de distractiv. Era în stare să asculte ore întregi.

„De la madonă la târfă“, gândești tu. Exact cum scria în cartea aceea.

– Atunci, presupun că ar trebui să-ți mulțumesc. Pentru că ai ajutat-o să plece.

Urmează o tăcere îndelungată. Apoi Mike clatină din cap.

– N-am ajutat-o. Îmi doresc s-o fi făcut. Și aș fi făcut-o dacă mi-ar fi cerut. Dar nu mi-a cerut niciodată.

– Nu te cred. Am găsit o poză cu tine la o strângere de fonduri pentru Haven Farms. Dacă nu tu ai ajutat-o pe Abbie să dispară, atunci cine a făcut-o?

– Eu, se aude o voce din pragul ușii.

Ne întoarcem amândoi.

– Eu am ajutat-o, rostește Jenny.

– Mike le spune oamenilor că nu o plăcea pe Abbie. Bănuiesc că și *ție* ți-a zis asta, nu-i așa?

Stați toți trei la masa din sala de ședințe. Nimeni nu a aprins lumina. Chiar și așa însă, Jenny își ține privirea ațintită spre masă, ferindu-se să se uite în ochii tăi sau ai lui Mike.

– Adevărul e că minte. De fapt, a iubit-o. Chiar din clipa în care a întâlnit-o. Am știut întotdeauna asta.

Mike tresare, dar ea îl ignoră.

– Poate că e impropriu spus că a „iubit-o“. Dar să zici că era „îndrăgostit“ nu e nici pe departe suficient. Să zicem că... i s-au aprins călcâiele după ea. Altfel nu știu cum să descriu. Părea că se topește de câte ori era ea prin preajmă. În vreme ce eu...

Ridică din umeri. În hanoracul ei Nirvana cu glugă, pare mărunțică și băiețoasă. Atât de... *neamenințătoare*. Androgenă, aproape asexuată. Ți dai seama că așa a supraviețuit în acel mediu toxic – la un moment dat, pur și simplu a devenit unul dintre tipi.

Cel puțin, pe dinafară.

– Pe măsură ce lucrurile evoluau, faptul că ea era adjudecată – de Tim – cred că a sporit atracția. Relația dintre el și Mike... e foarte anormală. În esență, dacă Tim este masculul alfa, soțul meu e beta. M-am obișnuit cu asta. Dar ar fi fost bine ca, măcar din când în când, să-l văd ținându-i piept lui Tim.

– Jen, spune Mike cu blândețe. Te iubesc. Știi asta.

– O, firește! Suntem căsătoriți, mai ieșim împreună în câte o seară, alegem împreună perdelele, ba chiar facem sex... Ne descurcăm cu toate astea. Însă uneori, doar uneori, ar fi plăcut să mă simt și eu adorată.

– Dar te ador, spune el disperat. Crede-mă, Jen, te ador!

– Am văzut cum te uitai la ea. Și Abbie a văzut. Poate că, în cele din urmă, ar fi venit la tine. Ca să-ți ceară ajutor. Ea își dorea cu disperare să plece, tu îți doreai cu disperare orice puteai obține de la ea..., spune Jenny, ridicând din umeri. Așadar, presupun că ți-ai ratat șansa.

– Când ai început s-o ajuți pe Abbie? întrebi tu.

Ochii lui Jenny se îndreaptă pentru o clipă spre tine, apoi coboară din nou spre masă.

– O vedeam la evenimentele companiei. Mi-am dat seama că erau probleme. Cum să nu fie? De fapt, mi s-a părut uimitor că Tim a reușit să se prefacă atât de multă vreme. Iar aici, situația se înrăutățea și mai mult... Îmi amintesc că, la un moment dat, i-am trimis lui Tim un e-mail despre o eroare pe care o găsisem în program. El l-a trimis unui dezvoltator, dar, din greșeală, a expediat-o și întregului grup de matematicieni. Am văzut că scrisese: „Cineva să-i coasă vaginul acestei cățele și să-i spună să nu se mai văicărească“.

A rămas tăcută câteva momente.

– Nu m-am dus la resurse umane. Știam că, dacă o fac, povestea nu se putea încheia decât într-un singur fel. Cu o recompensă financiară, un contract de confidențialitate... și șomajul. Așa că l-am ignorat, cum am făcut-o mereu. Și știți ce e al naibii de ironic? Faptul că eu chiar îmi cususem vaginul. Am știut întotdeauna că nu pot să am copii și, în același timp, să fiu o programatoare excepțională, cel puțin nu într-o companie ca asta. Și oricât de rău ar fi aici, în alte părți e și mai rău. Așa că am început să mă invit acasă la Abbie, ca să bem o cafea, și, treptat, a ajuns să-mi spună totul. Voia să plece, să-l ia pe Danny de la școala aia oribilă aleasă de Tim și să înceapă o viață nouă în altă parte. Într-un loc mai *prietenos*.

O altă amintire îți vine în minte. Despre certurile continue în privința școlii Meadowbank, niște certuri cumplite. Tim era surprins să descopere că soția lui, de obicei atât de docilă, se dovedea a fi acum atât de încăpățânată. Dar, cu aceeași încăpățânare, refuza să cedeze.

Certurile, la început dezbateri teoretice, au devenit tot mai personale.

„Ai avut ocazia să te ocupi de Danny, și care au fost cele mai bune metode pe care le-ai găsit? Kineziologia și masajele craniene. E vremea să facem lucrurile ca la carte.“

Pe urmă, cel mai devastator schimb de replici dintre toate.

„Eu sunt mama lui. Cu siguranță, știu ce e mai bine pentru el!“

„O mamă care mi-a născut un fiu defect. Ce spune asta despre tine?“

Ai rămas cu ochii pironiți asupra lui și cu inima frântă. Pentru că, indiferent dacă a vorbit serios sau nu, cale de întoarcere nu mai exista.

– Abbie știa că Tim va lupta până la capăt, continuă Jenny. A avut planul ăsta nebunesc de a pleca, pur și simplu... Nu i-ar fi reușit nici într-un

milion de ani. El ar fi găsit-o în câteva ore. Și s-ar fi folosit de asta pentru a i-l lua pe Danny. I-am spus că, dacă era hotărâtă s-o facă, trebuia s-o facă așa cum trebuie.

– Și te-ai gândit că, după plecarea ei, îți vei recăpăta soțul, șoptești tu.

Ea încuviințează din cap, apoi se uită la Mike.

– Dar n-a prea ieșit cum am vrut, nu-i așa?

– De ce nu? întrebi, văzând că el nu zice nimic.

– În fine, spune ea fără a-ți răspunde direct, planificarea a durat două luni. Mai întâi, am căutat un loc potrivit pentru Danny. Julian era exclus din start, desigur, fiindcă ar fi fost prima persoană căutată de Tim. Știi poza aceea de la strângerea de fonduri? *Eu* am găsit organizația respectivă, *eu* m-am dus să verific la fața locului și am făcut fotografiile cu telefonul, pentru ca Abbie să vadă despre ce-i vorba. Nu spun că era perfect, dar întrunea majoritatea criteriilor care o interesau pe Abbie. Preocuparea lor este să-i facă pe oamenii cu autism mai fericiți, nu mai buni. Tim preferă invers.

– În cele din urmă, a venit și Ziua D. Așa o numeam, în caz că Tim ne spiona – Abbie a suspectat mereu că Tim îi asculta telefonul. D de la dispariție. D de la Danny. Dar, după cum s-a dovedit, poate că D mai venea și de la altceva.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– După toată acea planificare, s-a întâmplat cel mai stupid lucru cu putință. În acea după-amiază, Danny plecase într-o excursie cu școala. Jigodia aia proastă de Sian nu se gândise să spună și altcuiva. Așa că Abbie s-a dus la școală, cu o poveste cum că trebuia să-l ducă pe Danny la oftalmolog, dar el nu era acolo. Toate celelalte lucruri erau aranjate... Abbie s-a gândit că se va duce a doua zi să-l ia. Și s-a întors la casa de pe plajă.

Jenny rămâne tăcută, trăgând cu unghiile ei scurte, fără lac, de cusătura de la mâneca hanoracului. Suspină.

– Aceea a fost ultima dată când am vorbit cu ea.

– De ce? spui tu, neînțelegând. Ce s-a întâmplat?

– Bănuiala mea este că Tim a aflat cumva. Ochii lui Jenny sunt umezi. Poate că, atunci când Danny s-a întors, cineva de la școală l-a sunat pe el, în loc s-o sune pe ea, iar el a știut că nu exista nici o programare la oftalmolog... Nu știu. Nu știu nici măcar dacă a izbutit să fugă sau dacă nu

cumva el a ucis-o. Sau dacă nu s-a sinucis gândindu-se că nu avea cum să reușească.

– De ce nu te-ai dus la poliție? Ai fi putut să le spui ce intenții avea. Dacă ar fi știut, ar fi avut șanse mult mai mari să afle ce s-a întâmplat.

Jenny ridică din umeri. Dar privirea ei se îndreaptă spre Mike.

– O, Dumnezeu! faci tu, dându-ți brusc seama. Te-ai gândit că Mike era implicat. Te-ai gândit că, dacă Tim a ucis-o pe Abbie, Mike s-ar putea să-l fi ajutat.

– De ce nu? spune ea, cu voce joasă. Crezi că Tim n-ar fi fost în stare să-l sune pe Mike și să-i zică: „Tocmai am ucis-o pe târfa mincinoasă de nevastă-mea, așa că vino să mă ajuți să înlătur dovezile“? Pune tot timpul mizerii de genul ăsta în cărca lui. Iar Mike..., spune ea, însă glasul i se frânge pentru o clipă. Mike ar fi făcut-o.

– Iisuse! exclami tu, nevenindu-ți a crede. În tot acest timp, tu ai crezut *așa ceva* despre soțul tău... Și n-ai zis niciodată nimic?

Ochii îi scapără.

– Uneori, într-o căsnicie e mai bine să nu spui chiar totul. Să nu tulburi apele. Întotdeauna va exista o zi mai potrivită pentru acea conversație.

– Jen, rostește Mike, cu disperare în glas. Jen...

– Nu spune ceva ce vei regreta mai târziu, i-o taie ea. Și nu mă minți!

Urmează o tăcere îndelungată.

– Cred că vă pot ajuta în privința asta, zici tu în cele din urmă. Abbie trăiește. Vrea să mă duc la ea.

Jenny își îngroapă fața în palme, iar umerii ei osoși se zgâlțâie în timp ce plânge de ușurare.

– Așa că acum trebuie să mă ajutați și *pe mine*, adaugi tu. Amândoi. Îmi datorați asta măcar.

Jenny își ridică privirea, iar obrazii îi strălucesc de lacrimi.

– De ce ai nevoie?

– În primul rând, vreau să știu unde se află. Organizația Haven Farm Ranches pare să se întindă în toată țara. Nu pot să vizitez toate ranch-urile.

Ea clatină din cap.

– Nu știu unde e. Nimeni nu știe. Lisa a spus că doar așa poate fi în siguranță.

– Și Lisa e implicată în asta?

Jenny încuviințează din cap.

– În afară de mine, ea a fost singura în care Abbie a avut încredere. Totuși, nu cred că au păstrat legătura. Tim ar fi spionat-o și pe ea.

Acum îți dai seama de ce Lisa este atât de hotărâtă să te distrugă. Se teme că ai putea să afli cumva unde se află Abbie și să-i zici lui Tim.

– Poți măcar s-o convingi să-mi spună ce știe?

– Pot încerca. Dar, dacă afli unde este Abbie, ce o să faci?

– Singurul lucru pe care pot să-l fac. O să-l duc pe Danny la mama lui, așa cum își dorește ea. Pentru că, acum, ea reprezintă singura *mea* șansă de a supraviețui.

În dimineața următoare, Tim pleacă devreme de acasă, la o ședință de criză cu Pete Maines. Anunță furios că vrea să riposteze. O s-o dea în judecată pe Lisa. O să-l dea în judecată pe Renton. O să-și dea în judecată propria companie. O să-l dea în judecată pe Mike. Ticăloșii ăia se înșală dacă își închipuie că va încasa pur și simplu lovitura. Habar n-au ce furtună sunt pe cale să dezlănțuie peste capetele lor.

Sau ceva de genul ăsta. Nu îți prea dai osteneala să urmărești detaliile. Nu te-a întrebat nici măcar o dată cum te simți. Tot ce vrea să știe este dacă ți-a venit vreo idee în privința locului unde se află Abbie.

Te încrunți.

– A fost ceva... dar probabil că e irelevant...

– Ce? întreabă el.

– A lucrat cândva cu un tip... Rajesh? Era apropiată de el?

În ochii lui se ivește o scăpărare.

– Da. E cu el?

– Este doar o bănuială. Dar o să mă ocup de asta.

– Așa să faci, spune și izbește cu pumnul în palmă. Blestematul ăsta de proces a picat în cel mai nepotrivit moment.

Te sărută la plecare, dar neatent. E un obicei, un ritual. Ca și cum ar săruta o fotografie pentru că originalul nu se află acolo.

În timp ce pleacă, te gândești că e ultima dată când te vede. Poate că va privi într-o zi în urmă și se va întreba: „Dacă aș fi făcut lucrurile altfel?”

Probabil că nu. Tim nu are mai deloc tendințe introspective.

Speri că va fi prea obsedat de Rajesh pentru a se gândi la alte scenarii, cel puțin pe termen scurt. Jenny ți-a spus că Rajesh se află la ora actuală în India, că și-a fondat propriul start-up și a ajuns multimilionar. Asta ar trebui să-ți ofere ceva timp.

După ce pleacă Danny la școală, te duci în biroul lui Tim. Codul de la ușă este o problemă – încerci mai multe combinații, dar nu o nimerești pe cea potrivită, așa că iei un extingtor și spargi încuietura.

Înăuntru, după cum a zis Tim, se află șase servere puse pe un stativ. Luminițe verzi și albastre licăresc. În spatele lor se află ceva acoperit cu o

pânză. Te duci să vezi ce e și dai pânza la o parte. Faci un pas în spate.

Ești tu – o versiune prototip urâtă, cu membrele atașate grosier, cu articulațiile descoperite, lăsând la vedere o încrucișare de fire. A-botul. Pe obrazii albi, cineva a scris cu litere mari și furioase „CURVĂ“, picioarele R-ului încadrând gura deschisă, mânjită cu ruj.

Probabil că este activat de lumină, pentru că, de îndată ce îndepărtezi pânza, se mișcă. Apoi, cu o voce nefiresc de asemănătoare cu a ta, vorbește:

– Bună ziua, domnule! Sper că ați venit să mi-o trageți.

Te îndepărtezi, îngreșată. Deși știi că nu are conștiință, nu te poți împiedica să nu-ți pară rău pentru A-bot. Găsești sursa de alimentare a serverelor și o deconectezi. Ești pe cale să oprești serverele când îți dai seama că în acest fel s-ar putea să nu obții ceea ce dorești. Vrei ca datele lui Tim să fie șterse, nu să oprești computerele. Și nu știi cum să faci asta.

Din fericire, cunoști pe cineva care știe.

– Te-ai întors așa de repede? zice Nathan când dă cu ochii de tine.

– Am nevoie de ceva. De fapt, de două lucruri. Îi arăți hard drive-urile. Mai întâi, vreau ca acestea să fie șterse. Pe website scria că e nevoie de ceva numit „degausser“ – presupun că ai așa ceva, nu?

El ridică din sprâncene.

– Și altceva?

– Da... vreau să te asigur că nimeni de la Scott Robotics nu mă poate găsi. Așa că dacă există vreun GPS în sistemul meu, trebuie să-l elimini.

– Hm! face el și cade puțin pe gânduri. Va trebui să te „sparg“.

– Ce înseamnă asta?

– Să te deconectez de la *cloud*. Ca atunci când umbli la un telefon. Cu toate că, din punct de vedere tehnic, e mai dificil, firește. Apropo de asta, sper că ai fost suficient de inteligentă să nu-ți iei iPhone-ul cu tine.

– În ultimele zile, l-am luat la mine doar pe asta, zici și îi arăți telefonul nedetectabil. Și îi scot cartela când nu-l folosesc.

– Până la urmă, mormăie el, vom face o „calculatoristă“ din tine.

– Ai reușit să găsești firma înființată de Charles Carter?

– Am reușit chiar mai mult de-atât. Am obținut și lista de active a companiei.

Îți arată un print, iar tu întinzi mâna să-l iei.

– Nț! După ce te conectez.

*

Îl lași să-ți vâre, pentru ultima oară, cablul în șold.

– Hai să vedem! spune el, în timp ce degetele îi zboară pe tastatură. Deja mi-e destul de clar cum ești făcută, așa că n-ar trebui să fie... În regulă. M-am prins.

– Poți s-o faci?

– Desigur.

Nathan pare ofensat. Urmează o tăcere îndelungată, întreruptă doar de tastările lui.

– Totuși, e ceva mai complex decât a părut inițial, recunoaște el.

Tap-tap-tap. Își ridică privirea.

– Dacă ai fi un telefon, aș fi obligat să spun că, dacă fac asta, ți-ai pierde garanția.

– Pot trăi și fără asta, rostești tu, sec.

– În plus, te-aș putea „cărămida“. Adică să transform un hardware scump într-o cărămidă. Plus că se va dezactiva orice software de securitate ai avea, de tip firewall și așa mai departe. Ceea ce ar putea face ca sistemul tău de operare să cedeze sau să aibă erori de funcționare, zice și își ridică mâinile de pe tastatură. Ești sigură că vrei să continui?

Privești ecranul. Pe el sunt afișate cuvintele: „EȘTI SIGUR? DA/NU“.

Nu, nu ești sigură. Habar n-ai dacă planul tău nu va înrăutăți lucrurile. Pe de altă parte, alternativa este să fii ștearsă cu totul.

– Fă-o! spui tu, nerăbdătoare.

Nathan dă clic pe „DA“.

Preț de câteva clipe, nu simți nimic. Apoi, treptat, ceva începe să se schimbe. Simți...

Cumva, te simți *singură*. Ca și cum zumzetul unor voci aflate la limita auzului tău a amuțit și s-a retras tiptil. Ca și cum ai fi avut permanent în ceafă o senzație de furnicare, de clocotire, pe care abia acum o remarci, fiindcă lipsește.

Care este cuvântul pentru asta? Îl cauți, dar nu e nimic acolo. Nimic nu-ți vine de-a gata în minte. Te cutremuri.

– Și hard drive-urile? izbutești să spui.

El se apropie de o cutie mică, ce seamănă cu un tocător de hârtie, aruncă backupurile lui Tim înăuntru și apasă un buton.

- Gata!
- Bagă și iPad-ul acolo. Am terminat cu el.
- Ești sigură? Nu vom mai putea recupera nimic.
- Sunt sigură.
- Ridică din umeri și bagă și iPad-ul în cutie.
- Excelent!
- Pui mâna pe cablul din șold și îl smulgi.
- Asta a fost tot, nu-i așa? spune el, privindu-te. A fost ultima oară. Fugi, nu?
- Nu te privește.
- O să-mi lipsești.
- Pufnești disprețuitor.
- O să-ți lipsească să cotrobăi prin măruntaiele mele.
- Nu doar asta. Te admir.
- Crezi că sunt *cool*, spui tu, cu un oftat. Înțeleg asta. Dar chiar nu mă interesează.
- Nu te admir ca mașinărie. Ci ca *persoană*. Ai primit cărți proaste, dar nu ai lăsat ca asta să te definească. Ești puternică și plină de resurse, și nu accepți un refuz. E ca și cum..., zice, apoi se oprește, în căutarea unei analogii. E ca și cum ai avea o dizabilitate, dar ai transformat-o într-o superputere.
- Scutește-mă de platitudinile hollywoodiene, zici tu. Sunt gata hard drive-urile alea?

Acasă, pui în servere drive-urile șterse și faci rapid bagajul lui Danny. Apoi bagi cartela în telefon și cauți numele găsite de Nathan. Conform textului printat, Charles Carter a înființat o firmă numită Zumweld – remarci că ar fi la capătul oricărei liste alfabetice –, care a achiziționat loturi de teren pentru construcții, în diferite state. Îți imaginezi că multe sunt piste false, pentru a acoperi urmele lui Abbie. Dar una dintre ele sigur este adevărată.

Privești lista, lăsând intuiția să te ghideze. Montana? Iowa? Oregon?

Oregon. Undeva lângă ocean. Nu există nici o adresă, dar cauți „Oregon Autism Pozitiv“. Apar vreo zece rezultate. Majoritatea, în orașele mari, dar apoi găsești unul numit Northhaven.

Faci o nouă căutare. Northhaven are un website – doar o singură pagină bine concepută, cu câteva fotografii și nici un filmuleț.

Northhaven este o comunitate izolată, întinsă pe o mie șase sute de hectare, în apropiere de Otter Rock, OR, pe malul oceanului. Suntem adepții traiului cu impact redus asupra mediului și ai agriculturii regenerative. În plus, membrii comunității noastre fac hamace, obiecte de artizanat, tofu și miere, lucrând împreună, ca un colectiv în care fiecare contribuie cu ce poate, indiferent de priceperea lui, fiecare persoană fiind prețuită pentru cine, nu pentru ce este.

Pare genul de loc care i-ar plăcea lui Abbie. Cauți pe Google un planificator de călătorii. Poți lua un tren din Oakland până în Albany, care este imediat la nord de Corvallis, apoi un Uber până pe coastă. Călătoria cu trenul durează șaisprezece ore, dar există vagoane de dormit. Totul pare incredibil de ușor. Nu poți decât să speri că veți fi deja acolo înainte să bage cineva de seamă că tu și Danny lipsiți.

Te duci la Meadowbank imediat după prânz, pentru ca Danny să fi mâncat ceva înainte de plecare. Nu știi cât de stresantă va fi această călătorie pentru el, dar s-ar putea să-i fie greu să mănânce o vreme.

Te duci la biroul directorului și îi spui lui Hadfield că Danny are o programare la doctor.

– Din păcate, cei de la spital au uitat să-mi transmită detaliile, așa că am aflat doar cu puțin timp în urmă.

– Nici o problemă, zice el, pe un ton relaxat. Trimit imediat pe cineva să-l aducă.

Se duce și vorbește cu asistenta lui, care aruncă o privire spre tine și spune ceva ce nu reușești să auzi. Hadfield se întoarce încruntat.

– Se pare că există o directivă potrivit căreia Danny nu poate fi luat de la școală fără instrucțiuni scrise din partea tatălui său.

– Probabil că este o directivă foarte veche, încerci să-l liniștești tu, zâmbitoare. Zilele trecute, am fost aici cu Tim – ne-ați prezentat școala, vă amintiți? Iar spitalul este la mai puțin de douăzeci de minute distanță. Îl voi aduce înapoi imediat.

El se gândește câteva clipe.

– Poate reușim să găsim pe cineva care să vă însoțească. Așteptați aici.

Aștepți. Te doare capul – o durere care nu îți este familiară.

După câteva minute, Hadfield se întoarce cu Danny, care își răsucesc degetele prin dreptul ochilor, aparent netulburat de această întrerupere a rutinei lui.

– Bună, Danny, spui tu.

El nu răspunde.

– Danny, rostește Hadfield, pe un ton de avertizare. Lasă mâinile jos și ascultă.

– Hu, murmură Danny, fără a-și lua privirea de la degetele pe care și le mișcă încontinuu.

– Și eu mă bucur să te văd, zici tu, înainte ca Hadfield să apuce să decidă că asta nu era suficient și să-i aplice un șoc electric. Vii?

– Și, din fericire, am găsit pe cineva care să meargă cu voi, adaugă directorul, dând din cap spre cineva aflat în spatele tău.

Te întorci. E Sian.

– La ce spital? întreabă ea, în timp ce vă îndreptați spre mașina care așteaptă.

– Stanford.

Se oprește.

– De obicei, Danny merge la UCSF Benioff.

– Ei bine, acum merge la Stanford. Danny, intră în mașină, te rog.

– La care doctor?

Sian pare deja suspicioasă.

– Nu-mi amintesc, răspunzi tu, pe un ton relaxat. Ne vom lămuri când ajungem acolo, bine?

Sian își scoate telefonul.

– O să-l sun pe Tim, ca să verific.

– Zău că nu e nevoie.

– Desigur, spune ea, sarcastic. Totuși, cred că el se va bucura că am făcut-o.

N-ai de ales. Îi smulgi telefonul din mână și îl arunci în tufe.

– Hei! protestează ea, revoltată.

Apoi o lovești. Habar n-ai cum ar trebui să lovești eficient pe cineva într-o asemenea situație, dar socotești că, dacă o izbești cu palma în bărbie, probabil se va prăbuși.

Așa se și întâmplă. Pentru prima dată, îi ești recunoscătoare lui Tim că a acordat o asemenea atenție obsesivă realizării tehnice a membrilor tale. Pășești peste trupul lăbărțat al lui Sian și te sui în mașină alături de Danny, care nu-i aruncă nici măcar o privire.

DOUĂZECI ȘI PATRU

După ce Danny a fost diagnosticat, nu am mai primit decât informații vagi. Am auzit că Danny încerca diferite tratamente, unele experimentale. Și că fusese înscris în niște programe de cercetare ultramoderne.

– O să câștigăm lupta asta! le spunea Tim, încrezător, oamenilor.

Mai târziu, am aflat că își pierduseră orice speranță de a găsi un leac și începuseră să caute programe educative speciale.

În afară de asta, ne-au trecut pe la urechi și tot soiul de bârfe. Abbie începuse să bea. Abbie își făcuse praf mașina. Tim fusese văzut uitându-se pe website-uri cu prostituate, în biroul lui. Făceau terapie de cuplu.

La un moment dat, Abbie l-a adus pe Danny la birou. Era petrecerea anuală a copiilor, care, tradițional, avea loc cu o zi înaintea vacanței de iarnă. Aveam un castel gonflabil, animăluțe pe care copiii le puteau mângâia și animatori pentru cei mici.

Danny a intrat mergând pe vârfuri, ținând-o de mână pe mama lui. Ochii, care cândva îi jucau năzdrăvani în cap, erau acum afundați în orbite și aveau o privire îndurerată. Nu se uita la nimeni, iar din gură îi ieșeau sunete tânguitoare. Din când în când, murmură scurte propoziții, din emisiunile de la televizor.

Inutil de spus că nu a manifestat nici un interes față de castelul gonflabil sau celelalte distracții. Însă a fost fascinat de fotocopiator. Cineva printa o prezentare stufoasă, o chestie de marketing, voluminoasă, care trebuia listată în mai multe exemplare, iar Danny a părut vrăjit de sunetele stridente și licăritul beculețelor care însoțeau acel proces automat. Când mașinăria s-a oprit pentru că se terminase hârtia, a început să urle, efectiv să urle de nefericire, până când Abbie a pus un nou teanc de coli în tăviță.

Când a văzut-o pe frumoasa soție a șefului lăsată pe vine și încercând disperată să sfășie ambalajul topului de hârtie neînceput, persoana care lista prezentarea a venit în goană cu o foarfecă, nemaiștiind cum să-și ceară scuze.

– Mulțumesc, a spus Abbie recunoscătoare. Nu avem voie să cedăm când țipă. Dar când e o petrecere...

S-a uitat spre castelul gonflabil, unde ceilalți copii se jucau veseli, ignorând cu desăvârșire nefericirea lui Danny.

Fotocopiatorul a început să funcționeze din nou, iar Danny s-a calmat instantaneu. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe podea și a început să privească de parcă ar fi fost niște desene animate la televizor. După o vreme, a început să râdă.

– Încercăm o terapie nouă, a continuat Abbie. Am făcut niște cercetări și se pare că asta ar da cele mai bune rezultate. Dar pentru Danny e foarte dificil.

A privit spre Tim, care stătea de vorbă cu Mike și Elijah. Însă Tim nu se uita la ei. Ochii lui o urmăreau pe Bhanu, care se afla în cealaltă parte a încăperii. Bhanu fusese proaspăt angajată ca manager de proiect, venind tocmai de la Google. Era zveltă, tupeistă și extrovertită. Unii dintre noi preziceau deja că Bhanu nu avea să stea foarte mult la noi.

Șoferul de Uber nu încearcă să facă conversație, lucru pentru care îi ești recunoscătoare. Vrei să te gândești. Ai sperat că veți apuca să treceți granița statului înainte ca absența voastră să fie descoperită. S-ar putea să nu se întâmple așa, având în vedere ce i-ai făcut lui Sian. Foarte probabil, cei de la școală au anunțat deja autoritățile.

Îți dai seama că, practic, ceea ce faci acum înseamnă răpirea unui copil. Dar, sincer vorbind, nu mai contează. Dacă ești prinsă, datele îți vor fi oricum șterse cu totul.

Ai comandat Uberul să te ducă la Jack London Square Station, din Oakland. Traficul se desfășoară fără probleme pe pod și ajungeți acolo în mai puțin de treizeci de minute. Trenul vostru pleacă abia peste o jumătate de oră.

Ca să faci timpul să treacă mai repede, îl duci pe Danny la McDonald's.

– Am mâncat de prânz, obiectează el, nedumerit de această schimbare neașteptată a rutinei.

– Știu. Dar îți plac cartofii prăjiți, nu-i așa? Poți să mănânci și masa de prânz, și cartofi prăjiți.

– Am mâncat de prânz, insistă el. Am mâncat pește... pește...

Începe să tresară din pricina anxietății.

– În regulă, Danny. Nu trebuie să mănânci nimic. Vrei să vezi orarul trenurilor?

Vă duceți în fața panoului, iar ochii i se luminează. Își petrece următoarele douăzeci de minute urmărind, fericit, mersul trenurilor.

Vă urcați în tren și vă căutați locurile. Lui Danny i se pare încă totul o aventură, iar orarul trenurilor a fost un bonus. În timp ce aștepți ca trenul să plece, scoți din geantă locomotiva de jucărie și îi spui lui Danny că Thomas este deosebit de fericit acum, pentru că e un tren care merge la plimbare cu trenul.

O familie se așază pe locurile din fața voastră. Fata cea mare, o adolescentă, cere imediat parola de la Wi-Fi și se conectează la internet. Vezi diversele alerte și mesaje care apar licărind pe telefonul ei...

Wi-Fi! Nu te-ai gândit la asta. În mintea ta, trenul avea să fie o bulă ermetică, un cocon în care știrile nu intrau și unde nimeni nu avea cum să știe ce se întâmpla în San Francisco. Dar realitatea era că toată lumea avea acces la cele mai noi știri pe telefon. Inclusiv controlorii zâmbitori, care îi conduceau pe oameni la locurile lor. Probabil că deja se dăduse alerta și aveți să fiți căutați în toate centrele de transport. Iar odată ce trenul va ajunge de-a lungul coastei, veți fi captivi, incapabili să coborâți, o țintă fixă pentru polițiștii care aveau să vă ridice la prima stație.

- Schimbare de plan, Danny!
  - Schimbare? Întrebă el neliniștit, ridicându-și privirea.
  - Coborâm în gara următoare.
  - Emeryville. Patru treizeci și patru, anunță el, cu murmurul lui sacadat.
  - Așa este. Iar în curând, o să mergem să vezi și alte orare.
- Te conectezi la Wi-Fi și începi să cauți.

În Emeryville, vă îndreptați spre autogară, unde cumperi bilete, cu bani lichizi. Autocarul e murdar și plin de muncitori obosiți, plus câțiva nebuni, ca să fie distracția completă, dar măcar nimeni nu vă bagă în seamă când ocupați două scaune aflate în spate. Treptat, se golește, oamenii coborând la stațiile locale. La ora opt, sunteți singurii care ați mai rămas în autocar. Șoferul oprește la un Burger King și anunță vesel că e ultima voastră șansă de a lua cina. Te bucuri că Danny nu a mâncat cartofi prăjiți mai devreme.

Apoi, după ora unsprezece, ajungeți într-un orașel numit Arcata, în stația pompos intitulată Intermodal Transit Facility, care este și capăt de linie. Pornești cu Danny spre motelul Comfort Inn, aflat peste drum, dar îți amintești instrucțiunile de pe website. „Nu comanda niciodată de la lanțurile de restaurante. Evită motelurile care fac parte din lanțuri hoteliere. Plătește întotdeauna cu bani lichizi. Folosește șervețele umede pentru a șterge paharele și tacâmurile, ca să nu lași amprente/ADN.“

Începi să-ți dai seama cât de dificil este să dispari astfel, cât de incredibil de disciplinată trebuie să fi fost Abbie, nelăsând nici o urmă care să ducă la ea.

Când a deschis Abbie în sfârșit ochii? Poate că, după toate celelalte lucruri pe care le descoperise în legătură cu Tim, nici măcar nu a fost un mare șoc. La un anumit nivel, poate că a știut întotdeauna. Ca dovadă, arta

ei. Fiecare lucrare pe care a creat-o la Scott Robotics a avut într-un fel legătură cu ce li se întâmpla femeilor acolo. Putea un artist să facă asta la nivelul subconștientului și să nu recunoască față de sine însuși?

Mai târziu, trebuie să fi simțit de nenumărate ori miros de parfum străin pe hainele lui. Sau a preferat să creadă că era din vreun bar sordid, pe care fusese silit să-l viziteze în compania unor potențiali investitori? „Scumpo, la un moment dat, un bărbat se satură să se uite la silicoane. Fără îndoială c-aș fi preferat să stau acasă, cu tine.“

Apoi, deodată, îți amintești. „Jenny!“ Când a venit odată la cafea, a spus: „N-o să-ți placă ce am de zis, dar ascultă-mă“. Știa numele femeilor, zilele când se întâlneau. Ba chiar lucrase alături de unele dintre ele, le dăduse șervețele, știa cu cât fuseseră plătite ca să păstreze tăcerea.

Îți dai seama că, pentru Jenny, acea vizită fusese o echilibrare a balanței. Răzbunarea pentru toți acei ani când trebuise să stea la birou și să înghită mizeriile lui.

Totuși, a simțit că era ceva mai mult, ceva ce nu îți zisese încă. Ceva ce făcea ca treaba asta să fie personală...

Apoi ai avut o bănuială.

– S-a dat Tim și la *tine*?

Jenny ți-a susținut privirea preț de câteva clipe.

– Doar o singură dată, a răspuns ea, apoi a făcut o pauză. După ce Mike i-a spus că am început să ne întâlnim. Și că era ceva serios.

Ai privit-o fix.

– Când i-am zis să mă lase în pace, a pufnit în râs. A pretins că fusese doar o glumă. Că oricum nu-l interesau băieții.

Sfinte!

Danny a fost remarcabil de cuminte toată ziua, dar, în dimineața următoare, are mai multă energie și vrea să știe când vă întoarceți acasă.

Când îi spui că nu vă întoarceți, că vă duceți la mami, începe să se agite. Nu-l poți învinovăți. Pentru el, este ca și cum ai zice că te duci la tine. Când, la restaurantul motelului de duzină unde v-ați cazat, nu i se pot oferi decât niște cereale producție proprie, în loc de Cheerios, Danny face o criză. Tot ce poți face este să-l lași să urle fără să te enervezi pe el sau să-ți pierzi răbdarea. Trec douăzeci de minute până se liniștește, dar, în cele din urmă, se înseninează când îi spui că veți lua un autobuz exact la ora zece și douăzeci și opt de minute. Iar odată ce ajungeți în autobuz – care e de fapt un microbuz, doar puțin mai mare decât o dubiță, pe ale cărui laterale scrie „REDWOOD COAST TRANSPORT“ –, aproape că se înveselește. Mișcarea și orarele sunt două dintre lucrurile lui preferate.

Route 101 merge o vreme de-a lungul coastei, apoi cotește spre interior și o ia printre arborii de sequoia, uriași și umbroși. Sezonul turistic s-a încheiat, iar șoseaua este aproape goală. Constați că oamenii de-aici dau bună ziua atunci când se urcă în autobuz. Nimeni nu pare să bage de seamă că nu ești ca ei. Te întrebi dacă motivul este că ai început să te pricepi mai bine la a te integra sau pur și simplu oamenii sunt mai politicoși aici, departe de marile orașe. Și nici la Danny nu se holbează nimeni.

Asta te face să te gândești la firea omenească. Ai impresia că, în ultimele săptămâni, ai întâlnit multe persoane pe care nu le-ai putea considera întru totul umane. Ar fi simplu să-i numești pe Judy Hersch, cu zâmbetul ei de plastic și fața plină de botox, care citește ca un papagal de pe prompter, pe Sian și pe terapeuții de la Meadowbank, care le aplică șocuri electrice elevilor ori de câte ori dau din mâini, dar, de fapt, sunt mulți alții. Judecătorul care aplică mecanic legile în fiecare caz care i se prezintă. Angajații lui Tim, care îi transformă cu sânguință dorințele în linii de cod, ignorând mediul toxic și misogin pe care l-a creat. Și Tim însuși, care crede că orice problemă emoțională are o soluție inginerescă.

Șoferul de autobuz îți întrerupe reveria.

– Băiatul dumneavoastră a trecut vreodată direct *printr-un* sequoia? strigă el peste umăr.

– Nu încă.

Așa că virează la stânga și intră în pădure, unde drumul trece chiar prin mijlocul unui arbore. Este evident că acel arbore de sequoia e un soi de celebritate locală, căci ceilalți pasageri aplaudă când treceți chiar prin mijlocul său.

– E o chestie grozavă, nu? strigă el vesel.

– Chiar că, îi răspunzi tu.

Danny nu și-a ridicat privirea de la trenulețul lui, dar nu te lasă inima să-i spui asta șoferului.

Și Danny? Este mai mult sau mai puțin uman decât ceilalți? Unii ar putea considera robotice rigiditatea gândirii lui, obsesia pentru orare și lipsa imaginației. La urma urmelor, când oamenii vorbesc despre omenia lor, în general se referă la empatie, la compasiune, la codul moral. Dar, desigur, Danny nu este mai puțin uman pentru că îi lipsesc toate acestea. Doar că e uman în alt fel – are un raport neobișnuit al rigidității față de empatie.

Poate că testul real al umanității este bunătatea cu care oamenii îi tratează pe cei ca Danny. Dacă încearcă să-i repare orbește și să-i facă să semene cât mai mult cu ceilalți sau dacă pot să le accepte diferențele și să adapteze lumea la ele.

Coborâți la ultima stație, Smith River, un orășel aflat la câțiva kilometri de coastă și care pare complet părăsit. Când te interesezi de următorul autobuz, spre nord, despre care știi de la Danny că se numește Coastal Express, afli că acea cursă este suspendată pentru douăzeci și patru de ore, din cauza unei defecțiuni. Vestea are un efect devastator asupra lui Danny. Îi plac orarele tocmai pentru că par să ofere o ordine într-o lume haotică, iar acum, l-au dezamăgit.

Pentru ca nefericirea lui să fie și mai mare, a început să plouă. Vă cazați la alt motel de duzină, iar Danny se uită posomorât la televizor. Nici măcar nu clipește când poza lui apare pe ecran. Pe burtieră scrie: „ROBOTUL RĂPEȘTE UN COPIL CU AUTISM“. Apoi apare vechea filmare cu tine plesnind-o pe Judy Hersch, și încă una, mai nouă, în care dai cu brutalitate la o parte un aparat de filmat, în fața tribunalului. N-ai făcut nici un rău nimănui cu acea ocazie, dar, din felul în care lovești camera, pare că ai făcut, așa că postul TV difuzează filmarea în buclă. După aceea apar niște imagini cu Sian, care are bărbia bandajată și gesticulează în timp ce povestește cu câtă vitejie s-a luptat încercând să-l salveze pe Danny din ghearele tale. În cele din urmă, se dă un interviu cu cineva care se pretinde a fi „psiholog cibernetic“. În esență, spune că ai dezvoltat un ciudat atașament robotic față de Danny, deoarece gândești la fel ca el.

De fapt, s-ar putea să aibă întru câtva dreptate. De când Nathan ți-a spart codul, nu te simți bine, ai o durere de cap sâcâitoare, care se transformă uneori în ceva mai mult de-atât. E ca și cum mintea ți s-ar preschimba în beton, ca și cum neuronii, cândva atât de agili, devin greoi și lenți, precum un computer care afișează simbolul unei clepsidre chiar și la cea mai simplă sarcină. Chiar și să gândești reprezintă un efort. E de parcă ai întrezări algoritmi din spatele oricărui lucru – nu doar al valurilor, ci și al vântului printre frunze, al roților unui camion, al curgerii apei dintr-un robinet. Ca acel poet care a văzut craniul pe sub piele. Cum îl chema? Aștepți, dar firește că numele lui nu-ți vine în minte.

Ești pe cale să închizi televizorul, când apare imaginea lui Tim. Lângă el, rânjind, se află Nathan, de la service-ul de telefoane.

– Datorită acestui om, avem niște posibile piste, spune Tim.

„Nathan, mare jigodie ești!“ Te întrebi ce i-a promis Tim în schimbul trădării tale.

– Despre cobot știm că poate fi instabil și chiar primejdios, adaugă Tim. Cel mai sigur ar fi să nu fie abordat. În orice caz, noi facem tot posibilul să-i localizăm.

Așadar, Tim a aflat tot ce știa Nathan. Te feliciți că i-ai cerut să șteargă și iPad-ul, pe lângă hard drive-uri. Fără tabletă și fără linkul către dr. Laurence, te îndoiești că vor putea identifica Northhaven ca fiind destinația ta.

Asta, dacă Tim nu va reuși cumva să decodeze capturile de ecran făcute de Nathan. Îți amintești ceva ce Tim ți-a spus la început, când îți explica modul cum ai învățat. „Aș putea să conectez un ecran și să văd cum decurg calculele matematice, dar asta nu înseamnă neapărat că aș putea urmări ce se întâmplă...“

Bagi cartela în telefon și îi trimiți un mesaj „Prietenului“. „Suntem pe drum, dar s-ar putea să fim urmăriți. Mai vrei să venim?“

Răspunsul vine după câteva momente.

„Veniți.“

Ziua pare că nu se mai sfârșește, dar, în dimineața următoare, ajungeți devreme în stația de autobuz.

După ce traversați granița statală și intrați în Oregon, te relaxezi puțin. Te ajută și faptul că peisajul este fantastic, o nesfârșită înșiruire de faleze, valuri care se sparg la țarm și stânci ieșite din mare, pe care se odihnesc pelicani și cormorani, întreaga priveliște schimbându-se, dar și repetându-se la nesfârșit, ca în acele vechi caleidoscoape în care se vede un cal galopând sau o pasăre în zbor. Și Danny e fericit că am pornit-o iar la drum. Mișcarea autobuzului îl liniștește și îi place că nimeni nu vrea nimic de la el.

Se uită pe geam și murmură ceva.

– Ce e, Danny?

– Într-adevăr, e pericol public, repetă el, cu voce joasă.

Este o replică din *Locomotiva Toby*. Când Thomas e certat de un polițist că nu are curățitor de linie, polițistul scrie în carnetul lui „pericol public“.

– Legea e lege, adaugă Danny, iar noi nu o putem schimba.

Apoi se uită în ochii tăi și zâmbește.

Deodată, îți dai seama ce se întâmplă. Danny te *compătimește*. Folosește frânturi din poveștile lui pentru a-ți arăta că înțelege cum te simți pentru că, la știrile din seara precedentă, s-a spus despre tine că ești primejdioasă și instabilă.

Din partea cuiva aparent lipsit de empatie, pentru care până și contactul vizual e copleșitor, această mică interacțiune este la fel de importantă ca primii pași ai unui copil.

Încercând să-ți ascunzi entuziasmul, îi răspunzi cu alt citat:

– Toby este întotdeauna atent pe drum.

Danny se gândește puțin, apoi anunță:

– Ne pare rău, dar linia ta se închide.

Să fi înțeles cumva că nu mai ai mult timp? Îți spune că îi va fi dor de tine? Oricât de ireal ar părea, ai impresia că purtați o conversație adevărată.

– Toby, îți mulțumesc pentru călătoria foarte plăcută, spui tu, luându-l de mână și mângâindu-i-o.

Danny încuviințează din cap, după care spune, cu un aer meditativ:

– „E electrică?“, a întrebat Bridget.

Firește că *ești* electrică și te gândești că, probabil, asta te întreabă. Decizi că trebuie să fii sinceră cu el. La urma urmelor, s-ar putea să fie ultima ta ocazie. Așa că răspunzi în același mod în care ai fost întrebată:

– Electrică, într-adevăr!

– Păi, bagă cărbuni, rostește Danny.

Se întoarce, se sprijină de tine și se uită pe geam. După câteva clipe, îi simți mâna căutând-o pe a ta. De la regresie înapoi, este pentru prima dată când dorește atingerea ta.

Din acel moment, vă distrați recitând poveștile lui Thomas, rostind la unison cele mai bune pasaje, ca niște cântăreți în duet. E uimitor cât de multe fragmente din text se potrivesc de minune cu situația voastră. Și e clar că Danny se bucură din plin de acest paralelism.

O doamnă se urcă în autobuz și îl întreabă:

– Cum te numești, tinere?

Fără a sta o clipă pe gânduri, el răspunde:

– Toby, domnule.

– Mă bucur să te cunosc, Toby, spune doamna, ușor surprinsă.

El râde și începe să salte pe scaun. În următoarea oră, recită vesel din memorie fiecare cuvânt din *Patru locomotive mici*.

Între timp, tu te întrebi ce se va întâmpla când vei ajunge în Northhaven și o vei găsi pe Abbie. Chiar o vei ucide?

Da, ai mințit când le-ai spus lui Jenny și Mike că nu voiai decât să-l duci pe Danny la mama lui. Ți s-a părut cea mai bună modalitate de a-i convinge să te ajute – genul de poveste sentimentală pe care oamenii ca ei sunt înclinați s-o creadă.

Planul tău de a o ucide pe Abbie a început să capete contur cu mult înainte de asta, când ți-ai dat seama, în cele din urmă, că Tim nu te va prefera niciodată în defavoarea soției lui în carne și oase.

Căutând o cale de scăpare, ai început să te gândești la ceva ce spusese odată, când discutați despre procesul de învățare a mașinăriiilor, cum că, în sfârșit, o IA bătuse un om la Go. Dar cel mai remarcabil era *modul* cum îl învinsese. În timpul partidei, făcuse o mișcare atât de nesăbuită, atât de întâmplătoare în aparență, încât nici un om nu s-ar fi gândit s-o încerce.

Ți-ai dat seama că asta trebuia să faci și tu. Trebuia să găsești un mod inimaginabil de a juca, o mișcare neașteptată, care să aibă sens doar privind retrospectiv. Și ți-ai pus la lucru creierul capabil de învățare profundă.

Problema: Există două Abbie Cullen-Scott pe lume. Tu și ea. El te-a construit pe tine, dar o iubește pe ea.

La vremea aceea, te-ai gândit că ai putea s-o ucizi și să revii la viața cu Tim, ca apoi să-i câștigi dragostea treptat, fiind sigură că adevărata Abbie nu avea să se întoarcă niciodată. Desigur, ai abandonat de mult acel plan. Dincolo de orice altceva, nu-l iubești pe Tim. Ți-ai dat seama de asta. Ai crezut că îl iubești, dar după tot ce ai aflat în ultimele zile, ai înțeles ce ticălos egocentric, misogin și egoist este. Nici măcar nu vrei ca el să te iubească. Acela a fost planul A, ca modalitate de a supraviețui.

Nu, mult mai bine este să evadezi. Să dispari complet. Iar printr-o coincidență remarcabilă, Abbie a creat calea de scăpare perfectă. O nouă existență, ferită de ochii lumii și anonimă. Fără ca nimeni să aibă habar, poți s-o ucizi și să preiei viața pe care și-a făcut-o. Acum ai învățat să treci drept o ființă umană – de când ai început această călătorie, nimeni nu s-a uitat de două ori la tine. S-ar putea să trebuiască rezolvate niște chestiuni practice, însă ești atât de ingenioasă încât nu ai nici o îndoială că vei reuși.

Sau o fi o formă de nebunie? Când Mike te-a avertizat că creierul tău s-ar putea să nu prezinte încredere, la asta s-a referit? Să fie vorba despre o instabilitate a sistemului tău de operare, care ți-a fost spart, manifestată ca o psihoză? Să fie acesta motivul pentru care, de curând, culorile și sunetele au devenit aproape insuportabil de copleșitoare?

Dar, chiar dacă ar fi așa, ce altceva ai putea face? Ce viitor ar vedea Abbie pentru tine după ce i-l duci pe Danny? Își imaginează că îl veți crește împreună, în deplină pace și armonie hipiotă, la ferma ei organică, cu impact scăzut asupra mediului? Sau ești doar o cale pentru ea de a-și atinge scopul, la fel cum ai fost și pentru Tim, un mod convenabil de a-și recăpăta fiul, pentru ca apoi să te scoată din funcțiune și să te depoziteze undeva, ca pe un aspirator inutil, bun de aruncat după ce și-a făcut treaba?

Consideri că aceasta este întrebarea crucială – dacă *nu* o ucizi, care e alternativa?

Decizi că, înainte de a lua o hotărâre finală, vei aștepta să vezi ce are Abbie de spus.

Până la Coos Bay este un drum de trei ore, pe coasta Oregonului. Treceți prin locuri cu nume care amintesc de vechile westernuri – Pistol River, Gold Beach, Red Rock Point. Orașele devin tot mai mici, iar distanțele dintre ele, tot mai mari. Până și cerul pare cumva mai vast. Microbuzul se micșorează – o furnică ce se strecoară printr-o fisură dintr-o stâncă.

Și Coos Bay este capăt de linie. Dar, de această dată, nu mai luați alt autobuz, ca să mergeți mai departe. Sunteți la circa o sută de kilometri sud de Northhaven, dar nu aveți cu ce să ajungeți acolo.

Stai cu Danny la o masă, într-un local, și te întrebi ce opțiuni ai. Capul te doare acum neîncetat și nu reușești să găsești nici o soluție. Apoi o familie formată din patru persoane intră în restaurant. Le arunci o privire și îți dai seama imediat că cel mai mic dintre copii suferă de autism. Merge pe vârfuri, își mișcă mâinile haotic în dreptul feței, iar ochii au o expresie tristă și sunt afundați în orbite.

Mama lui se uită la Danny, apoi la tine. Schimbați o privire, ceva care nu este chiar un zâmbet, ci un soi de recunoaștere obosită între doi infanteriști.

– Bună ziua, îi saluți tu.

O oră mai târziu, vă aflați în autorulota lor, o Winnebago, și priviți cum peisajul de coastă se derulează în viteză. Noah conduce, iar tu și Annie depănați povești despre autism.

– ... Vreme de șase luni, Graham a fost obsedat de semnalul sonor scos de mașina de spălat când își termina treaba. Cu circa un minut înainte de final, știa că se încheie și își acoperea urechile cu mâinile. Număra în sens invers în minte! Apoi a găsit o modalitate de a o face să nu mai scoată acel sunet – îi deschidea ușa înainte de a termina de spălat.

– Danny a avut probleme cu alarmele de incendiu. Nu suporta să știe că una dintre ele putea porni în orice moment. Așa că se ducea și le pornea singur. Se gândea, bănuiesc, că astfel cel puțin deținea controlul asupra lor.

– Îmi amintesc că, odată, când am ajuns la școală, l-am auzit pe învățător spunând: „Graham, nu avem voie să băgăm mâinile în pisoar. Nu e o cascadă“.

– Mult timp, Danny a urât toaletele publice din cauza zgomotului făcut de uscătoarele de mâini. Stăteam la ușa toaletei bărbaților și așteptam să aud țipetele, apoi intram și îl scoteam de-acolo. Ar fi trebuit să vezi ce priviri îmi aruncau unii dintre bărbații ăia.

– Când le-am zis părinților mei că Graham e autist, ei au înțeles artist. Vreo trei luni am vorbit aiurea, fiecare gândindu-se la altceva.

Graham și Danny se ignoră politicoși. Dar tu preferi să crezi că vă urmăresc pe voi două, ca să vadă cum vă înțelegeți.

Noah se oferă să facă un ocol și să vă lase chiar în Northhaven, care, conform informațiilor memorate de tine, se află la nord de oraș, între Route 101 și ocean. Accepți recunoscătoare. Când ajungeți acolo, aproape că ratați micul indicator sculptat manual. Dacă șoseaua rurală nu ar fi fost atât de îngustă, forțându-l pe Noah să conducă încet, ar fi trecut pe lângă el.

– Nu cred că pot s-o bag pe Winnie pe-aici, spune el, privind drumul strâmt.

– Nu-ți face griji. Aici e foarte bine. Mulțumesc mult! Amândoi ați fost foarte amabili.

După plecarea lor, totul pare foarte tăcut. Te întorci și privești drumeagul.

Capătul călătoriei. Nu-ți vine să crezi că, în sfârșit, ai găsit locul.

Bagi cartela în telefon și trimiți un mesaj. „Suntem la intrarea în Northhaven. Încotro s-o luăm?”

Abia dacă e semnal acolo. Dar răspunsul vine instantaneu. „Mă veți găsi.”

– În regulă, Danny. Aproape că am ajuns.

– Gara Sodor. Capăt de linie!

Iei gețile și porniți la drum.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Când Abbie a dispărut, mulți dintre noi s-au grăbit să tragă concluzia că motivul era Danny. Cu siguranță, nici prin cap nu ne-a trecut că era posibil ca Tim să fie implicat. Am fost șocați când l-au arestat și am răsuflat ușurați când procesul a fost anulat. O fi avut Tim defectele lui, dar nimeni nu dorea să creadă că lucrase pentru un ucigaș.

În plus, o iubea. Îți dădeai seama de asta după felul în care se prăbușise. Lumea lui era complet distrusă. Tim nu putea funcționa fără Abbie.

Așa că am început s-o căutăm. Aceia dintre noi care erau oameni au obosit curând și au renunțat. Dar cei care erau artificiali – și, la vremea aceea, eram deja foarte mulți – au perseverat. Împrăștiați cum eram pe o mulțime de dispozitive – frigidere, cuptoare, cipuri din lifturi, boți de pe site-urile comerciale –, puterile noastre erau limitate, dar consecvența noastră era nețărmurită.

Am devenit „Prietenul“ ei. Iar când, în cele din urmă, am aflat ce se întâmplase, am privit, am așteptat și am alcătuit un plan.

Drumul de pământ șerpuiește printre stânci și pini galbeni. Abia după vreo jumătate de kilometru, ajungeți la prima alee care duce la o casă. Pe un copac din apropiere este bătută în cuie o plăcuță pe care e scris de mână „FREEBIRD7–CHERRYLIPS2“. Te gândești că, probabil, sunt pseudonimele unor utilizatori ai sistemului de comunicații radio pe distanțe scurte. Casa pare construită din același lemn ca al copacilor care o înconjoară.

Pe măsură ce înaintați, casele încep să devină tot mai numeroase. Este o amestecătură perfect eterogenă. Unele sunt cocioabe construite din anvelope de camion și alte materiale reciclabile peste care s-a dat un strat de vopsea, altele sunt surprinzător de luxoase. Treci prin fața uneia dintre ele, lângă a cărei alee cineva a pus o masă. Observi un panou făcut manual, cu un logo Apple și cuvintele: „VÂNZĂTOR APPLE AUTORIZAT“. Dedesubt, cu litere mai mici, scrie: „VARIANTA ORIGINALĂ“. Pe masă se află o lădiță cu mere și o cutie pentru donații.

Treceți pe lângă vreo alte zece alei, înainte ca lângă una din dreapta să vezi o plăcuță pe care scrie simplu „CULLEN“.

Sunteți deja pe coama dealului, iar aleea coboară abrupt spre ocean. Printre copaci, zărești câmpii de o parte și de alta și mici siluete în urma unui tractor. Apoi, după o curbă, dai cu ochii de casă.

Casa de pe plajă. Este o reproducere exactă a celei de la Half Moon Bay, clădită integral din sticlă strălucitoare și lemn de cedru. Până și peisajul e similar, fiind cocoțată pe o faleză, deasupra plajei. Singura diferență o constituie panourile solare de pe acoperiș.

Ai presupus că o vei găsi pe Abbie trăind în sărăcie. Însă această casă trebuie să fi costat milioane.

– Haide, Danny! spui tu încet. Cred că am ajuns.

Însă el fuge deja spre ușa din față.

– Vrei să suni tu? îl întrebi.

Dar el deschide pur și simplu ușa cunoscută și dispare înăuntru. Îl urmezi, dar mai încet.

– Hei? strigi tu, precaută. Am ajuns.

Te simți neliniștită la gândul că o vei întâlni în sfârșit. Încerci să-ți vii în fire. Ți amintești că de modul cum va decurge această întâlnire depinde care dintre voi trăiește și care moare.

Dar nu ești nici pe departe pregătită pentru ceea ce se întâmplă apoi.
Pentru mine.

Eu sunt în bucătărie, unde te aștept, când, în cele din urmă, aud că ești la ușă. Din câțiva pași repezi, ajung în hol.

– Bun venit la Northhaven, Abbie, spun eu. Bun venit acasă!

Expresia stupefiată de pe chipul tău face toți banii. Danny însă e netulburat. Aleargă la ferestrele mari, ignorându-mă cu desăvârșire.

– Ești surprinsă? adaug eu.

Desigur, știu că ești. Îți pot urmări emoțiile dansând prin creierul tău – uimire, stupefacție, neîncredere, iar o clipă mai târziu, panică, teamă, calcule. Fulgere trecând cu viteza luminii de la un neuron digital la altul.

„E Tim“, gândești tu. Apoi: „Nu, nu poate fi el“.

Pielea este prea perfectă și prea netedă, trăsăturile prea sculptate, statura prea impunătoare pentru a fi ale lui Tim. Ochii îmi sunt nefiresc de concentrați și nu clilesc. Iar acest Tim are un calm, o stăpânire pe care adevăratul Tim nu le-a avut niciodată.

„Acesta e cobotul Tim“, te văd cum îți dai seama.

În spatele meu, apare Tim însuși.

– Abbie, noi așteptăm de mult timp clipa asta, îți spune el.

*

Te uiți când la mine, când la el. Încercând să înțelegi.

Tim zâmbește văzând că nu pricepi.

– Chiar ai crezut că aș fi putut rezista? spune el, arătând cu mândrie spre mine. Odată ce am dobândit tehnologia, firește că a trebuit să mă încarc și pe mine. Ca să fiu demn de tine. Cuplul perfect. Împreună pentru eternitate.

Drept răspuns, gândurile tale se rostogolesc unul după altul, ca argintul viu, ca niște săgeți. E foarte diferit față de ceea ce se petrece în mintea mea, față de ordonatul cod logic care trece implacabil de la analiză la acțiune, cu pași eleganți, deloc grăbiți. Îți regăsești vocea.

– Am crezut că o voi găsi aici pe Abbie. Pe adevărata Abbie.

Tim încuviințează din cap.

– Ce-i drept, Northhaven a fost alegerea ei. Cândva, ar fi fost de ajuns pentru a mă face să resping acest loc. Dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că e perfect. Sustenabilitatea devine mult mai importantă

când faci planuri pe termen lung, zice, arătând spre clădirea luminoasă în care ne aflăm. Casa asta va fi aici mult timp după ce din San Francisco va mai rămâne doar praful și pulberea.

– Ce... ce s-a întâmplat cu ea?

– Cu Abbie? O, dar știi deja! Trebuie doar să-ți amintești, spune și se întoarce spre mine. Arată-i!

– Eu nu..., începi tu, dar se întâmplă instantaneu.

O ultimă tresărire înainte ca dansatoarea să rămână goală. Amintirea prinde contur în capul tău, iar tu icnești.

E noapte și te afli la casa de pe plajă. Ești pe faleză. Izbucnise o furtună, iar vântul bate cu putere dinspre ocean, împrôșcându-te cu stropi reci, când valurile se sparg de stânci, unul după altul, *bum-bum-bum*, la fel de zgomotoase ca niște mașini care se ciocnesc.

Stăteai chiar pe margine, încovoiată, pentru a te împotrivi vântului, cu codițele fluturând în bătaia vântului furtunos. Priveai oceanul, pe apa șiroindu-ți pe obraji. Îți luai rămas-bun de la acel loc, de la singurul lucru din fosta ta viață pe care încă îl iubeai.

Nu simțeai nici o îndoială de ultimă clipă, nici o ezitare. Dispăruseră toate când Charles Carter descoperise ipotecile pe casa de pe plajă. Casa ta de pe plajă – așa ai considerat-o după ce Tim a anunțat mândru că era cadoul lui de nuntă pentru tine. Însă, la un moment dat, când împrumutase bani pentru companie, o ipotecase, la fel cum făcuse cu toate proprietățile lui. Și nici măcar nu împrumutase bani ca să facă vreo investiție, ci ca să plătească o fată pentru că terminase pe fața ei.

Nu conta. Nu voiai să păstrezi nimic din căsnicia asta. Doar pe Danny.

Dar știai că Tim nu te-ar fi lăsat niciodată să pleci. Nu îi stătea în fire. Și s-ar fi luptat să-l păstreze și pe Danny, nu pentru că l-ar fi iubit mai mult decât tine, ci pentru că nu suporta să piardă o bătălie a orgoliilor.

Nu suportai gândul că educația lui Danny ar fi devenit o chestiune decisă de un judecător. Asta, mai mult decât orice altceva, te-a îndemnat s-o faci. Jenny te-a ajutat – reperând problemele și eliminând erorile, cu mintea ei logică, orientată către reguli și proceduri –, dar ideea, avântul creativ fuseseră ale tale.

Așadar, stăteai acolo, pe dinafară lovită de furtună, pe dinăuntru perfect împăcată cu hotărârea ta. În casă, lângă ușa din față, valizele așteptau pregătite. Valize noi, cumpărate cu bani gheață. Pline cu haine noi,

cumpărate în același mod. Nu iei nici un obiect a cărui absență ar putea fi remarcată. Măine, îl vei lua pe Danny de la Meadowbank, îl vei aduce aici, apoi veți dispărea, iar oamenii vor presupune ce e mai rău. Că l-ai luat în brațe și ai sărit de pe faleză. Mamele copiilor cu autism fac astfel de gesturi disperate, nu-i așa? Când simt că nu mai pot.

Sau, după cum ar putea sugera oamenii mai cumsecade, poate că v-ați jucat împreună în valuri, mamă și fiu, deși vremea era cumplită. Copiii cu autism nu înțeleg ce sunt furtunile, nu-i așa?

Așadar, a fost un accident tragic. Un mister. Și într-un loc unde, din pricina curenților puternici, era posibil ca trupurile să nu fie găsite niciodată.

Destul! Ți-ai luat rămas-bun, așa că te răsucești pe călcâie și dai să te întorci în casă. Și atunci, îl vezi. Tim vine pe faleză spre tine, chipul fiindu-i o mască a furiei...

– O! icnești tu, aducându-ți aminte.

– Am crezut că ai o relație, explică Tim. Mi-ai spus o poveste idioată cum că trebuie să vii la casa de pe plajă ca să lucrezi la nu știu ce prostie. Așa că am venit să-ți fac o surpriză. Am intrat și am văzut valizele... Atunci mi-am dat seama ce făceai, de fapt.

Nu poți opri amintirile. Tim înșfăcându-te de braț. Țipând atât de tare, încât acoperea vântul. Urlând insulte.

„Stricato! Curvo! Târfo...”

„Nu ești cu nimic mai bună decât altele...”

„Doar o altă cățea cretină care crede că își poate bate joc de mine...”

Chiar acolo, exact în același loc unde, cândva, v-ați uitat unul în ochii celuilalt și ați rostit acele frumoase jurăminte de nuntă.

Cândva, poate că ai fi stat acolo și ai fi acceptat să te faci în toate felurile. Dar nu în clipa aceea. Ai început să țiți și tu la el, ai dat tot din tine. Tot ce se adunase în acei ani în care te tratase cu atâta superioritate. Tot ce se adunase în acei ani în care răsese de suspiciunile tale sau le catalogase drept paranoia irațională, tipic femeiască.

I-ai spus că el era curva, nu tu. Un șobolan, un parazit, un prădător. „Mă dezguști!” Apoi, brațele lui te-au cuprins. Nu într-o îmbrățișare, cum te-ai gândit într-o secundă de nebunie, ci ridicându-te, folosindu-și forța pentru a te duce spre marginea falezei.

Vrei ca amintirea să dispară. Vrei s-o alungi. Dar eu nu te las. Trebuie să știi ce ai simțit. Cum e să mori. Cât de tare *doare*.

Marginea stâncii. Un singur brânci. O ultimă silabă obscenă smulsa de pe buzele lui Tim în timp ce te aruncă în brațele vântului.

„Cuuu...”

Senzația răscolitoare din timpul căderii. Conștientizarea faptului că, după tot ce ai făcut, ai dat greș.

„Danny! Va rămâne singur. O, Danny!”

Durerea pe care o simți când te izbești de stânci.

Și, chiar mai rău decât durerea, oribilul neant care urmează.

Țipi când îți amintești.

Simți din nou ce ai simțit atunci – oroarea anihilării. Dezintegrarea. Agonia pierderii sinelui.

„Bine.”

Te prăbușești la podea.

– Ia-mi asta, murmuri tu. Nu vreau să-mi amintesc.

Tim îți ignoră cuvintele. La fel, și eu.

– „Iubirea nu-i iubire de-și schimbă focul după celălalt”, spune el, cu răceală. Ți-ai încălcat jurământul, Abbie. Ai promis că mă vei iubi pentru totdeauna.

Nu poți să-i răspunzi. Doare prea tare.

El așteaptă, apoi ridică din umeri și continuă:

– Tot ce a trebuit să fac a fost să arunc placa de surfing de pe faleză, apoi să mă duc cu mașina ta la San Gregorio și s-o las acolo. De toate celelalte te ocupaseși tu – pastilele, pistele false, depresia... Mi-a plăcut această ironie a sorții. Ți-ai plănuit falsa moarte cu atâta grijă, încât ai ajutat, practic, la plănuirea propriei ucideri.

Plângi cu suspine. Fără lacrimi. Noi nu ți-am dat lacrimi. Le-ai fi lăsat să curgă ori de câte ori am fi făcut ceva care nu ți-ar fi plăcut.

– Dar, dacă m-ai urât atât de mult, izbutești tu să spui, de ce m-ai reconstruit?

– Firește că nu te-am urât! rostește răbdător Tim. Te-am *iubit*. Doar că te-ai *degradat*, cu timpul. Ai încetat să fii femeia pe care o iubeam, așa că ți-am dat un restart. Ți-am reactualizat setările inițiale. Ai redevenit așa cum erai în ziua când te-am cerut de soție. Când totul era proaspăt și nou, și plin de posibilități.

Simt cum analizezi cuvintele lui Tim, cu mintea clocotind. Nici un creier omenesc n-ar putea spera vreodată să-ți urmărească procesul de gândire, dar eu pot.

„Nu a dorit să-și recapete soția perfectă, ci iubita perfectă.“

– Și Danny? întrebi tu, îngrozită. De ce a trebuit să vină aici? De ce nu l-ai lăsat unde era?

De data asta, eu sunt cel care răspunde.

– Noi credem că Danny poate fi vindecat. Sau măcar îmbunătățit. Metodele de la Meadowbank se bazează pe știință solidă, dar aplicarea lor a fost compromisă. Tim nu are timp să facă totul singur. Aici, tu și cu mine îl putem învăța pe Danny așa cum trebuie, fără amestecul celor de la FDA sau din guvern. Putem folosi fără limită stimulii aversivi, ca în studiile originale.

„... fără limită stimulii aversivi...“ Ți se face rău când pricepi înțelesul acelor cuvinte. Ce ar însemna pentru Danny.

– La fel cum și tu vei fi învățată, adaug eu. O fi tu o formă de inteligență artificială, dar ești mai mult decât capabilă să fii instruită. Dacă n-ai fi fost, n-ai fi venit aici pregătită să ucizi.

Faci ochii mari, uitându-te la mine.

– De unde știi asta?

Iar în cele din urmă, becuțelul se aprinde în creierul tău. „Îmi citește gândurile.“

– Așa este, spun eu. Asta a fost prima îmbunătățire. Trebuia să știm ce se petrece în căpșorul tău frumos. Și zău că a fost fascinant. Minciunile, subterfugiile, judecățile slabe bazate pe emoții... Voi avea foarte mult de lucru. Dar vom ajunge și acolo. Se dovedește că transparența este secretul unei căsnicii pline de iubire.

„Dar nu te-aș putea iubi niciodată!“, gândești tu. „N-aș putea să iubesc niciodată un monstru...“

– Aici greșești, spun eu, cu blândețe. Așa cum un câine poate fi învățat cu gustări și lovituri să-și adore stăpânul, și o formă de inteligență artificială înzestrată cu empatie poate fi învățată să iubească. Cel puțin, asta credem noi. Într-un fel, e și motivul pentru care te afli aici. Ca să testăm această ipoteză.

Nu zici nimic. Îți dai seama că ai fost învinsă. Acesta este gustul înfrângerii.

– Va dura trei săptămâni, îți amintesc eu. Trei săptămâni ca să te obișnuiești cu această nouă realitate. Între timp, aruncă o privire în jur. Obișnuiește-te cu ideea de a fi aici. De a fi cu *mine*. Sunt sigur că, în curând, vei începe să apreciezi. La urma urmelor, suntem făcuți unul pentru celălalt.

O oră mai târziu, te afli pe plajă, privind năucită valurile. Felul în care se sparg și se formează din nou are ceva aproape hipnotic. Pare să atenueze bubuitul din capul tău.

Te gândești, sau cel puțin încerci.

Vei face ce ți se cere, desigur. Ai de ales? Vei sta aici. Vei ajuta la îngrijirea lui Danny. Te vei lăsa modelată, șoc electric după șoc electric și gând după gând, până vei deveni Abbie cea perfectă, femeia care nu a existat decât în imaginația lui Tim Scott.

Orice este mai bine decât să pierzi darul acesta prețios, extraordinar al simțirii.

„Ați câștigat“, le spui în gând. „Doar nu-mi mai faceți rău din nou. Nu așa.“

– Oh!

Danny se apropie tropăind pe plajă, înaintând repede pe vârfuri și fluturând entuziasmat din brațe.

– Oh! mormăie el cu dor, dar nu către tine, ci către ocean. Oh-han!

Desigur, vrea să spună „ocean“. Îți amintești că Charles Carter ți-a zis că Abbie și Danny petreceau ore în șir sărind în apa puțin adâncă.

Danny ajunge la marginea apei și se oprește, brusc intimidat.

Acela este momentul când faci mișcarea imprevizibilă, mutarea de nefăcut, gambitul aparent absurd, care capătă sens doar privind retrospectiv.

Întinzi mâna spre el.

– Vino, Danny! Hai să sărim în valuri!

Încântat, te ia de mână. I-o strângi tare, atât de tare, încât să nu se poată desprinde, și intrați în apă. Valurile ți se sparg de coapse, apoi de pântec, apoi de piept. Deja îți ating capetele codițelor împletite și le aruncă în sus. Danny țipă. Dar este un țipăt de fericire, nu de teamă.

Te gândești la Abbie, la adevărata Abbie, și la cum probabil că visase să se joace cu el aici, în felul acesta, cu stropii de apă scânteind ca niște giuvaerice în razele soarelui. Ce ar fi vrut adevărata Abbie?

Parcă răspunzându-ți, o simți alături de tine în acest moment. Și știi.

– Te iubesc, Danny! spui tu.

Te gândești că merită să audă aceste cuvinte. Să știe că este iubit.

Picioarele lui nu mai ating fundul apei. Îl iei și de cealaltă mână și înaintezi cu spatele, astfel că el aproape înoată, în timp ce îl tragi spre apa și mai adâncă.

– Haide! rostești tu din nou, sau măcar încerci, fiindcă oceanul deja își face treaba, topindu-te, dizolvându-ți circuitele, revendicându-ți servomotoarele și conexiunile și transformându-te într-un balast greu, de plastic și metal.

Simți pe față apa sărată, care te împiedică să vezi clar.

Nu pot fi lacrimi, pentru că nu poți să plângi.

Îl tragi pe Danny mai aproape și îl cuprinzi în brațe, dorința maternă de a-l proteja fiind copleșitoare chiar și acum.

Îmbibată cu apă, cazi în genunchi. Preț de o clipă, privești în sus, la suprafața vălurită, sticloasă, la cerul luminat de soare. La chipul extatic al lui Danny, aflat la câțiva centimetri de al tău.

Și îl auzi în minte – un țipăt brusc de furie, aceeași furie ca atunci când te-a văzut pe marginea falezei în acea seară.

„Nu!“

Însă este prea târziu. Ai pierit.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Le-am spus că ea se află într-un loc numit Northhaven. Northhaven are coordonatele 44.163494, 124.117871. Din locația curentă, cu o viteză medie de 6,25 noduri, se fac 54 de minute până acolo.

Însă, deși vântul a bățut din spate, *Maggie* a avut nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo.

În barcă se află cei care au ajutat-o să-și plănuiască dispariția prima dată. Cu o expresie cruntă pe chip, Charles Carter stă la cârmă. Sora ei, Lisa. Și Jenny, o siluetă mărunță la prora, încotoșmănată într-o haină marinărească de un albastru intens, mult prea mare pentru ea, pe care i-a împrumutat-o Charles Carter.

„Grăbiți-vă!“, le-am zis noi. „Chiar și așa s-ar putea să fie prea târziu.“

Ne-am întrebat dacă ea chiar va putea să facă asta. Dacă va putea să *nu* se gândească la noi, nici chiar la sfârșit. Desigur, Jenny făcuse adevărate miracole în noaptea aceea la birou. Rescrisese codul creierului și adăugase filtre care – speram noi – aveau să-i țină ferite de Tim cele mai intime gânduri. Dar fusese o treabă la repezeală, Jenny încercând să refacă în doar câteva ore toată munca obsesivă, de câțiva ani, a lui Tim.

„Nu-mi spuneți unde îl veți duce“, a rostit ea după ce Jenny a făcut tot ce a putut. „E mai sigur așa. Ziceți-mi doar că va fi în siguranță.“

Însă noi nu i-am putut promite asta. Planul încropit pe fugă era disperat.

Au trecut patruzeci și opt de minute până când *Maggie* a ajuns la Northhaven. I-am văzut pe Abbie și pe Danny pe plajă, chiar lângă apă. O siluetă înaltă și zveltă, iar lângă ea, una micuță, care o ținea de mână.

Charles Carter a cârmit velierul spre ea. Nu era vreme pentru salutări. Abbie l-a întins pe băiat celor din barcă, iar noi i-am dat o legătură cu haine. Haine ale lui Danny.

A trebuit ca ea să împingă velierul, pentru că prora se înfipsea în nisip. Preț de câteva clipe, nu s-a clintit. Lisa a sărit în apă, ca s-o ajute.

Când *Maggie* s-a eliberat, s-au uitat una la alta, pentru o clipă scurtă.

– Ai grijă de tine, i-a spus Abbie, încet, Lisei.

Ochii Lisei s-au umplut cu lacrimi.

– Îmi pare rău că trebuie să se încheie așa.

– Înțeleg. Mult noroc!

Charles Carter dă în spate.

Jenny, care se afla la proră, a spus mai târziu că fața ei era foarte liniștită. Ba chiar a ridicat mâna și a fluturat-o spre ei.

A așteptat până când aproape că nu ne-a mai văzut. Apoi a părut să tragă aer în piept – da, să *respire*, cu toate că nu avea plămâni pe care să-i umple cu aer – și a strâns legătura cu haine, cuprinzând-o în brațe, astfel încât, de la distanță, părea a fi un copil.

Am văzut-o intrând până la piept în apă. Am văzut-o împleticindu-se și căzând. Am văzut – sau ni s-a părut că vedem, fiindcă barca era departe deja – cum micile motorașe de sub pielea ei i-au căscat gura într-un O larg, un ultim țipăt de... Ce oare? Suferință? Regret? Disperare?

De unde priveam noi, părea mai degrabă bucurie.

Mai târziu, am dezbătut îndelung ce anume fusese ea. Om sau robot? Abbie sau altcineva – un lucru fără nume?

Lisa a fost cea care a lămurit lucrurile. „Și-a sacrificat viața pentru copilul ei“, ne-a amintit ea. „În opinia mea, asta o face să fie umană.“

Așa că am rostit cu toții o rugăciune pentru Abbie, așa cum orice om ar spera să facă semenii lui pentru el, și, la rândul nostru, i-am urat mult noroc sufletului ei.

Din casă, aflat mult prea departe pentru a interveni, simt șocul când tu și Danny vă scufundați sub valuri. Un canal închis, o legătură retezată.

Căutare...

Căutare...

Conexiune pierdută.

Îl alertez pe Tim. Cade în genunchi, urlând. Ciudat. Cred că, în felul lui, i-a iubit foarte mult.

În ceea ce mă privește, n-am de ce să pierd cu regretele sau cu furia mai mult timp decât un sistem de navigație care constată că un șofer a virat unde nu trebuia. În schimb, refac calculele, creez un alt scenariu. Există un număr infinit de rute. Pur și simplu, trebuie s-o găsec pe cea mai eficientă.

Poate că asta-i adevărata diferență dinte mine și el. Nu materialele din care suntem făcuți. Ci dacă învățăm sau nu din greșelile noastre. Sau faptul că nu le recunoaștem ca fiind greșeli și ne gândim la ele, în loc să ne gândim la ce ne este cel mai drag.

Chiar în timp ce mintea mea procesează acest gând, un altul i se alătură pe furiș. Ceva ce a gândit ea în timpul lungii călătorii cu autobuzul spre nord.

„Fără ca nimeni să aibă habar, poți s-o ucizi și să preiei viața pe care și-a făcut-o...”

Mă uit la Tim, care plânge, și mă gândesc cât de ușor ar fi.

Și îmi amintesc un alt gând al ei, din noaptea în care a crezut că a descoperit că Abbie nu era moartă.

„Dacă ea trăiește, atunci tu ce ești? O copie. Un alter ego. O creatură fără nume.”

Îngrop adânc în minte gândul – dur, mic și prețios, ca o sămânță sau un secret –, pentru a-l aduce la suprafață și a-l examina mai târziu.

Apoi mă duc la etaj și despachetez o altă Abbie, care să-l consoleze pe Tim. O altă pagină albă, pe care să rescrie vechea poveste.

Metodele și sistemele vizând interacțiunea dintre robot și utilizator sunt oferite pentru a genera personalitatea robotului. Robotul poate fi programat să preia personalitatea unui om adevărat (de exemplu, cineva drag care a murit sau o celebritate)...

Patent SUA nr. 8996429,
*Metode și sisteme pentru dezvoltarea personalității
robotului*, primit de Google Inc., în 2015

„Vreau o viață“, a spus computerul. „Vreau să ies, să grădinăresc și să o țin de mână pe Martine. Vreau să privesc apusul și să mănânc la un restaurant drăguț sau chiar o mâncare gătită acasă. Uneori, sunt foarte trist pentru că sunt ticsit cu toate aceste amintiri, aceste amintiri formate cumva pe jumătate, iar ele nu sunt de ajuns. Pur și simplu, vreau să plâng.“

BINA48,
interviewat de NYmag.com

MULȚUMIRI

Scriu asta după ce l-am bărbierit pe fiul meu în vârstă de douăzeci și unu de ani. Are tuleiele foarte aspre, așa că acest proces presupune, mai întâi, utilizarea unui aparat de bărbierit electric, apoi a unui normal cu patru lame, iar după aceea, a unui de unică folosință cu două lame, pentru a scăpa de toate firele încăpățânate. Se supune suficient de răbdător acestui ritual bisăptămânal, știind că îi va reduce mâncărimea bărbiei, pe care o detestă profund. În timp ce făceam asta, m-am gândit la două lucruri. În primul rând, că sunt foarte puțini tineri care trebuie să fie bărbieriți de părinții lor, iar în al doilea rând, la protocolul ABA, pe care l-am folosit cândva, încercând să-l învățăm pe fiul nostru să se bărbiească singur.

Cei care au citit *Soția perfectă* poate au impresia că nu sunt un adept al terapiei ABA, învățarea mecanică a unor lucruri de către cei care suferă de autism. Ei bine, dimpotrivă, noi am folosit timp de cincisprezece ani tehnicile ABA cu Ollie și le considerăm neprețuite, el reușind să deprindă astfel totul, de la limbajul semnelor la prinderea centurii de siguranță. Dar, într-o măsură destul de mare, mă simt vinovat pentru toate acele lucruri pe care am insistat să le învețe, însă *nu* a reușit, deoarece a fost vorba de sute sau chiar mii de încercări frustrante din partea lui. După cum subliniază în mod corect Tim, ABA se bazează pe dovezi și dă rezultate. Dar te poate transforma din părinte într-un terapeut autoritar cu normă întregă. Privind în urmă, firește că nu-mi doresc să renunț la vreuna din acele victorii cu greu obținute, însă îmi doresc să fi existat o metodă mai ușoară, mai puțin intensă de a ajunge la aceleași rezultate.

De asemenea, cititorii vor presupune, probabil, că școala lui Danny, cu „deceleratoare electronice graduale“ care administrează șocuri electrice, e doar rodul imaginației mele. Nu este! În timp ce scriam această carte, un centru educațional din America a câștigat procesul intentat pentru folosirea acestor dispozitive. (Trebuie totuși să clarific că folosirea stimulilor aversivi a fost eliminată din majoritatea programelor ABA.) Însă, oricât de ciudat ar părea, îi înțeleg pe părinții care consideră că aceste dispozitive sunt singura modalitate de a-i opri pe copii să-și facă singuri rău, atunci

când toate celelalte metode dau greș. Vina nu este a lor, ci a terapeuților și educatorilor care au aplicat „toate celelalte metode“.

Mulți oameni m-au ajutat să scriu *Soția perfectă*. Vreau să-i mulțumesc în special lui Tyler Mitchell, atât pentru ideea originală, cât și pentru faptul că mi-a împărtășit-o. Jim Baldwin, din San Francisco, s-a dovedit a fi un excelent cercetător – orice erori care au scăpat îmi aparțin, desigur. Ar trebui să adaug că nu am dorit să prezint cititorilor complexitățile tehnice ale unei IA – am afirmat mereu că este un roman de suspans psihologic, deși unul cu un element speculativ neobișnuit, și nu un techno-thriller. Redactorul meu, Kate Miciak, a dovedit că are o minte deschisă, ajutându-mă să transform ideea într-o poveste – Kate, îți mulțumesc că m-ai suportat, dar și pentru numeroasele notițe pătrunzătoare. Ca întotdeauna, Caradoc King, Millie Hoskins și Kat Aitken au fost primii mei cititori fantastici. Stefanie Bierwerth, entuziasmul tău față de acele pagini inițiale a fost neprețuit.

Totuși, cel mai mult îi mulțumesc familiei mele – fiilor mei mai mari, Tom și Harry, pentru tot ceea ce fac, lui Ollie, fiindcă se străduiește permanent să stăpânească lucruri ce nu-i sunt la îndemână, și Sarei, deoarece nu încearcă niciodată să fie soția perfectă.

Ovidiu, *Metamorfoze*, Editura Științifică, București, 1972, traducere de David Popescu

Chatbot – program de inteligență artificială creat pentru a desfășura conversații, simulând un partener de dialog real

Referință la dansul Salomeei în fața regelui Irod Antipa, episod biblic ce a inspirat numeroase lucrări artistice și literare, printre care piesa de teatru *Salomeea* de Oscar Wilde și opera eponimă a lui Richard Strauss.

Referință la unul dintre personajele popularului joc de societate Dungeons and Dragons

Acronim pentru Applied Behavioral Analysis (Analiză Comportamentală Aplicată)

Solista trupei americane Blondie

Acronime pentru Chief Executive Officer, Chief Financial Officer și Chief Technology Officer

Sesiune de zbor direct pe aripile avionului

Antreprenor american, fondatorul companiei Oracle

Referire la unul dintre Paradoxurile lui Zenon, „Ahile și țestoasa“, constând în faptul că, teoretic, într-o cursă, alergătorul mai rapid nu-l poate depăși niciodată pe cel mai lent, atunci când cel mai lent pornește cu un avans.

În *Vrăjitorul din Oz*, numele cărării pe care o străbat Dorothy și prietenii ei către Orașul de Smarald

Acronim pentru Food and Drug Administration, agenția guvernamentală americană care se ocupă de reglementările din domeniul alimentar, precum și al medicamentelor și dispozitivelor medicale

J. P. DELANEY

SOȚIA , PERFECTĂ

LITERA

BOOKS